

Giới thiệu Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ

Truyện Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ của tác giả Tiểu Giai Nhân thuộc thể loại ngôn tình, huyền huyền, xuyên không, sắc, sủng, NP. Nữ chính là cô nàng Lỗ Lỗ, một tuyệt sắc giai nhân. Lỗ Lỗ không hiểu sao, giống đực nhìn nàng ánh mắt, hình như muốn ăn nàng.

Nàng muốn né tránh, Thu Thu lại chăm chú siết nàng cánh tay, trốn phía sau nàng. Lỗ Lỗ hỏi nàng biết ý giống đực sao, Thu Thu không nói lời nào, siết tay nàng lại run rẩy. Lỗ Lỗ không có cách nào, đành phải vờn tay che chở Thu Thu. Thu Thu như vậy làm cho nàng đau lòng, nàng không thể để cho Thu Thu bị thương.

Cuộc đời nàng rồi sẽ đi đến đâu, là hạnh phúc hay là bi kịch. Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lỗ Lỗ

Huyện Xương Bình, tại Tủy Nguyệt lâu náo nhiệt.

Lỗ Lỗ đứng ở trên cao, mờ mịt nhìn phía dưới từng “giống đực”

Bọn họ đều ngửa đầu nhìn nàng, nhìn bằng hữu Thu Thu. Trong mắt bọn họ lóe ra tia hưng phấn giống như là khi giống đực nhìn thấy con mồi. Biểu tình trên mặt họ thật thần bí khó lường. *Nàng không hiểu trên người bọn họ xuyên đồng tây, bên cạnh bọn họ biến thành kỳ quái hình dạng từng cục nhĩ đầu gỗ, bọn họ dùng để nờ rộ ăn uống sự việc...* Lời của bọn hắn nàng không thể hiểu rõ. Nàng rất cố gắng nghe xong đã lâu rồi, vẫn như cũ nghe không hiểu.

(* Chi tiết này mình không thể nào làm tròn câu được mọi người góp ý cho mình đi)

Chuyện này sao lại trở nên như vậy?

Lỗ Lỗ rất sợ hãi.

Ngày đó, nàng và Thu Thu trong hồ tắm, chuẩn bị trước khi đến báo tộc. Đây là quy định của miêu tộc, từ nhỏ giống đực thay báo tộc săn thú, giống cái háu ăn, cái gì cũng không cần làm nhưng sau khi trưởng thành liền bị đưa đến hầu hạ giống đực của báo tộc trong vòng năm năm. Sau đó, nếu như các nàng còn sống thì mới có thể trở lại miêu tộc, cùng giống đực miêu tộc kết làm bạn lứa. Nàng và Thu Thu rất may mắn, bởi vì xinh đẹp, chỉ cần hầu hạ tộc trưởng của báo tộc là được.

Nhưng đang tắm rửa, thì xung quanh lại thay đổi

Ở đây không có cỏ thụ chọc trời, bãi cỏ cao hơn nàng cũng biến mất và mấy giống đực có tai mèo và đuôi mèo. Nơi đây chỉ có là đám thú nhân kì quái, giống đực không có đuôi, giống cái cùng các nàng không sai biệt lắm, chỉ là nhìn có chút xấu. Lỗ Lỗ tò mò quan sát bọn họ, bọn họ cũng hiểu kỳ nhìn nàng.

Sau đó, nàng và Thu Thu liền bị người dẫn tới cái chỗ này.

Các nàng không thích ở đây, muốn đi nhưng có một giống cái có tuổi ngăn cản các nàng lại. Nàng nói rất nhiều nói, nửa câu Lỗ Lỗ cũng không hiểu, chỉ biết là các giống cái bên cạnh như thế cũng đều gọi nàng là “Ma ma”. Ma ma hình như cũng không xấu, nàng cho các nàng một sào huyết sạch sẽ, mỗi ngày đều phải một tiểu giống cái cho các nàng ăn, dạy các nàng mặc cái loại đó kỳ quái “Xiêm y”, và nhận thức một vài thứ.

Dần dần, nàng và Thu Thu bớt sợ hơn và cũng không muốn chạy nữa.

Có thể chạy đi đâu đâu? Các nàng cái gì cũng sẽ không làm, hơn nữa cũng không biết giết con mồi, và đào cạm bẫy. Thật ra, không phải nàng không muốn học, mà là báo tộc trông coi không cho học. Nghe nói trước đây giống cái miêu tộc cũng có móng vuốt và răng nanh, nhưng từ sau khi miêu tộc thua ở báo tộc, móng vuốt và răng nanh của giống cái dần dần đều biến mất, trừ trắng tròn ngày đó sẽ biến thành mèo, bình thường không bao giờ nữa có thể tùy ý biến hóa hình người và thân mèo, ngay cả đuôi, cũng chỉ có bị giống đực vuốt ve rồi mới có thể biến ra.

Lỗ Lỗ rất thích thân mèo của mình, một bộ lông trắng muốt, nửa điểm tạp sắc cũng không, nàng cũng thích cảm giác chạy tự do thoải mái trong bụi cỏ, cho nên, có lúc nàng cũng có lúc cảm thấy bị ai và thầm kỳ vọng tộc trưởng có thể dẫn miêu tộc thành công phản kháng, để giống cái có cơ hội khôi phục bình thường. Có điều, phần lớn thời gian, nàng cái gì cũng không nghĩ, mỗi ngày trừ ăn ra uống đó là đi ngủ, dù sao, cũng đã quen rồi, mà hơn nữa nàng biết, những thứ ấy cách nàng, đều quá xa vời. Nàng chỉ là một giống cái bình thường, cái gì cũng không làm được. Hơn nữa, nàng hiện giờ có chuyện khác để nghĩ tới

Ví dụ như nói đêm nay, ma ma cho nàng và Thu Thu đi ra, không biết muốn làm gì.

Phía dưới có nhiều giếng đục liên tục lớn tiếng gào thét. Lỗ Lỗ nhìn chăm chăm tay bọn hắn, muốn từ đó suy ra đó là ý gì..

Tay bỗng nhiên bị nắm lấy, Lỗ Lỗ quay đầu thì chống lại ánh mắt sợ hãi của Thu Thu, Lỗ Lỗ nhìn, không khỏi một trận đau lòng. Thu Thu là giống cái xinh đẹp được phần lớn miêu tộc yêu thích, tộc trưởng rất thích nàng, thường thường mang nàng ra ngắm.

”Cô Lỗ Lỗ...” Nàng thấp giọng dùng miêu ngữ của các nàng, trấn an Thu Thu.

Thu Thu hướng nàng nhọt nhọt cười, Lỗ Lỗ tim đập rối loạn một chút.

Thu Thu thật rất đẹp mắt.

Phía dưới hình như cũng đột nhiên an tĩnh, ngay sau đó, nàng nghe thấy một giọng nói lớn. Lỗ Lỗ cúi đầu, nhìn thấy một giếng đục rất đẹp mắt ở giữa trung tâm của đất trống, hắn ngửa đầu, một hồi nhìn nhìn nàng, một hồi nhìn nhìn Thu Thu, thứ cảm trong tay phe phẩy tới lui.

Nàng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi lễ mừng tựa nghi thức kết thúc, nàng và Thu Thu bị mang đến một sào huyết tản ra nhàn nhạt thơm ngát, ma ma cười nói với các nàng rất nhiều. Lỗ Lỗ như trước nghe không hiểu, nhưng ma ma cười như vậy hài lòng, hẳn là chuyện tốt đi?

*

Tâm tình của Bùi Ngọc không tệ.

Do Hương mama trắng trợn tuyên dương muốn vì hai sắc nước hương trời nữ nhi khai bao, hắn mới cố ý đến đến giúp vui. Để xem nếu thật đáng giá vậy hắn liền mua tiếp, nếu không hắn liền đi người cũ vậy.

Hắn mừng là hắn tới. Hai nữ nhân đứng trên lầu kia, đều có nụ cười mang sự biếng nhác quyến rũ theo trời sinh, đôi mắt xinh đẹp trong suốt, ánh mắt thì mỹ hoặc câu người, ai so ra cũng đều kém các nàng.

Không chút do dự, hắn ra một ngàn lượng, mua đêm đầu tiên của hai người.

Một ngàn lượng, nhiều không? Không phải rất nhiều, nhưng Bùi Ngọc hắn tin không ai dám cùng hắn cướp. Bởi vì nơi này là huyện Xương Bình, phụ thân hắn là giàu có nhất ở đây, còn có bá phụ hắn làm thượng thư kinh thành.

”Được rồi, các người đều bên ngoài coi chừng, gia tiến vào.”

Bùi Ngọc cười phân phó hai tên tay sai đi theo đuổi đi Hương mama nói nhiều, đẩy cửa vào.

Cửa đột ngột truyền đến tiếng “Chi dát”, Lỗ Lỗ hoảng sợ, cùng Thu Thu dựa vào cùng nhau, cảnh giác bắt an phòng bị.

Bùi Ngọc đứng lại, tinh tế quan sát trước mặt hai người, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, như hoa mới nở.

Nghe Hương mama nói, hai vụ vật này đã nhân trong núi, sẽ không nói, sẽ không mặc quần áo, cái gì cũng sẽ không.

Các nàng đó biết cái gì là nam nữ chi hoan sao? Có phải là hắn hay không làm cho các nàng làm cái gì, các nàng cũng đều nghe theo?

Trong lòng ngực chậm rãi bốc trận lửa, Bùi Ngọc từng bước một chậm rãi tới gần, dự hoặc nói: “Cởi quần áo.”

Lỗ Lỗ không hiểu sao, giống đục nhìn nàng ánh mắt, hình như muốn ăn nàng. Nàng muốn né tránh, Thu Thu lại chăm chú siết nàng cánh tay, trốn phía sau nàng. Lỗ Lỗ hỏi nàng biết ý giống đục sao, Thu Thu không nói lời nào, siết tay nàng lại run rẩy. Lỗ Lỗ không có cách nào, đành phải vờ tay che chở Thu Thu. Thu Thu như vậy làm cho nàng đau lòng, nàng không thể để cho Thu Thu bị thương.

Một sợ hãi lại mờ mịt, một lại là hiểu rõ mà sợ hãi. Bùi Ngọc nhìn chăm chăm nữ nhân trốn phía sau kia, hô hấp dần nặng. Hắn thích chinh phục, nữ nhân càng phản kháng càng phấn khích, đối phương có người trong lòng càng tốt, bởi vì hắn hưởng thụ khi nữ nhân triệt để tuyệt vọng, giống như nam nhân kia chỉ có thể ở phía sau nhìn, phần nộ, không thể làm gì khác ngoài tự mình nhìn nữ nhân bị hắn chiếm hữu.

Hắn cởi xiêm y, thân thủ đem Lỗ Lỗ vô lực giãy dựa cột ở cạnh giường.

Không hiểu chuyện sao, hắn muốn cho nàng trước nhìn rõ, làm cho nàng sợ hãi, làm cho nàng dưới thân hắn run rẩy.

”Thu Thu...” Lỗ Lỗ dùng sức giãy giụa, nhưng giống đục kia buộc được thật chặt, nàng căn bản tránh không thoát.

Thế là, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Thu Thu thét lên hướng tránh né mọi nơi nhưng giống đục kia cũng không gấp gáp, không nhanh không chậm đuổi theo nàng. Thu Thu trốn được trên giường, giống đục cười ha ha, nhào tới. Hắn đè lại Thu Thu, xoay người ngồi trên người nàng, Thu Thu khóc cầu cứu, nhưng Lỗ Lỗ không thể nhúc nhích được, nàng chỉ có thể nghe Thu Thu tiếng khóc nhìn nàng giãy giụa, nhìn giống đục xé xiêm y của Thu Thu, nhìn hắn cắn thân của Thu Thu, nhìn thân thể của Thu Thu dần dần bị hồng lên, dưới thân nhiều ra sức đuôi nâu nhạt

Bùi Ngọc cực kỳ hưng phấn, nữ nhân da thịt trượt nếu nỡ nà, non mịn tựa trẻ nhỏ, hân hoi chút dùng một chút khí lực, thân thể mềm mại kia liền có hơn vài vết thanh hồng, thực làm cho người ta yêu thương mà. Nữ nhân vốn là cực lực phản kháng, nhưng hân Bùi Ngọc là ai? Động thủ mấy chỗ vỗ về chơi đùa một chút, nữ nhân liền mềm nhũn thân thể, mị nhân như tơ, bắt đầu hừ thở gấp đáp lại hân.

Dã nữ nhân chính là dã nữ nhân, dù cho trong lòng có người, cũng chống đối không được thân thể vui thích, Bùi Ngọc châm chọc lại đắc ý nghĩ.

Thế nhưng, khi hân chuẩn bị tháo thắt lưng ra thì trên lưng chợt bị cái gì đó mềm mại nhẹ quét một chút. Lòng xù.

Bùi Ngọc hơi sững sờ, chẳng lẽ này dã nữ nhân còn có thể biết cái gì tình thú vui sao? (“Khuê sàng hảo vật” : mình chỉ hiểu là đồ chơi tình thú ý -.-||| nhưng không tìm ra đúng từ)

Hân cười, phát tay đảo qua, lại đụng tới một cái khác, theo bản năng hân nắm lấy, quay đầu nhìn lại.

Kia là một cây nâu nhạt sắc đuôi, theo phía sau nàng mọc ra!

Trong nháy mắt, ba hồn bay mất hai, Bùi Ngọc cúi đầu, liền thấy nữ nhân kia thân thủ hướng hân vỗ qua tựa là mời gọi, lại tựa lấy mạng!

”A!”

Hân kêu sợ hãi lên tiếng, không chút nghĩ ngợi liền nắm ở cổ nàng, hung hăng nắm, hân muốn bóp chết yêu quái này!

Nữ nhân mặt hồng quyền rũ dần ngẹn đỏ bừng, đôi mắt tròn trũng, môi đỏ mọng bị ép mở lớn, nhìn rất khủng bố, Bùi Ngọc càng phát ra dùng sức.

Lỗ Lỗ sợ choáng váng, sững sờ một lúc lâu, mắt thấy đuôi của Thu Thu ngày càng thấp, nàng rút cuộc a a kêu to lên, phát điên tựa gãy giữa, cột giường đều bị nàng lay động, phát ra tiếng va chạm vang lớn.

Ngoài cửa hai tên tay sai nhìn nhau, nhị thiếu gia nhà mình luôn luôn thương hương tiếc ngọc, chưa bao giờ khiến nữ nhân gọi như vậy, thê lương phần nộ quá.

”Nhị gia, người không sao chứ?” Tên gầy nhịn không được gõ cửa.

Bùi Ngọc giật mình, tỉnh táo lại, nhưng nữ nhân đã không có động tĩnh.

Hân chậm rãi buông tay ra, đứng dậy đứng bên giường, nhìn nữ nhân ngẹn hồng mặt cười trắng dần, một đuôi mèo nhu mị đắp ở thân thể đầy đà kia, kinh người lại không dọa người, trái lại mơ hồ có cảm giác hấp dẫn mà cảm kỳ.

Bùi Ngọc tỉnh táo lại, lúc này lại không có tâm tư suy nghĩ những thứ ấy. Hân liếc mắt nhìn thi thể, lại liếc mắt nhìn nữ nhân bị cột lại ở một bên, trong lòng đã rõ ràng. Chẳng sợ các nàng là yêu quái, rõ ràng là yêu quái không có sức phản kháng. Hân hiện muốn làm, là đem thi thể này giải quyết, người sống thì trước mang về phủ quan sát mấy ngày, nếu thật chỉ biết mọc đuôi ra, kia...

”Ngaoan, đừng khóc, chỉ cần người không hại gia, gia sẽ thương người.”

Hân dùng khăn tay chặn miệng của Lỗ Lỗ lại, cất tiếng phân phó gia nhân kêu hương mama. Dám đưa yêu quái, hại hân sao, nàng là không muốn sống!

Hương mama rất tới rồi, nhìn thấy “Yêu quái” trên giường, sợ đến tiểu cả ra.

Bùi Ngọc cười biểu đạt ý tứ, hoặc là hân dẫn người đi, hoặc là hương mama cùng các cô nương cùng nhau đi đến nhà lao.

Hương mama nào dám đắc tội Bùi Ngọc, khiếp sợ qua đi, lập tức đáp ứng đưa người, thê giữ kín như bưng.

”Người yên tâm, chỉ cần giữ kín miệng người, gia cũng sẽ không phá sinh ý của người. Được rồi, người sống gia mang đi, người chết người thu thập. Lần sau có nữa loại mặt hàng này, nếu là người dám thu, nhớ trước báo cho gia một tiếng.” Bùi Ngọc thờ ơ dùng cây quạt gỗ lòng bàn tay, cất giọng kêu hai theo tiến vào, “Đem người mang đi.”

”Vâng.”

Tay sai hiểu rõ tính cách của Bùi Ngọc, không dám hướng bên giường nhìn, thấy Lỗ Lỗ trong miệng tắc khăn từ, liền đem người trói, trực tiếp nâng lên đi ra ngoài.

Lỗ Lỗ không nghe thấy bọn họ nói, cũng không chú ý tới tình cảnh của mình. Nàng chăm chú nhìn lên giường, chớp mắt nhìn, bỗng có gió nổi lên, tảng vải mỏng lay động, mơ hồ lộ ra bóng người bên trong.

Thu Thu chết rồi, thì ra, dù cho không có răng nanh và móng vuốt, cũng là có thể sát nhân.

Giống được kia vì sao phải giết Thu Thu?

Hân có thể hay không, cũng sẽ giết nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiếu Gia

Lỗ Lỗ không muốn chết.

Nàng co người ngồi trên đồng cỏ khô, thấy có người nhét cái gì đó qua khe cửa, ở trong đó đựng com và thịt. Nàng đói bụng, nàng muốn ăn.

Nàng thực sự ăn nha.

Thằng nhóc trông cửa ngoan ngoãn đi báo, tất cả đều bình thường.

Thực ra thì Bùi Ngọc vẫn còn có chút kiêng kỵ, mặc dù trong lòng ngứa ngáy nhưng cũng chỉ là khoát khoát tay, bảo tiếp tục quan sát.

Đào mất đã qua nửa tháng, tin tức truyền đến, đại ca hân nhậm chức trạng nguyên ở Hàn Lâm viện, tam đệ hân tuổi còn trẻ đã là tú tài. Chỉ có hân, kẻ vô tích sự, bị mẫu thân giao cho quản lý công việc vặt. Nhưng hân cảm thấy như vậy rất tốt, làm quan phải lo lắng nhiều thứ, mệt hơn so với việc quản lý tiền bạc và còn tự do tự tại nữa.

Đoan Ngọ ngày đó, hân cố ý phân phó hạ nhân cho yêu quái mỹ nhân uống chút rượu hùng hoàng*.

*lưu huỳnh.

Qua một đêm, bên trong phòng chứa củi giam giữ vẫn là mỹ nhân nũng nịu.

Vài ngày sau đó, hân bôi mẫu thân đi Phở Tế tự dâng hương, nghỉ ngơi, rồi xin một tấm bùa trấn yên, rồi dán trên cửa phòng, vẫn như cũ vô sự.

Bùi Ngọc cuối cùng cũng không nhịn được, lúc gần tối, hân bảo người cho nàng ăn thức ăn có chứa thuốc.

Nhưng không nghĩ tới, sau bữa cơm chiều, phụ thân gọi hân đi thư phòng, đem hân hung hăng mắng một trận, một là bởi vì không được để thua kém huynh đệ, hai là bởi vì chuyện xảy ra ở Túy Nguyệt lâu. Thật vất vả theo thư phòng ra thì đêm đã khuya, hân đứng ở ngoại viện của tam đệ Bùi Sách một hồi, rồi nghĩ đến di nương của Bùi Sách, hừ lạnh một tiếng. Nếu như không phải Phụng di nương con tiện nhân kia cầu dẫn phụ thân, trong nhà sao có thể nhiều ra một lão tam làm chướng mắt hân? Đại ca có tiền đồ, hân cao hứng, thứ tử có tiền đồ, hân khinh!

Trong lòng tức giận, hân trực tiếp về phòng của mình, ôm lấy nha hoàn câu nhân hung hăng lăn qua lăn lại một phen liền ngủ. Thẳng đến nửa đêm tỉnh lại để phụng tiện, mới nhớ ra đã sớm cho người mang mỹ nhân đến chờ ở thiên phòng, dục hòa lại cháy lên, nghỉ ngơi, kêu lên hai nha hoàn, cùng đi thiên phòng.

Vì để ngừa vạn nhất, hân bảo nha hoàn vào nhà trước kiểm tra.

Nha hoàn không rõ chân tướng, đi vào lại ra, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Trên giường không ai, chỉ còn một thân xiêm y, quần lụa mỏng tiết lộ cái yếm, không thiếu thứ gì.

Bùi Ngọc hung hăng đập thẳng nhóc trông cửa một cước, “Người đâu?”

Thằng nhóc rất oan uổng, quỳ xuống dập đầu mạnh: “Nhị thiếu gia, con vẫn thủ ở đây, đến nhà xí cũng không dám đi a!”

Bùi Ngọc hừ lạnh, nếu như không phải người này lười biếng dùng mảnh lối, người sao có thể chạy? Đã ăn mê dược, dù cho nàng muốn chạy, cũng chạy không ra khỏi gian phòng này!

Hân vừa định lại cho thẳng nhóc một cước, lưng đột nhiên mát lạnh, đây chính là cái yêu quái a! Chẳng lẽ đã ra yêu thuật gì?

Ban đêm đầu hạ, hân chợt rùng mình một cái.

“Người lập tức lĩnh người đến tìm xem xung quanh viện, tìm được lập tức báo gia, tìm không được thì... Coi như xong, ngàn vạn không được kinh động viện khác.” Bùi Ngọc ném xuống những lời này, dẫn nha đầu vội vã rời đi. Giờ khắc này, bóng đêm thăm trầm, hân có chút hối hận ngày đó xúc động, mỹ nhân tuy đẹp nhưng mạng quan trọng hơn.

Thằng nhóc về mặt sầu khổ, mà lúc này Lỗ Lỗ, lại lung lay lắc lắc, tứ chi vô lực.

Nàng là trên giường tỉnh lại, cả người phát sốt, mờ mắt, nhìn thấy sào huyết xa lạ, nàng có chút hoảng, nhưng nàng rất nhanh không có tâm tư nghĩ cái khác. Bởi vì nàng phát hiện mình biến lại thân mèo rồi. Nàng nhảy lên trên bệ cửa sổ, nhìn thấy trăng khuyết thì rất kinh ngạc. Theo quy luật, ngày trăng

tròn mới là là thời điểm biến thân, còn những hai ngày nữa, thế nào nay hiện liền thay đổi?

Quên đi, biến liền biến đi, tốt nhất đừng nữa biến đi trở về nữa.

Lỗ Lỗ chờ mong nghĩ, nâng trảo quấy vuốt vuốt mặt, vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài, hình như không ai. Nàng quay đầu, liếc mắt nhìn cái giường kia, không chút nào lưu luyến nhảy xuống bệ cửa sổ, lỵ khai. Nàng không thích ở đây, nàng phải về nhà, trở lại bãi cỏ rộng lớn rừng cây cổ thụ kia, nàng không sợ hầu hạ tộc trưởng báo tộc, tốt hơn so với việc ở lại địa phương xa lạ này.

Tránh tiếng người, tránh những thứ ánh sáng kỳ quái, Lỗ Lỗ phóng mình không ngừng trong bụi cỏ.

Chạy chạy, hai chân vướng nhau, suýt ngã.

Lỗ Lỗ phát ra tiếng kêu thấp, cúi đầu nhìn móng vuốt mình may mà không có bị thương, nhưng mà thật mỏi, không có khí lực.

Nàng bất an dạo qua một vòng, thất tha thất thểu tiếp tục đi về phía trước,.

”Thanh Mặc, đề đề đi xem, bên kia hình như có động tĩnh.” Phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói, là giống đực.

Lỗ Lỗ kinh hãi, định nhảy lên cây tránh né, nhưng móng vuốt vừa mới chụp lên thân cây, chưa kịp giữ chặt, liền ồm một tiếng rớt xuống.

”Meo...” Đau quá, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng té ngã đâu a.

”Thiếu gia, là con mèo.”

”Ừ, biết”

Theo ánh nhìn, Bùi Sách rõ ràng thấy, một con mèo nhỏ leo cây không được, té ngã. Tiểu gia hóa hình như bị thương ở chân, gãy gập mấy lần cũng không thể đứng thẳng, cái đầu tròn tròn một hồi nhìn sang hắc bên này, một hồi lại cúi đầu liếm móng vuốt chính mình, meo meo kêu nhỏ vừa ỳ ỳ khua vừa đáng thương.

”Trong phủ chúng ta có ai nuôi mèo sao?” Bùi Sách đi lên phía trước, ngồi xổm xuống, một bên xoa bộ lông thuần trắng mềm mại của tiểu miêu, một bên thấp giọng hỏi.

Thanh Mặc lập tức xác nhận, “Thiếu gia, nô tài đoán chắc là mèo hoang?” Vật hoang, nhìn điệu ngoan, vạn nhất phát điên làm chủ tử bị thương làm sao bây giờ?

Bùi Sách không nói gì, cúi đầu nghiêm túc quan sát con mèo nhỏ.

Lỗ Lỗ liếc hắc, rồi lại nhìn móng vuốt chính mình, chột run rẩy, rụt cổ không biết nên làm thế nào cho phải. Giống đực ở đây đều thật đáng sợ, nàng không muốn ở cùng bọn họ, nhưng nàng hiện nửa điểm khí lực cũng không có, cũng không dám nhúc nhích. Nàng đáng thương nhìn lên, nháy mắt nhìn giống đực trước mắt, hi vọng hắc tha cho mình đi.

Bùi Sách chưa có tiếp xúc qua sủng vật, hắc kinh ngạc nhìn con mèo nhỏ trên mặt đất, sao ánh mắt của sủng vật linh động thế này?

Hắc nhìn không được lại sờ sờ đỉnh đầu của mèo nhỏ, đôi lấy một tiếng “meo” yếu ớt.

Lòng Bùi Sách mềm nhũn. Sao mèo nhỏ đáng yêu động lòng người thế này, hắc có chút không nỡ đem nó ném đi.

Hắc ôm lấy tiểu miêu, một bên nhảy vào viện môn một bên phản phó Thanh Mặc: “Đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm cho nó.”

Thanh Mặc bất đắc dĩ, xoay người đi phản phó bà tử ở thiên viện. Lỗ Lỗ cũng rất bất đắc dĩ, nàng vô lực nằm trong lòng giống đực, nhìn tường viện ngày càng xa, lòng có không cam lòng. Nàng muốn đi ra ngoài, nàng không muốn giống đực này ôm, tuy nói hắc sinh ra rất đẹp mắt, mùi hương trên người rất dễ chịu, vuốt lông ôn nhu vô cùng, nhưng nàng sợ hãi, giống đực này có chút giống với giống đực đã giết chết Thu Thu kia, nàng có phải hay không cũng sẽ chết?

”Meo...” Thả ta đi xuống!

Bùi Sách đem con mèo nhỏ thả trên bàn, thấy nó ngoan ngoãn khéo khéo nằm bò, không chạy cũng không nhảy, con người màu nâu ngập nước nhìn hắc, giống như lấy lòng hắc lại như né tay của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh đầu nó, thì thào nhỏ tiếng: “Yên tâm đi, chỉ cần người ngoan ngoãn, ta liền nuôi người, ngày mai mang người cùng nhau lỵ khai.”

Ánh mắt hắc thật ôn nhu, Lỗ Lỗ vươn cái lưỡi liếm liếm ngón tay hắc, “Meo...” Nhìn người giống người tốt, thả ta đi có được không?

Bùi Sách cười, tiểu gia hòa mà nghe hiểu hắc nói, còn biết lấy lòng hắc.

Thanh Mặc rất trở về, hắc để chậu gỗ xuống, định tắm cho mèo hoang thì Bùi Sách ngăn hắc lại, “Người đi thu dọn đồ đạc đi, sáng mai chúng ta sẽ lên đường đi Mai trấn.”

Thanh Mặc sùng sốt, có chút không đành lòng, trừ trừ hỏi: “Thiếu gia, người thật không định thi lại sao? Nếu như thành công, đi nương cũng...” Di nương cũng sẽ thoải mái hơn, không phải ai cũng muốn đi đến nơi xa xôi quản lý vườn mai nhỏ của Bùi gia! Vô danh vô lợi.

Bùi Sách vén tay áo lên, thử thử nước ấm, cảm thấy vừa phải, lúc này mới đem mèo nhỏ để vào trong nước, thấy nó thành thành thật thật cũng không gãy giữa, hẳn lại càng thêm yêu thích, khoe môi nhợt nhạt cong lên. Hắn càng làm càng thích, hoàn toàn quên thẳng nhóc đang nói chuyện với mình

Thanh Mặc im lặng thờ dài, tự đi thu thập hành lý. Hắn thật không nghĩ tới, thiếu gia cùng lão gia thư phòng nói chuyện nửa đêm, lại có kết quả như vậy. Nhưng thiếu gia chính là thiếu gia, hẳn sao có thể có ý kiến.

Bùi Sách tiếp tục dịu dàng thay con mèo nhỏ rửa móng vuốt. Lông mèo trắng như tuyết, không có màu khác nào, đệm chân màu hồng phấn mềm mại, ấn vào đặc biệt thoải mái. Hắn nhìn nhìn, cười nói: “Người nhất định không phải mèo hoang, rốt cuộc là sủng vật nhà ai? Muốn trở về sao?”

Lỗ Lỗ đầu gác ở thành chậu, mắt hí hí thoải mái. Nghe giọng đực nói một đồng thứ khó hiểu, nằng lắc lắc tai, nước trên mặt liền văng cả lên trên người và mặt của Bùi Sách

Bùi Sách bật cười, đây coi như là lắc đầu sao?

“Được, người không muốn coi như xong, vậy sau này ở bên cạnh ta đi.” Hắn nâng mèo con lên, để lên khăn khô đã chuẩn bị sẵn, lau khô. Tiểu gia hóa hình như rất mệt, đến khi hắn dừng lại nó liền hí mắt ngáy, hẳn vừa khê động, nó liền dùng tứ chi đẩy ra, có điều hình như nó rất mệt, nên chẳng có khí lực nào cả. Bùi Sách cười giúp nó lau xong, ôm lấy nó đi tới ghế dựa cạnh cửa sổ, đem tiểu miêu đặt trên đùi, chậm rãi đung đưa.

Ngoài cửa sổ ánh trăng như nước, thật yên tĩnh.

Hắn không thích quan trường càng không thích hậu viện phân tranh. Chỉ cần di nương an phận, lấy tính tình của Vương thị, chỉ cần hắn uy hiếp không được hai nhi tử của nàng, nàng cũng sẽ không hạ thủ với di nương, và lại, phụ thân đối di nương có vài phần tình cảm, Vương thị sẽ không vì chút bất hòa, làm tức giận phụ thân.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua làm khô bộ lông của tiểu miêu.

Bùi Sách lấy lược chải lông cho nó. Động tác hắn rất nhẹ, Lỗ Lỗ thoải mái cực kỳ, trong cổ họng phát ra tiếng rầm rì, ngủ ngủ cực kỳ ngoan, tùy ý giống đực xa lạ đem nó lật qua lật lại, ấn ấn móng vuốt, xoa xoa bụng, còn kéo kéo đuôi nữa.

“Thi ra mèo lười.” Bùi Sách cười nói, ôm lấy Lỗ Lỗ đặt trên giường.

Hắn để nó lên gối đầu bên cạnh, thoát ý nằm xuống.

Đang muốn ngủ, có cái gì đó bỗng nhiên từ bên ngoài chui vào, bộ lông mềm mại cọ lên vai hắn, sau đó liền rất an phận.

“Đi ngủ cũng muốn có người ôm sao?” Hắn bắt đắc dĩ vuốt vuốt mèo nhỏ.

Đáp lại hắn là Lỗ Lỗ bất mãn cọ cọ.

Một đêm ngủ thật ngon.

Sáng sớm hôm sau, theo tiếng chim hót Bùi Sách tỉnh lại. Hắn xoa xoa trán, sau đó nhìn nhìn tay mình, nghi hoặc. Kỳ quái, tối hôm qua hắn hình như chạm phải cái gì đó tròn mịn ấm áp sự, mềm mại, đầy đặn mà lại vô cùng co giãn, có chút giống, như trong sách miêu tả nữ tử...

Trong lòng hắn cả kinh, ngồi dậy, quay đầu nhìn lại.

Một con mèo nhỏ nằm trên gối đầu của hắn, ngủ say.

Nga, đúng rồi, hắn có mèo nhỏ.

Bùi Sách cười cười, sờ sờ bộ lông con mèo nhỏ, xuống giường đi rửa mặt.

Thế là, chờ Lỗ Lỗ lười biếng tỉnh lại, nàng phát hiện mình lại thay đổi sào huyệt, một sào huyệt nhỏ hẹp kỳ quái còn lay động nữa!

“Meo...” Nàng vẩy vẩy đuôi, cảm giác khí lực đã trở lại, muốn nhảy ra ngoài.

Bùi Sách vươn tay liền đem con mèo nhỏ bưng bình ôm lại trong lòng, thấp giọng nói: “Đừng nóng vội, chờ chúng ta đến nơi, người đi đâu cũng được.”

“Meo...” Lỗ Lỗ nâng móng vuốt, muốn quấy nhiễu giống đực một chút, đối lại ánh mắt dịu dàng của giống đực, nàng có chút không hạ trào được.

Quên đi, chờ hắn đi rồi, nàng sẽ rời đi. Nàng hiện là mèo, hắn cũng không thể vẫn nhìn nàng đi?

Nàng như vậy dịu ngoan, Bùi Sách nhìn không được vuốt ve từ đầu đến đuôi, sau đó Lỗ Lỗ bắt đầu kháng nghị thì đem nàng đến cạnh cửa sổ xe ngựa. Thấy con mèo nhỏ không nhúc nhích nhìn bên ngoài, hắn lại cười, đột nhiên sinh ra cảm giác mong chờ như trẻ con, “Thế nào, xem được không?”

Lỗ Lỗ ngốc rồi, bên ngoài thật lạ, đây rốt cuộc là địa phương nào a?

Bên ngoài xe ngựa, Thanh Mặc cũng phát ngốc, hẳn thế nào cho tới bây giờ không phát hiện, thiếu gia thích cùng mèo nói chuyện nha?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiều Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mùi Thịt

Mai trấn có tên gọi như vậy bởi vì những vườn mai quanh nó, mà cư dân nơi đây phần lớn là các phú hộ trấn trên. Càng đến gần với vườn mai, sự giàu có của chủ các hộ trạch càng tăng, trong đó, ngoài Bùi gia thì trang viên của Lâm gia là đáng chú ý nhất.

Lâm viên ngoại rất hòa đồng, là huynh đệ kết nghĩa với Bùi Sách, nhưng hẳn không ngờ là vừa tới Bùi trạch, liền nhận được tin dữ.

Hai ngày trước, Lâm viên ngoại bị giặc cướp bắt đi, đến nay tung tích không rõ.

“Giặc cướp còn đến vợ vết tài sản? Đã báo quan chưa?” Hắn ôm mèo con, vừa tiến vào trong vừa hỏi quản gia.

Quản gia mà Bùi lão gia an bài cho tiểu nhi tử là tâm phúc của ông, bây giờ là vườn mai, sau này chính là sản nghiệp Bùi gia, bởi vậy quản gia đối với hắn, cung kính, trung thành và tận tâm có thừa, biết bao nhiêu tin đều báo lại cho hắn, “Bẩm tam thiếu gia, giặc cướp tới hôm qua bắt người, để lại cho thư đòi tiền chuộc cho Lâm gia, trong vòng ba ngày phải giao ra năm ngàn lượng ngân phiếu và không được báo quan, nếu dám có động tĩnh, sẽ lập tức giết người diệt khẩu. Tiểu thiếu gia của Lâm gia năm nay mới mười ba tuổi và cháu trai bà con xa của Lâm viên ngoại, không ai dám tự tiện quyết định, Bạch quản gia sợ để lộ tiếng gió, chỉ nói với ta, còn hỏi người khi nào về, chắc định xin kể sách.”

Ba ngày, nói cách khác, nếu đêm mai không giao tiền, Lâm viên ngoại sẽ gặp nguy hiểm?

“Di nương Lâm gia đâu? Nàng nói như thế nào?” Bùi Sách nhíu mày hỏi. Lâm viên ngoại con nổi dãi đơn bạc, thê tử mất nhiều năm, bên ngoài không có họ hàng, không có chính thê đích tử, chỉ có Chu di nương sinh được một nhi tử, tuy nói Lâm viên ngoại không có cất nhắc nàng, nhưng hiện nay loại tình huống này, Chu di nương hoàn toàn có thể làm chủ, hoặc là bỏ tiền cứu người, hoặc là báo quan xin giúp đỡ, sao có thể cái gì cũng không làm? Nếu chần chờ, vạn nhất Lâm viên ngoại có chuyện gì ...

Lâm viên ngoại gặp chuyện không may, được lợi nhất chính là mẹ con Chu di nương.

“Đi, người đi báo một tiếng, một hồi ta đi báo phòng Lâm thiếu gia.” Bùi Sách ôm mèo con đi về hướng nội viện.

Quản gia do dự một chút, tiến gần lên, nhỏ giọng nói: “Tam thiếu gia, việc này, chúng ta vẫn là mặc kệ đi? Nếu là Lâm gia bỏ tiền, Lâm viên ngoại đã trở về có thể sẽ tức giận, năm ngàn lượng bạc, dù Lâm gia có nữa tiền, cũng là một khoản tiền lớn, đau cắt thịt a! Nếu như báo quan, một khi giặc cướp động thủ hại người, Chu di nương là có thể đem trách nhiệm đẩy trên người chúng ta, nói chúng ta có ý đồ tới vườn mai của Lâm gia, cố ý hãm hại cô nhi quả phụ bọn họ...”

Vườn mai Lâm gia tuy nhỏ, nhưng thắng ở chỗ tinh xảo, du khách hằng năm đến du ngoạn rất nhiều, nếu có thể cùng Bùi gia vườn mai xác nhập, sinh ý từ việc thương mai khi tuyết rơi không chỉ tăng một tầng thời đầu. Tuy Bùi gia vẫn muốn mua chỗ đó, nhưng Lâm viên ngoại nói cái gì cũng không chịu nhượng lại. Bởi vì đối phương ở huyện Xương Bình có chút danh vọng, Bùi gia không thể cường thủ hào đoạt, nếu không khi chuyện báo lên kinh thành, Bùi gia đại lão gia dù quan lớn hơn nữa, cũng có người không chờ được mà muốn đem hắn kéo xuống đầu. Về sau tam thiếu gia phân công quản lý ở đây, cùng Lâm viên ngoại giao hảo, chuyện này không bàn tới nữa.

“Yên tâm, ta hiểu rõ.” Bùi Sách nói xong, tiến vào nội viện.

Quản gia đành phải đi chuẩn bị.

Bùi Sách đem con mèo nhỏ phóng tới trên giường trong phòng, “Người trước ở trong phòng chơi đi, ta rất sẽ trở lại.” Trải qua tối hôm qua và trên đường đi tới đây, hẳn mơ hồ cảm thấy, mèo con này rất có linh tính. Nó có thể nghe hiểu hắn nói.

Lỗ Lỗ kêu một tiếng, vẫy vẫy đuôi, ngoan ngoãn nằm trên giường mềm. Ban ngày giống đực đều không ngủ được, nàng suy đoán, hẳn muốn đi.

Quả nhiên, giống đực kia cười rồi ra ngoài.

Lỗ Lỗ lập tức nhảy xuống giường, trong phòng dạo qua một vòng, phát hiện cửa đóng lại từ bên ngoài, nàng nâng trảo vén vén, đẩy ra một khe hở rồi chạy ra ngoài.

Xung quanh rất yên tĩnh, nàng chỉ tình cờ gặp hai giống cái lớn tuổi, tránh né không làm họ chú ý, rất liền nhảy lên đầu tường.

Gió thổi nhẹ, nàng nhìn thấy dãy núi xa xa, trong lòng liền vui vẻ, nhảy xuống, hướng chỗ đó mà phóng. Có lẽ, cứ theo hướng núi chạy, mình sẽ trở về

nhà nha.

Bùi Sách căn bản không biết. Sùng vật hán nuôi mới không được vài ngày đã bỏ chạy, khi hán tiến vào phòng, thì thấy Bạch quân gia tiến ra nghênh tiếp.

”Bùi thiếu gia, lão gia nhà ta gặp chuyện không may, di nương lo lắng thành bệnh, đêm đó tiểu thiếu gia suýt bị bắt cóc đến nay vẫn còn kinh sợ, bây giờ một tác cũng không rời di nương, không thể đi ra gặp ngài, còn thỉnh ngài thông cảm cho.” Bạch quân gia miễn cưỡng cười, mặt mày lộ ra ưu sầu.

Bùi Sách gật gật đầu, “Lâm gia gặp nạn, khó cho mẩu tử bọn hán. Nếu như thế, không biết Bạch quân gia có tính toán gì không?” Bạch quân gia là tâm phúc của Lâm viên ngoại, cũng là biểu huynh của Chu di nương, lúc trước Chu di nương chính là nhờ đến đây đến cậy nhờ Bạch gia, mới cơ duyên xảo hợp gặp được Lâm viên ngoại, về sau sinh được đứa con trai, gần như thành nửa chủ nhân của Lâm gia. Luận tình nói lý lẽ, Bạch quân gia cũng có quyền phát biểu.

Bạch quân gia thở dài, “Bùi thiếu gia coi trọng ta rồi, Lâm gia ta hầu hạ nhiều năm như vậy, toàn hành sự theo lời của lão gia, bây giờ phát sinh chuyện này, ta thật không biết làm sao, còn muốn nhờ Bùi thiếu gia chỉ điểm cho ta làm thế nào mới phải!”

Rõ ràng là lời nói dùng đẩy.

Bùi Sách nhìn nhiều Bạch quân gia liếc mắt một cái, đạo: “Bùi mỗ còn trẻ, thế nào có thể chỉ điểm cho ngài?”

Bạch quân gia lắc đầu liên tục: “Bùi thiếu gia khách khí, ngài là đường đường là tú tài, kiến thức hơn xa ta, quân gia nhỏ nhỏ này sao có thể sánh bằng. Lâm gia hiện hoang mang lo sợ, báo quan sợ bị thương lão gia tính mạng, giao tiền, năm ngàn lượng bạc, chỉ có thể bán đất, thế nhưng, trong thời gian ngắn bán ra, cho dù có người mua được, chỉ sợ cũng muốn kinh động quan phủ, ai...”

Muốn buôn bán đất đai, cần phải có dấu mộc của huyện nha, nếu giá trị đất lớn, cần phải chủ hộ tự mình đến để đồng ý, đến lúc đó chuyện Lâm viên ngoại gặp nạn không còn giấu giếm được nữa. Nhưng lời Bạch quân gia nói, Bùi Sách nửa câu cũng không tin được.

Lâm gia tuy độc đinh mấy đời nhưng ba đời là đại phú, sở hữu ruộng tốt ngàn mẫu, núi và vườn mai quý hiếm, tích lũy bao năm, năm ngàn lượng lẽ nào lấy không ra ?

”Không biết trong phủ còn thiếu bao nhiêu? Bùi mỗ chỗ đó còn có ít để dành, tự nguyện góp chút sức.”

”Bùi thiếu gia cũng đồng ý giao tiền?” Bạch quân gia coi như bắt được cọng rom cứu mạng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Bùi Sách.

Bùi Sách không có trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Trước cứu được Lâm viên ngoại trở về mới là quan trọng nhất.”

Bạch quân gia như trút được gánh nặng, thẳng lưng cấp thiết nói: “Đa tạ hảo tâm của Bùi thiếu gia, có những lời này của ngài, ta sẽ không có cô kỵ. Kỳ thực Lâm gia còn có chút đồ cổ tranh chữ, trước bởi vì không có chủ ý, không dám sử dụng, hiện ta lập tức đi hỏi bầm di nương cùng thiếu gia, bán những thứ ấy, hẳn là có thể đủ số năm nghìn, nếu không đủ, sợ rằng còn phải đến mượn của quý phủ. Sự tình khẩn cấp, vậy Bùi thiếu gia đi thông thả, ta vào trong báo lại.”

Nói xong, thân thủ tiễn khách.

Bùi Sách đứng dậy khỏi ghế, vừa đi ra vừa hỏi: “Ngày mai khi nào đi giao tiền? Địa điểm? Xác định giao tiền thì đối phương liền sẽ thả người sao?”

”Bùi thiếu gia, không phải ta không muốn nói cho ngài, nhưng đối phương đã dặn không thể cho người ngoài biết được. Về phần thả người, chúng ta giao bạc, hẳn là có thể chuộc lão gia đi? Đây chính là năm ngàn lượng a!”

”Chỉ mong.” Bùi Sách liếc hán một cái thật sâu, xoay người đi thẳng.

Bạch quân gia nhìn Bùi Sách ly khai, hừ lạnh một tiếng, đóng cửa cửa lớn, không nhanh không chậm đi nội viện.

Chu di nương sớm đứng ở cửa chờ , thoáng nhìn thấy bóng người, vội vã nhào tới, lo lắng hỏi: “Thế nào? Không làm Bùi thiếu gia kia nhìn ra manh mối gì chứ?”

Bạch quân gia néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng của nàng, đắc ý trấn an nói: “Yên tâm đi, hẳn còn khuyên ta giao tiền đó. Người chờ đi, ta sẽ vờ làm lớn một chút, ngày mai đem mang thi thể của lão ta về, rồi nói thổ phi đã sớm giết người diệt khẩu, cướp hết tiền xong rồi chạy.”

Chu di nương vẫn là rất lo lắng: “Vạn nhất hán chưa chết làm sao bây giờ?”

”Với bộ xương già của lão, ba ngày ba đêm không ăn không uống, có thể không chết sao? Dù cho hán chưa chết, ta làm một chút tiền hán về tây thiên là được.” Bạch quân gia với ánh mắt hung tàn nói. Lão đầu tử ngu với nữ nhân của hán mười mấy năm, sắp về trời rồi mà còn thu lưu cháu trai bà con xa, còn định phân hán một chút gia sản! Hừ, nếu không phải là sợ bị người khác nghi ngờ hán và Chu di nương, cũng không lấy cớ lão già kia ngoài ý muốn bỏ mạng ngoài, còn nữa nếu không phải sợ người khác phát hiện, hẳn đã giết lão ta từ lâu rồi, còn cần phải dựng chuyện như thế này nữa sao! Hiện được rồi, đối bụng ba ngày, rõ ràng là chuyện giặc cướp hay làm, còn có Bùi Sách làm nhân chứng cho việc này. Ngày mai hẳn chỉ cần thuận lý thành chương mang cỗ thi thể trở về. Lão gia hỏa vừa chết, tự nhiên quyền kế thừa sẽ nằm trên tay tiểu thiếu gia duy nhất của phủ, đến khi đó hẳn có thể lên nhận lại con mình rồi.

Chu di nương ánh mắt lóe lóe, cuối cùng chỉ nói: “Vậy người cẩn thận một chút, đừng làm cho người khác nhìn thấy.”

”Ân, ngoan ngoan chờ xem, đêm nay để cửa cho ta.” Bạch quân gia lặng lẽ néo néo nàng ngực, ái muội nói.

Chu di nương mềm cả người, đôi mắt đẹp chuyển động trùng hắc liếc mắt một cái, xoay người đi về phòng, nhi tử còn ngủ, nàng phải tìm cơ đưa hắc sang phòng khác..

Bạch quân gia hứng thú nhìn thân ảnh lay động của nàng lúc lâu, sau đó mới chạy đi tới chỗ phòng.

Bất tri bất giác trời tối dần.

Bạch quân gia theo hiệu cầm đồ trở về, chạy tới phòng của Chu di nương lẩn lộn. Búi Sách một bên lo lắng Lâm viên ngoại, một bên phái người trong phủ tìm kiếm mèo con của hắc. Mà Lỗ Lỗ chạy một hồi theo buổi trưa đến hoàng hôn, rốt cuộc cũng chạy tới ngọn núi tương gần mà lại rất xa kia. Nàng ngã trong bụi cỏ thờ hồn hèn một trận, tiếp tục hướng trong núi chạy.

Đói quá đi, rất muốn ăn gì đó a.

Chạy chạy, đột nhiên ngửi được mùi thịt thật mê người.

”Meo...” Nàng vô lực gọi, cúi người phục trong bụi cỏ, len lén đánh hơi tìm phương hướng mùi thịt.

Càng đến gần, nàng nghe được tiếng lửa cháy lộp bộp càng rõ.

Nước bọt chảy ra, nàng theo trong bụi cỏ thò đầu ra, phát hiện trên đồng lửa, có nhánh cây ghim con gà rừng bóng mỡ, thơm quá.

Nàng ngăn lại xúc động muốn chạy tới đó, quay đầu quan sát một vòng, chần chờ giây lát, xác định bốn phía không có người, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đi tới, vừa đi vừa cẩn thận cảnh giác.

Nàng đi chuyển quanh đồng lửa ba vòng, sau lại nhìn không được, nâng chảo đập vào cành cây.

Cành cây giật giật, thế nhưng không có ngã xuống.

Lỗ Lỗ nóng ruột, lại sợ sẽ ngã vào đồng lửa, chỉ có thể tiếp tục dùng một cái móng vuốt đẩy.

Ta đây, meo! Ngã xuống a, meo! ...

Sau khi cành cây ngã xuống, Lỗ Lỗ xoay quanh vui vẻ, cúi đầu cắn cành cây, dùng sức ra bên ngoài kéo.

”Sức sinh đâu ra lại dám ăn vụng gà rừng của ta hả?”

Đột nhiên bị nắm ở gáy, cả thân thể bay lên, Lỗ Lỗ mờ to mắt, khiếp sợ nhìn giống đực đối diện .

Hắc lửa lồng ngực, trừ bên hông, cũng không mang xiêm y kỳ quái, hơn nữa hắc rất cao lại còn vừa đen vừa vạm vỡ, không giống những giống đực vừa trắng vừa gầy kia.

Chẳng lẽ hắc cũng là thú tộc?

”Meo...” Lỗ Lỗ hưng phấn theo hắc chào hỏi.

Cố Tam sừng sốt, hình như hắc nhìn thấy sự cao hứng trên mặt của mèo con?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thợ Săn

Cố Tam nhìn chăm chăm mèo trắng nhỏ trong tay, đôi mắt đen thoáng hiện lên suy nghĩ.

Bình thường mèo bị người nắm lấy, thường muốn giãy giụa mấy cái, dáng vẻ này thì lại khác. Ngoan ngoan tùy ý hắc mang theo không nói, lại còn biết lấy lòng? Rõ ràng là mèo ngọc?!

Hắc không nói lời nào, Lỗ Lỗ cũng không rõ là giống đực này rốt cuộc giống nào hay không, nhưng tay hắc nắm nàng có chút đau, nàng bắt khẩn đáp xuống chân,

”Meo...” Trước thả ta đi xuống đi, hai ta hảo hảo nói một chút.

Cổ Tam chân mày khẽ nâng, đang muốn nâng mèo con lên cao một tí, thì ngửi được mùi khét, hiểu kỳ trong lòng liền biến mất, ta liền vung lên, đem mèo nhỏ vút xa ra cả trượng, nhanh chóng nhặt lên con gà trong đống lửa. May là thịt gà cháy không nhiều, hân quét liếc mắt nhìn mèo nhỏ ở đằng xa, đá đất tắt lửa, thẳng ngồi vào bên cạnh dưới đại thụ, trực tiếp gặm đùi gà.

Lỗ Lỗ vừa giận lại ủy khuất, muốn thả nàng xuống thì thả thôi, sao lại ném nàng chứ? May mà nàng là mèo, nếu như đôi là cầu tộc, còn không phải ngã chết a?

Bất quá nàng vẫn có chút cao hứng, vì vậy giống đực mặc dù không có đặc điểm của thú tộc, nhưng hân có thể nghe hiểu nàng nói a, vậy hân nhất định là đồng loại rồi.

Nàng lắc lắc bụi trên người, xoa mặt một chút, chậm chậm chạy tới, cách giống đực vài bước, nhiệt tình nói chuyện với hân.

”Meo...” Người cũng là từ miêu tộc a?

”Meo...” Người biết đây là nơi nào sao? Người biết mèo tộc hiện giờ ở đâu sao?

”Meo...” Người tại sao không nói chuyện?

”Meo...” Người đợi một lúc lại ăn được không? Trả lời ta đi a.

”Meo...” Ta thật đói, người cho ta ăn chút được không?

Cổ Tam vừa vặn gặm xong một cái đùi gà, thấy con mèo nhỏ vòng quanh hân đi tới đi lui, tham ăn kêu meo meo không ngừng, liền đem xương gà ném ra ngoài.

Lỗ Lỗ nhìn thịt trong tay hân, lại quay đầu nhìn xương gà trong bụi cỏ, không nhúc nhích, lui lui đầu nhỏ giọng oán giận: “Meo...” Ta muốn ăn thịt!

Còn rất kén ăn!

Cổ Tam châm chọc hừ một tiếng, mắt nhìn con mèo nhỏ, trong tay xé thịt, sau đó đưa tới trong miệng mình.

Một miếng lại một miếng... Thịt càng ngày càng ít.

Lỗ Lỗ nuốt nuốt nước miếng, chân chờ đi đến gần giống đực kia. Đi hai bước, lui một bước, thấy giống đực chỉ nhìn nàng, cũng không có quát lớn, nàng âm thầm vui mừng, xem ra đồng loại này không phải keo kiệt, cũng không có cho rằng nàng muốn cùng hân cướp ăn. Nghĩ như vậy, nàng lá gan càng lúc càng lớn, sau đó chạy chậm hai bước, đi tới trước người giống đực, giữa đầu cùng hân thương lượng, “Meo...” Cho ta một miếng thịt nhỏ có được không?

Thật là một con mèo có linh tính, Cổ Tam một bên nhai thịt, một bên liếc mắt nhìn mèo con.

Không tính đuôi, cả người mèo con chỉ dài nửa bắp tay, béo đỏ đỏ, bộ lông tuyết trắng nhu thuận, lại không sợ người lạ. Đầu nhỏ tròn tròn, mũi phún nộn nộn, khi há mồm lại lộ ra răng nhỏ hơi dài, không sắc nhọn như răng mèo bình thường hay thấy.

Chẳng trách không ăn xương, ăn được sao?

Yếu ớt lớn mật, còn có chút ngu xuẩn, chẳng lẽ là sủng vật nhà ai?

Cổ Tam nghĩ nghĩ, thấy mèo nhỏ chờ mong nhìn hân, đuôi phát phát, liền xé một miếng thịt đùi gà, đưa tới.

Lỗ Lỗ rất vui vẻ, ngồi xuống, ngẩng đầu ngoan ngoãn chờ.

Người còn có thể lười hơn nữa không?

Cổ Tam nhú mày, hơi nâng tay lên. Lỗ Lỗ bất mãn gọi, cả người vương ra, đợi mãi không được ăn, nàng “meo ô” rồi cường điệu đứng lên, giờ giờ chân muốn bắt miếng thịt thơm ngon trước mũi kia, “Meo...” Cho ta!

Cổ Tam cười, động tay, đem thịt ném về phía mình, há mồm tiếp được, nhai.

Lỗ Lỗ bất bất, chờ đến khi nàng ngẩng đầu, thịt kia đã ở trong miệng giống đực !

Nàng cực kỳ tức giận, không chút nghĩ ngợi liền nhào tới, ba chân leo lên người giống đực như leo cây, một chân khác vươn ra muốn cướp thịt, đáng tiếc không đợi nàng với tới, liền bị Cổ Tam bị nàng làm đau, đưa lại bắt lại, lại lần nữa ném như ném đá, đem nàng ném ra ngoài, lần này hân dùng lực lớn, dù Lỗ Lỗ thủ thế dễ giảm lực, thân thể vẫn là lần vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

”Meo...” Đau quá a!

Cố Tam không để ý mèo con tham ăn kia, sờ sờ vết thương trên ngực mình, có chút hối hận. Chẳng qua là chỉ súc sinh mà thôi, ra tay làm gì nhỉ?

Hắn lạnh lùng nhìn mèo trắng đằng xa, giờ giờ nắm tay.

Lỗ Lỗ rất úy khuất, cũng rất đói, nhưng nàng không dám lại xin thịt ăn, giống đực kia thật xấu!

Nàng oán giận kêu hai tiếng, sau không nhìn được nuốt nước bọt, chậm rãi đi tới xương gà khi nãy, đẩy đẩy, không có thịt. Lỗ Lỗ buồn bã, cuộn mình trên mặt đất, ai oán nhìn về phía giống đực, vô tình chống lại ánh mắt của hắn, trong lòng một trận ê ẩm. Thật muốn về nhà a, trong tộc cái gì cũng không cần tìm, còn mỗi ngày cũng có thịt ăn. Được rồi, vì về nhà, nàng trước gặm nơi xương cốt lấp bụng đi, tránh bị đói không khí lực.

Lỗ Lỗ há mồm ngậm xương cốt, dùng sức gặm.

”Meo ô...” Xương cốt thật lớn, gặm không được a.

Lỗ Lỗ buông miếng xương ra, đi qua một bên, toàn bộ co lại thành một đoàn, lại liếc mắt nhìn giống đực, úy khuất đem đầu vùi vào bộ lông.

Nàng không ăn được rồi đi, đi ngủ!

Cố Tam nghếch mặt, nhìn, thịt gà nhét vào trong miệng, quên cả nhai.

Đó là mèo a, còn có thể giống người vậy, giả đáng thương, lại còn biết dối?

Thật là mèo khờ a, người đói bụng chẳng liên quan tới ta? Trừ mèo cha mèo mẹ người ra, còn có chủ nhân người, ai sẽ để người chết chứ?

Hắn cười nhạt, nhắm mắt.

Nhưng thịt trong miệng hắn lại trở nên vô vị, ánh mắt dạo qua một vòng, lại đặt lên mèo ngốc kia. Một cục lông trắng như quả cầu lui trong bụi cỏ. Vừa lười vừa tham ăn, chẳng trách lại mập như vậy, nhất định là chủ nhân trước của nó quá cưng chiều rồi.

Cố Tam giật nhẹ khóe miệng, đứng lên đi về phía trước.

Lỗ Lỗ giật giật tai, ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn đến con người đen của giống đực liền vội vàng rụt người lại.

Cố Tam nhìn cười không được, nhưng chỉ nâng khóe môi, đưa tay ném phần thịt gà còn ít sang mèo ngốc kia, thấy nó giật mình sợ đến nhảy dựng lên, hắn rốt cuộc cất tiếng cười to, rồi bước đi, tiếng cười hào sảng vang vọng trong khu rừng âm u.

Lỗ Lỗ không biết giống đực kia cười cái gì, nàng cũng không có tâm tư suy nghĩ, bụng đói là, giống đực đi một lúc, nàng liền nhào tới kia mỹ vị đằng trước, dùng sức cắn xé. Thịt không nhiều, ăn xong rồi, nàng chưa no, liếm liếm móng vuốt rồi lại xoa mặt một chút, do dự chốc lát liền đuổi theo hướng giống đực vừa ly khai. Đêm xuống ai biết sẽ có chuyện gì, trong núi có thể có thú tộc hung ác hay không? Nàng vẫn đi theo hắn a, hắn mặc dù tính tình không tốt, đối với nàng lại không có ác ý.

Màn đêm buông xuống, động vật trong núi bắt đầu có động tĩnh, trong bụi cỏ, trên cây dưới tàng cây, chốc lát phát ra tiếng động.

Lỗ Lỗ có thể nhìn rõ mọi vật vào ban đêm, mũi cũng rất linh mẫn, không lâu sau liền tìm được nơi ở của giống đực.

Nàng ngửa đầu, nhìn sào huyết trên cây phát ngọc, kỳ quái, nàng chưa từng nghe qua thú tộc nào lại ở trên cây a?

”Meo...” Nhà người sao?

Lỗ Lỗ chân trước đẩy thân cây, hai lòng chờ đợi đáp lại. Giống đực chia nàng thịt ăn, nàng liền coi hắn là đồng bọn.

Trên cây, Cố Tam nằm trong phòng nhỏ đơn sơ hắn làm, có chút phiền muộn. Ngày kia lão đầu tử sẽ thành thân, biết rõ hắn không đồng ý nữ nhân kia, còn có thêm nhị đệ nữa. Làm cái gì vậy chứ? Nài ép hắn trở về uống rượu mừng, nếu không phải hai năm trước hắn có nhìn xa, sớm trong núi dựng lên chỗ này, để trốn lão đầu tử, sợ rằng hiện cũng không có chỗ đặt chân. Hừ, cũng là tính tình ông ngoại tốt, nếu là hắn, trực tiếp đem người đuổi đi!

Nhị đệ, chó má nhị đệ! Chờ xem, ồn ào nửa năm nữa, đầu xuân sang năm hắn liền cùng người khác đi áp tải, xem lão đầu tử còn thể có bản lĩnh đuổi theo hắn không!

”Meo...”

Dưới tàng cây bỗng nhiên truyền đến mèo kêu tinh tế.

Cố Tam nhíu mày, vén màn lụa cao ngang đầu người, nghiêng đầu theo ánh trăng nhìn, quả nhiên nhìn thấy mèo trắng kia.

”Đi!” Hắn thấp giọng quát.

Lỗ Lỗ hoảng sợ, trước nàng vội vàng muốn lấp đầy bụng, nên không nghe rõ giống đực nói, hiện nghe thì phát hiện nàng không hiểu!

Thú tộc ngôn ngữ đều là giống nhau, hẳn rớt cuộc là thú tộc xa lạ hay vẫn là quái nhân mà nàng nhìn thấy hai ngày nay?

Nhưng, bọn họ không giống nhau a, quái nhân nghe không hiểu nàng nói, giống đực này có thể nghe hiểu.

”Meo...” Ta đi lên tìm người nha?

Mèo con không đi, Cổ Tam quay đầu lại, muốn tìm xem có cái gì đó ném xuống, ánh mắt roi chiếu hơi nghiêng thấy giày rom, hẳn bò qua, cầm lên, trở lại tới cửa, muốn ném xuống, thì chẳng thấy mèo con đâu nữa!

Biết chạy! Hừ.

Cổ Tam tùy ý nhìn quét một vòng dưới tàng cây, đóng kỹ màn lụa lại nhắm chỉ có muỗi mới vào được.

”Meo...”

Hắn cứng đờ, khó tin quay người lại, liền thấy ngóc mèo kia ngồi xổm bên cạnh gối đầu cạnh hắn, đang dùng móng vuốt cào cào mặt!

Nhất thời Cổ Tam vừa giận vừa bất đắc dĩ nhìn mèo con?

Hay là đem nó ném ra ngoài nhỉ, sao lại đuổi theo không rời thế này, nói thật, từ nhỏ đến lớn, hắn còn chưa từng bị bám dính vậy đâu, cái cảm giác này, dù là do mèo con mang đến, ừ, cảm giác cũng thật tốt. Thế nhưng không ném nó ra, nó có thể hay không nửa đêm kêu loạn? Có thể tùy tiện đi bậy hay không? Hay sẽ ồn ào làm hắn mất ngủ?

Cổ Tam ngồi xếp bằng, nhìn bạch mèo phát ngốc.

Lỗ Lỗ chạy một ngày, đã rất mệt mỏi, vốn định trực tiếp sấp xuống đi ngủ, thấy giống đực ý vị không rõ nhìn nàng, nàng có chút bất an khó hiểu, còn có chút ngượng ngùng, lần đầu đến nhà hắn làm khách, thế nào cũng phải bồi hắn trò chuyện rồi mới ngủ đi?

Nàng thấp kêu một tiếng, đi tới trước chân giống đực, ngẩng đầu nhìn hắn,

”Meo...” Người muốn nói chuyện sao?

Dưới ánh trăng, tròn mắt mèo con như hồ phách. Cổ Tam kim lòng không đậu bị lưu quang kia hấp dẫn, lẳng lẳng nhìn nó.

Lỗ Lỗ vẫy vẫy đuôi, chăm chú nhìn người kia lại không nói lời nào, hẳn rớt cuộc có ý gì a?

Nàng nhanh chóng tiến lên, đầu cọ cọ vào chân của hắn, “Meo...” Một quá, chúng ta đi ngủ đi?

Mềm, rất thoải mái. Cổ Tam nhìn không được xoa xoa đầu mèo ngốc.

Cái này chắc là thích nhỉ, Lỗ Lỗ rất vui vẻ, liếm liếm ngón tay hắn, sau đó, yên tâm thoải mái lắc đuôi xoay người, đi tới giường giữa sào huyết*, lần lượt gối đầu co lại thành một đoàn.

(mèo ta chưa biết từ phòng ốc nhá!)

Không lâu sau đó, trong nhà gỗ nhỏ liền vang tiếng ngáy nho nhỏ.

Ngủ thật, còn ngủ thật ngoan nha!

Cổ Tam có chút đồ kị, ăn ở miễn phí, mèo ngốc mệnh thật tốt.

Hắn bò qua nằm xuống, nằm hướng bên này, một lát sau, xoay qua chỗ khác, tay đưa ra đẩy ngóc mèo ra xa. Đẩy rồi lại nhìn cục lông xù kia, hắn lại nhìn không được đem nó kéo trở về gần hắn.

Ừ như thế nào thật thoải mái. Hay là mình nuôi nó nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Xúc Động

Đầu hạ, ban đêm trong núi rừng vẫn còn chút lạnh.

Nhưng đang ngủ thì Cổ Tam đột nhiên cảm thấy trên ngực nóng lên, như hỏa lò giữ nhiệt

Hắn bực bội xoay người, nằm dịch ra xa, nhưng quả cầu lông nóng hổi kia lại theo đuôi theo, dính sát vào hắn.

Cổ Tam bất đắc dĩ, mở mắt ra. Ngoài ánh trăng mờ nhạt bên ngoài, căn phòng hoàn toàn tối đen.

Hắn ngồi dậy, quay đầu lại, theo ánh trăng nhìn về phía mèo ngốc, nóng như vậy, sinh bệnh rồi hả?

Không cần chờ Cổ Tam vươn tay xoa đầu nó, mèo cả người duỗi ra, cong lưng thấp phần hông thụ, tứ chi duỗi thẳng, đầu ngửa ra sau, còn đung đưa đuôi nữa.

Nhìn không giống bệnh nha.

Cổ Tam há mồm ngáp một cái, nằm xuống, chờ xem mèo ngốc có dám dấn lại gần. Dấn lại gần thử xem, ta sẽ cốc tỉnh ngươi!

Chờ chờ, chờ đến mơ màng thì một cánh tay đưa tới... CÁNH TAY????/

Con buồn ngủ bay mất, Cổ Tam toàn thân cứng ngắc. Hắn biết, ở đây chỉ có một mình hắn, phía sau đột nhiên nhiều ra một cánh tay, tuyệt đối không bình thường a. Có điều, không biết vì cảm thấy quá hoang đường ly kỳ, hay là bởi vì nhiệt độ và xúc cảm xa lạ kia, hắn lại đã quên né tránh, hoàn toàn để yên cho cánh tay ấm áp kia trên thắt lưng, hai luồng mềm mại nhũ nhụi trên tấm lưng rộng của hắn, và cả cái trán trơn bóng đang cọ cọ sau gáy hắn nữa.

Tựa hồ, không có ác ý. Chẳng lẽ là nằm mơ?

Chẳng sợ trong lòng đã có đáp án, Cổ Tam vẫn là ngất đi một chút. Không phải là mộng.

Nhưng hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu quả thật là quý quái, ngộ nhờ kinh động đối phương, sợ là sau gà rừng thì hắn thành bữa cơm chiều đó.

Nhưng bất động cũng không được a!

Cổ Tam nhìn nhìn phía trước trắng sáng, nhắm mắt lại. Máu thân mất sớm, lão đầu tử cười kè thất, hai người họ thường vì hắn mà cãi nhau, hắn không thích bị nữ nhân kia suốt ngày léo nhéo nằng nặc, bảy tám tuổi liền bắt đầu lẫn lộn ở bên ngoài, thường xuyên tới không về nhà, lúc hắn mười hai tuổi thì bị ông ngoại bắt lại. Đi đêm nhiều như vậy, Cổ Tam không tin lại càng không sợ yêu ma quỷ quái gì, dù cho hôm nay gặp thật thì cùng lắm là chết thôi.

Hắn mở mắt ra, rồi lại nhanh chóng rũ mắt xuống che lại đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên hàn quang kia, bình tĩnh quan sát cánh tay trên thắt lưng mình kia như xem đồ vật.

Cổ tay trắng nõn mềm mại, năm ngón tay thon dài, rất đẹp.

Cổ Tam nhú mày, đó là tay nữ nhân, hai luồng mềm mại trên lưng kia, rõ ràng là ngực của nữ nhân. Chặt mím môi, cảm giác tự giễu chột nâng lên, lần đầu tiên tiếp xúc nữ nhân, lại là như vậy kinh người như vậy, nằng, là tới lấy mạng, hay là vì báo ân?

Hình như hắn cũng không có cứu thổ trắng gì nha... Ngoài trừ, làm dữ với một con mèo ngốc.

Suy nghĩ dần hợp lại, Cổ Tam không khỏi nhíu chân mày, thế nào không nghe được tiếng ngáy của mèo ngốc? Không phải là bị ăn rồi chứ?

Hít sâu một hơi, Cổ Tam thử thăm dò lấy cánh tay kia, dừng một chút, nắm nhẹ các ngón tay rồi hơi nâng lên rồi, nhanh chóng đứng dậy, quay nhìn lại.

Mèo ngốc không thấy, chỉ thấy một nữ nhân, lại còn lỏa thể nữa...

Cổ Tam nhanh chóng buông bàn tay nữ nhân kia ra, cố nhắm mắt nhưng ánh mắt lại dính trên người nữ nhân kia không rời được.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy nữ nhân nào xinh đẹp như vậy, không cần phải nói nàng còn tự nhiên ngủ bên cạnh hắn. Từ hướng hắn, có thể nhìn thấy hết nàng luôn.

Nàng có một mái tóc dài đen nhánh, một phần bị nàng hất ra sau, một phần bị nàng đè lên, một phần rối tung thả trên vai, vài lọn tóc rơi trước ngực, nửa che nửa hở hai luồng mềm mại kia. Vì nằm hướng về phía ánh trăng, cho nên cặp kia thô ngọc kia hiện ra rất rõ ràng, một cái bị đè ép một chút, một khác chỉ lại ngạo nghễ đứng thẳng, trắng như tuyết, hồng nhạt, hấp dẫn hắn vô cùng.

Cổ Tam yên lặng nhìn kia điểm hồng kia, nhìn đến một lúc lâu, rồi mới khó khăn nhìn dần xuống.

Eo nhỏ nhắn dịu dàng thon nhỏ, bụng dưới bằng phẳng gọn gàng, hai chân thon dài khép lại, che đầy địa phương thần bí kia, nhưng kể đến là một đôi đùi đẹp đến mức có thể khiến người ta quên cả suy nghĩ. Cổ Tam kim lòng không được vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên xương hông của nàng, từng chút vuốt xuống phía dưới, nhũ nhụi như ngọc, bóng loáng, chậm rãi, đi tới chân nhỏ của nàng. Cổ Tam nắm một cái, còn chưa có lớn bằng bàn tay hắn đâu, thực là khiến người khác yêu thương.

Nhìn đủ rồi, sờ đủ rồi, hắn rút cuộc lấy hết dũng khí, liếc nhìn dung nhan tuyệt sắc sau đó không dòi mắt được.

Mày liễu dài nhỏ tự nhiên, đôi mi dày cong cong, mũi cao nhỏ thanh tú, đôi môi nhỏ hơi chu ra, khuôn mặt mịn màng xinh đẹp. Cậu người vô cùng. Nói là quyến rũ nhưng khi ngủ, sau lại mang vẻ ngây thơ động lòng người thế này, đáng vẻ hồn nhiên lại thêm ngủ quan tính xảo, nam nhân nào nhìn thấy mà không động tâm cho được? Bình tĩnh như Cô Tam, nhìn lại như vậy nữ nhân, phỏng bị trong lòng đều buồn lòng.

Da thịt ấm áp, đây rõ ràng là người sống.

Ngực Cô Tam phập phồng kịch liệt, chỗ nào đó có chút không khống chế được, dựng lên.

Hắn đẩy nàng: “Tĩnh tĩnh”. Đây đây, bàn tay to nhịn không được trượt dần xuống thắt lưng, nắm nhẹ hông, xúc cảm quá tốt, hắn lại nhéo nhéo, còn không tự chủ xê dịch dần vào bên trong.

Lỗ Lỗ cảm thấy rất ngứa, nàng lâu bầu một tiếng mơ hồ không rõ, đẩy cái tay quấy rối kia ra, xoay người, đem bóng lưng để lại cho nam nhân đang ngốc lảng kia.

Cô Tam hô hấp cứng lại, cố nén lại cảm xúc xúc động, hướng cái hông mềm mại kia đánh một cái, phát ra “Ba” một tiếng giòn vang. Đối với căn nhà gỗ nhỏ đơn độc trong núi này, tiếng “ba” kia đặc biệt chói tai.

”Ngô...”

Ai cho dù trứng cái tât ác như vậy, khẳng định cũng không thể tiếp tục ngủ yên. Trên hông nóng bỏng rất, đau đến mức làm Lỗ Lỗ đang trong một đẹp cũng phải tỉnh dậy. Nàng sững sốt một hồi, chậm rãi lật nằm bò trên chiếu, một tay chống nửa người trên, một tay xoa nhẹ hông nhỏ, quay đầu lại, thấy giống đực kia ngồi xếp bằng bên cạnh, ánh mắt mờ mịt không rõ, trong lòng nàng một trận ủy khuất, nước mắt lập tức ứa ra. Đang ngủ ngon nha, hắn tại sao muốn đánh nàng a!

“Mèo ngốc, là người sao?” Cô Tam nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, thanh âm khàn khàn.

”Meo...” Lỗ Lỗ hướng hắn kêu đau.

Cô Tam một chút cũng không sợ, một chút cũng không lạnh, hắn nóng vô cùng, thì ra ngốc mèo sau khi biến lại thành người lại đẹp đến yêu nghiệt vô cùng, quan trọng là nàng mặc dù thành người, vẫn là ngốc hồ hồ, thích làm nũng.

Ai sợ được ngốc mèo như vậy?

Hắn không chần chờ, theo sát nàng, bàn tay to đặt lên địa phương mà mình đánh lên, nhẹ nhàng thay nàng xoa xoa, “Đau hở? Ta xoa xoa cho người.”

Kỳ thực khi này đau một chút thôi, giờ đã khá hơn nhiều, được hắn ôn nhu vỗ về như vậy, Lỗ Lỗ liền đã quên giận dỗi và ủy khuất, nằm bò lên đùi hắn. Nàng nghiêng đầu, nhìn bên ngoài ánh sáng của trăng tròn bên ngoài, thấp phàn vui mừng tự mình tìm được đồng bọn, bằng không nàng hiện còn không biết ngủ ở đâu đâu. Thân người cũng như thân mèo mềm mại, trước đây khi còn ở miểu tộc, tất cả giống cái các nàng đều thành thành thật thật chăm lo sào huyết, không cần lặn lội đường xa, màn trời chiếu đất như những giống đực, dưới lòng bàn chân là mảnh thịt chai, đây?

Cô Tam vẫn len lén quan sát nàng, thấy nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, vẻ mặt hạnh phúc đối mặt với mặt trăng, đôi mắt lấp lánh nước mắt chực rơi xuống, lại càng thêm động lòng người vô cùng, liền không tự chủ được nằm nghiêng bên cạnh nàng, hỏi nàng vài câu, nàng lại hướng hắn nhovn miệng cười, sau đó, lui đến trong ngực hắn, ôm thật chặt, còn vươn cái lưỡi liếm liếm cổ hắn.

Lỗ Lỗ thật ra chỉ biểu đạt sự ưa thích của mình, đây là cách báo tộc dạy các nàng.

Cô Tam hô hấp rối loạn, có chút gãy giữa. Đây rõ là yêu tinh, hắn có thể cùng nàng sao? Làm, sau này sẽ thế nào? Cưới nàng? Mèo ngốc yếu ớt, biết giặt giũ nấu cơm sao? Có thể thay hắn nuôi dưỡng con cái, phụng dưỡng cha mẹ không?

Không cưới! Chính là nàng tự mình đưa đến...

Hắn giọng lên nàng cảm, “Ngốc mèo, người là đến câu dẫn ta, có phải hay không?”

Lỗ Lỗ nghi ngờ nháy mắt, nàng nghe không hiểu giống đực nói.

Đôi mắt ướt át, trong suốt thuần khiết, đuôi mắt hơi xé, quyến rũ xinh đẹp.

Cô Tam thờ dài, quên đi, ngốc liền ngốc đi, có thể lấy được mèo ngốc thế này, hắn cũng rất có phúc khí. Cùng lắm thì, hắn nuôi nàng một đời.

Trong lòng có quyết định, hắn không hề do dự, bàn tay to đặt ở thắt lưng nàng xoa, đem Lỗ Lỗ đang kinh ngạc kéo lại gần, sau đó đặt tay ở sau ót và thân nàng.

Lỗ Lỗ không biết phải làm sao.

Báo tộc trông coi đã nói, vô luận giống đực đối với các nàng làm cái gì, các nàng cũng không thể phản kháng, còn phải ngoan ngoãn phối hợp, thế nhưng, kia chỉ áp dụng với giống đực báo tộc, thế nào đối đãi dị tộc, không ai đã dạy nàng. Thu Thu lúc đầu phản kháng, về sau lại thuận theo, nhưng cái quái nhân kia vẫn là giết nàng. Hiện “thân” nàng, cũng là dị tộc, một dị tộc có thể hiểu nàng nói, nàng nên làm cái gì bây giờ?

”Ngô...” Mối bị người ngậm vào, hấn gặm được nằng có chút đau, Lỗ Lỗ nhin không được lấy tay đẩy hấn, kết quả giống đực đột nhiên bật dậy, Lỗ Lỗ ngậy ngốc nhìn hấn, nhìn hấn quý còi thất lưng bên hông ra, nhìn hấn còi ra xiêm y kì quái, sau đó, lộ ra một cây...

Lỗ Lỗ khiếp sợ mở to mắt, đây là nằng lần thứ hai nhìn thấy phía dưới của giống đực, này so, so với quái nhân giết chết Thu Thu kia thì đây càng hùng vĩ hơn!

Cổ Tam rất hài lòng phản ứng của mèo ngốc, hấn cười cười, ngay sau đó không hề dấu hiệu nhào tới, đè lại tay nằng hỏi: “Mèo ngốc, lưu lại đi? Không đi nữa, làm vợ ta, ta nuôi ngươi mỗi ngày.” Nói rồi, hai tay tách ra chân nằng, sờ hường nằng chỗ đó. Chạm lấy, hấn tâm thần đập dòn, lại nhú mảy, hấn nghe qua không ít huân tiết mục ngắn, nói nữ nhân động tình liền sẽ âm ướt, ướt mới sẽ không đau, nhưng ngốc mèo một chút cũng không ướt a, là hấn thân còn chưa đủ sao?

Hấn thu hồi tay, cúi đầu ngậm nơi đầy đà của mèo ngốc.

”Ngô!” cảm giác kì quái kích thích đột nhiên lan khắp toàn thân, Lỗ Lỗ kêu nhỏ lên tiếng, sau một khắc, nằng liền cảm thấy đuôi mình, ở dưới mông, rất khó chịu.

Nằng ngơ ngác nhìn nóc gỗ của sào huyết, chợt nhớ lại tình cảnh Thu Thu khi chết lúc trước, lập tức thét lên giầy giữa, quấy nhiễu hấn, đá hấn, không phải là bởi vì đuôi khó chịu, mà là bởi vì động tác của hấn, cơ hồ kẻ nọ giết chết Thu Thu không sai biệt lắm!

Nhớ đến cách hấn nói, nằng không thể không tin, bọn họ đều là như nhau.

Lỗ Lỗ không muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vứt Bỏ

Trăng sáng trên cao rọi sáng khắp căn phòng nhỏ trên cây kia. Qua màn lụa mỏng có thể thấy hai bóng người đang quần lấy nhau kia

Cổ Tam hơi thở hỗn hển nặng dần, sống hai mươi năm, nghe qua nhiều như vậy huân tiết mục ngắn, đây là lúc dạo đầu, hấn rõ ràng đang áp một nữ nhân vô cùng xinh đẹp dưới thân, không sợ nằng có phải yêu tinh hay không, hấn vẫn yêu yêu nằng. Hấn không nhin được, hấn tin, phạm là nam nhân bình thường khi trong trường hợp thế này, không ai có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Nằng đột nhiên giầy giữa, có lẽ là sợ, hấn muốn kiên nhẫn trấn an nằng, nhưng hấn thật muốn bộc phát rồi.

”Đừng sợ, ta sẽ phụ trách với ngươi, sau này ngươi ở cùng ta, ta che chở ngươi, tuyệt đối không để cho người khác phát hiện ngươi là yêu tinh được không?” Hấn ôm lấy nằng để trên đùi, một tay siết cái tay giầy giữa kia, ngậy ngó gặm cắn nằng ngực, một tay xoa mông nằng, chậm rãi trượt xuống, nắm nhẹ cái đuôi đưa sau lưng nằng kia, không nhin được sờ vào hạ bộ dưới đuôi kia. Khi hấn vô ý đụng tới cái đuôi mềm kia, nằng a ô kêu một tiếng, người nhùng ra tụt trong ngực hấn, Cổ Tam đại hi, biết mình tìm đúng chỗ, tiếp tục trêu chọc.

Lỗ Lỗ cảm thấy tự mình muốn chết.

Giữa hai chân có cái gì đó cứng rắn chống đỡ, muốn đâm vào trong nằng, ngực thì bị giống đực mạnh hút, từng chút một, giống như hút hết khí lực của nằng rồi. Nằng vô cùng khó chịu, thật muốn ôm một thân cây mà cào a nhưng trước mắt không có cây, không có móng vuốt, tay cũng bị nắm lấy, muốn phát tiết cũng không được. Tới khi đuôi bị hấn nắm, cảm giác ngứa ngáy kia lại càng mãnh liệt, nằng meo ô kêu, cũng không biết mình rốt cuộc hô cái gì, chỉ muốn cầu hấn buông mình ra. Chợt, ngón tay hấn thô ráp dùng sức nhấn gốc đuôi, hấn còn chưa có kết thúc, nằng trong đầu liền đột nhiên một trận choáng...

Khi nằng chưa kịp tỉnh lại, chỉ là nằm bả vai hấn mơ hồ thờ dốc thì, thất lưng và mông bị hấn giữ lại, chen vật kia vào.

Vào không được. Hấn quá lớn còn nằng quá nhỏ.

Cổ Tam gấp đến đỏ mắt, rõ ràng đã tron trượt một mảnh, và tìm đúng rồi vị trí, vì sao liền là không vào được?

Lỗ Lỗ bị hấn làm đau, nằng rất sợ hãi, nằng biết mình đánh không lại hấn, cho nên nằng ôm lấy cổ hấn, một bên roi nước mắt, một bên liếm lấy mặt hấn, để tỏ vẻ thân thiết.

Mà trong mắt Cổ Tam, nữ nhân mảy liễu nhú chặt, đôi mắt đẹp rung rung, mà lại còn lấy lòng cầu hấn, ủy khuất đáng thương nói không nên lời.

Cổ Tam ảo não đập một cái xuống chiếu, xoay lưng để người xuống, làm cho nằng quý, hấn áp thân lên, hai tay đặt ở eo nhỏ của nằng, hai chân kẹp chặt chân Lỗ Lỗ lại, sau đó cấp thiết đưa đẩy giữa hai chân, ánh mắt nằng toàn thân rung động, mặc dù không thể đi vào, như vậy trước mắt, cũng kích thích, thỏa mãn.

Lỗ Lỗ không đau, chỉ là cảm thấy kỳ quái, giống đực làm cái gì a?

Tay nàng khuỷu tay chống nửa người trên, ngây ngô không hiểu một lúc, nhìn không được cúi đầu, nhìn xuống dưới người.

Mèo ngốc này! Máu Cổ Tam dâng lên, sau đó gầm nhẹ: “Nhìn thấy không!” Động tác được càng phát ra mạnh.

”Meo...” Lỗ Lỗ nghi ngờ quay đầu lại, không hiểu giống đực nói cái gì.

Tóc dài lay động, đôi mắt hơi xéch mang đậm sự động tình có sự phong tình diêm dúa lẳng lơ, làm Cổ Tam kích động đến rung rẩy, vội vã đè lại cái đuôi kia mà vuốt ve, sau đó, đột nhiên vang lên nũng nịu khẽ gọi. Tiếp tục động mấy cái, hẳn rút cuộc tiết, vô lực đè lên trên cái lưng bóng loáng của nàng đồng thời đè lên cả cái đuôi, nhắm mắt thờ đốc, yên lặng hưởng thụ sự thoải mái không nên lời kia.

Nằm một hồi, cái đuôi dưới thân không thấy nữa.

Lòng hiếu kỳ của Cổ Tam dâng lên. Hắn thẳng đứng dậy, đưa tay qua bên cạnh lấy khăn tay, thay hai người thu thập một phen, sau đó lấy phần phục trang trong góc phòng chuẩn bị cho Lỗ Lỗ mặc thì khi lúc hắn quay đầu lại, lại thấy nàng ngồi chồm hổm trước màn cửa sổ bằng lụa mỏng, vẻ như muốn trốn!

Này, hơn nữa đêm, nàng ấy muốn trốn đi đâu!

Cổ Tam bước dài đến đem người lôi trở về.

Lỗ Lỗ dùng sức đẩy hắn.

”Đừng động, cử động nữa ta lại muốn nàng!” Cổ Tam đem người đẩy tới tấm ván gỗ trên tường, cả người dán đi lên.

Lỗ Lỗ không nói, ngửa đầu, vô tội nhìn giống đực.

Chống lại đôi mắt ngập nước của Lỗ Lỗ, tâm của Cổ Tam liền mềm nhũn, vuốt vuốt mắt nàng, ôn nhu lại vụng về chỉnh sửa xiêm y của nàng, sửa soạn lại đai lưng, thân thể mê người của Lỗ Lỗ liền ẩn dấu dưới lớp xiêm y rộng thùng thình, chỉ lộ ra một đôi chân nhỏ cân xứng và hai bàn chân nhỏ xíu đáng yêu. Nhìn nàng mặc quần áo của mình, Cổ Tam có loại cảm giác đặc ý nhân nhượng, vui vẻ vì cảm thấy đây là nữ nhân của hắn.

Hắn nắm tay nàng ngồi xuống. Hắn ngồi xếp bằng, nàng ngồi chồm hổm, hai người mặt đối mặt.

”Ngươi có thể nói sao? Nghe hiểu được ta nói sao?” Cổ Tam thả mềm thanh âm, trong ánh mắt có hắn không tự chủ ôn nhu.

”Cò Lỗ Lỗ...” Lỗ Lỗ theo mắt hắn lý nhìn thấy thiện ý, giống đực không hề đánh nàng bắt nạt nàng, như vậy nàng không sợ.

Đây là nghe không hiểu, Cổ Tam có chút đau đầu.

Hắn chỉ vào bên ngoài trắng sáng, đạo: “Nguyệt... Lượm.”

Lỗ Lỗ về mặt mê hoặc.

Cổ Tam nhẫn nại, cố ý há to mồm, không ngừng mà lặp lại gọi mặt trăng, ý bảo Lỗ Lỗ cùng hắn học. Lỗ Lỗ chậm rãi có chút hiểu được, giống đực là dạy nàng nói bọn họ nói đâu. Nàng không muốn học, nàng phải về nhà, vì sao phải học thứ sau này không dùng tới chứ? Nhưng nhìn nhìn khuôn mặt nghiêm túc của giống đực, hình như rất hi vọng nàng học theo, Lỗ Lỗ không dám làm hắn sinh khí, nên thử học theo hắn nói chuyện. May là ngày thường nàng dù ngủ nhiều hơn là suy nghĩ nhưng đầu óc lại không ngốc, học vẫn là rất tốt.

”A nương... Nguyệt nương... Mặt trăng, meo!” Nói xong mặt trăng, giống đực cười, Lỗ Lỗ biết mình nói đúng, cũng hài lòng cười.

Nàng cười đến mặt mày cong cong, Cổ Tam nhìn nhập thần, một lúc lâu sau, mới chỉ vào chính mình, dạy nàng nói tên hắn.

Điều này hơi khó, ước chừng hai khắc chung sau, Lỗ Lỗ tài học được, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Cổ Tam, có chút không xác định nói: “Ta, gọi ngươi, Cổ Tam?” Thanh âm ngọt mà không ngấy, làm cho người ta nghe xong còn muốn lại nghe.

Rút cuộc đã hiểu! Cổ Tam trong lòng vốn mất dần kiên nhẫn, nàng nếu như vẫn không học được, hắn liền ngồi không yên! Hôm nay hắn mới hiểu được, phụ tử dạy học có bao nhiêu gian nan, việc dạy người này, thật đúng là không phải ai cũng có thể làm!

”Ta, gọi ngươi... ?” Hắn khoa tay múa chân hỏi.

”Lỗ Lỗ!” Lỗ Lỗ phản ứng rất hưng phấn nói.

Lỗ Lỗ... Tên cũng như người, thật ngốc cũng thật là đáng yêu.

Cổ Tam muốn giải thích về việc phụ thê, nhưng loại quan hệ này, không phải dăm ba câu là có thể khoa tay múa chân ra. Hắn nhúu mày suy nghĩ một chút, cảm ngại nên, ý bảo Lỗ Lỗ cùng hắn cùng nhau đi xuống. Hắn vốn định cõng nàng, nhưng Lỗ Lỗ không chịu, kiên quyết muốn tự mình leo cây. Cổ

Tam không có cách nào, cho nàng mặc quần, xắn lên ống quần rồi chính mình đi xuống trước. Hắn dưới tàng cây đứng yên, ngửa đầu nhìn nữ nhân của hắn, rất sợ nàng không cẩn thận ngã xuống. Nếu như nói trước muốn kết hôn nàng chỉ là một lúc xúc động, thì hiện giờ sau một lúc suy nghĩ, hắn là thật động tâm. Mèo ngọc xinh đẹp, nhỏ nhắn lại khôi ngô, hắn nguyện ý nỗ lực kiếm tiền rồi nuông chiều nàng.

Lỗ Lỗ rất thuận lợi leo xuống, vừa muốn nhảy xuống, thất lưng bị nam nhân ôm lấy. Nàng không hiểu quay đầu lại, đối diện khuôn mặt hắn mỉm cười, sờ chân nàng, sau đó một tay chỉ phía dưới vừa nói: “Trên mặt đất bẩn, ta ôm ngươi đi.”

Theo hắn động tác, Lỗ Lỗ có chút hiểu ý hắn ý, nàng hướng hắn cười, đưa tay ôm cổ hắn.

Cố Tam trong lòng mềm, hôn nàng một chút rồi ôm nàng đi tới đất bằng phẳng, đặt ngon nệm bên cạnh, sau đó dùng đá trên mặt đất vẽ ba con mèo, phía dưới lại vẽ ba người, giống như một đôi phu thê cùng đứa trẻ.

Lỗ Lỗ hiểu nha, giống đực là nam nhân, giống cái là nữ nhân, nam nhân cùng nữ nhân kết làm phối ngẫu, đó là trượng phu và tước phụ.

Nhìn nàng đầu óc xoay chuyển, Cố Tam hôn nàng một ngụm như khen thưởng, sau đó một bên nhìn nàng, một bên chỉ vào phía dưới đứa trẻ nói: “Lỗ Lỗ, ngươi làm tước phụ của Cố Tam, làm tước phụ của ta, được không?”

Hắn nói nữ nhân là nàng, nam nhân là hắn, hắn muốn nàng cho hắn đương phối ngẫu a?

Lỗ Lỗ không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu, quy củ của miêu tộc, phạm là giống cái có thể còn sống từ báo tộc trở về, đều phải cùng thành viên miêu tộc kết làm phối ngẫu.

Cố Tam khỏe môi tươi cười lập tức cứng lại, mặt hắn như sương, nàng cũng như người khác? Tại sao có thể không muốn?

Hắn tiếp tục vẽ đứa trẻ, lấy kiên trì tước đây chưa từng có dạy nàng. Nữ nhân cùng nam nhân thoát y cũng ngủ, sẽ thành tước phụ của nam nhân, giống như bọn họ khi này. Hắn nói cho nàng, tước phụ chỉ có thể cùng trượng phu của mình đi ngủ, không thể thoát y và ngủ cùng nam nhân khác. Đặc biệt hơn sau một lúc, hắn mặt lạnh vẽ chỉ chuột như làm mẫu, làm cho nàng hiểu nghĩa của sự giết chết, sau đó nói cho nàng, nàng nếu như dám ngủ cùng nam nhân khác, hắn sẽ giết nam nhân kia, còn có nàng.

Cố Tam cảm giác mình không xuống tay được, Lỗ Lỗ nhìn tốt như vậy, chính hắn là nên đề phòng nàng bị người khác lừa, ít nhất, nàng không nên bị người khác lừa tâm, về chuyện khác, hắn nhất định hảo hảo che chở nàng.

Lỗ Lỗ vẫn là lắc đầu.

Mèo tộc không có loại quy củ này, bọn họ bên kia giống đực nhiều giống cái ít, mỗi giống cái đều là bảo bối, mặc dù sẽ có một phối ngẫu, nhưng phối ngẫu chỉ là chiếu cố các nàng ăn ở mà thôi, trừ được quyền lợi ở cùng giống cái ở một sào huyết, phối ngẫu không thể can thiệp giống cái cùng giống đực khác cùng nhau, bởi vì chỉ có như vậy, giống cái mới có thể sinh nhiều tộc nhân. Nếu như gặp được giống đực lợi hại khác, cũng có thể đánh bại phối ngẫu kia, đem giống cái mang về sào huyết của mình.

Lỗ Lỗ còn chưa cơ hội tiếp xúc giống đực, có lẽ giống cái trong tộc nói với nàng nhiều lần, nàng sinh ra rất thu hút, nhất định sẽ có rất nhiều giống đực muốn cướp về và chiếu cố nàng. Lỗ Lỗ lúc buồn chán cũng từng ảo tưởng quá, nàng có thể có năm giống đực thì tốt rồi. Một phụ trách tìm ăn cho nàng, một cho nàng uống, một giúp nàng quản lý sào huyết, một bồi nàng nói chuyện, còn lại giúp nàng chiếu cố đứa trẻ.

Nàng chìm đắm trong ảo tưởng hoàn mỹ của mình, thỉnh thoảng bên tai có một tiếng gầm lên: “Làm tước phụ của ta!”

Lỗ Lỗ sợ đến run rẩy, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt giống đực có bao nhiêu khó coi, không còn nửa điểm ôn nhu?

Nàng liền vội vàng gạt đầu. Quên đi, trước ứng phó xong đi, tìm cơ hội nàng liền chạy dân tộc nàng mới không thềm, mới không cho hắn tước phụ!

Thấy nàng đáp ứng, Cố Tam liền hết giận, một cước đá đi ngon nệm, ôm người trở lại nhà cây, làm cho nàng lên trước.

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn đi lên, vừa mới chui vào nhà gỗ, liền bị nam nhân phía sau đè dưới thân.

Cố Tam rất muốn đêm nay vui vẻ cùng tước phụ của mình, nhưng vừa động đến, nàng liền đau đến rơi nước mắt, bộ dáng ủy khuất đáng thương, làm hắn cảm thấy nếu tiếp tục tới thì mình thật là nhẫn tâm, đành phải cố ý hù dọa Lỗ Lỗ, làm cho nàng ôm tự mình hôn rất nhiều, sau đó mới miễn cưỡng làm như khi này. Như vậy mấy lần lần qua lần lại, hai người đều thờ hồng hộc, ôm chặt nhau rồi ngủ.

Sáng sớm ngày kế, Cố Tam căn dặn Lỗ Lỗ ở trong nhà gỗ chờ hắn xuống núi mua y phục cho nàng mặc thật lâu.

Lỗ Lỗ mơ mơ màng màng đáp lời, mặc dù Cố Tam thay nàng mặc xiêm y, nàng vẫn là lười biếng không rời chiếu, mí mắt thẳng đánh nhau.

Thấy bộ dáng lười biếng của nàng, Cố Tam rất yên tâm, ở trên người Lỗ Lỗ hung hăng hôn một phen, lưu luyến đi rồi.

Hắn vội vã một đường xuống núi, tại cửa hàng y phục trên trấn mua hai bộ y phục mộc mạc, sau đó chạy trở về. Gần đến núi, hắn còn do dự một chút, sau đó quyết định trực tiếp đem Lỗ Lỗ mang về nhà cho ông ngoại nhìn, liền nói là hắn trong núi nhặt được bé gái mồ côi. Hắn có nhiều dự định sau này, đã muốn lấy nàng, hắn thì không thể đi áp tải, vẫn là thành thành thật thật cùng ông ngoại học xử lý vườn trái cây thôi, mùa thu khi nhàn rỗi sẽ vào rừng săn bắt, chỉ cần hắn chịu làm, nhất định có thể chăm lo cho nàng.

Đáng tiếc, chờ hần leo lên trên cây, mới phát hiện trong phòng vắng vẻ, không có một người.

Xiêm y trong tay đột nhiên rơi xuống đất, Cổ Tam che ngực, chỗ đó, ngăn được lo lắng.

Có lẽ, nàng chỉ là đạo bên ngoài?

Ánh mắt đảo qua trong góc hai đôi giày rơm, hần thấp giọng mắng câu ngốc mèo, ra cửa không mang giày, chân sẽ bị thương mất, quên đi, hần đi đón nàng đi, tiếp trở về, hần muốn hung hăng đè hông nàng lại đánh một trận, sau đó, muốn nàng.

Không biết làm sao, thẳng đến trời tối, hần cũng không tìm được hình bóng nàng.

Ngốc mèo của hần, vợ hần, thế mà cũng bị mất...

Cổ Tam đứng dưới tàng cây, đưa lưng về trăng sáng, nắm chặt quyền, hung hăng đập hướng thân cây.

Có bản lĩnh, nàng dám quay lại gặp hần!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thân Nhân

Cổ Tam vừa đi, Lỗ Lỗ liền nhanh chóng leo xuống cây, nhắm bãi cỏ và ngọn núi trước mắt mà đi.

Nàng mới không muốn cho Cổ Tam tức phụ. Hần luôn luôn làm đau nàng, nàng cũng khóc xin hần, hần còn kiên trì muốn động, tuy nói là không có thực sự tiến vào, nhưng hần nỗ lực liên tục lặp lại như vậy, rõ ràng là chưa chết tâm đầu! Người hư hỏng như vậy, nàng vẫn là trở về miêu tộc đi, giống đực trong tộc đối giống cái nhưng đều là hữu cầu tất ứng.

Đã từng có lão giống cái nghiêm túc nói cho các nàng biết: “Đôi đũa giống đực, không cần lãng phí tâm tư, chỉ cần tát làm nũng rơi ít nước mắt là được, chỉ cần họ nhường nhịn người, không nỗ lực làm cho người đau lòng thì giữ họ lại, nhưng nếu không như vậy, thì chúng ta không cần, giống cái miêu tộc từ nhỏ liền là để cho người sủng, nếu không sủng, chúng ta cũng không cần hiếm lạ hần, chỉ để ý chọn ai sủng chúng ta là được.”

Lúc đó các nàng một đám tiểu giống cái ồn ào hỏi: “Nếu như không có giống đực nguyện ý sủng chúng ta, vậy làm sao bây giờ a?”

Lão giống cái ý vị thâm trường cười, nói: “Trừ phi chúng ta bị đánh hủy dung, bị hạt cát ma phá hủy cổ họng, bị bệnh ma xâm phá hủy phía dưới, bằng không, chung quy có giống đực đuổi theo.” Vừa mới nói xong, không đợi lão giống cái tỉnh té giải thích tiếp, thì đã đến giờ, báo tộc trông coi tiến vào đuổi nàng đi. Lỗ Lỗ và một đám đồng bọn theo đưa đến cửa sào huyết, liền thấy hai lão giống đực cùng nhau đem nàng đón đi, một trong đó cõng nàng, một cầm một mảnh lá cây lớn che nắng nóng cho nàng.

Lão giống cái biết giải thích nhiều cho các nàng cũng vô dụng, nên tự lấy chính mình chứng minh cho điều nàng nói, miêu tộc giống cái các nàng, già rồi cũng có người sủng mình!

Cho nên, trong lòng Lỗ Lỗ, thói Cổ Tam căn bản không có tư cách làm nàng phôi ngấu, đừng nói đến quy củ kỳ quái hần kia.

Nhưng còn bao xa nàng mới có thể về đến nhà a?

Xuống cuối mắt cả ngày, nàng đói chết đi được, lòng bàn chân đều trầy xước, nhưng vẫn không cảm giác nhà mình ở đâu! Xung quanh cây vẫn rất thấp, căn bản không giống như giống đại thụ trong tộc, một mảnh lá cây cũng to bằng cả cành cây ở đây!

(Đang liên tưởng tới phim chuyển phiêu lưu trong lòng đất)

Thấy mặt trời đã xuống thấp hơn đám cây, Lỗ Lỗ quyết định tìm một chỗ ở tạm một đêm, mặc dù nàng thấy đực trong đêm tối, nhưng nàng sợ gặp đực dã thú a

Như vậy, phải đi trên cây đâu, hay tìm sơn động nào đi?

Lỗ Lỗ do dự một chút, quyết định tìm sơn động đi, trên cây quá nguy hiểm, vạn nhất đang ngủ ngã xuống làm sao bây giờ? Thân người cũng không như thân mèo linh hoạt, lỡ rơi từ trên cao xuống, đến mạng cũng không còn a.

Nàng không hề đi phía trước, mà là hướng địa thế hơi nghiêng sườn núi gồ ghề mà đi. Trên đường gặp được một quả gì đó màu đỏ, không biết là gì, thế nhưng nhìn ăn thật ngon nha. Lỗ Lỗ xoa xoa cái bụng kêu của mình, nhìn không được hái xuống, trước thăm dò thử cắn một ngụm nhỏ, chua chua ngọt ngọt, chưa từng ăn qua loại như vậy, ăn thật ngon. Nhưng mà nàng có chút sợ chết, biết là không phải loại quả nào cũng có thể ăn vậy, nên kiên trì đợi một chút, xác định không có chỗ nào không thoải mái, lúc này mới một hơi hái chừng mười cái, ăn sạch. Ăn xong rồi, cũng không biết bên này có sơn

động hay không, sợ đi xa, đến lúc đó buổi tối còn phải đến tìm ăn, nên Lỗ Lỗ lại hái thêm một mớ quả, bỏ túi mang theo. Thẳng đến lúc này, nàng rút cuộc phát hiện Cổ Tam có điểm tốt, nếu như không có y phục của hắn, nàng cũng chỉ có thể cầm được vài quả.

Ăn no lại sức, Lỗ Lỗ đi được một chút, sau đó sắc trời ám dần, phát hiện một sơn động ẩn sau rừng cây rậm rạp kia. Nàng cẩn thận ngửi ngửi, xác định cửa động không có mùi vị thú tộc khác lưu lại, yên tâm tiến vào.

Bên trong tia sáng rất mờ, nhưng đối với miêu tộc như nàng mà nói, đêm đen không là gì.

Thế là, Lỗ Lỗ mới vừa vào đi, liền ngây dại, bởi vì trong sơn động đầu lại có một lão giống đực tóc tai rối tung gục đầu bị trói trên tảng đá! Tựa hồ là nghe thấy tiếng bước chân của nàng, lão giống đực kia giật giật, cố sức quay đầu hướng bên này nhìn. Lỗ Lỗ vốn có chút cảnh giác, nhưng vừa nhìn rõ diện mạo lão giống đực, nàng meo ô kêu một tiếng, ném xuống quả dại liền chạy tới, ôm lấy đôi phương ô ô khóc rống.

Ô ô, nguyên lai lão tộc trưởng không có chết!

Trong tộc, khi gần cuối đời, các lão tộc liền sẽ rời đi miêu tộc, đi đến một nơi xa lạ không ai biết, và chết một mình. Lão tộc trưởng cũng không ngoại lệ, hẳn bỏ đi, ai cũng không tìm được, Lỗ Lỗ cũng như tộc nhân khác, đều cho rằng lão tộc trưởng sẽ không còn trở về, không ngờ hôm nay mà ở đây gặp hắn!

Lỗ Lỗ khóc bù lu bù loa, hơn nửa ngày mới ngừng đầu, hai mắt đầm lệ quan sát lão tộc trưởng, từ thất lưng đến đỉnh đầu, nước mắt lại rơi tiếp. Rốt cuộc là ai, mà đem tai mèo của lão tộc trưởng cắt xuống, còn trói hắn ở đây!

Lâm viên ngoại đã đối đến hoa mắt choáng đầu, căn bản nhìn không rõ lắm người trước mắt, chỉ nghe được có tiếng thiếu nữ ô ô tiếng khóc, đến khi đối phương rút cuộc nhớ tới thay hắn mờ trời, giúp hắn lấy ra bịt mồm khăn tay, hắn cũng không có tinh lực để ý tới tiếng mèo kêu kỳ quái và âm thanh quái lạ truyền tới là như thế nào, ừ ừ dựa vào trên tảng đá, vô lực nói nước. Đã ba ngày rồi, từ lúc buổi trưa hôm đó tỉnh lại ở nơi này, trời tối hai lần, bây giờ lại tối sầm, hẳn đã ba ngày chưa uống được giọt nước nào...

Cổ Tam đã dạy Lỗ Lỗ nước là cái gì, tuy là học được nhưng vẫn hiểu chậm lắm, cộng thêm nàng không ngờ tới hội theo lão tộc trưởng trong miệng nghe thấy quái nhân nói, sững sốt một lúc lâu, lại kết hợp với đôi môi khô nứt của lão tộc trưởng mới hiểu ra được. Xung quanh không có nước, nàng nghĩ đến trái cây vừa ăn xong, vội vàng chạy đến cửa động, nhặt những quả ít bị hư hại do rơi xuống khi nãy đưa đến miệng của lão tộc trưởng.

Lão nhân gia nhắm mắt lại chặt vật nuốt, rất nhanh liền ăn xong, Lỗ Lỗ lại lựa mấy quả không tính quá xấu xoa nhẹ một chút, đưa tới.

Liên tiếp ăn chừng mười cái quả dại, Lâm viên ngoại rút cuộc cũng có cảm giác sống lại.

"Đa tạ cô nương ơn cứu mạng, nếu không có may mắn gặp được cô nương, lão đầu tử ta chỉ sợ cũng... Khụ khụ... Tiểu cô nương, người biết đây là nơi nào sao?" Lâm viên ngoại cổ họng khó chịu, nói được một nửa liền ho lên, hắn một bên đưa tay cho miệng ho, một bên cố gắng men theo ánh sáng mờ hồ quan sát ấn nhân của mình. Nhờ ánh nắng còn sót lại, hắn mơ hồ thấy rõ đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp, chân không đi giày, mặc y phục rộng của nam tử, cổ tay áo và ống quần đều xoắn lên cao. Chẳng lẽ là nông nữ phụ cận?

"Meo..." Lỗ Lỗ tròn tròn mắt, nàng không hiểu tộc trưởng nói a?

"Cô Lỗ Lỗ..." Nàng nghi hoặc hỏi chính mình.

Lâm viên ngoại cũng ngốc, cô nương này thế nào lại học mèo kêu?

Kế tiếp là một bên dùng ngôn ngữ miêu tộc hỏi đến náo nhiệt, một bên nỗ lực dùng tiếng người thật đơn giản định cùng ấn nhân nói chuyện, lại bị từng tiếng mèo kêu liên tục làm cho lưng phát lạnh choáng váng cả đầu. Sau đó, Lâm viên ngoại khôi phục một chút khí lực, hắn run rẩy vịn đứng lên, nghĩ tự mình đi bên ngoài nhìn xem. Lỗ Lỗ vội vàng đỡ hắn, mặc dù lão tộc trưởng sẽ không nói miêu ngữ, nhưng hắn là nàng kính trọng người, là trưởng bối cả mèo tộc ngưỡng vọng, nàng từ nhỏ đã không muốn xa rời hắn, coi hắn là trời, mặc kệ phát sinh đại sự gì, chỉ cần lão tộc trưởng vừa xuất hiện, nàng sẽ không sợ.

Ra động, tia sáng túc, hai người cũng đều ngốc.

Lâm viên ngoại kinh ngạc với tiểu cô nương mỹ mạo kinh người, Lỗ Lỗ khiếp sợ là, kẻ xấu giảm đi tuổi thọ của lão tộc trưởng luôn sao!

Trong lòng nàng khó chịu vô cùng, ngồi chồm hổm trước người lão tộc trưởng, ôm hắn chân khóc lớn.

Tiếng khóc của Lỗ Lỗ, chia làm vài loại, khóc khi sợ hãi, khi bị ức khuất, khi muốn xin xỏ, nàng đều có cách khóc riêng cả đấy. Đây không phải là nàng cố ý học được, mà là trời sinh chính là như vậy, là bản năng. Tất cả các giống cái đều nói, giống cái miêu tộc, như thế nào cũng đều xinh đẹp, cho dù ở tư thế khó coi như trượt chân ngã bật ngửa, cũng đều mang theo sự kiều mị trời sinh kia, giống đực thấy, sẽ không cười nhạo các nàng, chỉ biết tranh nhau tiến lên đi đỡ.

Cho nên, cho dù hiện nàng quỳ xuống đất gào khóc, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc đến thở không ra hơi, cũng sẽ không ai nói nàng xấu, chỉ biết thật tình vì nàng nước mắt mà đau lòng. Mà đối với Lâm viên ngoại sống sót sau tai nạn mà nói, cảm giác kia thật là phức tạp. Hắn đã qua năm mươi, đứa con duy nhất của hắn trừ khi làm nũng đòi tiền, muốn các loại đồ chơi mới, chưa từng có chủ động quan tâm đến hắn. Nếu là hắn có đau đầu nhức óc, nhi tử cũng chỉ quan tâm có lẽ hỏi vài câu, hắn nói nhi tử không nên đến gần để tránh bị lây bệnh, nhi tử lập tức liền đi, không chút nào ướm át bản thủ nào, nào biết là cha hắn kỳ thực hi vọng hắn sẽ ương ngạnh muốn ở cạnh mình, ngóng trông nhi tử chăm sóc, bón thuốc cho mình!

Bị nhốt mấy ngày nay, Lâm viên ngoại thậm chí có mơ mơ màng màng nghĩ tới, vạn nhất hắn đã chết, lúc nhĩ tử đồ quan hạ táng, có thể khóc được không? Khóc không được, bị người nhìn thấy, sẽ không tốt tới thanh danh nhĩ tử...

Bây giờ, có một tiểu cô nương xa lạ vì hấn khóc thành như vậy, quả thực so với tiếng khóc nức nở của nữ tử mà hấn biết, tiếng khóc này xuất phát từ nội tâm của một đứa trẻ!

Nàng biết mình sao?

Tạm thời đề xuống an nguy của mình, Lâm viên ngoại vội vàng trước trấn an tiểu cô nương đang thương. Biết nàng nghe không hiểu lời mình nói, hấn cố sức đem người đỡ lên, để Lỗ Lỗ lao vào ngực mình, Lâm viên ngoại cũng không cảm thấy có cái gì mất tự nhiên, giống như đồ trẻ nhỏ vỗ vỗ đầu nàng an ủi, “Đừng khóc đừng khóc, ta không sao.”

Được trấn an, Lỗ Lỗ cũng ngừng khóc, sau đó lại ôm lão tộc trưởng không chịu buông tay. Sau khi Thu Thu chết, nàng một mình ngầy người ở địa phương xa lạ này lâu như vậy, thực sự là sợ chết, bây giờ rốt cuộc nhìn thấy thân nhân, nàng không còn đơn độc ở nơi xa lạ này nữa!

Lâm viên ngoại bắt đầu đi vỗ vỗ nàng, ngừng đầu nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh là vùng núi hoang sơ, không định được phương hướng, mà nơi này địa thế thấp, cũng không cách nào quan sát được tình huống dưới chân núi. Trời sắp tối, hấn không dám ngừng lại, dắt tiểu cô nương đến nơi cao hơn.

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn đi theo hấn, trong lòng nàng, chỉ cần có lão tộc trưởng bên người, nàng cái gì cũng không cần nghĩ.

Lao lực trèo đến gần đỉnh núi, Lâm viên ngoại lập tức phát hiện, hấn vị trí của núi này, cách đỉnh núi nhà mình cũng không xa.

Rốt cuộc là ai đem hấn nhốt đến nơi này?

Hấn một bên dắt Lỗ Lỗ trở về đi, một bên nhớ lại tình cảnh ngày đó. Bất luận hấn nghĩ như thế nào, đều chỉ nhớ được sau khi dùng bữa sáng, hấn tản bộ ở hoa viên sau nhà, đi cùng hấn khi đó là Bạch quân gia. Hấn nói cho Bạch quân gia quyết định của mình còn phản phó Bạch quân gia một hồi mang Lâm Toàn đi xem mảnh đất mình sẽ giao cho con, sau đó đi tới đi lui, cái ột tẻ rần, hấn liền bất tỉnh nhân sự...

Đêm đen, Lâm viên ngoại đang chìm đắm trong suy nghĩ cũng hậu tri hậu giác phát hiện, là tiểu cô nương dắt hấn đi đâu.

Không có đèn sao nàng lại thấy đường đi?

“Tiểu cô nương, người tên gì a?” Hấn nhện không được hỏi.

“Lỗ Lỗ?” Lỗ Lỗ nghe hiểu một chút, quay đầu nói.

“Kia cha mẹ người đâu?”

“Meo...” Lỗ Lỗ hiểu ý, nhưng nàng không biết trả lời như thế nào. Cố Tam có hỏi việc này, nàng nói nửa ngày cũng không có thể làm cho Cố Tam hiểu được kỳ thực là cha nàng nương không bị chôn dưới đất, cũng không có vứt bỏ nàng, cũng không có bị dã thú giết chết, nàng chỉ là, chưa từng thấy qua cha mẹ mà thôi, bởi vì nàng sinh ra không bao lâu, liền bị đưa đến báo tộc.

Người bình thường sao có thể học tiếng mèo kêu?

Lâm viên ngoại có chút hiểu. Hấn nghe nói qua sói đem đứa nhỏ ngậm đi, tự mình nuôi dưỡng, khi đứa nhỏ lớn lên, sẽ không nói, sẽ không bước đi, chỉ biết sói tru, như di chuyển bằng tứ chi. Như vậy tiểu cô nương kêu meo meo này, chẳng là bị mèo hoang nuôi lớn? Trên người nàng là y sam nam tử bình thường thô sơ, có lẽ là nàng chạy tới dưới chân núi trộm đến?

“Meo...” Lỗ Lỗ chợt dừng bước, cảnh giác kêu lên.

Lâm viên ngoại theo tay nàng chỉ nhìn lại, liền thấy sao bụi cây xa xa hình như có người cầm đèn lồng hướng bên này đi tới.

Đi đến nơi này một mình khi nửa đêm ư?

Lâm viên ngoại trong lòng khẽ động, kéo Lỗ Lỗ trốn sau lùm cây.

Người nọ là đi ngang qua hay là đến tìm hấn?

Là tới cứu hấn, hay là giết hấn? Nếu như là cứu, vốn dĩ sẽ không nên đến chỉ một người...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giao Phó

Đèn lồng càng ngày càng gần, lòng Lâm viên ngoại dâng ngày càng cao. Ông cảm thật chặt tay Lỗ Lỗ, che miệng lại, ý bảo nàng ngàn vạn không nên phát ra âm thanh.

Lỗ Lỗ nháy nháy mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc mơ hồ như thấy được lão tộc trưởng giải quyết vấn đề khó khăn của miêu tộc, bộ dáng đặc biệt trịnh trọng vô cùng, làm lòng người an tâm. Thế là nàng gật gật đầu, ngoan ngoãn nấp sau bụi cỏ, chỉ hiểu kỳ nhìn qua cỏ về phía ánh sáng đằng xa.

Tiểu cô nương chăm chú tựa sát mình, Lâm viên ngoại trấn an xoa đỉnh đầu nàng, lại ngẩng đầu lúc, trên mặt ngày càng ngưng trọng.

Người tới không nhanh không chậm đi, rốt cuộc, đi tới trước mặt bọn họ.

Người nọ một thân hắc y, tầm ba mươi tuổi, gương mặt âm ngoan lãnh lệ, khóe môi căng thẳng, hoàn toàn không giống Bạch quân gia bình thường trước mặt hắn biết vâng lời, hơn nữa, coi như là khi tức giận với hạ nhân, Bạch quân gia cũng chưa từng lộ ra biểu tình hung ác đến vậy!

Trong lòng ngực một mảnh cuộn cuộn, Lâm viên ngoại nhanh che miệng lại, mới không ho ra tiếng.

Hắn không dám phát ra chút động tĩnh, nuốt xuống sự tanh ngọt trong cổ họng kia, đến sau khi Bạch quân gia đi xa, mới vội vàng kéo Lỗ Lỗ hướng dưới chân núi mà chạy. Hắn tạm thời không thắc mắc vì sao bạch quân gia muốn hại mình, nhưng chỉ nhìn biểu tình đơn giản như sắt nhân trên mặt hắn, và trước khi bất tỉnh chỉ có Bạch quân gia bên người vào ngày ấy, Lâm viên ngoại không thể không tin, đây người do Bạch lão đầu mà hắn tin tưởng, trước khi qua đời đã đề bạt Bạch quân gia đến, không ngờ lại muốn giết hắn a!

”Khụ...” đường núi gồ ghề, lại đi quá nhanh nên Lâm viên ngoại loạng choạng, tuy được Lỗ Lỗ đứng lúc đỡ lấy, dù không bị té, vẫn là bị chấn động mà hộc máu.

”Meo!” Lỗ Lỗ ngửi được mùi máu, cũng nhìn thấy trên mặt đất máu chói mắt, nàng vô cùng lo sợ, lão tộc trưởng đây là sẽ chết?

Lo lắng đi tới trước người hắn, Lỗ Lỗ mếu máo vỗ vai hắn, khúc chân ngồi xổm xuống, kéo cánh tay lão tộc trưởng để trên vai mình. Lão tộc trưởng lão bị bệnh rồi, đi không nổi, nàng muốn chiều cổ hắn, nàng sẽ cố gắng đi xuống.

Lâm viên ngoại vốn thân thể coi như là cường tráng, nhưng liên tục ba ngày không ăn không uống, còn ở trong sơn động lãnh lẽo âm u hơn ba ngày, thân thể sớm đã chịu không được, có thể đi đường núi xa thế này là dùng một hơi mà chống. Bây giờ lại phát hiện là chính thân tín hại mình, hắn cũng thể nhận không được, cho dù muốn dựa vào Lỗ Lỗ để tự đi, cũng không đủ khí lực, chỉ có thể nhìn áy náy trong lòng đối với tiểu cô nương bên cạnh.

Thân thể trầm xuống, Lỗ Lỗ lao đảo mấy bước, thiếu chút nữa té ngã. Nàng được nuông chiều từ bé, chưa từng trải qua việc nặng thế này? Nhưng bây giờ, lão tộc trưởng mà nàng kính trọng cần mình, hắn muốn vội vã xuống núi, Lỗ Lỗ dù cho không rõ vì sao phải xuống núi, nàng cũng nguyện ý nghe theo lão tộc trưởng. Trong lòng có chấp niệm, khí lực như dâng lên, nàng cố nén sự đau đớn trên chân, lao đảo đi xuống chân núi.

Đi tới đi lui, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Lâm viên ngoại khẩn trương, nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Bạch quân gia cầm đèn lồng đuổi theo, cách bọn họ không xa.

Xung quanh phút chốc sáng ngời, Lâm viên ngoại ngẩng đầu, liền thấy một vòng trăng sáng xuyên phá tầng mây, chiếu sáng này phiến núi rừng.

Hắn thờ dài một tiếng, vỗ vỗ Lỗ Lỗ vai, vừa muốn làm cho nàng buông mình ra, không ngờ tiểu cô nương đột nhiên lao đảo một cái, sau đó, hai người cùng nhau ngã nhào lên bụi cây.

Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng cấp, Lâm viên ngoại tâm lạnh hẳn, hắn là chạy không thoát, nhưng hắn không thể liên lụy tiểu cô nương được. Thấy nàng ôm chính mình không chịu đi, Lâm viên ngoại dần lòng, sử ra toàn thân khí lực đánh nàng: “Đi, đi!”

Lỗ Lỗ đau quá, nhưng nàng không cảm thấy ủy khuất, lão tộc trưởng đánh và Cố Tam khác nhau. Lão tộc trưởng hạ thủ tuy nặng, trong mắt lại đầy sự nóng ruột lo lắng. Nàng không ngờ, nàng đã nhìn ra, lão tộc trưởng là sợ quái nhân kia tới! Lỗ Lỗ rất đau lòng và rất tức giận, trước đây lão tộc trưởng cái gì cũng không sợ, hiện lại sợ thành như vậy, có phải hay không, tai và đuôi hắn, đều là bị người kia xấu cắt?

Nàng meo ô kêu, quỳ trước lão tộc trưởng, nói cái gì cũng không chịu đi.

Bạch quân gia vốn đã đi xa, phía sau lại nguyên lai loáng thoáng mèo kêu, một tiếng một tiếng, thực quái dị. Hắn dừng lại, nghiêng tai lắng nghe chỉ chốc lát, chính muốn tiếp tục gấp rút đi tiếp, thì nghe thấy tiếng ho quen thuộc, là lão đầu từ!

Đầu hắn liền ảm một tiếng, không suy nghĩ đuổi theo. Lão đầu từ nhất định thấy hắn, nếu để cho lão đầu từ sống trở lại, hắn dù cho không chết, cũng tránh không được vận mệnh bị bán đi, hắn sinh ra đã ở Lâm gia, kẻ bán thân là ở trong tay lão! Vạn nhất lại khi lão đầu từ tra ra hắn cùng với Chu di nương thông dâm, chỉ sợ một nhà ba người bọn họ cũng sẽ mất mạng!

”Lão gia, ta rốt cuộc tìm được người, người không sao chứ?” Trăng lộ ra, hắn lập tức bỏ đèn lồng, đi nhanh đến hai người trước mặt, lặng lẽ nắm chuỗi đao giấu trong tay áo, về mặt lo lắng nói, ánh mắt nhìn về phía Lỗ Lỗ thì dẫn theo ba phần phòng bị. Nữ nhân ở đâu ra, mà đêm tối lên núi cứu lão đầu từ, chẳng lẽ trên người nàng có công phu?

Lâm viên ngoại giầy giữa chốn Lỗ Lỗ ở sau lưng, cũng không né tránh, cố định thân mình, ánh mắt trầm trọng nhìn gương mặt quen thuộc đối diện: “Bạch Bình, ngươi vì sao phải hại ta?”

“Lão gia sao lại nói như vậy? Người bị đạo tặc bắt vào núi, ta là tới giao ngân phiếu. Lão gia, người là thế nào trốn được, là vị cô nương này cứu ngươi sao?” Bạch quân gia đi về phía trước hai bước, làm bộ muốn nâng dậy Lâm viên ngoại.

“Meo!”

Lỗ Lỗ cấp tốc chặn trước người Lâm viên ngoại, cảnh giác nhìn chăm chăm Bạch quân gia, đáng tiếc bàn chân nàng bị thương quá nghiêm trọng, thân thể căn bản đứng không vững.

Lâm viên ngoại thở dài, cố chống đứng lên, vỗ vai Lỗ Lỗ, bắt đầu khuyên: “Bạch Bình, nàng chỉ là bé gái mồ côi trong núi, bị mèo hoang mang đi, căn bản sẽ không nói tiếng người, vừa rồi chẳng biết tại sao ra tay cứu ta. Ngươi muốn giết ta, ta không có cách nào, chỉ mong ngươi buông tha nàng một mạng, không nên thương tổn vô tội.”

Dã nữ nhân sao?

Bạch quân gia cẩn thận nhìn hai mắt Lỗ Lỗ, ánh mắt lộ ra kinh diễm, thấy nàng chân nhỏ không giày bị thương, đứng không vững, hẳn yên lòng, cũng không làm bộ làm tịch nữa, nhanh Lâm viên ngoại đẩy tới trên mặt đất, sau đó đè lại Lỗ Lỗ đang giầy giữa không ngớt, dùng đai lưng nàng trói người lại, ngăn chặn miệng, lúc này mới đi tới gần Lâm viên ngoại, nhấc chân hung hăng đạp hai cái, giờ lên chủy thủ liền muốn giết người.

“Chờ một chút!” Lâm viên ngoại không cam lòng, hai mắt giận mờ: “Bạch Bình, ta tự nhận không có bạc đãi quá ngươi, ngươi rút cuộc vì sao hận ta đến loại tình trạng này!”

Bạch quân gia cười ha ha, “Muốn biết sao? Không cần phải gấp gáp, chờ ngươi làm quỷ, nhìn tận mắt đi!” Nói, giờ lên cao chủy thủ trong tay, hạ xuống

Lỗ Lỗ âm thanh sắc nhọn kêu to, đáng tiếc nàng bị bịt miệng, chỉ có kêu ô ô.

Lâm viên ngoại nhìn chăm chăm gương mặt dữ tợn của Bạch quân gia, trước mắt đột nhiên hiện lên ánh mắt oán hận của nhi tử. Hắn nhớ, lần đó nhi tử cùng hắn muốn bạc để mua đại đao, hắn không đáp ứng, nhi tử liền tròng hắn, liếc mắt một cái, ánh mắt kia vậy mà cùng Bạch quân gia giống nhau như đúc!

Chẳng lẽ?

Đáng tiếc hắn cũng không có cơ hội nữa kiểm chứng.

Lâm viên ngoại tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Dừng tay!” Trong rừng núi u tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng nói uy nghiêm.

Bạch quân gia động tác cứng đờ, hoảng loạn quay đầu nhìn lại, liền thấy không xa phía sau rừng cây xuất hiện thân ảnh cao gầy. Đối phương chậm rãi mà đến, gương mặt tuấn tú ôn hòa dường như nhiễm ánh trăng quanh quẩn, hiểu sao toàn thân hắn phát lạnh. Xong rồi, Bùi Sách thế nào tới? Bị hắn biết việc này, mình coi như giết lão đầu tử, cũng tránh không được tai ương lao tù!

Nhưng, hắn không thể bỏ tay chịu trói, hắn còn có thể chạy thoát thân!

Bạch quân gia trong lòng lại lần nữa dấy lên hi vọng, khom lưng vừa muốn đem Lâm viên ngoại kéo đến, không biết làm sao hắn vừa động, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng xé gió, hắn ngẩng đầu, chưa kịp thấy gì, trên mặt đã đã trúng một quyền nặng, ngay sau đó, liền bị người giẫm trên mặt đất, trên lưng đau vô cùng, hắn chịu không nổi, phun mạnh ra một búng máu, trước mắt liền đen.

“Thiếu gia, hắn đã bất tỉnh.”

“Ân, ngươi trước dẫn hắn về, trông cho kỹ, nhớ, không kinh động bất luận kẻ nào. Sắp xếp xong xuôi, lại gọi Hoa thúc chuẩn bị cho tốt, lát nữa thay Lâm viên ngoại chặn trụ.” Bùi Sách không nhìn đến Bạch quân gia, chỉ một bên nâng Lâm viên ngoại lên, một bên phân phó hộ viện đạo.

“Là.” Thân hình cao lớn hộ viện trầm giọng đáp. Hắn từ túi trong tay áo lấy ra khăn tay, cúi người chặn miệng Bạch quân gia, rồi vác như bao gạo, đem Bạch quân gia ném đến bả vai liền đi, bước đi như bay.

“Bá phụ yên tâm, chúng ta lập tức xuống núi, có Hoa thúc, ngươi nhất định không có việc gì.” Bùi Sách thay Lâm viên ngoại lau đi khóe miệng vết máu, đỡ hắn lên vai của hộ vệ khác, yên lặng trấn an lão nhân.

Lâm viên ngoại toàn thân vô lực, hắn nương theo vai của hộ vệ, vô lực chỉ hướng xa xa Thanh Mặc đang giúp Lỗ Lỗ bị trói, thanh âm khàn khàn: “Nàng, nàng là ân nhân của ta, Bùi Sách a, phiền phức ngươi, ngươi thay ta mang nàng trở lại, ta, ta chỉ tin ngươi... Khụ khụ...” Nói, lại phun ra một búng máu.

Bùi Sách chân mày cau lại, vội vã đồng ý: “Bá phụ yên tâm, ta nhất định sẽ an trí hảo vị cô nương kia.” Sau đó lập tức phân phó hộ viện: “Trên đường cẩn thận, ngàn vạn đừng ngã. Thanh Mặc, ngươi thay bọn họ thấp đèn lồng.”

Thanh Mặc vừa mới run rẩy thoát hết đai lưng quấn trên người Lỗ Lỗ, nghe nói, cũng bất chấp cấp mỹ nhân đang bị mồm khăn tay, chạy tới, “Thiếu gia,

vậy còn người, nơi hoang sơ thế này, ta cũng không thể để ngai một mình được.”

Bùi Sách nhíu mày, ngữ khí không cho cự tuyệt: “Đi, thân thể bá phụ không chờ được!”

”Nga, kia thiếu gia người nhất định phải đi chậm chút, một hồi ta sẽ trở lại tiếp người!” Thanh Mặc không dám cãi kháng, cầm đèn lồng đi trước rọi đường, mặc dù có trăng, nhưng trong núi cây nhiều, vẫn có chỗ tối như mực, Lâm viên ngoại đã lớn tuổi, thật đúng là không thể lại té. Sớm biết như vậy, nên nhiều kêu hai người theo, nhưng thiếu gia lo lắng nhiều người sẽ dễ bị Bạch quân gia phát hiện, ải..

”Meo!” Lỗ Lỗ chính mình bò dậy, lão đảo đuôi theo hướng Lâm viên ngoại. Này quái nhân đó muốn dẫn lão tộc trưởng đi đâu a?

Thanh Mặc căn bản không dám quay đầu lại nhìn, cô nương kia vừa rồi nằm trên mặt đất lúc đã là quần áo xốc xếch, khi này hần đem đai lưng cột nằng buông lỏng ra, sợ rằng..

Với dung mạo cô nương kia, thảo nào Lâm viên ngoại chỉ yên tâm nhờ thiếu gia giúp trông nom.

Thanh Mặc cơ hồ là chạy chậm rồi đi, thẳng đến muốn quẹo cua, hần mới len lén quay đầu lại liếc mắt một cái, này vừa nhìn, người liền ngốc .

Thiếu gia không nên nhất thời xúc động nghĩ bậy chứ? Bằng không sao hần đem cô nương người ta ấn trên mặt đất làm gì a?

Thật may là Lâm viên ngoại ngắt đi, nhìn không thấy một màn này..

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Khó Coi

Bùi Sách có sự nghi ngờ với Bạch quân gia, Bạch quân gia vừa ra khỏi cửa, hần liền dẫn người theo dõi, vì để tránh cho bị Bạch quân gia phát hiện, bọn họ cố giữ một khoảng cách, càng vào sâu trong núi, khoảng cách này lại kéo dài một chút. Cho nên đến lúc bọn họ đi lên, vừa lúc nghe thấy Lâm viên ngoại cầu Bạch quân gia buông tha Lỗ Lỗ, biết được thân phận nằng.

Bùi Sách lại không nghĩ quá nhiều về việc ban đêm cô nam quả nữ ở cùng một chỗ thế nào. Thứ nhất hần là được phó thác, thứ hai, đối phương là không được dạy dỗ, không có thái độ ngưng ngừng của khuê các nữ tử cần có.

Nhưng hần cũng không ngờ tới, cô nương này mặc quần áo xốc xếch đi theo hướng ba người Thanh Mặc.

Hần vội vàng đuổi theo, từ phía sau lưng ôm lấy người, thuận thể đem áo bào rộng lớn đang theo gió lay động kia khép lại, che lại thân thể nữ nhân mềm mại.”Cô nương, ta trước giúp người thắt đai lưng lại, người yên tâm, ta lập tức dẫn người đi tìm Lâm viên ngoại.” Hần không dám buông tay, đưa tất nhanh vòng tới sợi thắt lưng.

Lỗ Lỗ sao có thể ngoan ngoãn nghe lời!

Nàng dùng sức giãy giụa, lại đã quên đôi chân nhỏ sớm đã bị thương, giãy giụa lại giẫm viên đá nhọn trên đất, nằng đau thấu trời liền nghiêng ngã xuống, tay còn nắm chặt Bùi Sách. Bùi Sách bất ngờ, theo ngã sắp xuống, vừa vịn ngã trên người Lỗ Lỗ. Đúng lúc này, Thanh Mặc quay đầu lại, bắt gặp một màn “Không chịu nổi” này.

Bùi Sách dĩ nhiên không biết suy nghĩ hoang đường của thằng nhóc thiệp thân. Khi cảm nhận được thân thể linh lung dưới người, hần lập tức dựng lên, thấy Lỗ Lỗ không ngại, hần chạy mấy bước nhặt lại đai lưng, sau đó từ phía Lỗ Lỗ ngồi xổm xuống, nhắm mắt thay nằng mặc sam tử.

Sau khi Lỗ Lỗ ngồi dậy, mắt mở trừng trừng nhìn lão tộc trưởng bị người đưa đi, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu không nói lên được. Nàng ngây người, tùy ý người ngoài thay nằng mặc quần áo, đến khi đối phương đến trước người của nàng, nằng mới hai mắt nhắm lệ mờ lung phát hiện, giống đực này, nằng biết. Hần tấm cho nằng, thuận lòng, uy nằng ăn cơm, còn ôn nhu sờ đầu nằng nữa.

Vậy hần nhất định không phải người xấu nên Lỗ Lỗ chớp chớp mắt, yên tâm khóc lên.

Bùi Sách có chút không biết phải làm sao, muốn khuyên người, đối phương lại nghe không hiểu hần nói, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh, nhìn cánh rừng trầm tư.

Việc bắt cóc, cũng không phải là chủ ý của một mình Bạch quân gia, bởi vì hần là gia nô Lâm gia, nếu giết Lâm viên ngoại rồi mang ngân phiếu lẫn trốn, hần sẽ phải đeo trên lưng hai danh giết người và trốn nô, hần có thể làm được quân gia, tuyệt đối là người thông minh, sẽ không chọn đường chết này. Nhưng nếu giết người rồi ở lại, hần có thể mò được chỗ tốt gì? Lâm gia còn một thiếu gia, Chu di nương không ngốc, coi như là thân biểu ca, nằng cũng sẽ không không duyên cớ đem sản nghiệp nên có của nhi tử phân cho người ngoài, trừ phi Bạch quân gia và Chu di nương là đồng lõa, bọn họ hợp mưu...

Nói chung, Lâm gia chắc chắn sẽ không yên ổn, Lâm viên ngoại lớn tuổi như vậy, không biết có thể thừa nhận nổi không?

Lỗ Lỗ khóc đủ rồi, nàng sờ chân mình, ngón tay đụng tới đôi chân bị thương, đau vô cùng, căn bản không thể đi nữa.

Nàng giật nhẹ tay áo Búi Sách, trúc trắc nói: “Ta kêu, Lỗ Lỗ, người gọi?” Những người này hình như có quy củ vừa gặp mặt liền hỏi tên.

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nữ êm tai ngọt ngào không ngấy, Búi Sách lấy lại tinh thần, hơi kinh ngạc, chớp mắt nói: “Tại hạ gọi Búi Sách, vị cô nương này, sắc trời đã tối, ta đưa người xuống núi đi tìm Lâm bá phụ?”

“Meo...” Lỗ Lỗ liền nghe đã hiểu hai chữ.

Nghe thấy tiếng mèo kêu này, Búi Sách rút cuộc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Trước mặt cô nương, rất đẹp. Mày nhỏ dài cau lại, đôi mắt long lanh hơi xé, khuôn mặt trắng muốt đầm lệ, có vẻ mảnh mai đáng thương. Mối đồ mộng nở nang căng mộng vì hoang mang mờ mịt mà khẽ mờ, trong lúc lơ đãng toát ra vẻ mời gọi mị hoặc vô cùng. Búi Sách cấp tốc rũ mắt xuống, ánh mắt xẹt qua cổ áo rộng lớn không che lấp được cái cổ xinh đẹp, mái tóc dài rơi xõa, sợi tóc theo gió lung lay, mái tóc dài cơ hồ muốn chạm được mặt đất.

“Meo...” Lỗ Lỗ không chú ý tới biến hóa của Búi Sách, nàng cầm tay hắn, thừa dịp hắn ngây người, dùng công phu ánh mắt lấy lòng nhìn hắn, tay chỉ theo hướng Lâm viên ngoại biến mất, cầu hắn mang nàng đi tìm lão tộc trưởng.

Búi Sách hiểu ý của nàng, gật đầu, trở tay nắm nàng, muốn đỡ nàng lên đến. Tinh thể bức bách, phải xuống núi sớm quan trọng hơn, lễ giáo có thể lược bớt một chút.

Lỗ Lỗ không chịu đứng dậy, nàng chuyển thân thể, hai tay chống mặt đất, nhắc chân đưa đến Búi Sách trước mặt.

Nàng nhắc chân, ống quần rộng lập tức trượt xuống, lộ ra hai đoạn thon cân xứng chân nhỏ, như trơn mịn như trân châu. Búi Sách bản năng dòi tằm mắt, nhưng Lỗ Lỗ meo ô kêu, một bộ cổ nài hắn xem. Hắn có chút khó hiểu, đành phải lui về phía sau một chút, ngồi xuống, đặt chân nàng lên đầu gối mình, sau đó nâng lên một cái, cẩn thận nhìn.

Dạ thịt trên tay nhẵn nhụi mịn màng, Búi Sách lại không có tâm tư tâm viên ý mã, hắn nhìn kia hết vết thương dọa người kia, lại so sánh da thịt hoàn hảo xung quanh, chân mày liền nhăn lại. Buông chân, hắn kéo qua tay nàng xem, trong lòng khiếp sợ. Cô nương này thân thể mảnh mai như thế, không phải trong núi lớn lên, ngược lại như tiểu thư của đại gia đình được nuông chiều từ bé. Nhưng nhà ai lại đem cô nương dưỡng thành như vậy? Dân tộc và di truyền là bệnh, nhưng học theo mèo thể này, phỏng phải mất hai ba ngày là có thể dưỡng thành.

“Meo...” Lỗ Lỗ thấy giống được lại ngăn người, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Lão tộc trưởng bị thương, nàng muốn đi bồi hắn.

Búi Sách thu lại suy nghĩ, hướng Lỗ Lỗ cười nhẹ, xoay người trước người của nàng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai mình.

Lỗ Lỗ hài lòng kêu một tiếng, gót chân chỉ xuống đất, nhào tới.

Nàng động tác quá nhanh, Búi Sách suýt ngã, may mắn sau một khắc liền đứng vững vàng. Hắn nâng chân nàng cong lên, đi vui vẻ, vững vàng hướng xuống chân núi.

Lỗ Lỗ ôm cổ Búi Sách, đầu dựa lên bả vai rộng của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, một hồi sờ sờ lông mày xé của hắn, một hồi sờ gương mặt, cảm nhận cảm xúc mềm dưới ngón tay, tay nhỏ bé chạm rai trượt xuống, đụng tới hán trái cổ. Nàng cúi đầu, tò mò nhìn chăm chăm chỗ nhô lên ở cổ hắn, trong cổ họng phát ra âm thanh nghi hoặc ừ ư ư.

Búi Sách bắt đầu còn có chút không tự nhiên, nhưng nghĩ đến đối phương ngây ngô, hắn rất nhanh khôi phục bình tĩnh trấn định. Đáng tiếc, mặc dù hắn không có suy nghĩ nhiều, nhưng lần đầu bị người khác phái cùng tuổi chạm lên thân thể nên cũng có một chút phản ứng. Hắn nghiêng đầu né tránh, ánh mắt lạnh lạnh lơ đãng đảo qua Lỗ Lỗ, thấy con người đen bóng một mảnh trong suốt, môi mím chặt cũng rất cuộc buông lỏng. Xem ra, nàng không phải có ý.

Đường núi gồ ghề, Lỗ Lỗ ở Búi Sách trên lưng, theo hắn trên dưới lắc lư, chơi đùa, một chút khốn ý tập đi lên, mí mắt càng lúc càng trầm.

“Meo...” Nàng cọ cọ bên mắt hắn, an tâm ngủ. Hai lần ở chung, nàng cảm thấy nam nhân này rất ôn nhu, là người tốt.

Trên mặt bị tóc mềm ma sát, có chút ngứa, Búi Sách đang muốn tránh, chợt nghe nữ nhân phát ra tiếng mèo kêu tinh tế yếu yếu phảng phất tựa làm nũng, hắn cước bộ hơi dừng, trong đầu đột nhiên hiện ra con mèo nhỏ màu trắng nằm dưới tảng cây meo ô gọi.

Đôi mắt hắn liền âm thầm.

Con mèo nhỏ hôm qua buổi trưa liền không thấy tăm hơi, không biết hiện có về không. Hắn mới nuôi nó chưa được một ngày, nó có thể hay không sẽ không quay về? Nó linh động đáng yêu như vậy, nếu ai nhặt được, chắc chắn cũng muốn giữ nó lại?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hồi Phủ

Bùi Sách một đường công Lỗ Lỗ xuống núi, nghe tiếng vó ngựa, đoán được là Thanh Mặc đánh xe tới đón, liền dừng bước lại, đánh thức Lỗ Lỗ, muốn thả nàng xuống. Nàng là ân nhân của Lâm viên ngoại, lấy thiện tâm của ông, nhất định sẽ không nỡ để một bé gái mồ côi tự sinh tự diệt. Cho nên, dù đối phương là đã cô nương, hắn cũng nên để ý đến tương lai của cô nương người ta, cho nàng tôn trọng, không thể để cho hạ nhân nhìn thấy nàng bị mình công như vậy.

Lỗ Lỗ mơ màng, đêm khuya thanh vắng, nàng cảm thấy có chút lạnh, nên chẳng những không chịu xuống, trái lại ôm ngày càng chặt, đầu nhắm cổ áo Bùi Sách chui vào.

Bùi Sách bắt đắc dĩ, khom lưng, mạnh mẽ thả tay, buông nàng xuống.

Hai chân chợt mất đi chỗ dựa vào, Lỗ Lỗ suýt nữa ngã xuống, nhưng nàng là ai a, không có tài gì nhưng leo trèo là rất lợi hại, hai cái tay ôm thật chặt cổ Bùi Sách không buông, chân nhỏ là dùng lực kẹp lấy thắt lưng hắn, sau một lát liền không nhúc nhích, vô luận Bùi Sách lôi kéo thế nào, nàng cũng không buông.

“... Thiếu gia, đã trễ thế này, người hay là trước lên xe đi!” Thanh Mặc ghim ngựa xuống xe, khom người cúi đầu nói. Hắn không dám ngẩng đầu a, cô nương kia như khi tựa quắn lên người thiếu gia, thực là buồn cười rồi, hắn sợ chính mình không nhận cười được, thiếu gia sẽ giận mất.

Đã không cách nào tránh khỏi, Bùi Sách cũng không do dự, hắn đi tới trước xe ngựa, nắm tựa xe bản, dùng sức đẩy ra Lỗ Lỗ tay, xoay người ôm lấy vật nặng đang nhào vào lòng lên xe. Thanh Mặc nhìn thẳng, đến khi hai người đi vào, hắn buông màn xe, nhảy lên xe ngựa, vội vã đi.

Trong xe, Bùi Sách một bên giữ làm đệm thịt, một bên hỏi thăm tình huống Lâm viên ngoại.

“Thiếu gia, Hoa lang trung đã xem qua, nói là tạm không có gì đáng ngại, nhiều hơn nghỉ ngơi là được.” Thanh Mặc nhất nhất trả lời.

“Mèo con kia, trở về chưa?” Bùi Sách thuận miệng hỏi.

“... Còn chưa có.” Thanh Mặc cười khò, thiếu gia còn nhớ mèo hoang kia.

Bùi Sách dừng một chút, tay vô ý thức sờ sờ tóc dài rơi trên đùi, lại hỏi: “Động tĩnh ở Lâm phủ thế nào?”

Thanh Mặc biến sắc, “Không có a.”

Nghĩ đến người kia còn không biết Bạch quân gia bị bắt, nếu biết, còn có thể trấn định sao, Chu di nương kia coi như cũng có vài phần bản lĩnh. Bùi Sách nhìn nữ nhân ngủ yên trong lòng, quyết định không quản nhiều việc này, dù sao việc của hậu viện Lâm gia, Lâm viên ngoại dù rộng rãi, cũng sẽ không muốn để lộ chuyện xấu trong nhà.

Trong xe ngoài xe dần im lặng, chỉ nghe bánh xe lộc cộc.

Xe ngựa đến Mai trấn rất nhanh, Bùi Sách phân phó Thanh Mặc trực tiếp tiến vào nội viện, sau đó cưỡi ngoại sam bao lại Lỗ Lỗ đang ngủ say, ôm nàng đi thiên phòng.

“Người đi chọn một bà tử thận trọng chiếu cố nàng, lại đi Hoa thúc tìm thuốc trị thương trên chân, dặn bà tử bồi lên cho nàng. “Ta đi xem Lâm bá phụ, nếu là nàng tỉnh, nhớ tìm ta, ngàn vạn đừng dọa đến nàng.” Bùi Sách buông màn, tiến ra cửa.

“Nhớ kỹ, có gì thì tìm ta ngay.”

Bùi Sách ở cửa đợi một chút, chờ Thanh Mặc dẫn một bà tử chừng năm mươi tuổi và hai tiểu nha hoàn đã tới, hỏi qua bà tử biết cách chăm sóc vết thương không, lúc này mới yên tâm đi. Thanh Mặc phía sau hắn âm thầm chặt lưỡi, trước giờ bên cạnh thiếu gia không có sủng vật cũng không có nữ nhân, bây giờ hắn mới biết, thiếu gia nhà mình rất săn sóc và thận trọng thế này, chắc chắn, không biết tương lai tiểu thư nhà nào sẽ hưởng được phúc khí này đây.

Khi Bùi Sách đi thăm Lâm viên ngoại, lão nhân gia đã uống thuốc, ngủ khá sâu. Hắn căn dặn hạ nhân trông nom hầu hạ cẩn thận, rồi đi tắm nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, hắn chưa kịp nghe tin của Lỗ Lỗ, thì tin Bạch quân gia một mực muốn gặp Lâm viên ngoại truyền tới.

“Bá phụ tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa có.”

Bùi Sách chấp tay sau lưng suy nghĩ rồi dặn: “Chờ hắn tỉnh, người đi hỏi xem ý tứ của lão nhân gia, đến lúc đó nghe hắn phân phó thôi.”

Qua nửa canh giờ, hạ nhân hồi bẩm, về quá khứ của Bạch quân gia.

Bùi Sách ngồi trước bàn đọc sách, ừ một tiếng.

Trong khách phòng, Lâm viên ngoại lưng dựa lên đầu giường bên cạnh có đặt lò sưởi, trên mặt trần đầy sự tang thương. Hắn nhìn chăm chăm Bạch quân gia cúi đầu quỳ xuống đất, thờ dài nói: “Bạch Bình, ngươi còn muốn gặp ta làm cái gì? Ngươi muốn mưu hại với ta, nhân chứng vật chứng đều có, còn muốn biện hộ, hãy tới gặp tri huyện đại nhân nói đi thôi!”

“Lão gia, Bạch Bình là xin hướng lão gia từ biệt. Bạch Bình ngày ấy nhất thời bị quỷ ám, nỗi lòng tham với gia sản của ngài, hành vi hơn cả súc vật, biết tội chết khó thoát, không dám lại ngụy biện, chỉ thỉnh ngài hãy vì cha ta trung tâm hầu hạ Lâm gia nữa đời người mà bỏ qua cho mẹ ta một lần, thả nàng hồi hương dưỡng lão đi, nàng tuổi tác đã lớn, không nên bởi vì đứa con không ra gì này mà chịu khổ.”

Bạch quân gia nước mắt tung hoành, liên tục dập đầu, vì hai tay bị trói, mấy lần đều ngã sấp xuống đất.

Lâm viên ngoại nhìn hắn, một lúc lâu không nói tiếng nào. Quân gia Bùi gia đã nói cho hắn biết về chuyện “Bọn cướp vợ vét tài sản”, Bùi Sách lo ngại, hắn cũng thể đoán được.

“Bạch Bình, ngươi khi ấy không hề hồ đồ. Ngươi chính là mượn danh nghĩa bọn cướp giết ta, ngươi vẫn là Lâm gia gia nô, dù cho ngươi lấy được tiền chuộc, cũng không dám xài. Làm như vậy, đối với ngươi có chỗ tốt gì? Hay là nói ngươi còn có tính toán khác? Bạch Bình, đừng trách ta tâm ngoan, ngươi nếu như không giải thích rõ, mẹ ngươi, cũng bị ngươi liên lụy theo.”

Bạch quân gia cứng người, lúc ngẩng mặt thì đã mặt xám như tro tàn, run âm nói: “Lão gia, cầu ngươi buông tha mẹ ta đi, ta cái gì đều nói!”

Lâm viên ngoại nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bạch quân gia cúi đầu, che lại sự hối hận và không cam lòng trong mắt, quỳ sấp nói: “Lão gia, ta thật còn có kế hoạch khác. Ngài cũng biết, Chu di nương mềm lòng tính thiện, tiểu thiếu gia trẻ người non dạ, nếu như ngài không còn, bọn họ nhất định mọi chuyện ý lại với ta, ta nếu là đòi muốn khế bán thân, bọn họ cũng sẽ đồng ý, đến lúc đó ta lại khuyến khích bọn họ bán điền sản Lâm gia lại rồi theo ta trở ở phía nam, ngàn dặm xa xôi, Bạch Bình sẽ lại ra thủ đoạn, liên có thể hại... Lão gia, Bạch Bình thực sự là bị quỷ mê hoặc! Bạch Bình biết sai rồi, cầu ngài buông tha mẹ ta đi!”

Hắn bang bang dùng sức dập đầu, không có nửa điểm lưu tình. Hắn là chết chắc, nhưng hắn còn có nhi tử, hắn không thể để cho lão già kia nhìn ra khác thường, hắn muốn thay mẹ con Chu di nương rửa sạch hiềm nghi. Sau này khi lão đầu tử đi rồi, Chu di nương nhất định sẽ nói cho con hắn biết chân tướng, đến lúc đó, thù hận coi như báo. Cùng so sánh với lão đầu tử, hắn là người thẳng, hắn chết, con của hắn đem kế thừa Lâm gia sản nghiệp, sớm muộn cũng sửa thành họ Bạch, nhưng lão đầu tử chết, trừ một bụng khí, không biết bị đội nón xanh, hắn không có gì cả, cả một đứa con nói dối tông đường cũng không.

Cho nên, hắn không sợ chết.

“Lão gia, ta đi, cầu ngài xem ta thật tình ăn năn hối hận, buông tha mẹ ta đi!” Bạch quân gia dập đầu vang, mắt nhắm lại, bỗng nhiên hướng cột nhà mà chạy tới, chỉ nghe “Thình thịch” rõ ràng, người vừa nãy còn khóc rống kêu rên, đảo mắt liền không một tiếng động, chậm rãi ngã xuống.

Tâm Lâm viên ngoại theo tiếng trầm đục đó hung hăng run lên một cái. Ông và cha của Bạch Bình coi như là cùng nhau lớn lên, tình cảm thậm chí vượt qua huynh đệ, Bạch Bình hồi bé, ông cũng từng ôm ấp quá, khi đó ông đã nghĩ, tương lai để Bạch Bình làm thư đồng của con mình, nhưng không may thế tử chậm chạp không hoài thai. Sau khi phu nhân mình qua đời, ông tính trả lại tự do cho Bạch gia, nhưng nói thế nào Bạch Bình cũng không chịu đi, nói là muốn thay phụ thân chiếu cố mình. Trong lòng ông đương nhiên cảm động liên tưởng Bạch Bình một số tiền trở về nhà đặt mua ruộng đồng, sau đó đối với Bạch Bình rất tốt, về sau ông nạp Chu di nương làm thiếp, hai nhà là thân càng thêm thân. Lời nói nếu là thật, sau lại có hôm nay?

Ông họ khan, đối với người tiến vào nói: “Làm phiền ngươi đi Lâm phủ đi một chuyến, đem việc này báo cho biết Ngô nhị quân gia, nói hắn dẫn người đem thi thể Bạch Bình đưa đến quan phủ báo án.”

“Là.”

Sau đó, có bà tử tiến vào dọn dẹp, mời Lâm viên ngoại đổi qua phòng ở khác. Lâm viên ngoại không có ý ở Bùi phủ ở lâu, cương ngạnh mặc lại y phục định rời đi. Hạ nhân khuyên đến lúc Bùi Sách nghe tin tới.

“Bá phụ, ngươi làm gì vậy?” Bùi Sách lo lắng nói, “Hoa thúc nói ngươi cần tĩnh dưỡng, vẫn là ở lại bên chỗ ta tĩnh dưỡng hai ngày đi.”

“Không cần không cần, đã phiền phức ngươi nhiều lắm. Bùi Sách a, ngươi lần này là đã cứu mạng ta, bá phụ không biết phải tạ ơn ngươi như thế nào, ngày khác lại mời ngươi đến trong phủ dùng bữa tạ ơn, trước mắt ta phải hồi phủ nhìn thử. Ngươi yên tâm, hai nhà chúng ta thân thiết, ta cũng muốn là không thoải mái, nhưng vẫn là làm phiền Hoa lang trung đi một chuyến. Đúng rồi, Lỗ Lỗ, cái tiểu cô nương kia đâu?” Lâm viên ngoại thu thập xong, do Bùi Sách đỡ đi ra ngoài.

Bùi Sách biết hắn không yên lòng trong nhà, ở lại cũng không tốt liền nói: “Bá phụ không cần phải khách khí, bảo trọng thân thể quan trọng, sau khi trở về...”

“Cô nương, ngài chờ một chút, tóc ngài còn chưa có chải đâu a!”

Đang nói, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng bà tử lo lắng la lên, mọi người không khỏi dừng bước lại, đồng thời hướng cửa thêu hoa nhìn lại, liền thấy

một nữ tử mặc bạch sam quần đồ chạy tới. Nhìn thấy bên này, nàng trên mặt vui vẻ, cao hứng meo meo gọi, sau đó cầm váy khắp khiêng hướng bên này chạy, trên chân chỉ mang vớ dày khi ngủ

Nhưng ai có thể chú ý tới chân nàng chứ? Đến ngay cả Bùi Sách, đều nhìn khuôn mặt của nhân gia người ta đến thất thần ngây ngất, một lúc lâu mới chớp mắt.

”Meo!” Lỗ Lỗ chạy đến trước người Lâm viên ngoại, trực tiếp nhào tới trong lòng lão nhân gia, đem Bùi Sách đẩy ra một bên. Nàng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tiêu tụy già nua Lâm viên ngoại, trong mắt chậm rãi dâng lên nước mắt trong suốt. May mắn may mắn, lão tộc trưởng còn, hẳn không có bỏ quên nàng, cũng không có chết.

Chống lại đôi mắt đầy nước mắt trong suốt lại ẩn chứa quan tâm, lo lắng và vô cùng không muốn xa rời như vậy, Lâm viên ngoại trong lòng không khỏi mạnh mẽ nổi lên cảm giác thân tình. Ông vô cùng thân thiết tự nhiên vỗ vỗ Lỗ Lỗ vai, có chút lúng túng hướng Bùi Sách nói: “Đứa nhỏ này không hiểu quy củ...”

Bùi Sách nhìn nhìn nửa mặt kiêu mị đang chôn trong lòng lão nhân, lắc đầu cười nói: “Bá phụ nói quá lời, Lỗ Lỗ cô nương tính tình hồn nhiên, bởi vì lo lắng bá phụ, không đếm xỉa vết thương ở chân liền vội vã tới gặp người.”

”Nàng bị thương trên chân sao?” Lâm viên ngoại thất kinh, cúi đầu nhìn, lại chỉ thấy một đôi giày thêu màu hồng.

Bùi Sách vội vã giải thích: “Bá phụ đừng lo lắng, chỉ là trầy xước mà thôi, hẳn là không có trở ngại lớn.” Nói xong, giống như tùy ý nhắc nhở một câu: “Chắc do Lỗ Lỗ cô nương ít đi núi, cho nên mới dễ bị thương như vậy.”

Lâm viên ngoại lại nhớ tới tình cảnh tối hôm qua Lỗ Lỗ bồi hấn đi, hài tử ngốc này, lúc đó nhất định đau không biết thế nào đâu!

”Được rồi, vậy chúng ta cáo từ trước, ngày khác lại mời người quá môn một chuyến, người trúng tú tài, bá phụ còn chưa có nói một tiếng chúc mừng với người đâu.”

Bùi Sách khiêm tốn cười, đợi bà tử mang Lỗ Lỗ đi chinh chu lại, hẳn tự mình đem hai người ra cửa, đồng thời nói ngày khác lại thăm viếng bái phòng.

Lỗ Lỗ ôm cánh tay Lâm viên ngoại theo hấn đi về phía trước, đi tới đi lui, đột nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu lại hướng Bùi Sách kêu một tiếng. Đây giống được không tệ, không biết sau này còn có thể hay không gặp lại hấn.

Bùi Sách ngơ ngẩn, lập tức cười lại, xoay người tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mơ Ước

Theo Bùi phủ hạ nhân truyền lời, Ngô nhị quản gia lĩnh người đi nhật xác, Bạch quản gia bắt cóc Lâm viên ngoại giết người không thành tự sát tạ tội một chuyện rất liến trong phủ truyền ra.

Chu di nương nghe được tin tức, thất tha thất thểu đi vào phòng, hé ra mặt cười so với thoa phấn còn muốn trắng hơn.

Cho nha hoàn lui xuống, nàng ngã ngồi lên tràng kỷ thêu gấm, nhìn chăm chăm lên giường đệm thêu hoa đỏ.

Biểu ca chết rồi, tối hôm trước hấn còn cùng nàng trong phòng này triền miên, sáng sớm hôm qua hấn mới rời đi, còn vô cùng tự tin bảo nàng chờ hấn trở về, không ai biết giải quyết xong lão đầu tử, bán đi Lâm gia, liền mang mẹ con bọn hấn đi Giang Nam định cư. Hấn nói nghe tốt như vậy, thế nào liền nhẫn tâm bỏ lại bọn họ cô nhi quả phụ, đi đâu?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện không may gì?

Trước khi hấn chết, có nói cái gì không, có thể hay không.. Không, sẽ không, a Khang là cốt nhục hấn, hấn nhất định sẽ thay nhi tử tính toán.

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Chu di nương lau đi nước mắt, đứng dậy, vừa mới xốc rèm cửa bên trong phòng lên, Lâm Khang mười ba tuổi đã xông vào, “Nương, cậu, cậu ...”

Chu di nương nhanh che miệng hấn, mắt lệ ghen ngào quay lại khiển trách: “Đã nói bao nhiêu lần, phải gọi ta di nương!”

Nàng mười bảy tuổi đến Lâm phủ làm thiếp, chân trước vào cửa, phu nhân liền hoài thai, Lâm viên ngoại vô cùng coi trọng, hận không thể ngày ngày bên cạnh, hình như đã quên đi nương là nàng cũng đồng dạng lớn bụng, cho đến lúc nàng sắp sinh, khi đó Lâm viên ngoại hiếm khi đi xa nhà, nàng và biểu ca thừa cơ âm thầm động tay động chân. Phu nhân “Ngoài ý muốn” sinh non, nàng vì chấn kinh quá độ, đồng dạng “Sinh non”, chỉ khác phu nhân một xác hai mạng, còn nàng cấp Lâm gia thêm một đứa con trai. Lâm viên ngoại hi bi đột ngột, không hoài nghi gì nàng, nhưng lại nhẫn tâm đem đứa nhỏ trở

thành con của phu nhân trên danh nghĩa!

Dựa vào cái gì chứ!

Nàng là hoàng hoa khuê nữ, trẻ tuổi xinh đẹp lại có công sinh con trai. Còn ba ta là nguyên phối qua đời, làm chính thất gần bốn mươi tuổi không có nổi mụn con cho hẳn, nhưng Lâm viên ngoại này làm vậy, không phải là tuyệt hi vọng từ thiếp thành thê của nàng sao? Hẳn dùng hành động rõ ràng cho nàng, hẳn chỉ cần một đích tử, lại không lại cần chính thất phu nhân khác!

Cho nên sau đó nàng cùng biểu ca hợp mưu hại hẳn, nàng không có chút áy náy gì hết.

“Nương, lúc nào rồi, người còn tính toán gì chứ!” Lâm Khang không kiên nhẫn vung tay áo, nhìn thẳng mắt Chu di nương: “Nương, bọn họ đều nói biểu cửu bất cóc cha, điều này sao có thể! Biểu cửu luôn luôn kính trọng cha ta, với ta thườn yêu có thừa, hẳn sao có thể làm loại chuyện đó, có phải hay không cha ta lại hồ đồ, hẳn...”

“Im miệng!” Chu di nương dùng sức đè lại đôi vai nhỏ bé của Lâm Khang, trên mặt là nghiêm túc trịnh trọng chưa bao giờ có: “A Khang, con nhớ kỹ, Bạch quân gia là xử lý đúng tội, sinh khí và phần nộ của con bây giờ, không phải là bởi vì phụ thân con giết Bạch quân gia, mà là bởi vì ngài bị khổ. Kể đó khi thấy phụ thân, nương muốn con quan tâm phụ thân người như lúc con quan tâm nương khi bệnh, không nên trước mặt hẳn chủ động nhắc tới Bạch quân gia, không thể lại gọi Bạch quân gia là biểu cửu, nhớ kỹ chưa?”

Lâm Khang không phục, đỏ hồng mặt chất vấn: “Vì sao?”

Từ nhỏ biểu cửu với hẳn rất tốt, lão đầu tử chỉ biết buộc hẳn đọc sách, còn đặc biệt keo kiệt vô cùng, xin có mấy lượng bạc mà cũng không cho, phạm chút ít lỗi liền đánh hẳn, đối nương cũng không tốt, thực khiến người chán ghét đến phiên! Ngày hôm trước nương nói lão đầu tử bị bắt cóc, hẳn có chút cao hứng trong lòng, cái nhà này, rốt cuộc đến phiên hẳn làm chủ, không còn có người có thể khoa tay múa chân với hẳn! Bây giờ phát sinh chuyện này, nói bất hiếu thì, hẳn thà rằng người trở về là biểu cửu hơn!

Vì sao?

Chu di nương không khỏi nắm chặt nắm tay, “Bởi vì hẳn là phụ thân người, chúng ta ăn mặc, cả gia sản này, đều là của hẳn, người muốn nó, phải bỏ đồ hẳn. A Khang, Bạch quân gia phạm lỗi, chúng ta cùng hẳn là thân thích, phụ thân người nhất định sẽ giận chó đánh mèo với chúng ta, thậm chí sẽ cảm thấy chúng ta ba người hợp mưu hại hẳn. A Khang, ta biết người bởi vì nương chịu ủy khuất mà oán hận phụ thân, nhưng con phải nhớ kỹ, muốn an toàn, người phải hiểu thuận hẳn, không cho hẳn bắt được nửa điểm sai lầm của chúng ta. Chỉ có chờ hẳn già rồi, đi không nói không ra, khi đó người có thể quang minh chính đại tiếp quản sản nghiệp này, người mới có thể bừa bãi sống, có biết không?”

Nàng bầu móng tay dài trên vai Lâm Khang. Lâm Khang đau đến nhủu mày, lại còn có chút nghi hoặc: “Nương, nhìn người nói, ta là duy nhất nhi tử của hẳn, hẳn dù cho lại không thích ta, cũng không thể đem đồ vật chia cho người ngoài đi?”

Chu di nương cười khổ một tiếng, thu tay, thở dài nói: “A Khang, người biết hẳn vì sao không thích người sao? Cũng bởi vì ta và biểu cửu từng có tình cũ, năm đó hẳn vì ham mỹ sắc mà cưỡng bức ta, nhưng trước sau với ta vẫn hoà nghi, thậm chí hoà nghi người không phải thân sinh của hẳn. Nếu không có chuyện hôm nay, hẳn hoà nghi chỉ là mơ hồ, nhưng hiện, sợ rằng có bảy phần.” Nhi tử từ nhỏ nuông chiều từ bé, tính tình xúc động, nàng không thể tiết lộ chân tướng, trước nhất bây giờ cho hẳn biết được lợi hại được mất, phải để hẳn cam tâm lấy lòng lão đầu tử, lại miễn cho hẳn chột dạ lộ ra sơ hở.

Lâm Khang sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hẳn mười ba tuổi, bắt đầu hiểu được rất nhiều chuyện, hoang mang vội vã nắm lấy Chu di nương tay, “Nương, vậy ta rốt cuộc là nhi tử của ai?”

“Ba!”

Chu di nương phát tay cho hẳn một cái bạt tai, trợn mắt quát khê: “Người coi ta là thành người nào? Người đương nhiên là nhi tử của cha người, người họ Lâm! A Khang, người nhớ kỹ cho ta, ta nói với người chuyện này, không phải cho người hoài nghi ta, ta là lo là nếu người đưa sắc mặt coi với cha người, chính là dâng lên hoài nghi của hẳn! Nương bị hoài nghi không sao, nhưng người là vô tội, nương không thể liên lụy người. A Khang, nương biết, người luyện tiết Bạch quân gia, nhưng người phải nhận lại khó chịu, bởi vì chuyện này liên hệ đến việc người có thể không kế thừa sản nghiệp! Người đừng quên, hẳn hiện không phải chỉ có một mình người để chọn, Lâm Toàn kia, nhưng cũng một lòng muốn chia một chén canh đây, nếu để cho hẳn trước mặt cha người xúi giục, mẹ con chúng ta, chỉ sợ cũng không còn có ngày lành qua!”

Lâm Khang nghe vậy, hồi hận sợ hãi liền bị phần nộ thay thế: “Hẳn chỉ là cháu trai bà con xa, cha ta sao đem tất cả gia sản cho hẳn?” Hẳn là con ruột duy nhất của lão đầu tử, Lâm Toàn kia thắng trước mới chạy tới, thực khinh thực trọng, hẳn không tin lão đầu sẽ hồ đồ nông nổi đến mức đó!

Chu di nương cười lạnh một tiếng, một bên nhẹ nhàng xoa gương mặt đỏ của hẳn một bên thấp giọng nói: “Cha người đương nhiên không muốn, nhưng nếu người không tốt, ở tuổi hẳn, cũng chỉ có thể nhận Lâm Toàn làm con thừa tự. Lâm Toàn tốt xấu cùng hẳn có chút quan hệ huyết thống, không tính tiện nghi người ngoài, bằng không không có con thừa tự, sau khi hẳn chết, sản nghiệp Lâm gia ba đời tích góp phải giao cho quan phủ, nếu không sau này ai sẽ nhớ Lâm gia?”

Một phen nói ra làm cho môi Lâm Khang cũng bị mất huyết sắc.

Chu di nương cũng nhận không được nước mắt nữa, bỗng nhiên đem nhi tử ôm vào trong lòng, nghẹn ngào nhỏ tiếng: “A Khang, biểu cửu người đi rồi, bây giờ chỉ có chúng ta nương cùng sống nương tựa lẫn nhau, vì nương, vì chính người, trước mặt lão đầu tử người nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa, thật tình lấy lòng hẳn, đề phòng Lâm Toàn, vạn không thể lại làm theo cảm tính giống như trước như vậy nữa!”

Nước mắt ẩm áp trượt trên mặt, Lâm Khang phục hồi tinh thần lại, lấy ra khăn tay thay Chu di nương lau nước mắt, “Nương, người yên tâm, nhi tử hiểu chuyện, ta...”

”Thiếu gia, di nương, lão gia theo Bùi phủ đã trở về, sắp đến cửa!” Tiểu nha hoàn vội vã chạy vào gian ngoài thông báo đạo.

Lâm Khang thân thể cứng lại, quay đầu muốn đi.

”A Khang?” Chu di nương cấp cấp kéo hần, rất không yên lòng.

Lâm Khang quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng và không hiểu, “Di nương, cha ta đã trở về, chúng ta phải đón hần chứ!”

Chu di nương sững sốt, lập tức vui mừng cười, xoa một chút mặt, “Đi, chúng ta cùng đi nghênh tiếp lão gia.”

Lâm cử phủ, sớm đã vây đầy cả đám gia đình bà tử, lo lắng mong chờ Lâm viên ngoại trở về nhà. Trước kia Bạch quán gia nói lão gia ra xa nhà, mấy ngày nữa mới trở về, bọn họ đều tin, sao có thể nghĩ đến trong đó có gì khác thường? Tốt thật đấy, chủ nhân gia bị Bạch quán gia thân không biết quý không hay bất cóc, bọn họ này đàn hạ nhân mà không có nửa điểm phát hiện, lão gia có thể không trách tội sao? Đặc biệt người gác cổng cửa chính và bà tử trông coi cửa nhỏ, đều nom nớp lo sợ, bọn họ đều nhận đồ tốt từ Bạch quán gia, đều len lén ly khai cửa lớn đi qua cùng tiểu nha hoàn gia đình uống rượu đánh bạc, ai biết Bạch quán gia từ cửa nào ra hại người hại người? Còn có, Bạch quán gia xong rồi, Ngô Nhị quán gia trước giờ đối đầu với hần chắc chắn sẽ đề đi lên, hần có thể không làm khó dễ cho người bên Bạch quán gia?

Hôm nay là ngày đại biến của Lâm phủ sao!

Lâm Toàn đứng trước cửa chính, trên mặt lo nghĩ bất an, nhưng trong lòng vô cùng hưng phấn. Bạch quán gia mọi chuyện đều gạt hần, còn phái người nhìn không cho hần rình hậu viện. Lại không biết hần sớm dựa vào bộ dạng xuất chúng hơi hốt thổng đồng với nha hoàn quét rác trong viện Chu di nương. Đương nhiên, hần cũng không trông chờ từ trong miệng nàng ta biết được cơ mật gì, đến khi tối hôm qua, nha hoàn kia lại nói cho hần bí mật động trời, Bạch quán gia và Chu di nương có tư tình!

Nguyên lai, nửa đêm ngày hôm trước nàng đau bụng, đi nửa đường đến nhà vệ sinh thì không nhịn được, liền tìm nơi hẻo lánh gần đó chuẩn bị giải quyết, không khéo vừa lúc nghe thấy có tiếng người leo tường, sợ đến không dám nhúc nhích, một hồi bình tĩnh lại, theo ánh trăng nhận ra đó là thân ảnh của Bạch quán gia.

A, thì ra là ông trời đang giúp hần!

Nếu như Bạch quán gia không có tự tìm đường chết, bẻ vào một nha hoàn quét rác, không có bằng chứng, Lâm viên ngoại nhất định sẽ không tin, hiện tại... Có hoài nghi thì kiểm chứng đi, tốt nhất là tra ra Lâm Khang là của Bạch quán gia, như vậy, sản nghiệp tài phú của Lâm phủ này, tương lai liên tất cả đều là hần !

Lâm Toàn khoe môi nhìn không được muốn cong lên, hần nhanh chóng cúi đầu che giấu. Ánh mắt khê thoảng nhìn qua Chu di nương mẹ con, hần quay đầu lại hướng hai người cười cười, đúng lúc này, Lâm viên ngoại trở về. Hần thu hồi tươi cười, đi nhanh nghênh đón, vẻ mặt thân thiết như từ đáy lòng nói: “Thúc phụ, ngài không có sao chứ, có bị thương không? Có lang trung xem qua chưa?”

Đáng tiếc không đợi hần đến gần Lâm viên ngoại, bên người bỗng nhiên bị một cổ lực mạnh đẩy ra. Là Lâm Khang gấp gấp chạy tới, ôm lấy thắt lưng Lâm viên ngoại khóc lớn, “Cha, người rốt cuộc đã trở về, ba ngày nay nhi tử vô cùng lo lắng a! Cha, sau này nhi tử mỗi ngày ở bên cạnh người, không bao giờ để người xấu đem người cướp đi nữa ! Cha, ô ô...”

Lâm Toàn trong lòng châm chọc, ngẩng đầu nhìn hướng Lâm viên ngoại, ánh mắt rơi bên trên người cô nương bên cạnh, phải nói là làm đuôi mù người ta a, có sự tuyệt sắc đến nhường này trên đời sao!

Lỗ Lỗ không chú ý tới có người nhìn mình, nàng nhú mày nhìn giống đực ôm lão tộc trưởng khóc rống, không chút nghĩ ngợi liền đi đẩy hần. Lão tộc trưởng của nàng, là của miêu tộc nàng, không phải là thân thiết đụng chạm, ai biết hần có cái gì tâm tư?

Lâm Khang lúc này mới chú ý tới bên người Lâm viên ngoại còn có người, kinh diễm nhanh chóng qua đi, thấy tư thái thân mật của hai người, hần không khỏi nhú mày, chẳng lẽ lão đầu tử muốn nạp thiếp? Nhiều năm như vậy hần cũng không có thêm ai, lúc này nạp thiếp, thật sẽ không nhận hần nữa, tính toán tiếp tục sinh nhi tử đi?

”Cha, nàng là ai?” Hần vừa rơi nước mắt, thút tha thút thít hỏi, hồn nhiên vô tội.

Lâm viên ngoại nhìn chằm chằm hần mặt nhìn một chút, không nói gì, hướng Lâm Toàn gật gật đầu, nắm Lỗ Lỗ tay hướng cửa đi thẳng, không đoái hoài đến Chu di nương bên cạnh vành mắt phấp phồng. Đi tới cửa, ánh mắt đảo qua cả đám gia đình, hần lập tức ra lệnh: “Thường Ngô, trước khi Ngô quán gia trở về, người phái người bảo vệ các nơi cửa, chỉ được phép vào không cho phép ra.”

”Là, lão gia.” Thường Ngô ngẩng đầu, nhẹ đáp. Hần có đôi mắt nhỏ dài, lúc hơi nheo lại, toát ra nét hiền hòa tiểu ý tự nhiên, hần thoát nhìn rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không giống người ngoài thấp thòm lo âu. Lâm viên ngoại gật đầu, lại chỉ thêm bốn thằng nhóc, cùng đi tới tiểu viện của Bạch quán gia.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Hiệu Suất

Lỗ Lỗ ôm cánh tay Lâm viên ngoại, một bên theo hần chậm rãi đi vào trong, một bên tò mò quan sát cái chỗ này.

Nơi này thật lớn a, lão tộc trưởng ở đâu nàng ở đó, sau này, nàng cũng phải ở nơi này sao?

Kỳ thực Lỗ Lỗ muốn trở về chốn núi, nhưng lão tộc trưởng hình như không muốn trở về thì phải, nàng vẫn là nên ở bên lão tộc trưởng đi, trong núi lớn như vậy, nàng đi một mình vừa mệt vừa sợ hãi. Giờ có lão tộc trưởng, nàng cái gì cũng không cần nghĩ, lão tộc trưởng nhất định sẽ chiều cố tốt nàng.

”Meo...” Nàng cọ cọ lên cánh tay của Lâm viên ngoại, hướng hần cười lấy lòng.

Tiếng bước chân hỗn loạn đột nhiên khựng lại, Lâm Khang, Lâm Toàn cùng với bốn gia đình đi theo, tất cả khiếp sợ nhìn về phía Lỗ Lỗ, trong đầu suy nghĩ gì cũng có.

Đây là chẳng phải là cách nữ nhân làm nũng nam nhân sao?

Nữ nhân này ban ngày ban mặt muốn câu dẫn nam nhân, thật là không có quy củ!

Lão gia điểm phúc không cạn a, lại gặp được vu vật như thế...

Lâm viên ngoại đương nhiên nhận thấy được ánh mắt khác thường của mọi người, nhưng ông sẽ không giải thích cho bọn họ gì cả. Ông yêu thương vô đầu Lỗ Lỗ, có chút bất đắc dĩ, đứa nhỏ thật là tri kỷ. Sống hơn nửa đời người, hồi bé không có huynh đệ tỷ muội, già rồi không có con gái hầu hạ dưới gối, chỉ có nhi tử chỉ biết trốn né, ông ít khi cảm nhận ấm áp thân tình từ hần, thế cho nên khi Lâm Khang ôm lấy mình khóc rống ở trước cửa, ông lại cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Vậy mà lúc này, được tiểu cô nương này toàn tâm toàn ý y lại mình, Lâm viên ngoại cảm thấy bỗng dưng mình có thêm một nữ nhi thích làm nũng, nhỏ nhắn khờ khạo, thiên chân vô tà, làm cho người ta hết sức muốn chiều cố nàng, nuông chiều nàng mà.

Chờ ông giải quyết chuyện trong phủ, lại mời người hảo hảo giáo dục nàng đi, nhất định phải giúp nàng khôi phục bình thường.

Mọi người ôm đủ loại tâm tư, bất tri bất giác liền tới nơi.

Bạch quân gia tại Lâm phủ, có địa vị cơ hồ gần bằng Lâm viên ngoại, được phân riêng cho tiểu viện. Bây giờ hần gặp chuyện không may, mẹ hần sớm quỳ cửa đập đầu bồi tội. Nàng vốn là nhị đẳng nha hoàn bên người phu nhân, dù ngoan thành thật, Lâm viên ngoại vốn không nghi ngờ, làm cho người ta đem nàng đến bên cạnh đợi, tự mình giám sát bọn sai vật lục soát này viện. Mấy ngày nay Bùi Sách vẫn thay hần quan sát hướng đi của hạ nhân trong phủ, trừ Bạch quân gia ra cửa mấy lần, hành động của những người khác vẫn bình thường không có quá biến hóa lớn. Năm ngàn lượng ngân phiếu kia, không tìm được trên người Bạch quân gia, chắc chắn là bị hần giấu đi.

Sau nửa canh giờ, gia đình từ sau viện dưới gốc cây đào ra một cái hộp gỗ, bên trong xếp một xấp ngân phiếu chỉnh tề, còn có biên lai còn mới tinh của hiệu cầm đồ.

Lâm viên ngoại niệm tình Bạch phụ, không làm khó Bạch mẫu, cho người theo sát nàng thu thập đồ đạc, lập tức ra khỏi phủ. Về phần nàng về thông trông cậy con út hay vẫn là có tính toán khác, không liên quan đến ông.

Bận rộn cả buổi, cũng nên ăn cơm trưa.

Lâm viên ngoại vốn đều là cùng Lâm Khang và Lâm Toàn cùng nhau ăn cơm, nhưng hôm nay Lỗ Lỗ nửa bước không rời ông, vừa lúc trên người không thoải mái, liền phân phó hạ nhân dọn tiệc ở phòng khách và nấu một chút cháo thanh đạm cho mình. Lâm Toàn ngại với Lỗ Lỗ, biết điều thành thật dùng cơm ở phòng ngoài, Lâm Khang thì ý vào còn trẻ liền bám theo.

”Cha, người ngồi bên này, ta uy người ăn cơm.” Lâm Khang ân cần hầu hạ hần.

”Không cần, ta ngồi được.” Lâm viên ngoại ngồi xếp bằng, nhìn Lâm Khang liếc mắt một cái, bảo hần ăn trước, sau đó quay đầu nhìn về phía Lỗ Lỗ bên cạnh, thấy nàng biết cầm thìa múc cháo, mặt lộ vẻ kinh ngạc, lập tức bùng tỉnh, chắc là Bùi phủ bà tử giáo nàng đi. Hần lại như thế nào cũng không nghĩ tới rằng, kỳ thực từ tối hôm qua Lỗ Lỗ ở Bùi phủ ngủ một giấc đến trưa, tỉnh lại liền tìm hần, trừ bị bà tử giữ lại thay đổi thân y phục, căn bản không có cơ hội học cái khác, có thể cầm bát thìa ăn cơm, là do người ở Túy Nguyệt lâu dạy.

”Đừng chỉ biết được ăn cháo, ăn thêm miếng thịt đi.” Lâm viên ngoại đổi đĩa, gấp thịt để trong bát nàng.

Lỗ Lỗ vui vẻ cười, “Meo...”

Lâm Khang há hốc miệng, không thể tin nổi nhìn nàng.

Lâm viên ngoại đã tập mãi thành thói quen, chỉ vào thịt hỏi nàng: “Biết đây là cái gì sao?”

Lỗ Lỗ chớp chớp mắt, “Meo!”

Lâm viên ngoại bị bộ dáng yêu bộ của nàng chọc cười, nhất thời cũng không có tâm tư ăn cháo, liền kiên nhẫn dạy nàng nói thịt và cháo, học xong, sẽ dạy nói động tác bưng ba ăn uống. Trước có Cổ Tam, Lỗ Lỗ học rất được, khoảng chừng một chung trà sau, đã nói tròn mấy câu.

”Ta bưng bát ăn cháo.”

”Ta dùng chiếc đũa gấp thức ăn, kẹp thịt.”

”Đây là bàn, đây là giường...”

Lớn có tâm tư dạy, nhỏ học đến hưng phấn, không lâu sau, Lỗ Lỗ đã biết gọi tên đồ vật xung quanh mình, nhận hết, nàng xem nhìn Lâm Khang một hồi rồi hỏi trên đỉnh đầu hắn là cái gì, vãi siết bên hông hắn, còn có kia khối đá bên hông hắn rất đẹp mắt gì. Lâm Khang tiếp tục ngồi yên, Lâm viên ngoại chuyên tâm dạy nàng nắn, thuận tiện đem đầu mũi cánh tay thất lung chân cái gì cũng đều dạy.

Lâm Khang định khuyên Lâm viên ngoại ăn cơm, Lâm viên ngoại bảo hắn tự ăn trước.

Dạy một hồi, bụng Lâm viên ngoại đột nhiên kêu một chút, Lỗ Lỗ lập tức cúi đầu, chỉ vào hắn: “Bụng!”

Lâm viên ngoại cười ha ha, phiền muộn trong lòng tiêu mất hơn phân nửa, “Đến, chúng ta ăn cơm trước, đừng để đói bụng, đúng lắm bụng.”

”Ăn cơm, bụng, meo...” Lỗ Lỗ nghi ngờ nói theo, lần này nàng không có nghe hiểu.

Chính là đứa nhỏ mới học nói a!

Lâm viên ngoại sờ sờ nàng đầu, yêu thương nói: “Không vội, sau này từ từ sẽ dạy ngươi, ăn cơm, ăn cơm!” Cảm chén đưa cho nàng, may mà ngày hè trời nóng, cháo để lâu vẫn còn ấm, uống được.

Lâm Khang cuối cùng cũng có dịp nói xem vào nói xen vào, hắn kỳ quái nhìn Lỗ Lỗ, nhỏ giọng hỏi: “Cha, sao ngươi lại đem cái đồ ngốc mang về?” Mặc dù rất đẹp mắt.

Lâm viên ngoại tươi cười cứng đờ, để đũa, về mặt nghiêm túc nhìn hắn, “Biểu cừu ngươi chết, thế nào cũng không thấy ngươi khổ sở?”

Lâm Khang mặt trắng nhợt, lập tức nói: “Cha, biểu... Bạch quân gia đối với ngươi làm ra kia chuyện ác thất tín bội nghĩa, hắn chết chưa hết tội, nhi tử không có gì phải khổ sở, chỉ hỏi hận trước đây không có nhìn ra lòng muông dạ thú của hắn, vì ơn huệ nhỏ xa lánh cha, nghĩ lầm cha không thích ta mới nghiêm khắc la mắng. Cha, nhi tử biết sai rồi, sau này nhất định hảo hảo nghe người dạy, không làm tính tình tiểu hải tử đùa giỡn nữa.”

Hiểu chuyện như vậy, Lâm viên ngoại lại một chút cũng cao hứng không nổi. Mười mấy năm qua không có hiểu chuyện thế này, sự ăn năn này hình như hơi quá?

Hắn tinh tế quan sát ngũ quan của Lâm Khang, lòng càng lúc càng nặng.

Lâm Khang từ nhỏ giống Bạch Bình, đặc biệt là khuôn mặt, nhưng khuôn mẫu mà ra. Khi thăng bé đầy tháng, Chu di nương nói Lâm Khang trông giống dưỡng hân, cũng chính là Bạch phụ, cho nên khi đường nét này nở, mặt có nét như Bạch Bình, Lâm viên ngoại không suy nghĩ nhiều, cháu ngoại trai giống cậu, ông đã từng thấy qua, chủ yếu là, Chu di nương an phận thủ thường, Bạch Bình trung thành và tận tâm, ông chưa từng nghĩ tới phương diện kia. Thế nhưng, khoảnh khắc trước khi chết tối hôm qua kia, ông đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, Lâm Khang, rốt cuộc là nhi tử của ai?

”A Khang, ngươi rốt cuộc hiểu chuyện, cha rất cao hứng. Được rồi, cha ở đây không cần ngươi bồi, di nương khẳng định không dễ chịu, ngươi đi hậu viện bồi bồi nàng đi.” Hoài nghi chỉ là hoài nghi, trước không có chứng cứ, hắn không thể bặng vào hoài nghi sẽ không nhận này duy nhất cột nhục.

”Cha...” Lâm Khang làm nũng.

”Đi đi, ta có Lỗ Lỗ chiều cổ rồi.” Lâm viên ngoại bưng lên bát, không hề nhìn hắn.

Lâm Khang đành phải đi rồi.

Rèm cửa vừa rơi xuống, Lâm viên ngoại liền buông bát, nhìn trên mặt đất ngẩn ngơ.

”Ăn cháo!” Lỗ Lỗ nhìn chăm chăm vào ông, thấy ông có chút mất hứng, lập tức thúc giục. Bụng lão tộc trưởng kêu, phải ăn nhiều cơm, sẽ không khỏe lại a.

Lâm viên ngoại quay đầu lại, đổi lại đôi mắt lo lắng của Lỗ Lỗ, hướng nàng cười cười, miễn cưỡng uống một chén.

Sau khi ăn xong, nha hoàn đưa thuốc tiến vào.

Lâm viên ngoại uống được, rồi bảo nha hoàn đem bàn ăn dọn dẹp.

Hai tiểu nha hoàn ngoan ngoãn khéo khéo làm việc, Lỗ Lỗ chốc lại nhìn nhìn các nàng, một hồi lại nhìn Lâm viên ngoại đang dựa lên gối đầu lớn, trong lòng kính phục vô cùng. Nàng cảm thấy lão tộc trưởng càng lúc càng lợi hại, miêu tộc tộc nhân đều nghe lời hắn, đến địa phương kỳ quái này, hắn vẫn

làm người đứng đầu. Mặc dù lão tộc trưởng nói không phải là miêu ngữ, nhưng nàng nhìn ra được những người đó đều rất sợ lão tộc trưởng, lão tộc trưởng nói cái gì, bọn họ liền lập tức làm cái đó.

”Meo...” Nàng quỳ đến bên người lão tộc trưởng, lấy lòng xoa bả vai cho hắn. Nàng thực sự là quá hạnh phúc, có lão tộc trưởng che chở, dù cho không trở về miêu tộc được, cũng không cần lo lắng bị người khi dễ.

Lâm viên ngoại thật tình cười, nha đầu kia, cũng không biết coi hắn là thành ai, như thế theo hắn như vậy.

Nhưng mà, bị khuê nữ thân thiết hầu hạ, ý lại, thỉnh thoảng lại làm nũng, cảm giác này rất tốt.

Hắn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, cất giọng cho người ta gọi Thường Ngô đến. Tiểu tử kia mười hai tuổi khởi liền bên cạnh hắn làm việc, cơ linh khôn khéo, lại lịch lãm đã được mấy năm, cũng đủ tư cách đảm đương quản gia, hiện giờ, vẫn là để Ngô Nhị quản gia lên trước đi.

”Lão gia.” Thường Ngô rất đi ra, quét lên trên giường liếc mắt một cái, chống lại ánh mắt hiếu kỳ của Lỗ Lỗ, lập tức cúi đầu, quy quy củ củ.

”Thường Ngô, ngươi đi tra xem, ngày mười bốn buổi sáng hôm đó bà tử giữ cửa các nơi đi đâu làm gì, bắt được ai bỏ rơi nhiệm vụ thật rõ ràng, không cần báo lại cho ta, trực tiếp ẩn trong viện các đánh mười hèo, để cho các hạ nhân khác xem, đánh xong bán cho người môi giới đi.”

”Lão gia, ngày đó Bạch quản gia nói ngài ra làm việc, trong lòng ta có nghi, liền lặng lẽ hỏi thăm qua việc này, muốn biết ngài là lúc nào ra cửa, sau đó biết được, buổi tối ngày mười ba, các bà tử trông coi ở ba cửa hậu viện tụ lại cùng nhau bài bạc, vì say rượu, ngày hôm sau căn bản không có làm việc, bị đi nương phát hiện, gọi lên quỳ hai canh giờ mới phóng trở về.”

“... Ta biết, ngươi đi đi.” Lâm viên ngoại nắm chặt nắm tay, lượng bình tĩnh nói, ngực lại khí huyết cuộn cuộn.

Thường Ngô không đi, đầu cúi thấp, “Lão gia, có chuyện, không biết có nên hay không nói...”

”Nói!” Lâm viên ngoại cảm thấy, dù cho Thường Ngô nói hắn biết Bạch quản gia cùng Chu đi nương gặp riêng nhau, hắn cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

”Lão gia, tam nhi ngày đó nói cho ta biết, nói hắn nhìn thấy Lâm Toàn thiếu gia cùng tiểu Đào, có điều dính dáng.”

Lâm viên ngoại nhíu mày, “Tiểu Đào là ai?”

”Nha hoàn quét rác trong viện của đi nương.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Xử Trí

Thường Ngô chấp tay sau lưng nhìn hướng ngoài sân viện ngập tràn ánh nắng, hắn hơi hít mát, nhìn xa xăm, hình như cười như không. Ngay cả giọng nói không nhẹ không nặng, hiền hòa từ tốn vang lên.

”Lão gia bị Bạch Bình âm thầm mang đi, toàn vì ba người này làm không đúng phận sự của họ. Lão gia thiện tâm, không muốn truy cứu sâu hơn về việc có phải hay không bọn họ có cấu kết cùng Bạch Bình, hôm nay ẩn theo quy củ trong phủ đánh mỗi người mười hèo, rồi bán đi, nhưng các người đều nhớ cho kỹ, lần sau nếu có ai biết rõ mà còn cố phạm sai lầm, cũng không có vận khí tốt như vậy đâu.”

Mọi người làm, người xem ta một chút, ta nhìn người một tẹo, đều cúi thấp đầu xuống.

Thường Ngô nhìn quét một vòng, hướng sáu chấp bàn gia đình gật gật đầu, “Đánh đi, không cần lưu tình.”

Bọn sai vật liền nâng gậy, dùng lực đánh xuống, trong sân tiếng đánh trầm đục đều đặn, không lâu sau liền dừng. Miệng ba bà tử già bị nhét khăn, căn bản kêu không ra tiếng, nhưng nhìn vết máu trên y phục các nàng, ai cũng có thể cảm giác là đau vô cùng.

Mọi người nhất thời đều tay chân phát run, trong lòng nghĩ mà sợ. Lão gia thiện tâm, mấy năm này ai mà chưa từng nhận được thứ tốt từ Bạch quản gia? Bây giờ có chuyện lớn, xem ra lão gia chính là nhẫn tâm muốn chính đồn gia quy!

”Được rồi, tất cả giải tán đi, sau này giữ khuôn phép làm việc, tự nhiên sẽ không cần lo lắng sẽ như họ hôm nay.”

Thường Ngô khoát khoát tay, liền có người đem ba bà tử nâng lên, sau đó thu gom y phục của họ, cùng giao cho người môi giới. Rồi Thường Ngô lấy ba khế bán thân thành bạc vụn, đơn độc đi y quán ở đầu trấn tây, kia đi dạo một vòng, đem bạc đều tiêu hết, lúc này mới hồi phủ. Vừa đi tới cửa, đứng lúc dừng đầu Tiểu Đào..

Trán của nha đầu đưng đau, không biết là chuyện nàng cùng Lâm Toàn tư thông đã lộ, vẫn là đến mặt báo sau đó thề tháy là thật.

Hắn nhẹ khẽ cười một cái, cô nương ngốc, bị Lâm Toàn lợi dụng cũng không biết, làm lộ chuyện tư mật của chủ tử chủ tử, thân tín như hắn cũng không dám hé nửa miệng, nàng đến mặt báo, trông chờ lão gia thường nàng sao? Có nam nhân nào nguyện ý để người ngoài biết mình đầu đội nón xanh? Giết người diệt khẩu thì quá nghiêm trọng, nhưng thế nào cũng phải cho đem người đi, tốt nhất là không bao giờ xuất hiện nữa.

Đi tới cửa, Thường Ngô vừa muốn xin chỉ thị, thì bên trong bỗng nhiên truyền đến một tiếng mè o kêu.

Trong mắt của hắn thoáng qua một tia nghi hoặc, hắn theo lão gia đã mười năm, không bàn về tính cách thì nhìn cách hai người ở chung cũng đoán ra được là lão gia cùng cô nương kia khẳng định không có ái muội, nàng cuối cùng là từ đâu đến? Lão gia vì sao quan tâm nàng như vậy?

Hắn lắc lắc đầu, tiếng gọi “Lão gia”.

Lâm viên ngoại xoa ngực, ý bảo Lỗ Lỗ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, lúc này mới cất tiếng gọi Thường Ngô tiến vào.

“Lão gia, ngài ho ra máu? Ta đây đi thỉnh Hoa lang trung!” Vừa nhìn thấy khoe miệng Lâm viên ngoại có vết máu chưa kịp lau, Thường Ngô vội nói rồi xoay người muốn đi ra.

“Không cần!” Lâm viên ngoại kêu hắn lại, ho hai tiếng rồi hỏi: “Đã tới tìm Lý lang trung rồi sao?”

Thường Ngô chỉ phải dừng lại, cúi đầu báo: “Lão gia, y quán của Lý lang trung không còn, tiểu nhị nói hắn mười ba năm trước chuyển lên trấn trên, về sau lại nghe nói hắn chán trị phong hàn phong hàn cho đích tử của một gia đình, hắn bị phát hiện lấy tiền người khác mà hạ được mưu hại đối phương, sau khi vào đại lao ba tháng, sau đó không còn tin tức nữa.”

Thật có “y đức” nha? Năm đó Bạch quân gia bỏ gần tìm xa chạy đi trấn tây thỉnh lang trung, chuyên thay Chu di nương hộ thai, chẳng lẽ là sớm tính toán tốt?

Lâm Khang ra đòi sớm, còn có, Lý lang trung một năm sau liền không tin tức, vì sao?

Nghĩ đến Lâm Khang kia quá giống Bạch Bình, Lâm viên ngoại trong cơn giận dữ, đứng phắt dậy, ông muốn đi chất vấn Chu di nương nhưng không thể. Chuyện Bạch Bình và mấy bà tử trông cửa, có thể xem như là trùng hợp đi, Tiểu Đào cáo trạng nói di nương và Bạch Bình yêu đương vụng trộm, ông cũng có thể xem như là Lâm Toàn sắp tâm bất lương gây xích mích quan hệ cha con bọn họ, thế nhưng chuyện của Lý lang trung có phần quá mức trùng hợp!

Lão gia đang không khỏe, Thường Ngô nào dám để ông xuống giường: “Lão gia, ngài nằm xuống đi, thân thể quan trọng!”

“Meo!” Lỗ Lỗ cũng bên trong chăm chú kéo Lâm viên ngoại cánh tay, lão tộc trưởng ho ra máu, không thể chạy loạn, phải nằm nghỉ ngơi cho tốt.

Lâm viên ngoại sao ngồi yên được, ông vốn là rất mệt, nhưng hiện lửa giận trái lại để sức lực của ông trở về, phải tìm người phát tiết một chút, hỏi không rõ ràng, không thu thập Chu di nương, ông sợ chính mình sẽ bị tức chết tươi! Ông đẩy Lỗ Lỗ ra, để lại nàng như bảo cho nàng ở lại nơi này chờ, Thường Ngô thấy lão gia nhất quyết đi như vậy, vội vàng ngồi xổm xuống thay ông mang giày rồi đỡ người đến viện Chu di nương.

Bọn nha hoàn trong coi cửa viện, nhìn thấy Lâm viên ngoại qua đây, đại nha hoàn bên người Chu di nương toan mở miệng muốn thông báo, lại bị ánh mắt hung tàn của Lâm viên ngoại dọa sợ, lão gia luôn thân thiện, chưa từng nhìn người như vậy?

Lâm viên ngoại phóng nhẹ cước bộ đi vào, Thường Ngô lưu trong sân, phát tay ý bảo mấy nha hoàn thối lui đến ngoài cửa viện, nha hoàn dám nhúc nhích ngón tay, ánh mắt của hắn liền lập tức rơi xuống trên người ả ta. Đến lúc này còn muốn thay Chu di nương báo tin, không muốn sống sao?

trong nội thất, Chu di nương nghe nói Lâm viên ngoại tự mình dạy dỗ nữ nhân kia nói chuyện, còn làm Lâm Khang chạy ra, chỉ nghĩ họ sẽ làm ra chuyện không đúng đắn, nơi nào sẽ nghĩ đến Lâm viên ngoại lại đột nhiên đến đây, còn dọa sợ cả đám nha hoàn? Lúc này nàng đang nắm tay Lâm Khang, thấp giọng nói lặng lẽ nói:

“A Khang, vừa rồi người làm không tệ, sau này cũng muốn như vậy, biết không?”

Lâm Khang phỉ bĩ môi, giọng căm hận nói: “Nương, ta đối với hắn hảo có ích lợi gì? Hắn vốn không coi ta là nhi tử, ngay trước mặt ta cùng nữ nhân ngu ngốc kia mất đi mây lại! Hừ, nếu không phải là sợ hắn lão hồ đồ để gia sản cho Lâm Toàn, ta mới bắt lấy mặt nóng đối với hắn!”

“Xuyt, nói nhỏ chút!” Chu di nương bắt đầu đi an trấn hắn, “Vừa mới khen người hiểu chuyện người liền lại xúc động! Cha người đã nhiều độ tuổi, đừng nói có thể hay không sinh nhi tử, dù cho sinh đi ra, đứa bé kia sao có thể tranh với người? Cha người còn có thể sống qua mấy năm? Chờ hắn đi rồi, người là trưởng tử, trong phủ sẽ do người định đoạt, sợ mấy tiểu hài tử cái gì. A Khang, vì tương lai, mặc kệ trong lòng không quen, người cũng phải tiếp tục chịu đựng, nhớ chưa?”

Lâm Khang rút cuộc tuổi nhỏ, sốt ruột nói: “Nương, nếu là hắn thật sinh nhi tử, tương lai ta chẳng phải là phải đem tài sản phân ra đi chia ra nữa?”

Chu di nương bị nhi tử ngây thơ chọc cười, nghĩ nghĩ, hàm súc nhắc nhở hắn: “Hài tử ngốc, tiểu hài tử dễ sinh bệnh, người liền biết, đệ đệ người không thể bị đau đầu nhức óc?”

“Nương, người là nói...” Lâm Khang khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

”Xuyt...” Chu di nương sờ đầu hấn, “Đi đi, đợi một lúc lại đi xem cha người, đi nương một mẻ, trước nằm một chút.”

Lâm viên ngoại ánh mắt lóe ra, lặng yên không một tiếng động lui đến ngoài cửa, lập hơi nghiêng dưới mái hiên, hương đã trở về Thường Ngộ khoa tay múa chân một thủ thế.

Thường Ngộ hiểu ý, ần qua một bên, chờ sau khi Lâm Khang đi ra, liền từ phía sau đánh ngất hấn, sau đó ôm lấy người đi tây phòng.

Lâm viên ngoại ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời trong vắt rồi đi vào.

Chu di nương đối với động tĩnh bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả, nàng cời giày rồi lên giường, rút ra gối đầu trên đệm, và nằm xuống. Nằm một hồi, nước mắt liền dâng lên.

Hai đêm trước nàng còn cùng biểu ca này triển miên trên giường này, mà bây giờ đã âm dương cách biệt.

Nàng che mặt nước nỏ, khóc khóc, trong đầu đột nhiên thoáng qua suy nghĩ, kéo vạt áo nhìn vào, phát hiện trên ngực mình nhìn vết hôn đậm nhạt. Nàng lập tức hoảng loạn lên, bởi vì vững tin lão đầu tử phải chết không thể nghi ngờ, nàng và biểu ca nhìn nhiều năm như vậy, hai ngày đó đã phóng túng vô cùng, nhưng không nghĩ đã để lại ngàn này chứng cứ.

Chu di nương bật ngồi dậy, nàng nhớ trong tủ có bình cao tiêu ú, hi vọng hiện xoa lên một chút còn kịp.

Nhưng nàng vừa ngẩng đầu, liền chống lại ánh mắt như muốn ăn thịt người của Lâm viên ngoại.

”Lão gia, sao người lại tới đây?” Nàng hồn phi phách tán, hoảng loạn nắm chặt vạt áo.

Lâm viên ngoại mặt lạnh lùng tiến lên, kéo tay Chu di nương ra, vạch y phục nàng ra, chỉ thấy bắp tay, bả vai, còn có kia nơi đầy dằm được yểm đỏ che lấp phần nào, đều chỉ chút vết đỏ, như máu rơi trên tuyết chói mắt vô cùng.

Sự thực bày trước mắt, Lâm viên ngoại trái lại bình tĩnh dần, bỏ qua Chu di nương, xoay người đi ra ngoài.

”Lão gia!” Chu di nương hài cũng không mang liền đuổi theo, quỳ xuống đất ôm lấy chân Lâm viên ngoại không chịu để cho hấn đi, trên mặt đã treo đầy trong suốt giọt nước mắt: “Lão gia, ta sai rồi, ta sai rồi! Ta bị biểu ca hấp dẫn làm ra chuyện có lỗi với ngài! Lão gia, ngài đánh ta mắng ta, muốn ta chết đều được, nhưng ngài ngàn vạn không nên hiểu lầm, a Khang là con trai của ngài, hấn thực sự là nhi tử của ngài a!”

”Con ta?” Lâm viên ngoại cười lạnh, cúi đầu nhìn Chu di nương mặt đầy nước mắt: “Con ta? Vậy người nói cho ta biết, vì sao hấn trông giống Bạch Bình? Vì sao hấn lại luôn xa cách ta và thân thiết Bạch Bình? Vì sao các người sợ ta đem gia sản cho người ngoài? Còn có, vì sao Bạch Bình năm đó mời Lý lang trung thay người xem mạch, sau đó lại cho hấn bạc để hấn rời khỏi Mai trấn?”

”Lý lang trung...” Chu di nương sùng sốt một chút, lập tức khóc lớn, “Lão gia, ta không biết, ta thật không biết, a Khang hấn...”

Lâm viên ngoại tâm lạnh, đúng là vẫn không nhận được con tức giận, nhắc chân hung hăng đạp người Chu di nương ra, chờ người giầy giụa bò dậy, lại quăng một bạt tai vang dội, lực đạo to lớn, so với khi Chu di nương tát Lâm Khang thì nhẹ như lông vũ, má phải mềm mại của Chu di nương lập tức sưng cao lên, khóe miệng cũng tràn ra máu.

”Người không biết?” Lâm viên ngoại ngực kịch liệt phập phồng, không biết là tức giận đến vẫn là mệt được, “Lý lang trung đang ở trong phủ, có muốn hay không ta gọi hấn qua đây cùng người đối chất? Người cùng Bạch Bình hỗn tạp, châu thai ám kết, lại đến tính kế chiếm gia sản ta, thực sự là tính toán tốt lắm!”

Chu di nương thân hình nhaoáng lên, “Không có khả năng, Lý lang trung rõ ràng đã chết, hấn... A, nhưng, lão gia người nghe ta giải thích! Ta...”

Lâm viên ngoại còn có cái gì nghe không hiểu, đáy lòng cảm thấy có chút may mắn, chút lòng tốt đều triệt để không còn. Lý lang trung chết, Chu di nương cửa lớn không ra cổng trong không bước tới, nàng làm sao biết? Nhất định là Bạch Bình nói cho nàng, Bạch Bình kia nếu như không phải trong lòng hấn có quỷ, cần gì phải luôn nắm bắt tình hình của Lý lang trung?

”Thường Ngộ!” Hấn ngã ngồi đầu giường đặt gần lò sưởi, dùng hết khí lực hô.

Thường Ngộ vội tiến tới, không nhìn nữ nhân tóc tai bù xù đang quỳ dưới đất, tay nâng Lâm viên ngoại dậy, “Lão gia đừng nóng vội, ta đi thỉnh Hoa lang trung tới!”

Lâm viên ngoại thở hổn hển mấy hơi, đẩy hấn ra, chỉ vào Chu di nương nói: “Đi, đem nàng, và tiện chủng của nàng ta, đều chặn miệng và trói lại, nhốt trong phòng, không có ta cho phép, ai cũng không cho lại bước vào viện này!”

Chu di nương kinh hãi, quỳ bò qua, “Lão gia, a Khang... Ngộ...” Nhưng là bị Thường Ngộ nắm áo gối nhét vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thân Phận

Lâm viên ngoại vừa tức lại mắng lại đánh ở bên chỗ của Chu di nương, vốn là không khỏe thân già cũng không trụ tiếp được, vừa được Thường Ngô đỡ vào phòng ngồi liền ho phun cả máu rồi ngất đi.

Thường Ngô hoảng hốt, nhanh chóng phân phó gia đình bên ngoài đi Búi phủ kêu người.

”Meo!”

Lỗ Lỗ vừa chop mắt một chốc, thì nghe tiếng bước chân ra vào bên ngoài, lúc này mới ưỡ oài vuốt mắt ngồi dậy. Nhìn thấy lão tộc trưởng, nàng hướng ông lộ ra tươi cười, quý ngồi chờ lão tộc trưởng ngồi xuống, không nghĩ tới chưa kịp ngồi lão tộc trưởng liền học máu! Lỗ Lỗ sợ hãi, ngốc lảng tại chỗ không biết phải làm sao. Trong trí nhớ của nàng, tộc nhân nằm không nhúc nhích, trừ đi ngủ thì là chết, hiện lão tộc trưởng lại là thổ huyết lại ngã gục, thế nào nhìn cũng không giống như là đang ngủ.

Nhưng lão tộc trưởng không thể chết!

Nước mắt phút chốc là chảy rơi, Lỗ Lỗ bò đến cạnh giường, nâng vai và cổ của Lâm viên ngoại, rồi để Thường Ngô đem người nâng lên trên giường.

Tay nàng lại không cẩn thận đụng phải tay của Thường Ngô, rung rẩy, đầu ngón tay vuốt qua lòng bàn tay của hắn.

Thường Ngô liếc nhìn nữ nhân trên giường một cái. Nàng quý, hắn đứng, hai người cùng nhau đỡ Lâm viên ngoại, đặc biệt gần, hắn thậm chí có thể ngửi thấy được một hương thơm nhàn nhạt. Thường Ngô nhanh tinh tâm, đem Lâm viên ngoại nâng lên giường ngồi, ánh mắt lại nhất thời không cách nào rời khỏi khuôn mặt của Lỗ Lỗ. Mây nhú chặt, giọt nước mắt trong suốt theo hàng mi rơi xuống, rơi dọc theo đôi má trắng nõn như sứ, đến khóe môi rồi theo cằm nhỏ tinh tế mà nhỏ xuống.

Thất thần một lúc, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn hắn kêu “Thường Ngô!”

Thường Ngô tim đập, đứng hình một lúc. Hắn chưa bao giờ biết, có người kêu hắn bằng thanh âm này, mang theo phần do dự bất định, ba phần lo lắng, sáu phần cầu xin. Hắn ngốc lảng nghe kia tiếng khóc nức nở lẫn tiếng nói ngọt ngào, ánh mắt chuyển từ khuôn mặt xinh đẹp đầm nước mắt sang cặp mắt trong suốt tràn đầy sợ hãi, bỗng nhiên có chút khẩn trương, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lỗ Lỗ kéo tay hắn, khóc chỉ vào Lâm viên ngoại đang hôn mê bất tỉnh, “Thường Ngô, hắn, meo!”

Lão tộc trưởng kêu người này mấy lần, gọi Thường Ngô Thường Ngô, Lỗ Lỗ đoán đó là tên hắn, nàng cảm thấy lão tộc trưởng rất coi trọng người này, vừa rồi một người buồn chán tự luyện tập nói chuyện rồi thử kêu tên hắn. Thấy hắn lên tiếng trả lời, Lỗ Lỗ biết tự mình đã đoán đúng, vội vàng cầu hắn mau xem lão tộc trưởng, lão tộc trưởng rốt cuộc làm sao vậy a?

Từng tiếng mèo kêu kéo lại thần trí của Thường Ngô, hắn cấp tốc rút về tay mình về, cúi đầu nói: “Cô nương yên tâm, lão gia chỉ là khí huyết công tâm ngất đi, Hoa lang trung lập tức tới ngay... Cô nương, người hay là trước xuống đây đi?”

”Meo...” Lỗ Lỗ nghe không hiểu hắn nói, đưa tay nâng cằm hắn lên, muốn từ mắt hắn nhìn ra ý gì.

Tìm Thường Ngô như lỡ nhịp, nghiêng đầu tránh, lại ngẩng đầu, chống lại gương mặt mờ mịt của nàng, biết nàng nghe không hiểu, hắn cũng không có kỹ, thân thủ liền bế người để lên ghế quý phi, khom lưng mang giày cho nàng. Mặc kệ cô nương này cùng lão gia là quan hệ như thế nào, lấy nữa có ngoại nam tiến vào, nàng nhiều cũng chỉ có thể phía dưới nhìn, sao có thể đứng đặc ngồi ở trên giường chính? Ngay cả thân khuê nữ, cũng không có như vậy.

Động tác hắn rất nhanh, chờ Lỗ Lỗ kịp phản ứng lúc, chân đã được đặt xuống đất.

”Meo...” Nàng kỳ quái nhìn nhìn Thường Ngô, thấy hắn lại cúi đầu, nghĩ hắn cũng không có cách nào, nước mắt vừa ngưng lại bắt đầu ngưng tụ rơi xuống, nhào tới bên giường, ôm lấy một tay của Lâm viên ngoại vừa khóc vừa kêu meo.

Thường Ngô mang ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn bóng lưng nữ nhân kia. Hắn từ nhỏ đã là khát cái nhìn sắc mặt của những khát cái lớn tuổi hơn để sống qua ngày, lớn hơn liền tự chính mình kiếm tiền, hoặc là làm người chạy truyền lại tin tức, hoặc làm ra dẫn đường, thỉnh thoảng còn có thể làm sai vật cho mấy tưu lâu lớn bận rộn thiếu người, về sau không cần làm khát cái nữa. Rồi quê hắn mất mùa, hắn theo dòng người chạy nạn khắp nơi, không may phát bệnh tương mất mạng, may mắn bị lão gia cứu, từ đó liền ở bên cạnh ông làm việc. Nhiều năm như vậy, hắn tự nhận có thể nhìn thấu phần lớn tâm tư người khác, mà nữ nhân kỳ quái trước mặt này, tuyệt đối là thật tình lo lắng cho lão gia, nàng kia và lão gia rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Đang suy đoán thì bên ngoài có người nhanh chóng đi đến.

Thường Ngô chăm chọc giờ giờ lên khóe môi, hướng bên người Lỗ Lỗ tới, ở phía sau nàng hai bước, thu liễm ánh mắt, thập phần cung kính bộ dáng.

”Thúc phụ!” Rèm cửa gây tiếng sột soạt, Lâm Toàn sai bước lớn tiến vào.

Thấy Lâm viên ngoại mê man ở trên giường, hắn cúi người thử hô mấy tiếng, xác định Lâm viên ngoại thực sự bất tỉnh, hắn len lén liếc ánh mắt Lỗ Lỗ bên

cạnh, lúc này mới đứng dậy nhìn Thường Ngô đang yên lặng đứng bên cạnh, trách cứ: “Chuyện gì xảy ra? Lão gia trước còn tốt, thế nào đảo mắt liền lại bị bệnh? Người là cháu cô lão gia thế nào đây? Còn đứng ở đây làm cái gì, đi thỉnh lang trung a, lão gia nếu là có cái không hay xảy ra, ta sẽ hỏi tội người!”

Thanh âm trầm thấp, lại trung khí mười phần.

Đây là biết lão gia mới từ Chu di nương trong viện trở về, đoán được mẹ con bọn hần ngã ngựa, cho là hần đã nắm chắc danh hiệu con thừa tự, liền tự cho mình chủ nhân tương lai của Lâm phủ à?

Thường Ngô không để ý hần uy phong lẫm lẫm trách cứ, ánh mắt híp híp “Lâm thiếu gia không cần phải gấp gáp, Hoa lang trung lập tức tới ngay thôi.” Chỉ bằng thái độ của Lâm Toàn, Thường Ngô hần cũng sẽ không để cho hần thuận lợi lên làm tự từ đâu, hơn nữa thái độ của lão gia còn chưa có rõ ràng đâu đây!

Lâm Toàn không quen nhìn bộ dáng cười như không cười này của Thường Ngô, vừa muốn phát hỏa, chợt nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc kia quay đầu nhìn hần, liền thay đổi sắc mặt trầm ổn, mềm giọng trấn an nói: “Cô nương không cần lo lắng, Hoa lang trung ở Bùi phủ y thuật cao siêu, có hần, thúc phụ ta nhất định không có việc gì.”

”Meo!” Lỗ Lỗ liếc mắt một cái trừng người này, vừa hần lớn tiếng ồn ào như vậy, theo bản năng không thích hần, nằng không hay sinh sự à nha.

Nàng nhũ mây trắng người như vậy, lại vô ý hiện lên thần thái phong tình rất khác, Lâm Toàn nhìn ngốc mắt, không tự chủ được hướng Lỗ Lỗ đến gần một bước, “Cô nương, người...”

Hần muốn hướng nàng sẽ không nói sao, bên ngoài có người thông báo Bùi thiếu gia và Hoa lang trung tới, hần biến sắc, vội vã ra đón.

Bùi Sách khách khí đáp lễ, nói thẳng: “Lâm thiếu gia không cần khách khí, vẫn là mau đi cho Hoa thúc xem bệnh cho Lâm bá phụ thôi.”

”Đừng vậy, thỉnh.” Lâm Toàn thân thủ đưa ra, thần thái hiền hòa như chủ nhà..

Trong mắt Bùi Sách thoáng qua một tia nghi hoặc, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, cùng Hoa lang trung trước sau tiến vào, mới tới cửa, một thân ảnh quen thuộc chợt đánh tới, hần bản năng giơ tay lên đón, người nọ lại thuận thế túm lấy tay hần, kéo hần đi tới đầu giường đặt gần lò sưởi, “Meo, meo...”

Hai mắt dầm lệ chọc người thương tiếc, tiếng mèo kêu đáng thương, không phải nàng là thì còn là ai?

”Lỗ Lỗ cô nương đừng nóng vội, để Hoa thúc xem Lâm bá phụ trước đã.” Hần bình tĩnh nói, rút tay lại, một bên nhường đường cho Hoa lang trung một bên hướng những người khác giải thích: “Vị này chính là Lỗ Lỗ cô nương, Lâm bá phụ bị Bạch quân gia trời ở trong sơn động, chính là Lỗ Lỗ cô nương cứu hần ra, đáng tiếc nàng từ nhỏ bị trong núi mèo hoang thu dưỡng, không hiểu ngôn ngữ của loài người, hành vi khó tránh được vô ý, mong các vị thông cảm.”

Ánh mắt Lâm Toàn sáng lên, ngay sau đó cúi người hướng Lỗ Lỗ gật người, “Thì ra là cô nương cứu thúc phụ, xin nhận một cái cúi đầu của Lâm mẫu!”

Lỗ Lỗ mờ mịt kêu một tiếng, nhìn về phía Bùi Sách xin giúp đỡ, những người ở đây, trừ lão tộc trưởng, thì nàng có tin tưởng và ý lại chỉ còn nam nhân ôn nhu này thôi.

Bùi Sách dùng ánh mắt ý bảo nàng quan tâm Lâm viên ngoại bên kia là được, sau đó mới thấp giọng nói với Lâm Toàn: “Lâm thiếu gia không cần như vậy, Lỗ Lỗ cô nương vốn không hiểu. Chúng ta vẫn là yên tĩnh một chút đi, không nên quấy rầy Hoa thúc.” Nói xong, cũng chuyên chú nhìn về phía Lâm viên ngoại, hơn nữa vô tình hay cố ý nghiêng người hướng Lỗ Lỗ đứng, chặn lại tầm mắt của Lâm Toàn.

Lâm Toàn có chút ngượng ngùng, Thường Ngô từ đầu đến cuối cúi đầu không nói.

Có lẽ là gian phòng an tĩnh, Hoa lang trung rất thu hồi tay, xoay người hướng Thường Ngô nói: “Lâm lão gia tạm thời không có trở ngại lớn, chờ hần tĩnh lại, chiêu theo phương thuốc này mà uống là được, nhưng mấy ngày nay nhất định không thể lại phí sức hao tổn tinh thần và nổi giận, cần phải tĩnh dưỡng, tâm bình khí hòa mới mau khỏi phục.”

”Đa tạ Hoa lang trung, ta nhất định sẽ cẩn thận chiếu cố chúng ta lão gia.” Thường Ngô khom người nói cảm ơn.

Hoa lang trung gật gù đầu, nhìn về phía Bùi Sách.

Bùi Sách xoay người đi ra ngoài, cùng mấy nam nhân đều tới gian ngoài, hần nói với Hoa lang: “Hoa thúc, Lâm bá phụ như vậy, ta có chút không yên lòng. Nếu không người đi về trước đi, ta trước bên này chờ xem, chờ hần tĩnh lại ta sẽ đi. Lâm thiếu gia, người xem có được hay không?” Bùi Sách trung cầu nhìn về phía Lâm Toàn.

Lâm Toàn trong lòng cười lạnh, Bùi Sách như vậy, đâu có nửa điểm coi trọng hần ý tứ?

Nhưng hần thật đúng là không thể đắc tội Bùi Sách, bận cảm kích đạo: “Bùi thiếu gia như vậy quan tâm thúc phụ, Lâm Toàn trước thay thúc phụ tạ ơn.” Sau đó phân phó Thường Ngô đi tông Hoa lang trung.

Thường Ngô cười cười, thân thủ tiễn Hoa lang trung ra, quay đầu lại hô hai nha hoàn, làm cho các nàng đến nội thất hầu hạ, tự mình ở lại gian ngoài tiếp

khách. Sau một lúc lâu, thấy Lâm Toàn cứ liên tiếp hướng nội thất nhìn xung quanh, lại ngại Bùi Sách, không dám tự ý đi vào, trong lòng hần hễ động có một ý niệm xông ra, không khỏi nhìn về ôn nhuận nam tử đang ngồi trên ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần kia.

Hần lưu lại, rốt cuộc là bởi vì lo lắng Lâm viên ngoại, hay là...

Nội thất, Lỗ Lỗ ngồi trên đệm gấm, nắm tay Lâm viên ngoại, ngơ ngác nhìn gương mặt già nua của ông.

Nàng rất sợ hãi, nàng nghe không hiểu những người đó nói cái gì, cũng không biết lão tộc trưởng bệnh có nặng hay không, vạn nhất, vạn nhất lão tộc trưởng mất, nàng sẽ lại có một mình, không biết miêu tộc ở đâu, không biết nàng rốt cuộc có thể trở lại đó không nữa.

Lão tộc trưởng, người ngàn vạn không thể chết, người chết, ở đây cũng chỉ còn lại có ta .

Nàng dựa lên tay thô ráp lão nhân, yên lặng rơi lệ. Nàng khóc thương tâm, căn bản không phát hiện Lâm viên ngoại hơi mờ mắt. Hai nha hoàn cách khá xa, lại cúi đầu, nên nhìn không thấy được.

Lâm viên ngoại cũng không rõ ràng mình rốt cuộc là lúc nào tỉnh, ông hình như nghe thấy tiếng của Hoa lang trung, nhưng ý thức lại lộn xộn, mờ mịt không mở mắt ra được. Chờ ông miễn cưỡng ổn định mạch suy nghĩ hỗn loạn, liền cảm thấy một mảnh ẩm ướt ẩm ướt da thịt dán vào lòng bàn tay, liền mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy Lỗ Lỗ khóc đáng thương vô cùng.

Đứa nhỏ này, khóc an tĩnh như vậy, nếu như không có nhìn thấy hoặc chạm phải nước mắt của nàng, người ngoài sợ rằng cũng không biết là nàng đang khóc đâu.

Hải tử ngọc a, nàng nếu như khóc thành tiếng, người ngoài nghe xong, mới khen nàng hiểu thuận a!

Lâm viên ngoại trong lòng thở dài, vô lực nhắm mắt lại. Sống hơn nửa đời người, ông thấy rất mệt mỏi, người bên cạnh đều tính kế hắn, Bạch Bình, Chu di nương, Lâm Khang, đến cháu trai vào ở được một tháng đã thông đồng cùng nha hoàn trong viện của di nương cũng vậy, bọn họ đều nhớ đến gia sản của hắn! Nếu như hắn không có tiền, còn sẽ gặp phải phiền não này sao?

Trước mắt, hiện lên gương mặt của thê tử quá cố, lòng như bị dao đâm.

Nàng cho ông đã sinh một đôi nhi long phượng thai a! Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu như lúc đó ông không xa nhà, không đem nàng giao cho Bạch Bình trông nom, nàng hẳn đã không “ngoài ý muốn” sinh non...

Lão nhân gia siết nắm tay. Ông vốn dĩ có một đôi nam nữ, nhi tử kế thừa gia sản, nữ nhi thì giống như Lỗ Lỗ, ôm cánh tay ông làm nũng, lúc ông sinh bệnh, thì ở bên cạnh thương tâm, len lén khóc... Tình trạng hiện giờ của ông, ông không có gì cả, sản nghiệp ba đời của Lâm gia tích góp, hoặc là cho tiện chùng kia, hoặc là cho cháu trai bà con xa tham lam, hoặc là, giao cho quan phủ!

Nhưng, ông không cam lòng, tại sao phải cho những thứ ấy cho người ngoài? Hắn thà rằng giao cho cô nương thật tâm với ông thì hơn!

Như tia sét đánh xuống phá vỡ trời đêm, tâm Lâm viên ngoại vốn trĩu nặng rốt cuộc lại lần nữa nhảy lên. Đúng rồi, ông vẫn không thể tuyệt vọng, tiểu cô nương cứu mạng ông, coi ông là thành thân nhân tín nhiệm ý lại, ông còn chưa có báo ân, còn chưa có giúp nàng khôi phục bình thường, tại sao có thể bởi vì những thứ ác nhân mà sinh ý niệm bi quan chán đời?

Hắn nhìn Lỗ Lỗ hồi lâu, rồi ho hai tiếng, giãy giụa ngồi dậy.

”Meo!” Lỗ Lỗ kinh hi nhảy dựng lên, bò hẳn lên giường nhắm trong lòng Lâm viên ngoại chui vào. Lão tộc trưởng không có chết, nàng không phải một mình!

Lâm viên ngoại dựa vào tường, giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ vai Lỗ Lỗ, thấy Bùi Sách ba người đi đến, ông hướng Bùi Sách gật gật đầu, sau đó phản phô nói: “Thường Ngô, người lĩnh vài người đi đem hậu viện sương phòng phía tây thu thập lại, sau này đại tiểu thư sẽ ở bên đó.”

Đại tiểu thư?

Thường Ngô kinh ngạc, nhất thời đã quên đáp lời, Lâm Toàn lại cướp hỏi: “Thúc phụ, người đây là muốn nhận Lỗ Lỗ cô nương làm nữ nhi sao?” Nếu như lão gia tử thu nàng làm nghĩa nữ, sau này không thể đánh chủ ý lên nàng rồi.

Lâm viên ngoại thân thiết nhìn hắn, lắc đầu cười nói: “Không phải nhận, Lỗ Lỗ vốn chính là nữ nhi của ta. Năm đó mợ ngươi sinh non, sinh hạ một đôi long phượng liền mất. Trẻ con vốn yếu đuối, ta không thể quan tâm hết, để Bạch quân gia chọn vú em hào hào trông nom, về sau Bạch quân gia đột nhiên ôm đứa nhỏ qua đây nói đã chết, ta vừa sợ vừa đau, hơn nữa có Lý lang trung bên cạnh làm chứng, ta liền mơ hồ tin, bởi vì sợ vừa thấy đứa nhỏ sẽ càng thương tâm, ta liền để Bạch quân gia dẫn người đi an táng bọn họ. Hiện suy nghĩ một chút, khi đó đứa nhỏ nhất định còn sống, Bạch quân gia đem đứa nhỏ ném trên núi liền không quan tâm... Hôm qua gặp Lỗ Lỗ trên núi, nàng không biết sao lại thân thiết với ta, ta cũng cảm thấy quen mặt, không ngờ, ta trong lúc vô ý phát hiện sau tai nàng có vết bớt, vị trí giống như đốm của mợ ngươi, lúc này ta mới ý thức được, nàng chính là ta nữ nhi a! Ta...”

Lời còn chưa dứt, đã lão lệ tung hoành, nghẹn ngào nói không nên lời đến.

”Meo!” Lỗ Lỗ thấy lão tộc trưởng khóc, cho là hắn khó chịu, đau lòng thay hắn lau nước mắt.

”Đứa nhỏ đáng thương a, may mà con còn sống, đệ đệ con, đệ đệ con, khụ khụ...”

Bùi Sách tiến lên một bước đỡ lấy lão nhân, thành thạo thay hấn vuốt ngực, khuyên: “Bá phụ, đại tiểu thư có thể trở về được, đây là hi sự, ngài ngàn vạn không nên lại đau buồn. Đại tiểu thư còn sống, đại thiếu gia nhất định cũng gặp may, ngày sau tất có cơ hội gặp lại, trước mắt quan trọng là ngài dưỡng hảo thân thể, rồi sau này tìm về đại thiếu gia, sớm ngày sẽ một nhà đoàn tụ.”

Lâm viên ngoại cảm kích cầm tay hấn, liên tục nói: “Phải, hiền chất nói phải, lão đầu tử không vì mình, cũng phải vì tỷ đệ bọn họ. Chỉ là, ngày sau sợ rằng còn phải làm phiền hiền chất nhiều thay ta lưu ý một chút đứa bé kia, trên nay hấn có vết bớt nhạ như chiếc lá, hấn...”

”Bá phụ!” Bùi Sách cười cắt ngang hấn, “Bá phụ, việc này không vội, chờ ngài dưỡng được rồi thân thể chúng ta lại nói, ngài xem có đúng hay không?”

Lâm viên ngoại ha ha cười, khụ hai tiếng, nói: “Xem ta này, lại nóng ruột. Được rồi, Thường Ngô, người trước dẫn người về phía sau viện thu thập đi, trước com chiều gọi tất cả hạ nhân trong phủ triệu tập đến trong viện, để cho bọn họ chính thức bái kiến đại tiểu thư.”

”Là, lão gia hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta cũng nên đi.” Thường Ngô vui rạo rục nói.

Hấn híp mắt cười, Bùi Sách ôn hòa mỉm cười, Lâm viên ngoại hiền lành cười, Lỗ Lỗ hài lòng cười, chỉ có Lâm Toàn, nụ cười kia muốn khó coi bao nhiêu nhìn thì khó coi bấy nhiêu. Hấn muốn chất vấn về thân phận Lỗ Lỗ, tuổi tác, nghi vấn về quyết định của Lâm lão gia, nhưng hấn dám sao? Hấn có gì để nghi vấn sao? Đã mười mấy năm, nhân chứng duy nhất là Bạch quân gia đã chết, còn lại cũng chỉ còn lão gia tử định đoạt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Khuê Tú

Vào tháng sáu, khí trời càng ngày càng nóng.

Bên đường bóng cây trải phủ, tiếng ve kêu râm ran như chúng không biết mệt. Trong không khí không có một ngọn gió, lão bản của tửu quán vẫn cố giữ gương mặt vui vẻ niềm nở mặt cho cái nóng của mùa hè. Tiểu nhị vai vắt khăn từ đi ra ngoài hắt một chậu nước lên cũng như chạy trốn tiền vào với tốc độ thật nhanh, hai vị khách nhân ngồi bên cạnh cửa trái lại tiện nghi nói chuyện phiếm với nhau.

Nói nói, trung niên nam tử mặc hồ lam hạ sam chột chỉ ra ngoài nói: “Người xem ngày hôm đó cũng nóng thế này, mới kia sao một chút công phu, liền kiên!”

Hấn bèn xoay người hướng ra ngoài nhìn lại, bất đắc dĩ cười cười, đang muốn quay đầu lại, thoáng thấy ở đối diện chạy qua đây một chiếc xe ngựa, đến gần cửa nha môn phụ cận thì từ từ chậm ngừng lại. Hấn không khỏi nhìn theo một hồi, thấy trên xe ngựa đi xuống hai người nam tử một già một trẻ, nhìn là biết đây là những người có tiền, liền tò mò hỏi: “Người nói xem, họ là ai?”

Nơi nhỏ như Mai trấn này, bắt gà trộm chó cũng không thiếu nhưng mà có rất ít người chủ động đi nha môn. Trung niên nam tử nghe xong lập tức nhìn sang đến khi người ở bên kia tiến vào, mới rất là ngưỡng mộ nói: “Đó chính là Lâm viên ngoại và Bùi thiếu gia, họ rất có danh tiếng ở trấn chúng ta. Lâm viên ngoại nhà có thiên mẫu ruộng tốt bạc triệu gia tài, Bùi thiếu gia thì lại là nhà giàu nhất trấn tam thiếu gia Bùi gia, đại bá của hấn là thượng thư đại nhân ở kinh thành!”

”Như vậy a, trời nóng đến đâu đầu thế này bọn họ đi nha môn làm chi? Đi thăm hỏi quan phủ sao?”

”Kia cũng không phải, ta đoán a, tám phần là Lâm viên ngoại muốn đem nữ nhi thất lạc nhiều năm của hấn vào ký hộ tịch, rồi thỉnh Bùi thiếu gia giúp chứng minh, còn nữa, Bùi thiếu gia năm nay trúng tú tài.”

Vị kia cảm thấy có hứng thú, sáp vào hỏi hấn, “Chuyện gì xảy ra, hình như là có sự cố gì đó, nói cho ta nghe một chút đi!”

Ánh mắt trung niên nam tử phức tạp thờ dãi, “Ai, chuyện gì chứ, nhưng mà Lâm viên ngoại thực sự là đáng thương, chuyện xấu xảy ra liên tiếp, ta cũng thay hấn khó chịu.”

”Người còn cùng ta úp mò, nói!”

”Này, chuyện này nói ra rất phức tạp... Ta đơn giản nói cho người đi, nhà Lâm viên ngoại độc đinh ba đời, tới hấn không hiểu sao việc con nối dõi là gian nan, phu nhân cưới nhiều năm không có được đứa con, không còn cách nào mới nạp biểu muội cậu quản gia làm thiếp. Nhắc tới cũng khéo, vị thiếp này mới vừa vào cửa, nàng và chính thất liền đều có hi mạch, nghĩ cũng biết, ai sinh nhi tử, Lâm gia gia sản sau này đều là của hấn. Vì điều này, tiểu thiếp kia và quản gia hợp mưu, thừa dịp Lâm viên ngoại ra ngoài đã động tay chân, hại phu nhân sinh non bỏ mình, lại cùng lang trung hợp mưu nói gạt đứa nhỏ chết yểu, Lâm viên ngoại thương tâm muốn chết, sao có thể nghĩ đến người cạnh mình sẽ làm chuyện không có lương tâm đến như vậy? Hấn căn bản không dám nhìn đứa nhỏ, trực tiếp giao quản gia đem đứa nhỏ tẩu, quản gia đại khái còn chưa ác độc đến mức có thể nhẫn tâm chôn sống đứa nhỏ, nên đã đem đứa nhỏ ném tới trong núi liền đi.”

”Lại thêm tiểu thiếp sinh nhi tử, nghĩ con mình sẽ hưởng hết, không nghĩ tới Lâm viên ngoại còn có cháu trai bà con xa, hồi tháng tư đến cày nhò. Lâm

viên ngoại thiện tâm a, định để cho cháu trai một phần ruộng đồng, nhưng quân gia và tiểu thiếp lại không muốn, nên đã thiết kế trói Lâm viên ngoại rồi hô hoán là ông bị bắt cóc đòi tiền chuộc, họ còn muốn nhân cơ hội giết ông diệt khẩu. May mà Lâm viên ngoại mạng lớn, được một đại miều hoang đã cô nương cứu. Quân gia sau bị bắt, biết tội chết khó thoát, khai nhận tội, sau không ngờ lại chết. Lúc đó Lâm viên ngoại còn chưa có hoài nghi đến tiểu thiếp của mình, về sau hắn phát hiện đã cô nương kia không chỉ trông giống vợ hắn, sau tai còn có cái bớt giống như đốm của phu nhân mình ngày xưa liền nhận ra đây là nữ nhi ruột thịt của hắn, rồi bắt đầu nghi ngờ chuyện năm xưa. Tiểu thiếp kia cũng bởi vì quân gia chết mà lo sợ, kinh hãi, không nổi nữa liền thắt cổ tự sát, lưu lại một phong thư nhận tội, cầu Lâm viên ngoại đừng giận chó đánh mèo lên đứa nhỏ.”

”Kia Lâm viên ngoại nói như thế nào?”

”Còn có thể nói như thế nào? Đích tử sinh tử không biết tung tích không rõ, trước mắt hắn chỉ có một đứa con trai, dù cho bởi vì tiểu thiếp mà giận chó đánh mèo với hắn, Lâm viên ngoại cũng không nhân tâm phạt hắn, nên cho người ta đưa đến ở thôn trang ở nông thôn ở.”

”Cũng là, rốt cuộc là cốt nhục của mình, phạt qua, rồi cũng sẽ trở về. Hảo lão nhân gia phúc lớn mệnh lớn, mặc dù gặp phải tiểu nhân, nhưng cuối cùng không có gặp chuyện không may, từ nữ nhi ruột thịt cũng đã trở về, coi như là trong cái rủi có cái may đi.”

”May cái gì a, Lâm viên ngoại rất thảm, hắn chỉ là đem nhi tử đưa đến thôn trang nhỏ để khiển trách, nhưng đứa bé kia tính tình thật lớn a, nửa đêm leo tường muốn chạy trốn! Được, lần này lại đã xảy ra chuyện, đêm tối như mực, chân không vững trượt chân từ tường cao đi xuống, đến khi người phát hiện thì máu đã chảy đầy đất, lang trung chưa đến thì đã chết.”

”A! Nay, Lâm viên ngoại chẳng phải là hối hận muốn chết?”

”Dĩ nhiên rồi, nghe nói lão nhân gia học máu, nằm trên giường ba ngày mới ngồi dậy được. Ai, người đừng nghĩ việc này đã cho xong, còn có xui xẻo nữa a! Lúc trước không phải nói cháu hắn đến cây nhò tới rồi sao? Người nọ cũng là loại lòng dạ hiểm độc, thừa dịp thúc phụ bệnh tình nguy kịch mà đùa giỡn cường bức nha hoàn quý phủ quét rác, nếu không phải là bị người khác bắt gặp, thiếu chút nữa là sẽ tai nạn chết người. Lâm viên ngoại sau khi nghe đến, có thể không giận sao, giận đỏ mắt công khai chuyện này ra, tuyên bố không bao giờ nữa nhận loại cháu trai này nữa. Cháu hắn bị vạch trần, còn mặt mũi mà ở lại Mai trấn sao, xám xịt đi rồi.”

”Ai, cháu hắn cũng thật ngu xuẩn. Lâm viên ngoại không có nhi tử, không có người kế thừa, chỉ cần hắn thành thật chờ mấy năm, tương lai Lâm phủ từ trên xuống dưới còn không là của hắn sao? Giờ thì hay rồi, náo ra loại chuyện này, trên người vác cái thanh danh bất hiếu bất kính, như thế nào cũng không thể trở thành con thừa tự của Lâm gia. Đáng tiếc Lâm viên ngoại, giờ thực sự tuyệt hậu, sau này hắn là kén rể cho nữ nhi của mình rồi?”

”Ta cũng đoán vậy, cũng không thể để nữ nhi mang theo gia nghiệp to như vậy lập gia đình? Ai, đúng rồi, ta nghe nói các người kia có một gia...”

Đề tài chậm rãi liền thay đổi.

Ước chừng sau hai khắc chung, bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng vỗ ngựa, hai người hướng nhìn ra ngoài, liền thấy kia cỗ xe ngựa chậm rãi hướng trấn đông đi. Họ nhìn chăm chú nhìn một chốc, nghĩ đến chuyện Lâm viên ngoại gặp phải. Thật đáng tiếc.

Mà Lâm viên ngoại ngồi trong xe ngựa, thoát nhìn cũng không đáng thương giống như bọn họ tưởng tượng.

Ông sống hơn nửa đời người, kinh nghiệm không ít, suy nghĩ cũng rộng hơn, sẽ không đâm đầu suy nghĩ vào một chuyện rồi chờ chết. Nằm trên giường nghỉ ngơi ba ngày kia, một bên là ông điều dưỡng thân thể, một bên là hưởng thụ Lỗ Lỗ ngọc ngêch nhưng tri kỷ chiếu cố, thuận tiện phân phó Thường Ngô đem Chu di nương giải quyết. Chu di nương thật là tự sát, điều kiện là tha Lâm Khang, nhưng đổi thành Bạch Khang, một đời bình an. Bạch Khang cũng thật là chính hắn ngã chết, Lâm viên ngoại sau khi biết, mất ngủ một buổi tối, ngày hôm sau cũng buông xuống.

Thiện hữu thiện báo, chuyện xấu rơi xuống người ông, sau ác nhân bị quả báo.

Làm người, luôn luôn nên nhìn về phía trước. Đuổi đi Lâm Toàn, hắn đặt tên cho Lỗ Lỗ đồng thời cũng điền vào Lâm gia tộc phả và hộ tịch, từ nay về sau, hắn chỉ cần hào hào giáo dục nữ nhi, tương lai lại thay nàng chiêu tốt con rể là được.

Tâm tình của hắn chậm rãi nâng lên.

”Hiền chất, vất vả người bồi ta đi một chuyến này, nếu không có tú tài người giúp, chuyện của Huệ nương còn không biết thế nào mới xong.” Huệ nương, đó là nữ danh của Lỗ Lỗ mà ông đặt cho, đại danh Lâm Huệ. Lỗ Lỗ tên này thực bất nhã, gọi ra sẽ bị hạ nhân khi dễ.

Bùi Sách cười nói: “Chỉ là cái nhấc tay thôi ạ, bá phụ luôn mãi nói cảm ơn, đây là xem con là người ngoài sao?”

Lâm viên ngoại nhìn hắn, cất tiếng cười to, “Hảo, hảo, chúng ta không là người ngoài, ta sẽ không nói cảm tạ, bất quá lại nói, người trúng tú tài, ta còn chưa có thay người ăn mừng đâu. Như vậy đi, hẹn ngày không bằng hôm nay, đêm nay ta liền phân phó người chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, người nhất định phải đi qua a!”

”Bá phụ đã nói, ta nhất định qua sớm.” Bùi Sách rất lưu loát đáp, hắn là thật kính trọng Lâm viên ngoại, cũng chính là bởi vì như vậy, mới thay ông nói dối. Nói cho cùng, Lâm gia gia sản, xử trí như thế nào đều không liên quan đến hắn, thay vì giao cho tiểu nhân, tâm ý của lão nhân gia thả rằng đưa cho ân nhân cứu mạng của mình.

Đang nói chuyện, xe ngựa Lâm phủ trước cửa dừng lại.

Lâm viên ngoại được Thường Ngô đỡ xuống xe ngựa, sau khi cùng Bùi Sách cáo biệt, trực tiếp đến hoa viên.

Vòng qua núi già, thấy hai nha hoàn mặc y phục hồng phấn đứng gác ở đình lý nhưng không thấy thân ảnh của Lỗ Lỗ.

Hắn nhú mày, sáng sớm hắn phân phó các nàng tiếp tục dạy tiểu thư nhận thức đồ vật trong vườn hoa, thế nào giờ người lại không thấy? Còn họ lại trốn trong đình lười biếng?

Hắn nổi giận dùng dùi đi tới, Thường Ngộ theo sát phía sau.

Nhưng khi tới gần, hai người đều ngốc, thân hình cô nương đang nằm trên ghế dài bị lưng ghế dựa che đây kia không phải Lỗ Lỗ, thì là ai?

Thường Ngộ rất quy củ lập đình phía dưới bậc thềm bên cạnh, mắt nhìn phía nước hồ trong suốt, như thường thức cảnh hồ, kì thực đem trong đình nói một chữ không sai nghe thấy trong tai.

”Meo!” Lỗ Lỗ vương vai duỗi rồi trở mình hướng vào lưng ghế dựa tiếp tục ngủ.

Lâm viên ngoại bắt đắc dĩ ngồi bên cạnh, hỏi nha hoàn: “Đại tiểu thư ở đây nằm đã bao lâu?”

”Hồi lão gia, đại tiểu thư chỉ mới ngủ, bắt quá lão gia yên tâm, đại tiểu thư vừa học xong đồ và cảnh vật quanh đây, tất cả đều nói đúng, chính là, chính là thỉnh thoảng khi sốt ruột, còn có thể kêu lên hai tiếng.”

Điềm Hạnh lập tức nhẹ giọng đáp lời, nàng vóc dáng không cao, mặt tròn tròn còn mang điếm trẻ con, tướng mạo nhìn vui vẻ. Người bên cạnh mặt mày thanh tú gọi là Anh Đào. Lâm viên ngoại cố ý cấp Lỗ Lỗ chuẩn bị hai thiếp thân nha hoàn, một người trầm ổn kín đáo, một người hoạt bát cơ linh, vì Lỗ Lỗ nói tên lúc đầu của các nàng nghe không tốt, tự mình đổi thành Điềm Hạnh và Anh Đào, đều là món nàng thích ăn.

Lâm viên ngoại gật gật đầu, nhìn sang hồ cảnh đối diện, dần lòng lại, vẫn là đem người đánh thức.

”Cha, ta muốn ngủ!” Lỗ Lỗ lười lười dựa vào bả vai Lâm viên ngoại, một bên dụi mắt một bên làm nũng. Nàng thực là quá mệt mỏi, mỗi ngày đều phải dậy sớm, vừa tập dùng đồ vật vừa học gọi cái này cái kia từ trên trời đến dưới đất, đến tối còn phải trả bài với lão tộc trưởng mới có thể đi ngủ. Nga, lão tộc trưởng cũng rất kỳ quái, ngài bảo cho nàng gọi ngài cha, Lỗ Lỗ từ Cổ Tam nên hiểu ”cha” nghĩa là gì, chẳng lẽ nàng thực sự là đứa nhỏ của lão tộc trưởng? Cũng không biết hắn là thế nào nhận ra, nàng và hắn nhìn một chút cũng không giống a, có lẽ, nàng trông giống nương chưa từng gặp mặt kia? Kia thật là đáng tiếc, sớm biết như vậy, hồi còn ở trong tộc, nàng thế nào cũng muốn cẩn thận lưu ý giống cái bên người của lão tộc trưởng.

Lâm viên ngoại cũng không biết suy nghĩ cong queo trong lòng nàng, ánh mắt nhìn quét một vòng, chỉ vào lá sen bên hồ hỏi: “Đây là cái gì?”

Lại nữa!

Lỗ Lỗ dỗi chu miệng lên, “Hoa sen! xanh lục là lá sen, hồng là nụ hoa, bay là chuồn chuồn, bơi trong nước là cá!”

Lâm viên ngoại ngoài ý muốn lại cao hứng, từ đáy lòng khen: “Không tệ không tệ, Huệ nương chúng ta thật thông minh, như thế liền có thể nói. Chờ ngày mai cha liền cho người tìm hai tiên sinh tốt nhé.”

”Tiên sinh là gì?” Lỗ Lỗ cảnh giác ngồi thẳng nói.

”Tiên sinh thôi, cùng Điềm Hạnh và Anh Đào không sai biệt lắm, đều là dạy con nhiều thứ. Ngoan, cha cho thỉnh nam tiên sinh sáng sớm dạy người đọc sách biết chữ, và nữ tiên sinh buổi chiều dạy con nữ hồng quy củ, chăm sóc cho con thành một tiểu thư khuê các!”

”Meo!”

Lỗ Lỗ nóng nảy, vì sao phải làm tiểu thư khuê các? Nàng mới không muốn làm, nàng đã đủ mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tay Bị Thương...

”Meo...” Lỗ Lỗ dán mặt lên cánh tay Lâm viên ngoại cọ cọ, “Cha, không cần tiên sinh, ta có thể nói, không cần học được không?”

Nàng không hiểu ý lão tộc trưởng đọc sách nữ hồng là có ý gì, nhưng vừa nghe nói muốn tốn cả một ngày, nàng lập tức sợ. Nàng không lười chỉ là muốn ngủ thôi a, sáng giờ học đã không được ngủ, không học đâu, còn sẽ mệt chết nàng a!

”Cha, ta không học, ta muốn đi ngủ meo!”

Điềm Hạnh và Anh Đào cũng nhịn không được cúi đầu, mím môi cười trộm, đại tiểu thư thật biết làm nũng mà.

Thường Ngô lập bên ngoài, nghe kia từng tiếng nói yêu kia, không nhìn được ghé mắt nhìn lên vào bên trong đình. Xuyên qua bụi cây thưa thớt, chỉ thấy đại tiểu thư ngồi bên người lão gia, nhắm hai mắt, bĩu môi, như con mèo nhỏ không ngừng cọ tới cọ lui, cộc lốc ngây ngốc. Cũng không biết là do vừa mới tỉnh ngủ hay cọ mệt, trên gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, nhìn từ xa ngũ quan biếng nhác lại quyến rũ, làm cho tâm tình người ta đập dồn, thân thể phát nhiệt, hận không thể ngồi chỗ ở chỗ lão gia.

Thường Ngô cảm thấy khô nóng, vội vàng dời tầm mắt, chỉ là cũng không lâu lắm, ánh mắt không bị khống chế lại chuyển trở lại.

Hôm nay nàng mặc áo có vạt dài màu xanh nhạt, váy lụa trắng, thanh lương động lòng người. Có lẽ là vừa ngồi dậy, đôi chân nhỏ trời xanh giẫm dè trên đôi giày thêu hoa trắng hồng, mu bàn chân bóng loáng như ngọc, ngón tay thon nhuần đáng yêu, mê hoặc mắt hấn, nhìn đến nhập thần, biết rõ là không nên nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến trên người nàng, không dời đi được.

Đến khi lão gia mở miệng, Thường Ngô mới nhìn hướng nơi khác, âm thầm trách cứ hai nha hoàn chiếu cố không chu toàn, không nên để đại tiểu thư coi vớ.

“Không thể, con là con gái của ta, không biết chữ, sẽ bị người chê cười.” Lâm viên ngoại nghiêm túc bảo Lỗ Lỗ, cố ý lùi ra xa, giữ chút khoảng cách, nếu nàng làm nũng tùy ý tiếp như vậy, ông sợ mình sẽ mềm lòng đồng ý với nàng a.

“Cha!” Lỗ Lỗ tức giận đến thẳng giậm chân, đầu ngón chân móc vào giày, giận dỗi dùng lực, liền đem giày thêu đá bay ra ngoài.

“A!” Giày thêu bay ngang qua bên người Anh Đào, theo bản năng liền đưa tay đón, do đột ngột nên phản ứng chậm, lúc xoay người, giày kia đã bay ra bên ngoài đình. Anh Đào vội vàng bước xuống nhặt lên, khi chạy tới còn đứng chưa vững thì trước mặt chợt thấy bàn tay nam nhân đưa ra, trên đó chính là giày của tiểu thư.

Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, bất ngờ chống lại một đôi mắt nhỏ dài, Thường quân gia...

Thường Ngô chậm rãi đem giày đưa cho Anh Đào, thấp giọng nói: “Nghe lời của tiểu thư, nhưng có vài việc nhất định phải khuyên nàng.”, nói xong liền lui ra.

Đây là răn dạy các nàng không nên để tiểu thư tùy ý coi giày sao?

Anh Đào da mặt nóng lên, sừng sốt chớp mắt, nhanh đi về, quỳ trước người Lỗ Lỗ khuyên nhủ: “Đại tiểu thư, ta trước giúp ngài mang giày nhé?” Bên cạnh Diễm Hạnh cũng vội cảm giày quỳ xuống.

“Không mang đâu, nóng!” Lỗ Lỗ nhấc chân để trên ghế, một tay chống thân thể, một tay đem váy kéo lên, muốn đem chân nhỏ lộ ra.

Thường Ngô xa xa nhìn thấy động tác nàng, nhanh chóng phóng nhẹ tránh xa một chút, đồng thời cũng tránh được tầm mắt của Lâm viên ngoại hướng bên này nhìn lại.

“Huệ nương, mang giày ngồi thẳng! Trước đây dạy con thế nào?” Lâm viên ngoại nhíu mày, nhấn mạnh, con bé như thế này, không mời tiên sinh sao được?

Lỗ Lỗ bĩu môi, cũng không dám tiếp tục chơi xấu, lão tộc trưởng khi tức giận thật là dọa người a.

Nhìn bộ dáng nàng chu mỏ cúi đầu ủy khuất, Lâm viên ngoại lòng mềm nhũn, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Huệ nương ngoan, cha cũng là vì muốn tốt cho con thôi.”

Lâm viên ngoại thực sự nghĩ rất cẩn thận về việc giáo dục Lỗ Lỗ thế nào.

Ông không biết đứa nhỏ này thực sự bao nhiêu tuổi, hộ tịch báo cáo là mười ba tuổi, nhưng nhìn bộ dáng của nàng, hẳn là đã mười lăm mười sáu tuổi. Cô nương lớn như vậy, theo lý có thể gả đi, nhưng nếu muốn dạy cẩn thận nàng trở thành con dâu hợp cách, những thứ nữ hồng quy củ, đạo lý đối nhân xử thế, cách ứng biến ở nhà chồng, không phải tốn hơn vài năm đâu. Thật tới khi đó, Lỗ Lỗ đã quá tuổi, sẽ bị người ta xem thường. Huống hồ Lỗ Lỗ từ nhỏ trong núi lớn lên, đơn thuần như giấy trắng, coi như là bốn năm năm sau, cũng chưa chắc hiểu được quân gia phức tạp. Một khi ông qua đời, Lỗ Lỗ liền không còn có dựa, tính tình nàng đơn giản như vậy, đồ cưới trong tay lại nắm có nhiều như vậy, còn không bị người ta ăn tươi nuốt sống?

Lòng người tham lam, không ai hiểu hơn ông đâu.

Cho nên, Lâm viên ngoại quyết định kén rể cho Lỗ Lỗ. Ông phải nhân lúc mình còn sống, chọn người có nhân phẩm thành thật hiền hậu, dù cho kinh doanh vườn mai không tốt, của cải để lại nhiều như vậy đâu, vợ chồng son cũng có thể áo cơm không lo, sống an ổn qua ngày.

Nếu là kén rể, thời gian sẽ không gấp rút cả cách giáo dục cũng nên thay đổi.

Nữ hồng không cần quá tinh, làm bộ ra đáng là được. Quy củ không cần quá nghiêm ngặt, có thể bảo đảm làm ra đáng vẻ, ra cửa dự tiệc biết tiến thoái, không bị người chê cười là được. Về phần tạp vụ, ông sẽ an bài quản sự bên ở ngoài thôn trang và nội viện và nô bộc trung thành giúp nàng, Lỗ Lỗ không cần quan tâm quá nhiều, thậm chí có thể đem sự vụ giao cho con rể xử lý. Tuy nhiên, làm nữ chủ nhân trong phủ, Lỗ Lỗ phải biết đọc sách nhận nhận học để xem được sổ sách, miễn cho ngày sau bị người khác lừa gạt. Đương nhiên nếu Lỗ Lỗ trong quá trình học có thể lộ ra thiên phú trong việc quản lý nhà cửa, vậy thì tốt bất quá.

”Nhưng ta không muốn học, ta chỉ cảm thấy muốn ngủ nhiều thôi!” Lỗ Lỗ nhận thấy ngữ khí biến hóa của lão tộc trưởng, lại bắt đầu làm nũng.

Lâm viên ngoại lấy lại tinh thần, vừa bực mình vừa buồn cười, bắt đầu đi lui một bước: “Như vậy đi, Huệ nương học năm ngày, rồi nghỉ ngơi hai ngày, thế nào?”

Lỗ Lỗ nháy nháy mắt, cúi đầu đưa ngón tay tính toán một chút, hưng phấn chỉ vào tay phải hai ngón tay: “Hai ngày này ta có thể vẫn đi ngủ, cũng không cần học nói?”

”Ân!” Lâm viên ngoại tán thưởng nhìn nhìn hai nha hoàn, đã chủ động dạy Lỗ Lỗ tập đếm, liền cảm thấy các nàng hầu hạ rất dụng tâm.

”Meo, cha thật tốt!” Lỗ Lỗ cao hứng nhào tới trong lòng Lâm viên ngoại, trong lòng vui vẻ. Cứ như vậy, sau này chỉ cần một năm ngày, thì có hai ngày có thể nằm bò ở giường không dậy, sẽ không giống bây giờ mỗi ngày đều mệt!

”Được rồi, Huệ nương ở trong vườn hoa chơi đi, cha còn có việc bận.” Lâm viên ngoại nhìn hai nha hoàn đang giúp Lỗ Lỗ mang giày, đứng lên rồi căn dặn các nàng: “Buổi tối Bùi thiếu gia sẽ đi qua dùng cơm, các người nhớ thay đổi xiêm y cho đại tiểu thư.” Bùi Sách là ân nhân cứu mạng của cha và con hắn, tương lai khi hắn đi rồi, còn cần phải xin nhờ Bùi Sách chiếu cố Lỗ Lỗ nhiều hơn, để Lỗ Lỗ là nữ hộ, không tránh được phải ra mặt xử lý sự vụ, việc nam nữ chi phòng liên không cần quá hà khắc, giờ cùng hắn thấy ngoại nam, sớm học hỏi cũng tốt.

”Vâng, lão gia yên tâm đi.”

Lâm viên ngoại gật đầu, dẫn Thường Ngô ra tiền viện. Các chương quản điền trang đã đem sổ sách thu hoạch tiểu mạch và điền tô năm nay tới, hắn cần phải đi xem.

Lỗ Lỗ biết lão tộc trưởng có rất nhiều việc cần làm, nên không có theo sau, ngồi ghé trên lại một hồi, lại tiếp tục mơ màng.

Về phòng, lại ngủ một giấc, khi tỉnh lại, trời đã tối sầm.

Điềm Hạnh múc nước hầu hạ nàng rửa mặt, chải đầu cài trâm. Lỗ Lỗ vẫn hiếu kỳ nhìn tay của Diễm Hạnh, mỗi lần đều nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chú ở trong gương, hôm nay lại cảm thấy Diễm Hạnh có chút khác hôm qua, nàng quay đầu nghĩ nghĩ, chợt xoay người, ngẩng đầu hỏi: “Tai người treo vật gì? Lấp la lấp lánh, coi được a.”

Điềm Hạnh nghi ngờ sờ tai, tay nâng đến phân nửa thì hiểu, cười nói: “Đại tiểu thư, đó là khuyên tai.”

”Khuyên tai...” Lỗ Lỗ thì thào lặp lại hai lần, mắt chớp chớp nhìn Diễm Hạnh: “Ta có khuyên tai sao? Ta cũng muốn mang!”

Điềm Hạnh do dự một chút, xoay người theo hòm xiềng lý nhảy ra một tráp, mở nắp Lỗ Lỗ nhìn: “Đại tiểu thư, lão gia cho ngài tuyển rất nhiều trang sức, này tràn đầy một tráp đều là khuyên tai, ngài xem, so với ta cái này đẹp hơn nhiều. Chỉ là, ngài không có lỗ tai, chưa thể dùng tới.” Nói xong, sẵn sàng ngồi xổm xuống, tháo xuống tai trái khuyên tai, nắm bắt đại tai ý bảo đạo: “Ngài xem, đây là lỗ tai, không phải sinh ra đã có, phải dùng ngân châm đâm xuyên mới được. Xuyên xong sẽ đem khuyên tai đầu này mang vào đi.” Lại thành thạo mang lên tai.

”Meo...”

Nhìn kia hoa tai được Diễm Hạnh mang lên đại tai xinh xắn, Lỗ Lỗ có chút háo hức nhưng vẫn là sợ. Mấy ngày hôm trước Diễm Hạnh cho nàng thêu khăn tay, nàng cảm thấy chơi thật khá, đoạt lấy đến chính mình chơi, kết quả không cẩn thận đâm kim lên tay, lần đầu bị đau như vậy, cảm giác đó nàng kiếp này đều quên không được.

”Quên đi, ta bắt đeo.” Sau đó Lỗ Lỗ buồn bực, nàng sợ đau, thà rằng không mang.

Điềm Hạnh ôn nhu cười, cất tráp đi, sau đó thay Lỗ Lỗ chải đầu, suy nghĩ có nên xin phép lão gia, có nên cho tiểu thư xỏ lỗ tai không đây? Tiểu thư thật xinh đẹp, mang khuyên tai nhất định sẽ đẹp vô cùng. Mặc dù xỏ lỗ tai sẽ đau hai lần, nhưng có nữ tử nào mà không muốn mình xinh đẹp đâu?

Thu thập xong, Diễm Hạnh ở lại trông phòng, Anh Đào bồi Lỗ Lỗ đi bên hồ đình dự tiệc.

Bùi Sách đã đến.

Hắn mặc trang phục đơn giản, mực phát bó quan, phong thái tuần lãng, hơi nghiêng người cùng Lâm viên ngoại nhẹ giọng trò chuyện. Khi Lỗ Lỗ đi từ hướng hàng cây ra, thứ đầu tiên nàng thấy, đó là nụ cười nghiêng mặt của hắn. Nàng dừng một chút cước bộ, xa xa nhìn Bùi Sách, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kì lạ, chỉ cảm thấy, hắn cười lộ lên rất đẹp mắt, nàng xem rất thích.

”Lão gia, đại tiểu thư tới.” Lỗ Lỗ theo phía tây đi tới, Thường Ngô ở phía đông ngoài trạm đình, thấy nàng nhìn bên trong phát ngốc, không khỏi theo nàng ánh mắt nhìn lại, sau đó không chút nghĩ ngợi liền lên tiếng nhắc nhở.

”Đưa nhò này, chắc là lại ngủ quên, còn không qua đây, đứng chỗ đấy làm cái gì.” Lâm viên ngoại hướng Lỗ Lỗ vẫy tay.

Bùi Sách thu lại nụ cười, chờ Lỗ Lỗ bước lên bậc thềm, hắn khách khí hành lễ nói: “Lâm cô nương.”

Lỗ Lỗ vốn muốn ngồi bên cạnh Bùi Sách, nhưng nàng đột nhiên lại cảm thấy mặt hắn thay đổi, không có như vậy thoải mái, liền ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Lâm viên ngoại. Vừa ngồi xuống, lực chú ý lập tức bị bốn món rau trộn trên bàn hấp dẫn, ôm Lâm viên ngoại cánh tay một một hồi, thường thường

meo meo gọi hai tiếng, nghiêm nhiên đã quên trên bàn còn có một người.

Bùi Sách nhìn thẳng, nhưng mỗi khi hắn nghe thấy Lỗ Lỗ đang khi nói chuyện thình thoảng phát ra đường như phát ra tiếng mèo thấp tỉnh tể, tay không tự chủ rung lên, tim đập cũng mạnh hơn. Cùng lúc hắn càng nhận không được liếc nhìn hai mắt của Lỗ Lỗ.

Hắn biết nàng đẹp, hơn cả ca kỹ mà khi hắn theo phụ thân dự tiệc lúc thấy qua, và khuê các tiểu thư hắn “Vô tình gặp phải” tuy đều đẹp, nhưng là không đẹp đến mức làm hắn nhớ mãi không quên. Thế nhưng, vì sao, nàng tuy chỉ là lơ đãng nhưng lại làm hắn sinh ra một loại quen thuộc cảm?

“Hiện chất, dùng bữa a? Thế nào, còn muốn cùng bá phụ khách khí nữa sao?” Lâm viên ngoại bắt đắ dĩ dạy cho Lỗ Lỗ vài động thái, hướng Thường Ngô khoa tay múa chân, để hắn đi phòng bếp truyền lệnh, quay đầu lại thấy Bùi Sách cúi đầu sững sờ, cười trừ ghẹo nói

“Bá phụ nói đùa, ta nhưng cho tới bây giờ không muốn khách khí với ngài mà.” Bùi Sách vội hoàn hồn, cười lên rồi nâng đĩa.

Lâm viên ngoại vừa nhìn liền nghi hoặc hỏi: “Hiện chất, trên mu bàn tay ngươi thế nào có bị vết thương?”

“Nga, này a, lúc đi không cẩn thận bị cành cây quệt phải.” Bùi Sách nhìn nhìn vết xước dài nhỏ trên tay, thuận miệng giải thích.

Lâm viên ngoại tin, dặn hắn sau này bước đi cẩn thận hơn. Lỗ Lỗ đang chú tâm ăn, căn bản không có nghe thấy.

Chỉ có Thanh Mặc đứng ở bên ngoài vẻ mặt cười khỏ, thiếu gia ngài thật biết nói dối a, đó rõ ràng là bị mèo trắng nhà ngài quấy nhiễu có được không?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đêm

Lâm viên ngoại gia tư phóng khoáng, trong các bữa hàng ngày cũng không thịt cá phô trương lãng phí, trừ ngày lễ ngày tết mở tiệc chiêu đãi khách khứa thì các món ăn trong nhà cũng thịnh soạn hơn so với nhà người bình thường khác chút thôi. Loại gạo thường dùng là gạo thượng hạng, trắng nõn nà, món ăn mặn thì lấy thịt gà, thịt heo thông thường là đa số.

Thời gian trước vì chuyện xấu kia và thêm việc Lâm viên ngoại dưỡng bệnh sau đó nên trù phòng chuẩn bị cơm nước vô cùng thanh đạm. Hôm nay, khi bọn nha hoàn trái khăn bàn màu xanh lam lên trên bàn tròn bằng đá và bày lên từng món thức ăn tinh xảo, mắt to của Lỗ Lỗ trừng lớn vừa ngắm vừa hít hà mùi hương thức ăn mê người, thật lâu mới nhìn thấy món ưa thích của mình, vội vàng kéo tay áo Lâm viên ngoại nói: “Cha! Cha! Con muốn ăn cá!”

Lâm viên ngoại làm bộ sinh khí, trừng nàng, Lỗ Lỗ lập tức buông tay ra, lập tức ngồi thẳng lưng, nhìn cá mà nuốt nước miếng.

Thấy vậy, Lâm viên ngoại có chút lúng túng đối Bùi Sách xin lỗi: “Đứa nhỏ này, gặp được thích ăn liền đã quên quy củ, hiện chất chớ trách.”

Bùi Sách vội đề đĩa xuống, cười nói: “Bá phụ không cần như vậy khách khí. Lâm cô nương trong vòng nửa tháng có thể như vậy là rất tốt rồi, chứng tỏ bá phụ đã tìm đúng cách dạy và Lâm cô nương cũng thông tuệ phi thường. Tin là không lâu sau, Lâm cô nương nhất định sẽ hiểu chuyện, và ứng xử như mọi người thôi.”

“Chi hy vọng như thế đi.” Lâm viên ngoại vuốt vuốt râu, thấy Lỗ Lỗ nhìn chăm chăm bày món cá bày giữa bàn một cách nóng bỏng, đột nhiên liền cười, “Hiện chất, ngươi không biết Huệ nương có bao nhiêu tham cá ăn. Ngày đó ta mang nàng bên hồ tắm bộ, dạy nàng học nói. Đi một hồi thì có cá nhảy ra mặt nước hồ, nha đầu kia lập tức chạy đến bên hồ meo meo mà gọi. Ta xem nàng nhìn chăm chăm con cá nửa ngày đều không nháy mắt, cho rằng nàng muốn biết đây là cái gì, nên ta đã dạy nàng nói cá, không ngờ khi nàng học xong, lập tức liền la hét muốn ăn cá, bộ dạng như mèo con tham ăn!”

Bùi Sách giật mình, lập tức phụ họa cười, Lâm viên ngoại hiện giờ như “hiếu nữ”, thích cùng người ngoài khoe về con mình. Khi nãy lúc Lỗ Lỗ chưa đến, cứ ba câu lại nhắc tới nàng, nói gì cũng sẽ liên quan đến con gái của mình. Cười đủ rồi, Bùi Sách có chút cảm thấy hứng thú nhìn Lỗ Lỗ nên liếc mắt một cái, tưởng tượng về tình cảnh đó, cảm khái nói: “Lâm cô nương bị mèo hoang nuôi lớn, thích ăn cá cũng là bình thường.”

Nụ cười của Lâm viên ngoại dần dần phai nhạt, sờ sờ Lỗ Lỗ đầu, tự mình gấp cho nàng miếng cá lớn. Các món ăn hôm nay là ông cố ý dặn dò chuẩn bị thêm nhiều thịt và cá một chút cho con bé.

“Meo... Cha thật tốt!” Lỗ Lỗ nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu cọ cọ vai Lâm viên ngoại, bắt đầu ăn cá. Nàng dùng đĩa không thành thạo, phải từ từ nâng lên, còn phải cúi đầu xuống sát, thật vất vả cầm đĩa gấp lên rồi run run đưa miếng cá tới miệng ăn. Lỗ Lỗ nhắm mắt hưởng thụ, tỉnh tể nhai, đầu còn hơi nghiêng về hướng của Lâm viên ngoại.

“Ngươi xem, dạy nàng rất nhiều lần, tướng ăn vẫn còn giống...” Lâm viên ngoại bắt đắ dĩ nói.

Bùi Sách thu hồi ánh mắt nhìn Lỗ Lỗ, trấn an lão nhân gia, “Việc này không thể một lần là xong, bá phụ chớ vội.”

“Ta sao có thể không vội a?” Lâm viên ngoại nhũ mày lắc đầu, “Ngươi không biết, ngày đó Huệ nương cư nhiên lại hỏi ta là mèo tai và đuôi bị ai cắt rớt,

vì sao Thường Ngộ bọn họ cũng không có tai và đuôi, còn hỏi ta nơi này là chỗ nào, ta đến đây khi nào, có muốn về lại miếu tộc không. Ta lúc đó không hiểu ý nàng lắm, xuy đi nghĩ lại, Huệ nương đại khái vẫn còn xem bản thân là mèo đó! Ai... Cho nên a, ta tính toán ngày mai sẽ đi bãi phòng Tổng tú tài, thỉnh hấn dạy Huệ nương đọc sách tập viết, sau đó sẽ thỉnh một nữ tiên sinh dạy nàng cử chi lễ nghi, chỉ tiếc bá mẫu người đi sớm, lão già như ta, chưa từng nghe qua nữ tiên sinh nào hay, nên chẳng biết tìm ở đâu cả.”

Bùi Sách nghiêm túc hấn lên, trầm ngâm rồi nói: “Tổng Ngôn, hấn là thượng giới viện thử án thủ, học vấn không có vấn đề. Về phần nhân phẩm, ta cùng với hấn từng tiếp xúc qua, người này tính cách đằm đằm không ham danh lợi, xác thực thích hợp để dạy cho Lâm cô nương. Còn nữ tiên sinh, nếu như bá phụ không vội, ta có thể phái người đi thị trấn hỏi thăm một chút, Lâm cô nương tính huống có chút đặc biệt, ta cảm thấy vẫn là thỉnh nữ tiên sinh nghiêm khắc một chút để dạy nàng sẽ thích hợp hơn, bá phụ ý như thế nào?”

Lâm viên ngoại mừng vô cùng, vượt cảm nói: “Hiền chất nói rất đúng, Huệ nương tính tình như vậy (“bại hoại”: “bản convert ghi thể nhưng từ nặng quá à...), phải thỉnh người xem thật kỹ năng, mới có thể sớm một chút sửa sai. Nếu như thế, vậy ta liền mặt dày lại làm phiền hiền chất một lần!” Lần này thỉnh Bùi Sách qua đây, một mặt là vì chúc mừng, mặt khác liền là muốn mời hấn giúp, là công tử tử gia đình lớn, về phương diện giao tiếp và mối quan hệ sẽ rộng hơn cả ông, hơn hấn ông chỉ ở mỗi vùng này.

Bùi Sách hiền hòa cười, nâng chén cùng Lâm viên ngoại đối ẩm.

Bên cạnh Lỗ Lỗ ăn đến cảm thấy mỹ mãn, căn bản không biết hai người thảo luận chuyện thỉnh tiên sinh dạy cho mình.

Đến tận khuya, tiệc rượu mới tàn, Lâm viên ngoại tự mình tiễn Bùi Sách ra cửa. Lỗ Lỗ ăn no liền muốn ngủ, đã rời bàn từ sớm.

Bùi Sách trở lại phủ của mình, sau khi rửa mặt, bảo Thanh Mặc lui xuống, tự mình tiến nội thất.

”Meo...”

Một con mèo trắng từ trên bàn nhảy xuống tới, đứng một chút, dựng thẳng đuôi như thử thăm dò rồi hướng hấn đến gần mấy bước. Bùi Sách cười, khúc chân ngồi xổm xuống, đưa tay gọi nó. Bạch mèo cánh gác lui về phía sau, cái đầu tròn nghiêng bên trái rồi bên phải, sau đó rất nể tình đi tới trước người của chủ nhân, lấy lòng cọ cọ tay chủ nhân.

Bùi Sách rất thích cảm giác bị mèo cọ, hấn cười rất ôn nhu đem mèo bế lên.

Đáng tiếc, mèo trắng hiển nhiên không thích cái tư thế này, nó giãy giụa trong lòng chủ nhân, hung hăng đập Bùi Sách một chút, rồi chạy trốn.

Bùi Sách lẳng tại chỗ, nhìn nó chui vào dưới ghế tựa cuộn mình thành một đoàn, nhìn nhìn lại vết thương trên mu bàn tay, ánh mắt âm trầm.

Đây là con mèo thứ năm mà Thanh Mặc mua về, một con mèo đực, vô cùng nghe lời, chỉ cần hấn kêu, nó liền ngoan ngoãn chạy tới, ngoan ngoãn vô cùng. Nhưng hấn vẫn có sự bất mãn và thất vọng. Hấn thích tiểu miêu mà hấn nhặt được ở Bùi gia hơn, nó ngoan ngoãn để hấn tắm cho, dùng chân nhỏ chơi đùa cùng hấn mà không đưa móng vuốt ra, thích nằm trên đầu gối hấn ngủ, thích chiếm gối đầu và cọ cọ vai hấn cũng đáp chần ngủ.

Mà con mèo trước mắt hấn, không chịu để cho ôm, không chịu ngoan ngoãn ngủ trên giường, không cần phải nói chen đến bên cạnh hấn làm nũng.

Bùi Sách đứng tại chỗ, nhìn mèo trắng dưới ghế tựa, phát gốc.

Màu mắt nó là màu vàng, không phải màu nâu. Bộ lông không phải rất trắng, không như tuyết trắng thuần khiết. Đuôi nó thô cứng, không như mềm mại thoải mái.

Nó cũng rất xấu tính, hay giơ cao cái đuôi, lộ ra đặc thù của giống đực, không như tiểu miêu kia rất biết xấu hổ và rụt rè.

Khiến hấn bất mãn nhất là con mèo này rất ngu. Nó không biết dùng một đôi ngáp nước mắt cầu hấn, sẽ không vron phản nộ cái lưỡi liếm, lấy lòng hấn, cũng sẽ không phát ra tiếng kêu tình tẻ khiến hấn nghe xong liền không nhin được mà muốn cười muốn trêu đùa nó.

Mèo ngốc...

Bùi Sách bực bội mở cửa, đem mèo trắng đuổi ra.

Thoát ý, tắt đèn, hấn nằm trên giường trần trọc.

Quên đi, ngày mai còn phải căn dặn Thanh Mặc, bảo hấn cẩn thận chọn lựa, đừng thấy mèo trắng liền ôm về.

Bùi Sách âm thầm nghĩ, vuốt vuốt gối đầu, nhắm mắt ngủ.

Hấn nằm mơ...

Hấn đang câu cá bên hồ, mèo trắng mập mạp đột nhiên thò đầu ra từ trong bụi cỏ, cái đầu tròn tròn đặc biệt đáng yêu. Hấn vội không có phát hiện nó, chỉ len lén liếc xem nó, xem nó ngoắt ngoắt cái đuôi chậm chạp bước tới, ngồi xổm ngồi bên cạnh hấn, không nhúc nhích nhìn chăm chăm mặt hồ. Tâm Bùi Sách mềm nhũn, có mèo nhỏ bồi hấn câu cá, loại cảm giác này thật tốt.

Cần câu động, mèo con đột nhiên nhào tới giữa hai chân hấn, hướng trong nước meo meo gọi.

Bùi Sách bật cười, lưu loát thu cần, câu được một con cá to mập. Mèo trắng nhỏ kêu đến vui vẻ, không ngừng đi xung quanh hắn. Hắn đem bong bóng cá ném cho nó, nó lại trực tiếp nằm đi xuống, đầu gác trên chân, dùng ánh mắt mườì phàn ghét bỏ mà nhìn hắn. Nhưng đợi đến hắn đem cá nướng gần xong, thì nó lại mặt dày mày dạn lớn mật nhảy đến trong ngực hắn. Bùi Sách nhắc cổ cổ ý hù dọa nó, nó liền dùng chân trước ôm lấy cổ tay hắn, meo meo mà xin xỏ, một đôi mắt nâu long lanh, rất đáng thương.

Bùi Sách yêu cực kỳ đáng vẻ của mèo nhỏ tự mình xé thịt cá cho nó ăn.

Mèo ta ăn rất vui vẻ, đuôi lông xù thỉnh thoảng đưa qua đưa lại, vuốt trên đùi hắn.

Ăn xong rồi, hắn nằm trên cỏ. Mèo con ngồi đối diện đang dùng cái lưỡi hồng nhỏ xíu của nó liếm liếm móng vuốt lau mặt, đáng yêu cực kỳ.

Hắn vỗ vỗ lên vai, ý bảo nó đến nơi đây đi ngủ.

Nó rất nghe lời, ngoan ngoãn đi tới, dùng cái đầu tròn tròn cọ hắn.

Bùi Sách hưởng thụ vô cùng, dịu dàng vuốt lông rồi hấp dẫn bảo nó, “Lỗ Lỗ, kêu một tiếng.”

”Meo...”

Bạch mèo làm nũng tựa gọi, Bùi Sách rất hài lòng, cúi đầu vuốt tiếp, như là khen thưởng. Được một lúc sau thì, mèo trắng trước mắt đột nhiên biến thành người, biến thành một cô nương xinh đẹp quyến rũ.

Bùi Sách sửng sốt, cô nương kia lại meo meo kêu, vươn cái lưỡi liếm hắn một chút, sau đó còn ôm lấy hắn.

Bùi Sách nhũn mỳ, hắn ý thức được là mình đang nằm mơ, hắn muốn từ giấc mơ hoan đường này tỉnh lại, nhưng thân thể mềm mại đó quá xinh đẹp, đôi mắt ngập nước vô cùng hấp dẫn, từng tiếng từng tiếng mèo kêu khiến hắn tình loạn ý mê. Lý trí rất nhanh bị khát vọng chân thực nóng bỏng đó đè xuống, để hắn chìm trong một loại cảm xúc không tên, chậm rãi mà tỉnh lại.

Bùi Sách thất thần bật dậy, trời gần sáng rồi.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của bản thân. Bùi Sách nhắm mắt lại, giơ tay lên đỡ trán, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt phiếm ửng hồng diêm đúa lẳng lơ, đôi môi đỏ mọng hé mở, như nước nở cầu xin, meo ~~~~~.

Bùi Sách bỗng nhiên có chút đau đầu, hắn thể nào mơ tới nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tiên Sinh

Thanh Mặc một bên ôm bộ trải giường đưa đến phòng giặt, một bên thắc mắc tự hỏi thiếu gia đi khi nào a! Sau khi Lâm viên ngoại cùng Lỗ Lỗ dùng bữa sáng, căn dặn nàng mấy câu, liền mang lễ vật chuẩn bị từ sớm cùng Thường Ngộ xuất môn. Tổng Ngôn ở Mai trấn phía bắc diện Tổng gia thôn, xe ngựa muốn đi chừng nửa canh giờ.

Lỗ Lỗ rất cao hứng, hôm nay lão tộc trưởng không dặn nàng học nói, nàng có thể trực tiếp về phòng ngủ.

Mặt trời dần lên cao, bên ngoài ngày càng nóng.

Lúc đến Tổng gia thôn, Thường Ngộ chậm lại tốc độ, tìm cái lão hán hỏi thăm, rất liền tới của nhà Tổng Ngôn.”Lão gia, tới.”

Lâm viên ngoại xuống xe ngựa, liền thấy trước mắt chỉ có một ngôi nhà. Hàng rào hoa cỏ mọc leo xen kẽ, cao tới thất lung, trong viện trái phải là những luống rau trồng theo từng ô gọn gàng, xa xa có thể thấy đậu đỗ dưa chuột xen lẫn trên lùm cây xanh mướt. Tiểu viện sạch sẽ ngăn nắp sạch sẽ, trước mái hiên còn trồng hoa hồng, những đoá hoa nở rộ xinh đẹp to bằng cả miệng chén.

Chỉ là, trên cửa phòng lại treo khóa.

”Lão gia, nếu không ta đi phụ cận hỏi thăm một chút, ngài ở trong xe chờ?” Thường Ngộ nhìn sang thôn xóm cách đó không xa, xin chỉ thị.

Lâm viên ngoại lắc đầu, “Không cần. Tổng tú tài trầm mặc ít lời, không thích cùng người giao tiếp, sợ là thôn người cũng không biết hành tung của hắn. Bùi Sách đã nói, Tổng tú tài thích đi lên thượng nguồn sông để câu cá, chúng ta qua bên kia chờ một chút, gặp được thì tốt, không gặp được, có thể ở nơi yên tĩnh này tản bộ, cũng không tồi.”

Thường Ngộ đáp lời, đem ngựa dắt qua một bên cây dương hạ, buộc chặt.

Lâm viên ngoại chấp tay sau lưng chờ đợi, cảm thấy hứng thú quan sát xung quanh phòng nhỏ, nhìn nhìn, ánh mắt dừng ở trên thân nam nhân đang đi ở hướng đông đường nhỏ. Có lẽ là ánh mặt trời quá chói mắt, khuôn mặt hắt ánh lên như bạch ngọc bần sắc sở lóa mắt, khuôn mặt lại là so với Bùi Sách còn muốn trắng hơn ba phần, cho dù thô y quần áo trắng cũng không cách nào che lấp phong thái của hắn.

Nhưng Lâm viên ngoại liếc mắt nhìn, liền lập tức dời đi tầm mắt. Vì sao à? Vì ánh mắt của nam nhân này lạnh lẽo vô cùng, nhẹ nhàng quét tới, liền làm cho người ta biết hắn không thích loại ánh mắt kinh diễm này, và trong lòng lại tự hiểu là nhìn như vậy chính là mình đang mạo phạm đối phương.

Đợi hắn đề cập câu và thùng gỗ chuyển quá hàng rào, Lâm viên ngoại bước lên phía trước hai bước, chấp tay nói: “Xin hỏi, Tiểu huynh đệ là Tổng tú tài?”

Tổng Ngôn cước bộ không ngừng, “Là ta, có việc?” Thanh âm lạnh lạnh giữa hè như thế này, nghe qua, ngược lại có chút thoải mái.

Lâm viên ngoại cũng không chần chờ, chậm rãi đi theo hắn đến trước cửa, thừa dịp hắn một tay mở cửa, dùng lời ít mà ý nhiều nói: “Lão phu họ Lâm, nhà ở Mai trấn, hy vọng tiền sinh có thể dạy dỗ cho tiểu nữ trong nhà, mong...”

“Ta không có hứng thú với dạy học, mời ngài về đi.” Tổng Ngôn đẩy cửa muốn đi vào.

Lâm viên ngoại trong lòng lộp bộp một chút, quả nhiên như Bùi Sách sở liệu, bận bổ sung: “Tổng tú tài, lão phu nghe nói ngài tính cách đậm bạc, cũng không muốn quấy rầy, chỉ là tiểu nữ không may, thuở nhỏ bị mèo hoang nuôi nấng, tháng trước mới may mắn được lão phu tìm về, không biết làm sao nàng tuy đã mười ba tuổi, nhưng ngay cả nói chuyện cũng không thể. Lão phu khổ sầu không biết nên dạy dỗ nó thế nào, may mà được ân nhân Bùi Sách Bùi thiếu gia chỉ điểm, nên hôm nay mới đến quấy rầy. Mong rằng Tổng tú tài giúp cho tiểu nữ ở nhà, dạy nàng nên người.”

“Bùi Sách nói ta có thể dạy?” Tổng Ngôn nhàu mày, nghiêng người hỏi.

“Phải, Bùi thiếu gia nhiều lần nói ngài phẩm hạnh cao thượng, không ham danh lợi...”

Tổng Ngôn chân mày nhẹ nhấc, mở miệng cắt ngang lời nịnh hót của Lâm viên ngoại, “Được rồi, ta đáp ứng, lão nhân gia mời vào, lệnh ái tình huống cụ thể thế nào, xin nói để ta có thể chuẩn bị.”

Lâm viên ngoại vui mừng quá đổi, liên tục nói cảm ơn, quay đầu lại ý bảo Thường Ngộ mang quà tặng tiền vào.

Thường Ngộ cấp tốc từ trên xe ngựa mang xuống quà tặng, theo sau Lâm viên ngoại tiến vào tây phòng, để vào gọn gàng, liền cung kính lui ra ngoài. Ở ngoài cửa, lắng nghe thanh âm lạnh nhạt bên trong phòng, nghĩ đến dung mạo xuất sắc của Tổng Ngôn và cảm giác bức người như có như không phát ra, Thường Ngộ cảm thấy có chút ghen trong lòng. Hắn phóng nhẹ cước bộ, đi tới dưới mái hiên, nhìn về phía thùng gỗ mà Tổng Ngôn vừa mang về.

Bên trong đầy ắp cá, chặt cả thùng.

Thường Ngộ ngờ ngẩn, nhiều cá như vậy, Tổng Ngôn một người ăn hết được sao? Hay là muốn cầm đi bán lấy tiền?

Hắn còn muốn tiếp tục quan sát nơi ở của Tổng Ngôn, người bên trong đã nói xong, Tổng Ngôn tiễn khách. Thường Ngộ vội thu tâm tư, sau đó liền đỡ Lâm viên ngoại lên xe, nhìn cũng không nhìn Tổng Ngôn, đánh xe rời khỏi, một lúc sau khi xe rời khỏi, hắn mới quay đầu lại liếc mắt một cái, chỉ là ở cửa hàng rào kia, sớm đã không có bóng người.

Trên đường, Lâm viên ngoại khó có thể kiềm chế hưng phấn trong lòng, mở màn xe trò chuyện với Thường Ngộ, đối với Tổng Ngôn khen không dứt miệng.

Thường Ngộ nhin không được hỏi: “Lão gia, Tổng tú tài nhìn cũng là hơn hai mươi, thỉnh hắn dạy đại tiểu thư, có phải hay không, có chút không ổn?” Mai trấn tốt xấu coi như là thị trấn lớn ở phương bắc, cử nhân, tú tài luôn có nhiều, hắn cảm thấy Hồ lão tú tài, lão thành ổn trọng, thích hợp hơn.

Lâm viên ngoại vuốt râu mà cười, nhìn xa xa đồng ruộng nói: “Người nghĩ rằng ta biết sao? Chỉ là đại tiểu thư tính hướng đặc thù, mấy lão tú tài đó, đọc nhiều sách nhưng quá theo khuôn phép cũ, có thể dạy dỗ những đứa trẻ hiểu chuyện, còn dạy cho đại tiểu thư, chỉ sợ là không được hai ba ngày sẽ phải bỏ chạy mất, đến lúc đó bọn họ sẽ không tự nhận mình vô năng mà chỉ biết chửi bới đại tiểu thư đàn độn không dạy được.”

Nói xong, trong lời nói có chút tức giận thoáng qua sau đó ông mới giải thích: “Tú tài trẻ tuổi, nếu là người khác, ta khẳng định không yên lòng, nhưng Tổng Ngôn không như vậy, khắp thành phủ hắn nổi danh không gần nữ sắc. Lần trước ta đi phủ thành, liền nghe trong tửu lâu người ta nói, năm đó Tổng Ngôn đi phủ thành thi, không biết thế nào bị tri phủ gia tiểu thư nhìn trúng, vừa gặp đã thương. Đợi kỳ thi kết thúc, Tổng Ngôn đỗ đầu, tri phủ đại nhân có ý mở tiệc chiêu đãi mười người đỗ đầu, đối bên ngoài nói là chúc mừng, kì thực là muốn kiểm soát cùng ngõ ý với Tổng Ngôn. Tổng Ngôn một lời từ chối, tiểu thư kia không cam lòng, liền muốn tiên hạ thủ vi cường, ai, thật là có thiếu giáo dục.”

Thường Ngộ cũng rất xem thường tiểu thư kia, Tổng Ngôn không phải là sinh ra tiểu bạch kiểm sao, gì mà ái mộ dữ vậy, lãng phí chính mình? Nồng cạn!

Hắn cầm roi ngựa, tiếp tục nghe.

Lâm viên ngoại thanh âm lại vui mừng lại tiếc hận: “Ai ngờ Tổng Ngôn không có trúng kế, cũng không biết chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, mọi người liền phát hiện tiểu thư kia chạy ra từ phòng của tú tài lớn tuổi, y phục xộc xệch che mặt khóc rống, chuyện gì cũng có thể đoán được rồi. Nhân chứng rất nhiều nên tri phủ đại nhân không có cách nào, chỉ phải đem ái nữ gả cho lão tú tài đó, trong lòng lại hận lên Tổng Ngôn, vu hãm hắn ăn cắp

khiến cho vào tù. Sau Tống Ngôn được thả ra, lại vì thêm danh đã dính mực, không còn có tư cách tiếp tục tham gia khoa cử, đành phải hồi hương quy ẩn. Bất quá theo ta đoán, Tống Ngôn hiện cũng không quan tâm nữa.”

”Nga, nói vậy thôi, nhưng ngươi hẳn là hiểu. Tống Ngôn, đến cả tiểu phu của tri phủ tài mạo song tuyệt đều chướng mắt, nhìn rõ quý kẻ người ta, có thể thấy nhân phẩm hẳn đoan chính không yêu nữ sắc. Thịnh hẳn dạy cho đại tiểu thư, ta rất yên tâm”

Tài mạo song tuyệt? Tự mình khen ra đi, nàng có đẹp lại sao có thể so với đại tiểu thư chứ?

Thường Ngộ trong lòng phản đối suy nghĩ của Lâm viên ngoại, ngoài miệng lại là phụ họa mấy câu. Đã đã định ra rồi, hiện nói cái gì cũng vô dụng, say này hẳn quan sát Tống Ngôn kia chắc là được.

Trở lại Lâm phủ, Lâm viên ngoại bảo Ngộ quản gia thu thập ra một tiểu viện lịch sự tao nhã, bố trí cho tốt rồi dựa theo ước định phái người đi đón Tống Ngôn.

Lỗ Lỗ đối với việc lần này toàn không biết, thẳng đến bữa sáng ngày hôm sau, Lâm viên ngoại tự mình mang theo nàng đi hậu hoa viên.

Lâm gia con nối dõi đơn bạc, trong nhà lại có cửa cải, ba đại chủ mẫu trong lúc rảnh rỗi đều đem đại bộ phận tinh lực đều phóng bỏ trí Lâm phủ. Khuếch trương xây viên, hoa tiêu tạo hồ, trên dưới một trăm năm trôi qua, tuy không như quan hộ đại trạch tinh xảo, nhưng cũng rất có cảnh sắc.

Bên hồ có phiến rừng trúc xanh um tươi tốt, trong rừng có tiểu lâu tránh nắng, hiện được sửa thành thư phòng.

Lâm viên ngoại nhìn Lỗ Lỗ cấp Tống Ngôn hoàn lễ bái sư, liền lui ra ngoài, bên cạnh chỉ chừa Anh Đào hầu hạ. Cửa trúc mở ra, ông nghiêng mắt liền có thể thấy tình cảnh bên trong. Ở bên ngoài lập ước chừng nửa khắc, Lâm viên ngoại gật gật đầu, phân phó Thường Ngộ bên cạnh, đi ra tiền viện. Tống Ngôn là người hẳn nhìn trúng, lại có Bùi Sách đề cử, không có gì không yên lòng.

Phía rừng trúc, Anh Đào yên lặng ở bên cạnh, Tống Ngôn và Lỗ Lỗ mặt ngồi đối diện, trung gian chỉ cách một chiếc bàn dài.

Lỗ Lỗ tò mò nhìn Tống Ngôn, Tống Ngôn thì cầm trong tay một cây hai roi trúc mỏng, chỉ vào trên giấy tự giáo Lỗ Lỗ niệm: “Nhân chi sơ, tính bản thiện.”

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn đọc, Tống Ngôn liền lại dạy Lỗ Lỗ từng câu. Sau đó, giảng giải ý tứ.

Lần này thì Lỗ Lỗ không hiểu, làm cho nàng theo nói có thể, chỉ vào đồ vật xung quanh cũng được, nhưng này là đạo lý hư ảo, nàng như lọt vào sương mù.

”Meo...”

Nghe thấy mèo kêu, Tống Ngôn trên mu bàn tay lập tức liền nổi da gà, bị hắn gấp rút giấu đi.

”Không được lại phát ra tiếng mèo kêu.” Hắn xì mặt giáo huấn.

”Thế nhưng ta không hiểu...” Lỗ Lỗ rất ủy khuất, nàng lại không phải cố ý, nàng không chế không được chính mình tiếng kêu a.

Tống Ngôn nhíu mày, thanh âm lãnh: “Vậy ngươi học mèo kêu là có thể đã hiểu?”

Sắc mặt hắn rất khó coi, thanh âm cũng lạnh dọa người, nếu như không phải quá sợ hãi, Lỗ Lỗ muốn bỏ chạy a, nhưng không dám chỉ rụt rụt vai nói: “Ta không học mèo kêu, ta vốn chính là mèo, meo...” Gọi xong liền vội vàng che miệng.

Tống Ngôn mím môi, thấy nàng biết lỗi, trong tay cây gậy trúc vung lên lại buông, theo bên cạnh lấy ra hai trang giấy, để trước mặt Lỗ Lỗ, “Nói cho ta biết, này mấy bức họa nói cái gì?”

Lỗ Lỗ cúi đầu, rất cẩn thận nhìn, chầm chậm nói: “Mèo hoa lớn sinh hai con mèo nhỏ. Mèo con trắng đi ngủ, mèo con đen cùng mèo hoa lớn, giết chuột ăn. Mèo hoa lớn đi rồi, mèo con đen giết chuột, mèo con trắng đi ngủ. Mèo con trắng uống nước, đi ngủ, đi ngủ?”

”Không phải đi ngủ, là chết đói.” Tống Ngôn liếc mắt nhìn nàng một cái, đơn giản giải thích: “Ngươi xem, hai mèo con này sinh ra như nhau, thế nhưng mèo đen cùng mèo hoa học tập bắt mồi, chính là bắt chuột, sau này là có thể tự lập mà sống. Mèo trắng chỉ biết đi ngủ, không bắt chuột, sau liền chết đói. Đồi thành người cũng giống như vậy, ngoan ngoãn cùng tiên sinh học tập, sau này là có thể độc lập, không học tập, nên cái gì cũng sẽ không biết.”

Lỗ Lỗ xem hắn, nhìn nhìn lại tranh mèo, có chút đã hiểu, chỉ vào mèo con trắng nói: “Nó tại sao không đi tìm mèo hoa lớn? Như vậy cũng không cần chết đói.” Nàng cũng là cái gì cũng không biết, nhưng nàng tìm được lão tộc trưởng, lão tộc trưởng rất chiều cô nàng.

Tống Ngôn hiểu rõ trong suy nghĩ lòng nàng, trực tiếp hỏi: “Kia nếu như cha ngươi hiện không thấy, ngươi lại cũng tìm không được hắn, bọn họ đem ngươi ném đi ra bên ngoài, không cho ngươi ăn uống, ngươi sẽ làm sao?”

Lỗ Lỗ nghĩ nghĩ, không sao cả nói: “Vậy ta trở về mèo tộc.”

”Tìm không được mèo tộc, ngươi làm sao bây giờ?”

Lỗ Lỗ ngốc, sau đó khóc, “Vậy ta nên làm cái gì bây giờ a, meo...”

”Không được khóc, không được kêu!”

Tổng Ngôn hung hăng gõ một cái bàn, trầm giọng quát. Đừng nói Lỗ Lỗ, ngay cả Anh Đào đứng bên cạnh cũng rung người.

Thấy nàng cả kinh nhưng nước mắt cũng ngừng chảy, Tổng Ngôn rất hài lòng, răn dạy đạo: “Người phải học hỏi tự mình kiếm tiền, dựa vào chính mình ăn cơm, không thể chỉ muốn dựa vào dựa vào người khác. Hiểu chưa?”

Lỗ Lỗ một bên lau nước mắt một bên gật đầu, kỳ thực nàng không rõ, nhưng nàng không dám nói, sợ tiên sinh đánh nàng. Hơn nữa nàng vừa cũng nghĩ đến biện pháp, nếu như lão tộc trưởng đi rồi, nàng cũng không thể quay về mèo tộc, nàng liền tìm giống đực chiếu cố nàng, ừ, giống như hồi bé nghĩ, nỗ lực tìm nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sợ Mèo

Editor: HangVO9

Lâm viên ngoại kỳ vọng Lỗ Lỗ học tốt để có thể sống độc lập, tránh cho tương lai bị người ở rể hoặc hạ nhân xem thường qua mặt, Tổng Ngôn hiểu được điểm ấy, nên đương nhiên phải lấy việc giáo dục Lỗ Lỗ tự lập làm mục tiêu.

Nhưng Thường Ngộ lại không nghĩ như vậy.

Thường Ngộ nhận thấy đại tiểu thư ngây thơ, vô cùng xinh đẹp, khi lưu lạc bên ngoài đã chịu nhiều khổ sở như vậy, thật vất vả mới trở về được, nên hưởng thụ đãi ngộ của một đại tiểu thư mới phải. Hắn biết lão gia muốn kén rể cho đại tiểu thư, hắn không có tư cách nghĩ đến cái thân phận đó, nhưng Thường Ngộ ghi nhớ, từ lúc tới Lâm phủ làm đến nay, bị Bạch quân gia xem thường, hắn liền thề tương lai phải làm quân gia. Hắn bản mình làm hạ nhân, thân phận cao nhất có thể đạt được vẫn chính là quân gia.

Lúc lão gia còn sống, hắn bởi vì tư lịch không đủ, không thể làm quân gia, nhưng nếu lão gia quy tiên sau vài năm hay mười mấy năm nữa, qua thời gian dài như vậy, Thường Ngộ tự tin mình có thể đạt được tín nhiệm của đại tiểu thư, trở thành người được nàng tin cậy mà dựa vào. Hoặc hiện giờ hắn đã được tín nhiệm, chỉ chờ ngày lão gia già yếu sẽ thay đại tiểu thư an bài, Thường Ngộ hắn sẽ nắm lấy cơ hội, trở thành quân gia. Tới lúc đó, hắn sẽ thay đại tiểu thư xử lý tất cả, làm cho nàng cơm áo không lo, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nàng hài lòng mới là quan trọng. Nếu trượng phu ở rể của nàng dám đối với nàng có nửa điểm bất kính, không quý trọng nàng, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay. Một người ở rể, nói cho cùng, kỳ thực cũng là nô bộc của đại tiểu thư mà thôi.

Thường Ngộ thật tâm cảm thấy đại tiểu thư không cần phải chịu khổ như vậy, khi hắn thấy Tổng Ngôn dọa Lỗ Lỗ khóc, thiếu chút nữa hắn nhịn không được đã nhảy vào.

Vừa lúc hắn định nhắc chân vào, hắn thấy đại tiểu thư buông ống tay áo, đỏ mắt nhìn Tổng Ngôn nói: “Tiên sinh, ta hiểu rồi, người đừng mắng ta, làm ta sợ hãi.”

Đôi mắt dịu dàng rung rung lệ, sóng mắt mơ màng, châu mày liễu, bộ dáng mảnh mai đáng thương cầu khẩn, nếu đổi lại là hắn, cái gì cũng đều đáp ứng.

Nhưng Tổng Ngôn không phải Thường Ngộ, bản thân hắn dung mạo xuất chúng, nhưng không xem trọng dung mạo.

Chỉ cần học trò biết nghe lời, hắn sẽ không vô duyên vô cớ la mắng.

“Được rồi, hiểu được là được rồi. Người nhìn chữ học thuộc, hiểu được ý tứ, một hồi ta sẽ dạy người viết chữ.”

“Vâng.” Lỗ Lỗ hút hút mũi, cúi đầu tiến đến sát trên bàn, hiểu kỳ gục đầu nhìn mấy chữ màu đen.

Tổng Ngôn dùng cây gậy trúc đập đập bàn, “Ngồi thẳng, không được nằm bò trên mặt bàn.”

“Vâng.” Lỗ Lỗ cắn cắn môi, len lén liếc hắn một cái, ngoan ngoãn nghe lời chỉ đạo, chỉ là trong lòng lại muốn, trưa nay lúc ăn cơm, nhất định phải van cầu lão tộc trưởng, nói cái gì cũng không cần học đọc sách viết chữ. Tiên sinh này thật xấu, đọc sách không có hay, nàng không học, nhưng hiện thời ráng chịu đòn để ứng phó cho xong hết đi.

Tổng Ngôn làm bộ nhìn không ra trong mắt Lỗ Lỗ đầy địch ý, vui sướng khi người gặp họa, lấy bên cạnh ra bảng chữ mẫu đã sớm chuẩn bị.

Hắn dạy Lỗ Lỗ cầm bút lông, Lỗ Lỗ cầm không đúng, hắn liền dùng cây gậy trúc gõ cổ tay nàng, mấy lần làm cho thẳng lại, Lỗ Lỗ cuối cùng cũng cầm được bút.

Nàng nhúng mực, học Tống Ngôn dùng ngòi bút tự tô chữ, vừa mới bắt đầu còn cảm thấy ngòi bút tô trên trang giấy rất có ý tứ, nhưng theo Tống Ngôn dạy càng ngày càng nhiều, lại thêm thủ đoạn lâu lâu dùng sức gõ tay nàng hai cái, Lỗ Lỗ tính nhẩn nại rốt cuộc đã hết, bỗng nhiên để bút xuống: “Ta không...”

Lại thấy Tống Ngôn vuốt cằm nói: “Lần này viết coi như hợp cách.”

“Hợp cách là cái gì?” Lỗ Lỗ có chút thờ phỉ phỉ hỏi.

Tống Ngôn nêu ví dụ: “Chuột đến ăn vụng, mèo không phát hiện chuột chính là không xong, phát hiện là hợp cách, bắt được chuột chính là không tệ. Người trước viết rất kém cỏi, là không xong, hiện đã hợp cách, người là có tiến bộ”

Lỗ Lỗ chớp chớp mắt, hơn nửa ngày mới có phản ứng, tiên sinh là khen nàng sao.

Lỗ Lỗ rất vui vẻ, quên mất chuyện vừa rồi, lấy giấy đưa Anh Đào xem: “Anh Đào xem, đây là chữ ta viết, ta hợp cách!”

“Đại tiểu thư thật lợi hại!” Anh Đào cười hi hi khen. Nàng không biết chữ, hiện giờ có thể theo đại tiểu thư đi học, nhân cơ hội này học thêm mấy chữ, nàng rất thỏa mãn, đương nhiên hi vọng với tính tình đại tiểu thư mà tự nhiên chịu khó học, tuy nàng cảm thấy chữ kia so với Tống tiên sinh viết thật kém cỏi, cũng rất cô vũ khích lệ nói.

Lỗ Lỗ nhìn bảng chữ mẫu ngây ngô cười, càng xem càng tự cảm thấy mình viết rất đẹp mắt, ngẩn đầu, chợt nhìn thấy Thường Ngộ ngoài cửa sổ, lập tức đứng lên, chạy tới đưa cho hắn nhìn, “Thường Ngộ người xem, đây là ta viết!” Thường Ngộ luôn luôn bên cạnh lão tộc trưởng, hai người thường gặp mặt, Lỗ Lỗ đã đem hắn tính thành người của mình, cùng Anh Đào và Diễm Hạnh cũng vậy. Trừ bọn họ ra, những người khác đều là người ngoài.

Thường Ngộ tiến đến bên cửa sổ, thân người vẫn ở sau cửa sổ, nghe nói rất nghi hoặc, cũng nhỏ giọng hỏi: “Có bị đau gì hay không?” Thường Ngộ chỉ chỗ nàng vừa bị gậy trúc đánh. Nàng da thịt trắng nõn, mềm mại phi thường, dưới ánh nắng mặt trời đẹp hơn ngọc, trong sáng tươi nhuận. Thường Ngộ mắt thật nhiều sức lực mới không theo bản năng sờ lên.

“Chỗ này hả, hiện không đau. Thường Ngộ, người xem ta viết chữ coi được không? Tiên sinh khen ta hợp cách!” Lỗ Lỗ không quan tâm vội nói, nàng hiện chỉ muốn nghe Thường Ngộ khen nàng.

“Coi được coi được, đại tiểu thư học được thật.” Thường Ngộ che dấu ánh mắt phức tạp, hí mắt cười nói.

Lỗ Lỗ rất thích nhìn Thường Ngộ cười, mắt hắn nhỏ dài, cười lộ đều nhìn không thấy con ngươi, nhưng vẫn rất đẹp mắt, làm cho nàng nhìn cảm thấy thoải mái, thật giống như trời đang liên tục mưa, bỗng đột nhiên xanh trong, chớp mắt nhìn thấy ánh mặt trời, toàn thân cảm thấy ấm áp. Nàng cũng nhìn hắn cười, đến khi trong phòng truyền đến tiếng tiên sinh ho khan, nàng mới nháy nháy mắt cùng Thường Ngộ, xoay người lại.

Nàng vừa bước đi, người bên trong đã nhìn thấy Thường Ngộ.

Tống Ngôn tùy ý liếc mắt một cái nhìn Thường Ngộ, quay đầu lại chỉ Lỗ Lỗ viết chữ kế tiếp. Hắn đến là để dạy học, những cái khác đối với hắn đều không quan hệ.

Luyện chữ mất nhiều công phu hơn so với đọc thuộc lòng và giải thích nghĩa, đặc biệt việc viết thành thạo, tập cùng lúc ba loại này, khiến Lỗ Lỗ nhiều lần mất hết kiên trì, toàn dựa vào Tống Ngôn cô vũ để chống giữ. Thật vất vả sống qua một nửa canh giờ, nghe thấy Tống Ngôn bảo hôm nay kết thúc sớm, Lỗ Lỗ mệt mỏi nằm bò trên bàn, động nhẹ cũng không muốn.

Tống Ngôn nhìn trước mắt đen mặt, bắt đầu giao phó công việc: “Ngày hôm nay, tô mười trang bảng mẫu chữ, ngày mai ta kiểm tra, nếu là viết sai một chữ hay viết thiếu một chữ, ta liền phạt người.”

Lỗ Lỗ ngồi thẳng dậy, trước xoa xoa ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng khó coi, sau kêu khóc: “Tiên sinh, viết ít lại được không? Cánh tay ta thật khó chịu.” Nàng đã quên việc muốn cáo trạng.

Tống Ngôn không nói chuyện, lấy từ trong tay áo ra một bao gói giấy dầu, mở ra lấy một vật đưa đến trước miệng Lỗ Lỗ, “Há mồm.” Một cỗ hương thơm mê người bay vào trong mũi, Lỗ Lỗ không chút nghĩ ngợi, liền há miệng ra.

Tống Ngôn rất tự nhiên đem vật đó bỏ vào, nhìn Lỗ Lỗ sau khi ăn xong, mới hỏi: “Ăn ngon không?”

“Meo!”

Lỗ Lỗ mắt sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cổ tay áo Tống Ngôn, liền tiếp nuốt nước bọt vài lần, “Ăn ngon, ta còn muốn!” Nghe thấy tiếng kêu không khác tiếng mèo kêu, Tống Ngôn tay đang thu dọn bàn học không khỏi run lên một chút, mắt lạnh ngược lên trừng nàng. Lỗ Lỗ đang bần thần nhớ kỹ mỹ vị vừa rồi, cũng không ý thức được nàng đã phạm lỗi, trái lại còn liếm môi một chút.

Đồ mèo tham ăn!

Tống Ngôn quyết định không cùng một cô nương ngốc tính toán, hắn không nhanh không chậm thu dọn xong bàn học, đứng dậy, nhìn Lỗ Lỗ nói: “Nếu như ngày mai người có thể thuộc lòng những câu này và ý nghĩa của nó, cùng giao ra mười bảng chữ hợp cách, ta liền đánh lòng bàn tay người.” Nói xong, xoay người rời đi.

“Meo!”

Lỗ Lỗ vội vàng đuổi theo, kéo kéo ống tay áo hần, ngửa đầu hỏi: “Tiên sinh, ta sẽ viết bài tốt, thuộc bài tốt, giờ ngươi cho ta ăn một chút trước được không?”

Tổng Ngôn không nói chuyện, lạnh lạnh ánh mắt nhìn trên mặt nàng, chuyển qua tay nàng đang lôi kéo tay áo hần, không chút tình cảm ra lệnh: “Buông ra.”

Lỗ Lỗ sợ run cả người, hoảng sợ buông tay ra, tuy sợ hãi mà không từ bỏ ý định nhìn Tổng Ngôn.

“Lần sau lại để ta nghe ngươi phát ra tiếng mèo kêu, ta liền đánh vào mặt ngươi.”

Tổng Ngôn giơ tay lên, cây gậy trúc nhẹ nhàng đảo qua hai má non mịn của Lỗ Lỗ, động tác rất ôn nhu, thanh âm lại như lọc ra từ hàn băng, cực lạnh.

“Không đánh mặt!” Lỗ Lỗ sợ đến mức liền lùi lại mấy bước, cuối đầu, cũng không dám nhìn vào mắt Tổng Ngôn. Ánh mắt hần thật dọa người, Lỗ Lỗ như nhìn thấy các giống đực của Báo tộc canh giữ các nàng.

“Muốn ăn, liền ngoan ngoãn nghe lời.” Tổng Ngôn hừ nhẹ một tiếng, mặt không thay đổi rời đi.

Lỗ Lỗ ngốc lảng tại chỗ, chờ hần đi xa, mới oa một tiếng khóc lên.

Anh Đào không biết phải làm sao, đỡ người ngồi trở lại lên ghế, một bên lấy khăn tay cho nàng lau nước mắt, một bên an ủi nói: “Đại tiểu thư đừng nóng vội, Tổng tiên sinh hù dọa người thôi, chính là cho hần một trăm lá gan, hần cũng không dám đánh mặt người. Người đừng khóc, Tổng tiên sinh thật chỉ là không muốn nghe người kêu mà thôi.”

“Lỡ đâu hần đánh thật thì sao?” Lỗ Lỗ hai mắt đầm lệ lưng tròn nói, tiên sinh đều đã đánh tay nàng.

“Đại tiểu thư yên tâm, ta liền cùng đi nói lão gia, chúng ta xin đổi tiên sinh khác, không cần hần dạy nữa.” Thường Ngộ từ bên ngoài đi vào, sắc mặt xanh đen. Tổng Ngôn nắm lấy cây gậy trúc đánh mặt nàng, còn nói lời đe dọa, hần làm tiên sinh kiểu gì?

“Đừng, đừng làm cho hần đi, ta còn muốn hần dạy!” Lỗ Lỗ gấp đến độ đứng lên, ngửa đầu cầu Thường Ngộ.

Trong mắt nàng còn vрон giọt nước mắt, Thường Ngộ vừa đau lòng vừa hoang mang, cau mày nói: “Đại tiểu thư không sợ hần đánh người?” Không sợ? Nghĩ đến cặp mắt kia lạnh lùng, cây gậy trúc kia xẹt qua hai má thanh lương, còn có cây gậy trúc đập trên cổ tay rất đau, Lỗ Lỗ sợ rung cả người, lại nói: “Ta sợ, nhưng cá của hần ăn ngon, ta còn muốn ăn. Chỉ cần ta viết tốt mười trang giấy, ngày mai sẽ có thể ăn cá.” Trong nhà nhiều lần nấu món cá, trước đây nàng cảm thấy những món cá ấy ăn thật ngon, nhưng sau khi ăn xong cá của tiên sinh, nàng đột nhiên phát hiện món cá trước đây làm nàng chảy nước miếng, nay lại một chút cũng không hấp dẫn người.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, đẩy Thường Ngộ và Anh Đào ra, ngồi vào trên ghế, cầm bút chuẩn bị viết chữ.

Thường Ngộ nhìn Anh Đào nháy mắt, Anh Đào lập tức hiểu ý thu dọn đồ đạc của Lỗ Lỗ, khuyên nàng trở về thay quần áo, rồi đi ăn cơm. Lỗ Lỗ đành phải tạm thời dừng công việc. Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Thường Ngộ âm thầm suy nghĩ, Tổng Ngôn trong tay áo dấu chắc là cá khô? Nếu là cá khô, hần buổi chiều rãnh rồi liền đi ra ngoài mua một ít, đại tiểu thư tự mình có cá, cũng sẽ không tham của hần.

Tổng Ngôn không biết tâm tư của Lỗ Lỗ và Thường Ngộ, hần đi thẳng tới Bùi phủ.

Bùi Sách đang ở trong nhà chơi với mèo trắng vừa được Thanh Mặc mang đến, nghe nói Tổng Ngôn tới chơi, hần lộ ra ý vị sâu xa tươi cười, phân phó Thanh Mặc trực tiếp đón người vào đây. Hần vuốt lại vạt áo, đi gian ngoài chờ.

“Bùi Sách, ngươi vì sao đề bạt ta với Lâm viên ngoại?” Tổng Ngôn nổi giận đùng đùng đi đến, mỗi lần thấy Bùi Sách, hần đều không có nửa điểm cảm tình, muốn nhần cũng nhịn không được nữa.

Bùi Sách ngồi yên trên ghế, nhìn hần cười: “Thế nào? Ngươi dạy Lâm cô nương sao? Nàng cũng là người đáng thương, bị mèo nuôi lớn, ngấm lại ta liền khổ sở thay cho Lâm viên ngoại.”

Tổng Ngôn ngồi thẳng vào ghế bên cạnh ghế chủ tọa của hần, tự mình châm trà uống, “Đã cảm thấy nàng đáng thương, tại sao ngươi không đi mà dạy? Đừng nói ngươi không có thời gian, ta xem ngươi chính là quá rãnh rồi rồi.”

Bùi Sách chờ hần uống xong mới nói: “Ta trước đây rất rãnh, nhưng giờ khác rồi, gần đây nuôi thú cưng, thực không làm được.”

“Cái gì thú cưng?” Tổng Ngôn cảnh giác hỏi.

Bùi Sách cười chỉ hướng phía sau hần. “Ngay kia, ngươi tự nhìn đi.”

Tổng Ngôn liếc hần một cái thật sâu, buông ly trà, đề tâm xoay người nhìn lại.

“Meo...” Một con mèo trắng dựng thẳng đuôi đứng ngay cửa phòng, chống mắt nhìn hần, mèo trắng kêu một tiếng, chậm chạp hướng hần đi tới. Tổng

Ngôn sắc mặt đại biến, sau một khắc người cả kinh xông ra ngoài, “Bùi sách, người chờ đó... chờ đó!”

Bùi Sách cố nén mới không cười ra tiếng, chỉ có vai không ngừng lay động.

“Meo...” Mèo trắng lại kêu một tiếng.

Bùi Sách cứng đờ nụ cười, đưa mắt liếc mèo trắng một cái, đứng dậy đi thư phòng.

Lại là một con mèo ngu xuẩn, thật không biết Tổng Ngôn rốt cuộc sợ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bảo Vệ

Editor: HangVO9

Lâm phủ

Sau khi học xong, trời cũng đã rất trưa, Anh Đào dẫn Lỗ Lỗ về phòng, rửa tay lau mặt thay đổi xiêm y, rồi đi tiền viện dùng cơm.

Lỗ Lỗ không vội đi, vừa rồi ở rừng trúc, nàng tổng cộng viết được bốn trang bảng chữ mẫu, phía dưới là hai trang giống được tiên sinh khen hợp cách. Nàng gọi Diễm Hạnh và Anh Đào vào, rất nghiêm túc hỏi: “Các người nói xem, tờ nào tốt hơn?”

Trước đây lúc ở Mèo tộc, khi tộc nhân đem thịt đến, đồ hội đem những miếng thịt ngon phân cho Thu Thu, nói nàng ta sinh ra đẹp, cho nên đưa đến cũng đều là đồ ngon, đến khi có lần Thu Thu được tộc trưởng mang đi ra ngoài chơi, tộc nhân đem thịt phân cho Thu Thu cho nàng, Lỗ Lỗ mới thực sự hiểu được cái gì gọi là khác biệt. Thứ tốt đưa cho người quan trọng, thu được thứ tốt, người cũng sẽ rất cao hứng. Hiện nàng muốn đem những chữ nàng viết tốt đưa cho lão tộc trưởng xem, chắc làm cho ông cao hứng. Anh Đào và Diễm Hạnh không hên mà chỉ vào cùng một trang.

Lỗ Lỗ tươi cười, nàng cũng cảm thấy trang này tốt, bởi vì khi viết chữ trang này, tiên sinh chỉ đánh nàng một chút.

Hai tay nàng cầm bảng mẫu chữ đi trước.

Tới tiền viện, nàng nhìn Thường Ngô cười cười, rồi đi vào, “Cha, người xem, đây là ta viết, tiên sinh khen ta hợp cách đó.”

Lâm viên ngoại đã sớm nghe Thường Ngô nói trước tình hình.

Lỗ Lỗ chịu đòn, ông rất đau lòng, nhưng giờ cũng không còn cách nào, Tổng Ngôn lúc trước cũng đã nói, đã thành hấn dạy, thì cái gì cũng phải đồng ý theo hấn. Nghiêm sư ra cao đồ, Lâm viên ngoại hiểu rõ đạo lý này, điều duy nhất ông lo lắng chính là Lỗ Lỗ chịu không nổi, chạy tới khóc lóc kể lể. Hiện Lỗ Lỗ hưng phấn như thế, không giống như bộ dáng khi bị ủy khuất, Lâm viên ngoại bật cười híp mắt tiếp nhận bảng chữ mẫu, nhìn mẫu chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như gà bới(*), nói nhỏ: “Không tệ không tệ, Hệ nương chúng ta ngày đầu tiên viết chữ mà có thể viết tốt như vậy, thật là thông minh!”

(*) nguyên văn là ‘cầu bò’.

Lỗ Lỗ cười vui mừng, cời giày ra ngồi bên cạnh Lâm viên ngoại, giảng giải ý nghĩa của những chữ này.

Lâm viên ngoại nghe một cách nghiêm túc, chờ Lỗ Lỗ nói xong, mới kéo tay nàng qua, xoa xoa vết xanh nhợt trên cổ tay nàng, đau lòng nói: “Tiên sinh đánh Huệ nương, Huệ nương còn muốn để hấn dạy sao?”

“Không muốn!” Lỗ Lỗ rụt vai, nhưng bất đắc dĩ nói: “Nhưng cá của tiên sinh ăn ngon, ta muốn ăn cá, ta chỉ có thể nghe theo hấn.”

Lâm viên ngoại thờ phào nhẹ nhõm, sờ sờ đầu Lỗ Lỗ, hai người bắt đầu ăn cơm.

Tên bàn có cá câu hấp, đây là muốn thưởng vì Lỗ Lỗ ngoan ngoãn đi học, Lâm viên ngoại cố ý phân phó phòng bếp chuẩn bị. Nếu như là trước đây, Lỗ Lỗ sẽ có thể đem con cá ăn sạch sẽ chỉ còn xương, nhưng hôm nay khẩu vị lại không tốt như vậy, chỉ chọn bụng cá ăn.

Lâm viên ngoại nhìn thấy, thầm nghĩ phương pháp của Tổng Ngôn không tệ, ngày kia nữ tiên sinh tới, cũng có thể dụ Lỗ Lỗ học nữ hồng quy củ như vậy.

Sau khi ăn xong, Lỗ Lỗ ngủ trưa, Lâm viên ngoại sau biến cố kia, tinh thần không tốt như lúc trước, mỗi ngày sau giờ Ngọ cũng phải nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Thường Ngô nhân lúc này xuất phủ. Nhằm tránh ánh mặt trời chói chan, hấn chạy nhanh một mạch đến cửa hàng bách vị trai(*) trên trấn, bảo tiểu nhị đem các loại cá khô mặn cay ngọt, mỗi loại hai lạng bọc lại, sau đó tính tiền, tổng cộng tám đồng bạc.

(*) bách vị trai là cửa hàng thực phẩm

Tuy mất hơn nửa tháng tiền tiêu vặt, nhưng Thường Ngô lại rất cao hứng. Tổng Ngôn không phải là vì biết đại tiểu thư thích ăn cá sao? Lần này đại tiểu thư có thể tùy tiện ăn, với tính tình tiểu thư, Tổng Ngôn nếu như còn dám đánh nạng, đại tiểu thư tuyệt đối sẽ chạy đến trước mặt lão gia làm nũng cáo trạng, sau đó đòi lại một lão tiên sinh hiền lành hòa nhã. Cổ hủ thì sao, chỉ cần lão gia phân phó, đối phương còn có thể không vì cần tiền mà qua được? Tiên sinh hiện tại của đại tiểu thư mỗi tháng có thể lấy năm hai bạc dễ dàng sao!

Hắn cười vui trở về, lúc đến Lâm phủ, phía sau bỗng nhiên có người gọi hắn.

Thường Ngô nghe tiếng kêu rất quen tai, nhìn lại, liền thấy Tam Phúc, tùy tùng bên người của Đường lão gia, theo sát bóng mát ở chân tường đuổi theo.

“Tốt quá, Thường Ngô người thật rảnh rỗi, buổi trưa nắng như vậy đi bách vị trai mua đồ ăn vặt nhĩ! Theo quy định cũ, gấp mặt chia phân nửa, cho ta nhìn một cái người mua cái gì vậy!” Tam Phúc thở phì phò dừng lại, làm hành động cướp đi bao giấy dầu trong tay Thường Ngô, trên bao giấy dầu còn có dán ấn đỏ tên cửa hiệu của bách vị trai, hắn đã sớm nhìn thấy.

Thường Ngô sao có thể nhịn cho hắn thực hiện ý đồ được?

“Làm càn, đây là đại tiểu thư nhà ta phân phó mua, ta cũng không dám chia cho người.” Hắn nhắc chân, vừa làm bộ như muốn đá Tam Phúc, vừa cười giải thích, chờ Tam Phúc thành thật, mới hỏi hắn: “Người sao chạy tới bên này? Tôi đưa lão gia ta thiệp mời? Đường lão gia lại nạp di nương?”

Đường gia là nhà giàu nhất Mai trấn, nhà ông có từ lâu, thức ăn tinh xảo, có danh ở thị trấn, dường như mỗi ngày đều sinh lợi rất nhiều. Đều là phú hộ, lại không phải đối thủ cạnh tranh, qua nhiều lần có cơ hội giao tiếp của giới thượng lưu, Lâm Đường hai nhà đã cùng nhau kết giao, có việc thiện cùng nhau làm, có quan nhậm chức cùng nhau mở tiệc chiêu đãi hiếu kính, đây đó tương hỗ chiêu ứng, bình thường cũng lui tới nhiều. Khi Lâm viên ngoại ôm đau liệt giường, Đường lão gia đã tự mình tới thăm viếng.

Tam Phúc cùng hắn sánh vai đi về phía trước, lấy trong tay áo ra bái thiếp đưa cho hắn, “Cái gì mà di nương, là lão thái thái chúng ta đến đại thọ bảy mươi, bắt đầu ngày mười bốn, ba đêm hát tuồng, muốn thỉnh Lâm viên ngoại qua phủ xem trò vui. Lão thái thái còn cố ý phân phó, muốn Lâm đại tiểu thư theo qua giúp vui, cùng các vị tiểu thư của phủ chúng ta làm bạn, thiếu một người cũng không vui. Đúng rồi, có thật Lâm đại tiểu thư là mèo hoang nuôi lớn?”

Thường Ngô cảm thiệp mời, nói “Phải”. Chuyện của đại tiểu thư cũng không phải bí mật gì.

Tam Phúc đối với Lâm gia đại tiểu thư đã sớm hiểu kỳ, lập tức liền liên thanh hỏi dồn: “Nghe nói nàng trông giống con mèo, chỉ biết kêu meo meo, khi đi tay chân đều chạm đất, còn thích ban ngày đi ngủ, nửa đêm bắt chuột... Ai da, người đá ta làm gì?”

Thường Ngô đuổi theo cho Tam Phúc một đá, sắc mặt xanh đen: “Còn dám nói hươu nói vượn, sau này đừng để ta nhìn thấy người!”

Tam Phúc xua tay cầu xin tha thứ, xoa mông từ dưới lên trên, kinh ngạc nói: “Ta cũng là nghe người ngoài nói, mà cũng không nói người, người giận cái gì!”

“Vậy ta nói nhị tiểu thư các người thích nhất phân dê ăn, người thích nghe sao?” Thường Ngô tà mắt liếc hắn một cái.

Tam Phúc nuốt chút nữa giận đến ngã ngựa!

Lâm gia đại tiểu thư, nói sơ là mình châu nhuộm trần, nói khó nghe chính là đã nha đầu chưa giáo hóa, sao có thể so với nhị tiểu thư nhà bọn họ? Ở Mai trấn nhị tiểu thư chính là cô nương có sắc có tiền, chưa cập kê, người cầu thân hai cái tay đều đếm không hết, Thường Ngô dám nói nhị tiểu thư ăn phân dê...

“Thường Ngô, người đừng quá phận!” Tam Phúc dừng lại, chỉ vào Thường Ngô mắng.

Thường Ngô không quay đầu, vẫn đi về phía trước. Đường gia nhị tiểu thư, Đường Lan, hắn ở vườn mai đã thấy qua một lần, nhìn sơ qua cũng được, nhưng da mặt hơi bị dày, sáng tối tố tình Bùi Sách không được, đi ra vườn mai Bùi gia thương mai làm thơ. Cái này cũng chưa tính, nàng cư nhiên chạy đến vườn mai Lâm gia nói ầu nói tả, chửi bới mai cảnh Lâm gia, cứ như làm vậy thì tất cả khách nhân đều sẽ đi qua vườn Bùi gia, Bùi Sách sẽ cảm kích nàng! Nàng cũng không nghĩ đến, Bùi Sách chính miệng đã thừa nhận mai cảnh Lâm gia thắng một bậc, nàng làm vậy thì gọi là gì? Chính là ngu xuẩn, không đáng xách giày cho đại tiểu thư, nói nàng ăn phân dê là còn dễ nghe.

Chân hắn chạy nhanh như gió, rất nhanh đã tới Lâm phủ, căn bản chưa cho Tam Phúc cơ hội đuổi theo.

Sau khi giấu kỹ cá khô, lúc trở lại tiền viện hầu hạ, Ngô quản gia mới dẫn Tam Phúc tiến vào.

Thường Ngô cười híp mắt cùng hai người chào hỏi, nhìn Tam Phúc đang trừng mắt với mình làm như không thấy.

Lâm viên ngoại đã tỉnh, ông xem bái thiếp, nhìn Tam Phúc nói: “Ta biết, đến lúc đó nhất định đi chúc thọ lão thái thái. Chỉ là, người chuyển lời kính xin lão thái thái, Huệ nương hồi phủ mới một thời gian ngắn, quy củ còn nhiều khiếm khuyết, nếu mạo muội đi sợ sẽ quấy rầy nhã hứng của lão thái thái, nên sẽ không thể đi bêu xấu, chờ sau này nàng hiểu chuyện, ta lại mạng nàng đi bái kiến lão thái thái.”

“Lâm lão gia yên tâm, Tam Phúc nhất định sẽ đem lời ngài mạng nói cho lão thái thái.” Tam Phúc quy quy củ củ hành lễ.

“Được.” Lâm viên ngoại gật gật đầu, thấy hán đầu đầy mồ hôi, phân phó Thường Ngô: “Đi, người dẫn Tam Phúc đến chỗ người uống một ngụm trà, làm khó hán buổi trưa phải đi một chuyến.”

Thường Ngô cung kính vâng lời, sau khi rời khỏi, trực tiếp dắt Tam Phúc tới cửa.

“Coi như người ngoan!” Tam Phúc đứng dưới bậc thang, ngửa đầu cảm tức nhìn Thường Ngô, dưới trời nắng nóng chạy xa như vậy, hán chết khát!

Thường Ngô đứng chấp tay, híp mắt nhìn hán, miệng cười như không.

Tam Phúc biết rõ tính tình Thường Ngô, hán cười đến xán lạn, lúc chính người bị người chính lại quá thảm, không phải chỉ là hai câu oán trách sao? Không đáng để giận. Đường gia có nhiều thiếu gia, bên người cũng đều có tâm phúc, vô luận tương lai ai làm gia, cũng sẽ không trọng dụng hán là người cũ bên cạnh lão gia. Thường Ngô thì ngược lại, chỉ cần coi chừng một tiểu thư ngu ngốc là được, bắng vào bản lĩnh của hán, lên làm quản gia không là vấn đề, đến lúc đó, nói không chừng tự mình còn muốn trông chờ Thường Ngô diu dặt. Đúng vậy, có phải bởi vì vậy, Thường Ngô mới giữ mặt mũi, nghe không được lời người ngoài nói xấu Lâm đại tiểu thư?

Trong lòng tính toán xong, Tam Phúc nửa nghiêm túc, nửa vui đùa hướng Thường Ngô chấp tay bồi tội: “Được rồi, là ta miệng chó phun không ra ngà voi, theo người ta nói mò. Kính xin Thường đại nhân đại lượng, tha tiểu đệ lần này?”

Hán cúi đầu, Thường Ngô cũng không thật cùng hán căng thẳng, tiện tay ném qua một chuỗi nhỏ tiền đồng: “Cầm đi đi, đại gia thưởng người dùng trà!”

“Đại gia gì người!” Tam Phúc nhanh mắt nhanh tay tiếp nhận tiền, đếm một chút, có mười đồng, hài lòng cười. Hán làm bộ giận nằng một câu, rồi không dùng lại nữa, chạy tới dưới chân tường đối diện, vừa đi vừa chạy.

Thường Ngô xoay người vào trong, tìm cơ hội đem bao cá khô đưa cho Anh Đào. Lúc trước hán theo người mô giới đi chọn mười tiểu nha hoàn, mỗi người đều do hán cố ý chọn, trong đó bao gồm Anh Đào và Diễm Hạnh. Hiện nay, hai người mặc dù không phải hoàn toàn nghe theo lời hán, nhưng đối với hán cũng đều là cung kính.

Thế là, chờ Lỗ Lỗ ngủ trưa tỉnh lại, Anh Đào liền đưa gói đồ đến trước mắt nàng, chỉ nói là nàng cùng Diễm Hạnh sai người mua. Lỗ Lỗ hút hút mũi, mỗi loại đều thử một chút.

“Đại tiểu thư, ăn ngon không?” Anh Đào có chút phức tạp hỏi, Diễm Hạnh không biết nguyên cớ Thường Ngô cho cá khô, nhưng nàng lại biết. Thường Ngô hán đối với đại tiểu thư quả nhiên rất dễ tâm.

“Còn mang đi đi.” Lỗ Lỗ thử qua một lần không ăn tiếp, lười động thất lung, chớp chớp mắt, nhớ tới tiên sinh phân phó công việc, ngoan ngoãn đi ra trước bàn học tô chữ. Mười trang, hi vọng trước giờ cơm chiều sẽ viết xong.

Anh Đào cười khổ thu thứ tốt, để buổi tối lúc bồi Lỗ Lỗ đi ăn cơm, đem kết quả này nói cho Thường Ngô.

Thường Ngô mặt không thay đổi nhìn phía viện Tổng Ngôn. Rốt cuộc là tên kia cho đại tiểu thư ăn cá gì? Ai làm?

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh thùng cá lớn khi gắp ở bên sông, hán nhú mày, như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sợ Hãi

Tô chữ luyện chữ là việc làm rất hao tổn sự kiên trì, mà kiên trì của Lỗ Lỗ đều được dùng để đi ngủ.

Ngủ trưa tỉnh lại, nàng viết một chút liền cảm thấy cánh tay mỏi mệt, bỏ bút xuống, đi một vòng trong phòng, lại tiếp tục viết. Viết một chút, chơi một chút, như vậy mấy phen, viết ra một chút chữ lại cần thời gian kéo dài nhiều hơn, đến lúc được Lâm viên ngoại cho người gọi đi ăn cơm chiều, nàng mới viết được bảy trang.

“Đi ăn cơm trước, trở về lại viết.” Rốt cuộc có cớ để không viết, Lỗ Lỗ lập tức bỏ bút xuống nói, cao hứng đi tiền viện.

Ăn cơm xong, nàng theo thường lệ bồi Lâm viên ngoại đến bên hồ tắm bộ tiêu thực, lúc về phòng, trời đã tối sầm.

Lỗ Lỗ ngồi trên giường đối diện bàn học, phát sầu, sau đó quyết định đi ngủ trước, sáng mai dậy thật sớm viết thêm ba trang.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư mau dậy...” Diễm Hạnh đến bên giường gọi Lỗ Lỗ, Anh Đào đang mài mực trước bàn học, thời gian rất gấp.

“Meo...” Lỗ Lỗ hất tay Diễm Hạnh, vùi đầu vào trong chăn. Diễm Hạnh không còn cách nào, đem cá Thường Ngô mua, cầm một miếng qua đây, để ở

chóp mũi Lỗ Lỗ.

Dù cho không ngon bằng đồ của Tống Ngôn, nhưng nàng cũng thích ăn cá. Lỗ Lỗ hút hút mũi, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn khô cá phát ngốc, một lúc lâu mới phản ứng được, nhắm chặt mắt lại, sau đó mở miệng ra.

Ngủ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lông mi tinh mịn thật dài, còn có cái miệng nhỏ nhắn hồng hào đang chờ đợi cho ăn, bộ dáng ngây thơ biếng nhác, làm Diêm Hạnh nhìn mà sùng sốt. Đại tiểu thư, đại tiểu thư nhìn thật là đẹp, vô luận là tính hay ngủ, nàng là nữ mà còn cảm thấy như vậy, không nỡ đánh thức nàng đang ngủ, Tống tiên sinh kia thế nào lại quyết tâm đánh đại tiểu thư được chứ?

Nhưng không nỡ thì không nỡ, lão gia một lòng muốn đại tiểu thư đọc sách biết chữ, nàng cũng không thể bỏ lỡ việc này.

Diêm Hạnh thu hồi lại cá khô, ghé sát vào tai Lỗ Lỗ nói: “Đại tiểu thư, chúng ta còn có ba trang chữ chưa viết xong, người nếu như lại còn không đứng dậy, Tống tiên sinh sẽ không thưởng cá khô cho người ăn đâu, lại sẽ còn đánh lòng bàn tay người!”

“Meo!”

Lỗ Lỗ ngồi bật dậy, bò ra khỏi ổ chăn, nhảy nhẹ xuống giường: “Ta muốn viết chữ!” Nàng sợ tay đau, nàng muốn ăn cá!

Diêm Hạnh vội vàng ngăn nàng: “Đừng vội, đừng vội, người mặc quần áo trước đã!”

Lỗ Lỗ nhìn nhìn mình, cái yếm hồng cùng tiết khố, lắc đầu nói: “Không mặc, viết chữ trước, viết xong lại mặc, mang giày cho ta!”

Diêm Hạnh đành phải khom lưng mang giày thêu cho nàng.

Lỗ Lỗ đầu cũng không chải, mặt cũng không rửa, tóc tai bù xù như vậy ngồi trước bàn học viết chữ, thật vất vả viết được nửa trang, đột nhiên ngáp một cái, tay run lên, vạch một vạch đen trên giấy.

“Meo...” Lỗ Lỗ khóc lên.

Anh Đào vừa lấy giấy thấm bên trên, vừa mềm giọng dặn dò: “Đại tiểu thư đừng nóng vội, chúng ta còn có thời gian, chỉ là người ngàn vạn lần đừng kêu, Tống tiên sinh nghe thấy sẽ giận.”

Kỳ thực Anh Đào cũng không hiểu rõ, đại tiểu thư kêu meo, so với tiếng mèo kêu bình thường càng nhu hòa, cũng giống như tiểu hài tử kêu, đặc biệt dễ nghe, nàng có đôi khi đều ngóng trông đại tiểu thư kêu lên một hai tiếng. Lão gia tuy nói không cho đại tiểu thư kêu, nhưng lúc đại tiểu thư ôm cánh tay ông làm nũng, nhìn bộ dáng lão gia cười híp mắt kia, trong lòng khẳng định cũng rất thích, Tống tiên sinh thế nào lại phản ứng lớn như vậy? Quan nhiên là yêu cầu dạy học nghiêm ngặt như vậy sao?

Nàng nói làm Lỗ Lỗ lập tức nhớ lại lời Tống Ngôn cảnh cáo, lúc này không còn mặt nhọc cũng không còn nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc viết chữ.

Một phen chật vật vất vả, cuối cùng cũng viết xong trước lúc tiền viện gọi đi ăn cơm.

Lỗ Lỗ hưng phấn đi tiền viện, lúc ăn cơm thường xuyên nhìn túi nhỏ Anh Đào mang theo, trong đó có chữ của nàng.

“Huệ nương à, con viết chữ được rồi, còn có thể thuộc lòng ý nghĩ câu chữ sao?” Lâm viên ngoại có chút không yên lòng nhắc nhở.

“Thuộc chứ!” Lỗ Lỗ cho rằng Lâm viên ngoại muốn kiểm tra nàng, buông cái thìa, lớn tiếng đọc một lần.

Lâm viên ngoại cười đến toe toét, “Huệ nương thật thông minh!”

Sau khi ăn xong phân phó Thường Ngộ đưa Lỗ Lỗ đi. Sau này cũng đều là hẩn bồi ở bên ngoài.

Từ tiền viện đến rừng trúc, nếu đi thông thả mất hai khắc, Thường Ngộ lo lắng đi nhanh quá Lỗ Lỗ bụng không thoải mái, nên tận lực thả chậm cước bộ.

Lúc đầu, hẩn đi trước, Lỗ Lỗ cùng Anh Đào phía sau, đợi khi tới hoa viên, không có gia nhân ở đó, hẩn liền rất tự nhiên đến bên Lỗ Lỗ. Anh Đào thấy hẩn, còn thùy mắt lui về sau mấy bước. Lão gia thân thể không tốt, đại tiểu thư không hiểu chuyện, tương lai cái nhà này, rất có thể là do Thường Ngộ định đoạt, còn nữa, Thường Ngộ đối với đại tiểu thư quan tâm cũng rất tốt, có khác tâm tư cũng được, hiện giờ cũng chính là hẩn thấu hiểu bên người đại tiểu thư trò chuyện, nên không dám ngăn trở.

Thường Ngộ cũng không hỏi về chuyện cá khô ngay, hẩn trước bởi Lỗ Lỗ nói chút chuyện, hỏi xem nàng ngày hôm qua làm gì, sau đó mới hỏi: “Đại tiểu thư, Tống tiên sinh cho người ăn cái gì?”

“Thịt cá đó.” Lỗ Lỗ đi bên cạnh hẩn, bên hông đeo cái ngọc bội(*), nàng lúc thì sờ sờ cái nơ bướm, lúc thì cầm cầm cái ngọc bội phía dưới. Lão tộc trưởng nói đây là ngọc, rất đáng giá, nhưng nàng cảm thấy sờ rất là thoải mái, nhìn đá rất đẹp mắt. Cổ nàng cũng có đeo một cái, Diêm Hạnh nói cái giống đực hói đầu kia là Phật Di Lặc, có thể phù hộ nàng bình an vô sự, cho nên không cho nàng cầm chơi, muốn chơi chỉ được chơi cái bên ngoài.

(*)nguyên văn ghi ‘cung thao’ là cái túi đựng cung, không chắc nghĩa lắm, nên tạm dịch là ‘ngọc bội’.

“Đại tiểu thư lúc đang đi không thể chơi thứ này.” Thường Ngộ thấy nàng cúi đầu, không chịu bước đi, liền kéo cái ngọc bội màu xanh da trời trong tay nàng lôi ra. Nàng hôm nay mặt trang phục màu trắng, phối hợp với nhan sắc của nàng thật là đẹp mắt.

Lỗ Lỗ không chơi nữa, bữu môi nhìn hân.

Thường Ngộ tiện tay ngắt một đóa hoa cho nàng chơi, tiếp tục hỏi: “Cái gì thịt cá, là cá khô sao?”

Lỗ Lỗ ngửi ngửi đóa hoa nhài trắng, lòng không yên hỏi: “Cá khô là cái gì?”

Thường Ngộ nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của nàng đang hướng tới gần cánh hoa, sừng sốt một hồi, ngực một trận phát nóng, tới lúc Lỗ Lỗ chuyển qua nhìn hân tò mò, mới phản ứng được, quay đầu nhìn lại Anh Đào liếc mắt một cái, nói: “Cá khô là loại cá chiều hôm qua Anh Đào cho người ăn đó.” Chẳng lẽ nàng không ăn?

Anh Đào bị Thường Ngộ nhìn trong lòng hốt hoảng, hái đóa hoa nhài, đi vài bước cài lên trên đầu Lỗ Lỗ, thuận tiện giải thích: “Đại tiểu thư, hôm qua sau khi tỉnh ngủ người ăn loại cá này đó.” Lỗ Lỗ bừng tỉnh ngộ, “Thì ra đó chính là cá khô, ừm, tiên sinh cũng cho ăn cá khô, ăn thật ngon, ngon hơn so với Anh Đào. Tại sao người đem nó để trên đầu ta vậy?” Đang nói, tay nghi ngờ sờ sờ, muốn đem hoa lấy xuống.

Anh Đào cúi đầu lui về phía sau, Thường Ngộ ho nhẹ, “Đại tiểu thư đừng lấy xuống, như vậy rất đẹp mắt.”

Lỗ Lỗ thích được khen, nghe nói cả cười chớp nhẹ mắt đẹp như chứa ân tình, mặt cười còn kiều mị hơn cả đóa hoa nhài phía sau tầng đá.

Thường Ngộ nhìn choáng váng, tâm bang bang nhảy. Anh Đào phía sau yên lặng quan sát, nàng quả nhiên đã đoán đúng.

Bởi vì nhắc tới cá khô, Lỗ Lỗ vô tình tăng thêm cước bộ, Thường Ngộ trong lòng có quý, liền để nàng đi, chỉ là lúc đến rừng trúc, hân đem hoa trên đầu nàng lấy xuống.

“Meo?” Động tác hân quá đột nhiên, Lỗ Lỗ rất nghi hoặc.

Thường Ngộ nhìn nàng cười, “Tổng tiên sinh không thích nữ tử cài hoa, cũng không thích mèo kêu, đại tiểu thư ngàn vạn lần phải nhớ.” Lỗ Lỗ gạt đầu lia lia như đảo tòi. Thường Ngộ tâm tình vui vẻ cùng Anh Đào đổi vị trí.

Tới rừng trúc, từ xa xa liền nhìn thấy một nam tử áo xám đứng hơi nghiêng trong phòng trúc, Lỗ Lỗ cao hứng hô tiên sinh, đoạt lấy túi thư trong tay Anh Đào chạy tới, “Tiên sinh, ta viết chữ được rồi!” Nói xong cúi đầu, dăm dăm nhìn cổ tay áo trái Tổng Ngôn. Tổng Ngôn mặt trầm như nước, đôi thành đứng chấp tay, “Vào đi thôi, sau này đến sớm một chút.”

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn đứng sau hân, nhìn cổ tay áo kia, trên người như bị quấy nhiễu ngứa ngáy, thật muốn nhào tới ôm tay áo hân mà đem cá khô lôi ra.

Nàng làm như nghiêm túc, vào phòng, người trước mặt dừng lại, nàng không chú ý, vẫn tiếp tục đi lên nên đụng phải người trước. Lỗ Lỗ theo bản năng nắm lấy tay hân, thuận thế hướng tay áo sờ lên.

Cảm xúc thanh lương làm Tổng Ngôn sừng sốt một chút, lập tức xoay người thoát qua Lỗ Lỗ, quát: “Nam nữ thụ thụ bất thân, sau này không được đụng chạm ta nữa, cũng không thể cùng nam tử khác, động thủ động cước, còn ra thể thống gì!”

“Ta viết chữ xong rồi, người đã nói cho ta ăn cá mà!”

Lỗ Lỗ lao đảo lui về sau hai bước, sau đứng vững, thấy Tổng Ngôn trừng mắt, trong lòng mười phần ủy khuất, lập tức lớn tiếng phản bác, căn bản cũng không nghe Tổng Ngôn nói gì.

Anh Đào vội vàng chạy tới đỡ nàng, thấp giọng khuyên nhủ: “Đại tiểu thư đừng vội, Tổng tiên sinh kiểm tra xong, nhất định sẽ cho người, người sao có thể độc thủ cướp đi được!” Sau đó lại hướng Tổng Ngôn nhận sai: “Tổng tiên sinh đừng giận đại tiểu thư, đều là nô tỳ không tốt, không giáo hội đại tiểu thư quy củ lễ nghi, đường đột tiên sinh, tiên sinh muốn phạt liền phạt nô tỳ đi, ngàn vạn lần không nên giận đại tiểu thư, nàng thật không hiểu chuyện này đâu!”

Tổng Ngôn sắc mặt chậm chậm, “Nàng không hiểu, các người sau này để ý chỉ dạy nàng. Được rồi, đứng ở bên cạnh đi.”

Anh Đào ánh mắt căng thẳng ra hiệu Lỗ Lỗ, ý bảo nàng bồi tội, sau đó liền cũng không dám đứng lại, cúi đầu đi ra.

Lỗ Lỗ lại không thể lĩnh hội được ý tứ của Lỗ Lỗ, nàng vẫn ủy khuất nhìn ống tay áo Tổng Ngôn như cũ, “Người cho ta ăn cá!”

“Ta là tiên sinh của người, người phải nghe ta nói, chỉ cần người toàn thành công việc ta phân phó, vậy ta liền nhất định thực hiện lời hứa, thường người cho người, nhưng nếu ta không có mở miệng, người nhất định phải kiên nhẫn chờ, không thể vô lễ.”

Lỗ Lỗ nghe không hiểu ý tứ hân, nhưng nàng đoán được, giờ tạm thời không có cá ăn.

Nàng bữu môi, trong mắt hiện lên một tầng nước mắt mơ hồ. Nàng vất vả lâu như vậy, lại là ngủ trễ lại là dậy sớm, tiên sinh lại nói không giữ lời, rất xấu rồi!

“Trước đem câu đầu tiên ra nói ý nghĩ một lần.” Tổng Ngôn như không nhìn thấy, thẳng ngời xuống, lần lượt để bảng mẫu chữ trên bàn, sau đó lấy ra hai

bao giấy dầu nhỏ, liền chậm chậm kiểm tra bản mẫu chữ của Lỗ Lỗ. Hai bao giấy dầu!

Lỗ Lỗ nước mắt còn chưa có chảy xuống, nàng liền xóa đi. Nàng ngoan ngoãn đứng yên, lớn tiếng đọc bài một lần, mồm miệng rõ ràng, từng chữ không sai, đọc xong thấy Tổng Ngôn gật đầu, trong lòng vui vẻ, nàng ngồi vào đối diện Tổng Ngôn, thân thủ lấy đi gói bao dầu.

Chỉ là, lúc tay nàng vừa chạm vào gói giấy dầu, một tay gậy trúc nhỏ khẽ trên mu bàn tay nàng.

“Meo!” Lỗ Lỗ đáng thương kêu lên một tiếng, gọi xong liền hối hận, mắt thấy Tổng Ngôn giờ lên cây gậy trúc, nàng sợ đến đứng phắt dậy hét vang ngoại bào.

“Trở về!” Tổng Ngôn lạnh mặt quát.

Lỗ Lỗ chưa từng sợ hãi như thế, lần này bật khóc, “Tiên sinh ta không dám nữa, lần sau nhất định không gọi, đừng đánh mặt được không. . .”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hòa Hoãn

Editor: HangVO9

Tổng Ngôn bảo Lỗ Lỗ trở lại trước bàn học, Lỗ Lỗ che mặt đứng xa xa, không dám qua.

Tổng Ngôn liền đứng lên, chấp tay đi tới chỗ nàng.

Nhưng mặc dù hấn chấp tay sau lưng, Lỗ Lỗ vẫn nhìn thấy trong tay hấn cầm cây gậy trúc bóng loáng thanh mảnh mà cứng rắn. Nàng cực sợ hãi, đi vài bước ra cửa, tay vịn cánh cửa khép hờ.

“Ngươi nếu như đi ra, sau này liền không còn được ăn cá.” Tổng Ngôn không nhanh không chậm nói.

Nghe một câu nói rất đơn giản, Anh Đào đang chuẩn bị chạy tới cầu tình bỗng yên tâm. Tổng tiên sinh còn có tâm tư lấy cá để hấp dẫn đại tiểu thư, vậy chắc chắn hấn sẽ không thật sự hạ thủ lên mặt. Dù là tiên sinh nghiêm nghị, nhiều lần cũng là đánh vô lòng bàn tay, nào có ai đánh vào mặt? Nếu thật đánh vào mặt, lão gia sẽ không tha cho hấn!

Lỗ Lỗ cũng dừng lại, nắm hai bên then cửa không nhúc nhích, nháy mắt phân vân giữa chịu đòn và hai gói giấy dầu. Chịu đòn, rất đau, nhưng đau một chút liền qua, cá khô của tiên sinh, chỉ là nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, sau này còn có thể mỗi ngày được ăn. Nàng nuốt nuốt nước miếng, từ từ xoay người lại, lúc này mới phát hiện Tổng Ngôn đứng ngay phía sau. Lỗ Lỗ sợ đến bật lùi về sau, lại bị cánh cửa chặn. Nàng run run dựa vào trên cánh cửa, bùm mặt dương hai mắt dằm lệ lưng tròng ngửa đầu cầu xin tha thứ: “Tiên sinh, không đánh mặt được không? Đổi nơi khác đánh được không?”

Lão giống cái đã căn dặn rất nhiều lần, khuôn mặt, cổ họng và phía trong đùi, là ba nơi các nàng Mèo tộc quan trọng nhất, không thể bị thương, nếu bị thương, sau này sẽ không có giống đực nguyện ý sủng các nàng, chiều cổ các nàng. Lỗ Lỗ lại không hiểu chuyện, nàng cũng biết lão tộc trưởng đã lớn tuổi, nhất định sẽ có một ngày như vậy, đến lúc đó nàng phải dựa vào ba nơi này để tìm năm giống đực, vậy tại sao nàng phải để tiên sinh đánh? Tiên sinh tức giận nhiều như vậy, hạ thủ nhất định rất nặng! Nàng bùm mặt, Tổng Ngôn chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng mềm mại cùng cặp mắt linh động như biết nói, bởi vì linh động, hấn hoàn toàn có thể thấy nàng đang sợ hãi và cầu xin. Không biết tại sao loại tiếng kêu này phát ra khi sợ hãi, lại xuất hiện cùng với khuôn mặt kiều mị, tư thái xinh đẹp trên người cô nương này, sự đáng thương mị hoặc làm cho hấn có điểm không dám nhìn thẳng, giống như hấn đang mượn điều này để bức nàng làm những việc khác.

Tổng Ngôn nhú mày, mình thế nào lại có thể đi khi dễ thiếu nữ đang hoảng yếu đuối?

Hấn không tự chủ lùi về phía sau một bước, sắc mặt càng khó coi, “Vì sao không thể đánh mặt? Không đánh mặt xem ra ngươi sẽ không nhớ được giáo huấn.” Hấn thả tay đang chấp sau lưng ra, giờ giờ cây gậy trúc trong tay lên nói. Ngày hôm qua bị Búi Sách trêu chọc một lần, buổi tối hấn vẫn nằm mơ bị mèo trắng đuổi theo, đến sáng sớm nay lại nghe nàng kêu meo. Hôm nay dù cho không đánh mặt nàng, cũng muốn hảo hảo giáo huấn nàng một lần, cho sau này khỏi tái phạm. Đương nhiên, hấn là vì muốn tốt cho nàng, đường đường Lâm gia đại tiểu thư, tương lai muốn ra ngoài dự tiệc và tiếp quản sản nghiệp Lâm gia, nếu như cứ thường xuyên kêu lên hai tiếng, còn không bị người chê cười sao?

Lỗ Lỗ nhìn chằm chằm cây gậy trúc run rẩy, lại nhìn nhìn mắt tiên sinh, ở trong đó có đầy hân ý, dọa nàng sợ đến muốn khóc. Nàng không dám đối mặt với hấn, xoay người, hai tay vẫn đặt trên cánh cửa, cúi đầu tựa vào tay thút thít, giọng cầu xin: “Trên mặt thịt mềm, đánh đặc biệt đau, tiên sinh đánh mông ta đi, chỗ đó thịt dày. . . Ô ô, tiên sinh đánh mông ta đi, ta nhớ kỹ lời dạy, sau này không bao giờ kêu nữa. . .” Hiện giờ nàng chỉ cầu tiên sinh không đánh mặt, cái khác tiên sinh nói gì thì là cái đó, ai cần biết cái giáo huấn kia là gì?

Tổng Ngôn toàn thân cứng ngắt, ánh mắt không thể khống chế kia đang nhìn hấn, năn nỉ đòi đánh mông. Cái tư thế này sẽ làm cho quần áo của nàng rũ xuống, eo nhỏ nhắn không bằng nắm tay, mông nhỏ đẹp êm dịu, đường cong hai bên phần eo ưu mỹ mê người, đều hoàn toàn lộ ra. Nếu như là thế này thì cũng thôi, mà nàng lại còn yếu đuối đáng thương cầu xin hấn đánh nàng. Tổng Ngôn mặc dù chưa có tiếp xúc qua nữ nhân, nhưng hấn là một nam

nhân bình thường, mấy chuyện nam nữ là bản năng của nam nhân, không cần học cũng có thể biết.

“Đừng khóc, qua đây học đi! Lần này ghi nhớ, lần sau còn dám phạm lỗi, tuyệt đối không tha cho ngươi.” Hắc quái lớn, lui về chỗ ngồi, cúi đầu kiểm tra chữ viết của nàng, đề che dấu đỏ mặt. Nóng như vậy, nhất định sẽ đỏ, sợ không phải là chỉ đỏ một chút. Mông mà cũng có thể đánh được sao?

Từ cực kỳ sợ hãi, thỉnh linh xảy ra kinh hi, Lỗ Lỗ đầu có chút theo không kịp. Nàng không hiểu, xoay người nhìn về phía Anh Đào xin giúp đỡ. Anh Đào này giờ đều đề ý từng động tác của nàng, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng tính đại tiểu thư như một đứa trẻ, nói lung tung lại tránh được một lần trừng phạt, trước mắt nàng cũng không thể nói cái gì, sau khi trở về sẽ cùng nàng giảng giải đạo lý sau, kể cả việc không nên cùng nam tử động thủ động cước. Lúc này thấy đại tiểu thư nhìn sang, nàng nhìn đại tiểu thư cong môi, ý bảo nàng cứ qua ngồi, chuẩn bị đi học là được.

Không cần chịu đòn, Lỗ Lỗ tự nhiên cao hứng, cố gắng chuyển bộ chậm chạp về chỗ ngồi.

“Lau sạch sẽ nước mắt đi.” Tống Ngôn cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Vâng.” Lỗ Lỗ lấy từ trong cổ tay áo ra chiếc khăn tay Diễm Hạnh may cho nàng, yên lặng gạt lệ, lau lau, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, bất động dính trên hai bao giấy dầu. Tiên sinh không đánh, là không phải có thể ăn sao? Tống Ngôn vẫn lên lên quan sát nàng, thấy nàng vừa lấy khăn tay lau nước mắt, vừa nóng bỏng theo dõi cá của hắn, mắt vẫn còn đỏ, đột nhiên cảm thấy người học trò này rất khôi hài. Bị mèo hoang nuôi lớn không hiểu chuyện, đây cũng không phải lỗi của nàng. Nhất thời không thể sửa xong thói quen từ nhiều năm, cũng là chuyện thể gian thường tình. Một tháng ngắn ngủi có thể học được viết chữ hiểu lẽ, coi như là một tiểu cô nương thông minh.

Mình cần gì quá mức nghiêm khắc? Tốt quá hóa tệ.

Hắn cầm lấy một bao giấy dầu, thấy nàng nhìn chăm chăm theo bao giấy dầu, đơn thuần không dấu điểm, ánh mắt không khỏi nhu hòa một chút, đưa cho nàng nói: “Ăn đi, ăn trước một cái, còn một cái khác nhìn biểu hiện của ngươi, một hồi nghiêm túc nghe giảng bài, viết chữ, lúc tan học liền thưởng cho ngươi.”

Lỗ Lỗ có một sở trường, nói cho đúng, người Mèo tộc đều có một sở trường, đó chính là sự nhạy cảm nhận ra được ánh mắt biến hóa của người khác. Đêm đó trong đình, Bùi Sách cùng Lâm viên ngoại đàm đạo, nụ cười phát ra từ nội tâm, giống như lúc dỗ mèo, Lỗ Lỗ nhìn cảm thấy thoải mái, nên thân thiết hẳn. Về sau lúc nàng đến, Bùi Sách cùng nàng chào hỏi, mặc dù lúc đó cũng cười, nhưng nụ cười kia có chút xa cách, Lỗ Lỗ đã nhận ra, liền không có tâm tư thân thiết nữa.

Nàng nhìn không ra tâm tư người khác phức tạp, nhưng nàng căn cứ thái độ đối phương mà hành sự.

Trước mắt Tống Ngôn toát ra thiện ý, nàng lập tức nín khóc mỉm cười, đoạt lấy bao giấy dầu mở ra, nuốt nước miếng nhìn chăm chăm cá khô mỹ vị mà nàng đã thêm cả ngày nay, sau đó nhét vào trong miệng hí mắt nhắm. Phải, đúng là mùi vị cá khô của tiên sinh, mặn l้น một chút cay, xương cá cũng giòn giòn, không xóc đầu lưỡi một chút nào, ăn ngon cực kỳ.

Nhưng là quá ít...

Nghĩ đến ngày hôm qua, Anh Đào các nàng mua cá khô về, Lỗ Lỗ sinh ra chút tâm tư, nàng mở mắt ra, liếm liếm môi nói: “Tiên sinh, cá khô ngươi ăn ngon thật, mua ở đâu vậy?”

Tống Ngôn không phát hiện ra lực chú ý của hắn cũng đang bị nàng tác động, ánh mắt nhìn đôi môi hồng của nàng, lưu luyến trong chốc lát, lại rơi lên đôi mắt còn ngân ngấn nước. Không như lúc trước sợ hãi thấp thỏm, giờ khắc này, ánh mắt nàng lại nhìn hắn cười lấy lòng, tự cho là mình rất thật tình, nhưng nàng không biết rằng trong mắt nàng ánh lên tia giả hoạt một cách rõ ràng.

Hắn thích thú phát hiện ra, dù cho có là người cóc, cũng biết tính kẻ đi?

Nhưng kẻ bọn họ tính cũng cóc y như vậy.

Tống Ngôn gỡ ngón tay xuống bàn mẫu chữ, thờ ơ hỏi: “Làm sao ngươi biết đây là cá khô? Bọn họ mua cho ngươi ăn sao?” Hắn ngày hôm qua mới cho nàng ăn, người ngoài căn bản không nhìn thấy. Lúc đó vẻ mặt nàng ngạc nhiên, hiển nhiên sau khi ăn xong, với từ ngữ và hiểu biết của nàng, không có khả năng nói cho người khác biết là nàng ăn cá, vậy mà hiện giờ lại đã biết là ‘cá khô’...

Lỗ Lỗ nào biết chỉ vì hai chữ đó, mà lại tiết lộ ra nhiều loại thông tin như thế, nàng gật đầu, “Ừm, Anh Đào mua cho ta, nhưng cá nàng mua ăn không được.” Nhìn bộ dáng ngốc ơ là cóc của nàng, Tống Ngôn nhìn không được muốn trêu chọc nàng, “Nếu ta cho ngươi biết ta mua ở đâu, ngươi định làm gì?” Lỗ Lỗ cong môi cười, mắt sáng lên, “Ta kêu Anh Đào đi chỗ đó mua!”

“Sau đó thì sao?” Tống Ngôn lần đầu tiên cười trước mặt Lỗ Lỗ, sợ nàng nghe không hiểu kịp, hắn nói rất chậm: “Có phải là sau khi Anh Đào mua về, ngươi muốn ăn lúc nào thì ăn, không bao giờ còn muốn ăn của ta nữa? Không cần ăn của ta, vậy cũng không cần đọc sách viết chữ lấy lòng ta, không cần lo lắng sẽ bị đánh, phải không? Thậm chí, ngươi còn muốn cho cha ngươi đuổi ta đi?”

“Miết...”

Lỗ Lỗ hoàn toàn ngây người, há miệng ngưng nói, chỉ đối diện khuôn mặt tuần tú vẫn còn đọng lại nụ cười tươi như nhắc nhở nàng, vừa muốn phát ra tiếng mèo kêu, lập tức thay đổi phát âm, nên hóa thành một tiếng kêu mà ngay chính nàng cũng không hiểu là tiếng gì.

Tống Ngôn hài lòng gật gật đầu, “Không tệ, lại học tiếng dê kêu.”

“Đê là cái gì?” Lỗ Lỗ lăm bằm hỏi.

Tổng Ngôn vẽ trên giấy cho nàng một hình trông giống sơn dương, thuận tiện giảng cho nàng về thân thể và tính nết của sơn dương: “Sơn dương rất hiền, thích ăn cỏ, thể nhưng khi nổi giận sẽ lấy sừng húc người. Ừ, thịt dê nướng ăn rất ngon, nếu như người ngoan ngoãn nghe lời, nỗ lực học tập, cuối tháng ta làm thịt dê nướng cho người ăn.”

“Đê nướng, so với cá khô ngon hơn không?” Lỗ Lỗ cảm thấy nước miếng sắp chảy ra.

Tổng Ngôn liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ môi nhẹ đưa lên: “Ta mà làm đầu bếp thì ăn rất ngon.”

Nha hoàn Anh Đào nhìn có vẻ hiền lành, cũng không phải là người không an phận, nàng chắc không dám nghịch ý cái lệnh Lâm viên ngoại, cản trở đại tiểu thư đọc sách. Như vậy, chỉ có nửa ngày đã nhìn hán không thuận mắt, lại đau lòng vì đại tiểu thư, còn có lá gan lớn âm thầm giờ trò xấu, cũng chỉ có thể là Thường Ngộ đang thủ bên ngoài.

Muốn tìm đồ ăn bên ngoài phá hư kế hoạch của hán sao? Hán trái lại muốn xem thử Thường Ngộ tìm được hay không.

“Được rồi, đừng chỉ lo ăn không, hôm nay phải học câu thứ hai.” Lấy lại tinh thần, thấy Lỗ Lỗ nhìn hán chảy nước miếng, Tổng Ngôn hất mặt, quơ quơ gây trúc trong tay.

“Vâng!” Lỗ Lỗ lập tức ngồi thẳng, tinh thần lên mười phần. Tiên sinh thực sự sẽ là đầu bếp nấu ăn đó, cá khô hán làm ăn ngon như vậy, dê nướng khẳng định cũng không thể kém hơn, nàng còn chưa từng ăn thịt dê, chưa biết là tư vị thế nào?

Một luồng gió mát thổi qua.

Trong phòng trúc, vang lên tiếng nam tử lãnh lạnh đọc sách, theo sát phía sau, là tiếng thiếu nữ đọc theo.

Ngoài phòng trúc, Thường Ngộ lưng dựa vào thân trúc, ngửa đầu nhìn lá trúc phát phơ theo gió, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng bọn hán không biết, cơ hội thử tay nghề nấu bếp của Tổng Ngôn đã tới, bởi vì ở tiền viện, có người tức khắc tới biểu Lâm viên ngoại tuần lộc (tên một loại hươu quý hiếm).

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tái Kiến

Editor: HangVO9

Đất Lâm gia địa thế đồi núi chiếm đa số, bên ngoài là khu vực bằng phẳng được khai hoang để trồng cây ăn quả, đa số là trồng táo, những thứ khác như lê, đào, lý, hạnh mỗi loại trồng một ít, chủ yếu thu hoạch để dùng hoặc tặng lễ. Trong núi cây già mọc thành bụi, khai khẩn rất khó khăn, nên để hoang, ngày đông đốt củi đốt than, xuân hè hái chút rau cỏ để làm các món ăn dân dã. Lâm viên ngoại lúc còn trẻ, vào mùa thu cũng sẽ mời mấy người bạn tốt đi săn thú, bây giờ tuổi già sức yếu, cũng không mấy hứng thú với vụ này nữa.

Phụ trách quản lý vườn trái cây, bảo vệ đất rừng và núi là Điền lão đầu, hán vốn có vườn của mình, nhưng nửa đường thì bán, Lâm viên ngoại thấy hán ổn trọng cẩn thận, có nhân duyên quản lý nhà vườn, tay nghề cũng số một số hai, liền nói hán ra vườn trái cây làm quản sự. Điền lão đầu cẩn mẫn chịu làm, hai mươi mấy năm qua, trừ hai năm kia gặp thiên tai, còn thì vườn trái cây mỗi năm đều sinh lời rõ ràng ngay ngắn.

Hôm nay đến gặp ông, chính là Điền lão đầu.

“Lão gia, người thân thể có tốt hơn chút nào không?” Điền lão đầu được Ngộ quản gia đưa đến phòng, đi vài bước đã chạy tới trước Lâm viên ngoại quỳ xuống hỏi.

Lâm viên ngoại đứng dậy ngăn hán, “Được rồi, xương cốt đều đã già cả rồi, còn quỳ cái gì nữa, hai tháng rồi không gặp, tóc người hình như còn bạc thêm một chút? Người đó, lại tự mình làm việc có phải không? Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đem nhưng việc tốn sức ấy giao cho hậu bối làm đi, người coi bọn họ đừng làm sai là được. Còn đứng đó làm gì, ngồi đi, uống trà uống trà!” Hai người tuổi tác tương đương, Lâm viên ngoại không có huynh đệ, thái độ cực kỳ thân thiết.

Điền lão đầu nghe lời Lâm viên ngoại ngồi. Hán cẩn thận nhìn Lâm viên ngoại trong chốc lát, thấy ông sắc mặt coi như không tệ, yên lòng, khách sáo mấy câu giải thích ý đồ đi đến: “Lão gia, ta nghe nói người thân thể khó chịu, trong lòng thập phần lo lắng, tình cờ đưa cháu ngoại bắt hảo của ta săn được một con tuần lộc, ta đã nghĩ đưa tới cho người bồi bổ thân thể. Thịt tuần lộc tính ôn hòa, có thể bỏ tỳ ích khí, tốt nhất là ăn vào mùa đông, tuần lộc kia vẫn còn sống, người lúc nào ăn cũng được.”

Lâm viên ngoại thật bất ngờ, trong núi thường có gà rừng thỏ rừng, tuần lộc là loại hiếm lạ, rất ít khi gặp được, không khỏi hỏi: “Hắn là từ trong núi chúng ta săn được nó sao?”

Điền lão đầu mặc mặc cười, trên mặt có vài nếp nhăn, “Cũng không hẳn, chắc là hắn mèo mù vớ được chuột thôi, hắn cũng hai mươi rồi, ta bảo hắn cùng ta học quản lý vườn trái cây, hắn không học, cổ nài nỉ xin lên núi, nửa tháng ở trên núi không thấy mặt. Lần này cũng không biết con tuần lộc kia chộp giật vị thần nào, mà xui xẻo đưa đầu tới cho hắn săn được.”

Ngoài miệng nói lời khiêm nhường, nhưng Lâm viên ngoại sống hơn nửa đời người, sao không nhìn ra niềm tự hào trong mắt Điền lão đầu? “Coi người nói kia, cháu ngoại người nào có tệ?” Lâm viên ngoại vuốt râu cười, “Tuần lộc thỉnh tai, chạy trốn rất nhanh, cháu ngoại người có thể bắt sống được một con, có thể thấy là có bản lĩnh thực sự, lại nói trong núi chúng ta xưa giờ chưa nghe nói qua có tuần lộc thường lui tới, lần này đúng phải đứa nhỏ, chỉ bằng phần này vận khí, đủ thấy đứa nhỏ này cũng có phúc. Đúng rồi, người có mang hắn tới đây không? Kêu đến cho ta gặp một cái, người niên kỷ cũng đã cao, dạy hắn cho tốt hai năm, đến lúc đó, đem việc quản lý giao cho hắn. Người dạy hắn, ta yên tâm!”

Điền lão đầu vội vàng đứng lên, “Nhưng cũng không được, đứa bé kia, săn thú thì có chút bản lĩnh, nhưng việc ở vườn trái cây, hắn cái gì cũng không biết, lão gia ngàn vạn lần không nên nói lời như vậy nữa.” Lâm viên ngoại cười bảo hắn ngồi xuống, phân phó Ngô quản gia kêu người đến. Thừa dịp chờ đợi, hỏi thân thế đối phương. Điền lão đầu thở dài, “Đứa bé kia họ Cổ, bên trên còn có hai ca ca, cũng không ở chung, con rể ta liên tục tiếp gọi hắn là Cổ Tam. Năm hắn lên năm tuổi, mẹ hắn bệnh nặng một hồi rồi buông tay ra đi, cha hắn cưới vợ kế, Cổ Tam tính tình ngang tàng, vẫn hay giận cha, thường không về nhà. Ta khi đó rất bận, mỗi ngày đều lên núi, đâu có thời gian lo lắng cho hắn, hắn lại cũng không tới tìm ta, về sau mới nghe người ngoài nói Cổ Tam muốn cùng người ta đi áp tải, ta mới biết hắn đi nhiều ngày, vội vàng tới nhận hắn về. Vốn định dạy hắn chăm sóc cây ăn quả, tương lai cũng có thể kiếm phần cơm ăn, nhưng hắn tính tình hoang dã, liền thích chạy lên núi, thực sự tức chết ta!”

Hắn giận thật, còn Lâm viên ngoại thì lại rất hâm mộ, “Có cái gì mà tức, người tốt xấu còn có cháu ngoại, ta trái lại mới là người đáng tức, nhưng...” Nói đến phần nữa thì không nói được nữa, lão không con nối nghiệp, không người bi ai, ai không tự mình trải qua thì không cách nào hiểu được.

Điền lão đầu vội vàng trấn an hắn: “Lão gia đừng đau buồn, không phải còn có đại tiểu thư hiếu kính ngài đó sao, đúng rồi, đại tiểu thư có ổn không? Ta lần này tới, cũng là muốn diện kiến đại tiểu thư.”

“Ừ, nàng hiện giờ đang học với tiền sinh, chờ buổi trưa ta kêu nàng qua đây gặp người một chút. Đứa bé kia tính tình đơn thuần, tương lai còn muốn người giúp đỡ nàng nhiều hơn, đừng để người ta khi dễ nàng.” Lâm viên ngoại suy nghĩ rồi nói. Không chỉ mỗi mình Điền lão đầu, mấy ngày tới rảnh, ông cũng phải kêu trang đầu của mấy điền trang đến diện kiến đại tiểu thư, miễn cho tương lai hắn đi, mấy người đó lấy lý do chưa từng biết mặt chủ mà chậm trễ Lỗ Lỗ.

Điền lão đầu lộ vẻ mặt nghi hoặc, thử thăm dò hỏi: “Lão gia muốn đem vườn trái cây làm đồ hồi môn cho đại tiểu thư sao?”

Lâm viên ngoại nhấp một ngụm trà, thấp giọng nói: “Không phải hồi môn. Ta nghĩ sẽ tìm người ở rể cho nàng, tương lai tất cả gia sản này, đều là cho nàng. Đúng rồi, người ở bên ngoài, thấy biết nhiều người, cũng giúp ta đề ý một chút, nếu thấy có người phù hợp, nhất định phải nói cho ta biết.” Mấy gia đình ở trên trấn, chắc là không có ai nguyện ý ở rể, nông dân nghèo thì cha mẹ tham của, cũng sẽ không chọn được. Người ở rể khó chọn, cho nên ông muốn sớm lo tìm kiếm.

Điền lão đầu khiếp sợ nhìn về phía ông, vừa muốn mở miệng, Ngô quản gia đã trở về, đi theo phía sau là một nam tử thân hình cao lớn cường tráng.

“Cổ Tam bái kiến lão gia.”

“Tốt, tốt, đứa nhỏ này trời sinh khỏe mạnh, so với người năm đó còn cao lớn hơn!” Lâm viên ngoại than thở với Điền lão đầu, chờ sau khi Cổ Tam đứng dậy, không khỏi lại ngẩng đầu quan sát. Thấy hắn da màu đồng, mày kiếm cao ngất, con ngươi đen sâu thẳm, khuôn mặt trầm ổn, tuy là một thân áo ngắn vải thô, trên người lại không có khí tức của người thôn sơn dã, trái lại có khí chất của loại người thành thực nội liêm, ông lại càng cảm thấy hâm mộ Điền lão đầu. Nếu như hắn đã có được một văn bối như vậy, còn có gì để không yên lòng đâu?

“Cổ Tam à, người biểu ta một con tuần lộc, người nghĩ muốn thưởng cái gì?” Lâm viên ngoại cười hỏi. Tuần lộc toàn thân đều quý, mang lên chợ trên bán nhất định được giá tốt. Điền lão đầu thật sự muốn hiếu kính ông, nhưng ông cũng không thể thu không.

Cổ Tam chấp tay nói: “Lão gia khách khí rồi, đây là Cổ Tam hiếu kính ngài, không cần hồi lễ.”

“Khó lắm mới bắt được, ta không thể thu không lộc của người. Như vậy đi, ông ngoại người lớn tuổi rồi, vài năm nữa cũng nên nghỉ dưỡng lão, ta đây cũng tạm thời chưa tìm được người thích hợp để quản sự, không áy náy người theo ông ngoại học cho tốt hai năm, tương lai tiếp quản vị trí của hắn, thế nào?” Bản thân người quản sự không cần tinh thông hoa màu, có thể quản mặt người là được. Chỉ cần nhìn sơ qua phong thái Cổ Tam, Lâm viên ngoại liền cảm thấy hắn có thể đảm nhận việc này.

Cổ Tam do dự một chút, sau đó mới nói: “Đa tạ lão gia đề bạt, chỉ là Cổ Tam còn muốn xác định một việc, ngày mai lại trả lời người, có thể chứ?”

Lâm viên ngoại cũng không ngại, cười đứng lên nói: “Không có việc gì, không có việc gì, người lúc nào muốn làm, nói ông ngoại người báo tin cho ta là được. Được rồi, chúng ta đi xem con tuần lộc đi, lần đó khi ta vào phủ thành, từng nhìn thấy có người kéo hai con tuần lộc vào thành đi bán, người cũng thật có bản lĩnh!”

Ngô quản gia đứng lúc nói: “Lão gia, vừa đem tuần lộc nhốt vào chuồng ngựa rồi.”

Lâm viên ngoại đi một hồi, nói: “Chút nữa dắt đến vừa hoa đi, đại tiểu thư nhất định phải nhìn thấy nó, giảm cho nàng phải đi xa.”

“Vâng.”

Lâm viên ngoại đi đầu, Cố Tam đi khuất sau, lúc qua chỗ ngoặc, hần liếc mắt nhìn hướng hậu viện một cái. Lâm gia đại tiểu thư, người được mèo hoang nuôi lớn, nay từ trong núi tìm về, sẽ là nàng sao?

Lỗ Lỗ cũng không biết đến sự việc đang diễn ra ở tiền viện, nàng cảm thấy buổi học hôm nay thật đặc biệt, không để lại lo lắng, không chậm trễ, tiên sinh bắt đầu giao phó bài tập. Năm trang bảng mẫu chữ cũ, mười trang bảng mẫu chữ mới, so với ngày hôm qua thì nhiều hơn, nhưng vì giọng điệu tiên sinh nhu hòa hơn, còn cho cá khô ăn, nàng không cảm thấy vất vả nhiều, còn ăn cá khô vô cùng cao hứng, cáo biệt tiên sinh về hậu viện.

Nghỉ ngơi một hồi, Lâm viên ngoại cho người kêu nàng đi ăn cơm. Trên bàn cơm chỉ có Lâm viên ngoại cùng Điền lão đầu, Cố Tam bồi phận quá thấp, do Ngô quán gia đất đi cùng ăn ở thiện phòng.

“Huê nương, đây là Điền bá của con, giúp chúng ta xử lý vườn trái cây đó, trước đây ngươi thích ăn anh đào với Diễm Hạnh, đều là do hần chọn ra, sau này nhìn thấy Điền bá nhất định phải tôn trọng, biết không?” Lâm viên ngoại sợ sờ đầu Lỗ Lỗ, giới thiệu Điền lão đầu với nàng.

Điền lão đầu đã sớm quý xuống, hướng Lỗ Lỗ dập đầu vô cùng trịnh trọng: “Lão nô bái kiến đại tiểu thư.”

Lỗ Lỗ dựa bên người Lâm viên ngoại, tò mò nhìn ông, “Điền bá, vườn trái cây ở đâu? Cây anh đào lớn như thế nào? Ngươi dẫn ta đi xem có được không?” Lần trước khi ăn anh đào, nàng hỏi lão tộc trưởng mấy vấn đề này, lão tộc trưởng nói sau này sẽ mang nàng đi xem, nay đã qua nhiều ngày như vậy, vẫn không thấy động tĩnh.

Điền lão đầu đứng lên, chỉ liếc mắt nhìn Lỗ Lỗ một cái, liền không dám nhìn nữa, hơi cúi đầu nói: “Đại tiểu thư, hiện anh đào cùng hạnh đều hái xong, trên cây đều chỉ còn lá, không có gì đẹp để nhìn. Đại tiểu thư nếu thực sự muốn đi, nếu không ngại thì cuối tháng này đi, đào chín tới, táo cũng lớn bằng nắm tay, cũng có thể ăn được.”

Lỗ Lỗ lại phải chảy nước miếng, hỏi dồn: “Đào là cái gì, táo là cái gì?”

Điền lão đầu sững sờ, Lâm viên ngoại cười ha ha, gõ nhẹ đầu Lỗ Lỗ: “Được rồi, được rồi, tháng sau cha dẫn con đi vườn trái cây, con cũng đừng quần quýt lấy Điền bá con. Đến đây, ăn cơm trước đi, ăn xong cha dắt con đi xem tuần lộc, là Điền bá con có ý biếu cho chúng ta.”

“Tuần lộc là cái gì? Có thể ăn sao?” Lỗ Lỗ ngồi xuống, vừa gắp cá ăn vừa hỏi.

Lâm viên ngoại nhìn Điền lão đầu bằng ánh mắt bất đắc dĩ, “Có thể ăn có thể ăn, da tuần lộc còn làm ủng, yên tâm đi, cha đều cho con hết.”

Lỗ Lỗ cười tươi, còn muốn hỏi ủng là cái gì, nhưng nàng thực đói bụng, liền đem vấn đề để ra sau đầu, chuyên tâm ăn cơm.

Điền lão đầu bên cạnh nhìn, trong lòng thầm tiếc hận. Đại tiểu thư quá đáng thương, dung mạo đẹp như vậy, mà vì Bạch Bình hãm hại từ khi mới sinh, chẳng trách lão gia muốn tìm người thành thật ở rể, nếu là kẻ dối trá, còn không đem nàng nuốt sống.

Sau khi ăn xong, Lâm viên ngoại cùng Điền lão đầu còn rất nhiều lời muốn nói, Lỗ Lỗ không đợi nổi, mang theo Anh Đào đi trước ra xem tuần lộc, Thường Ngộ cùng đi phía sau.

Tuần lộc được cột vào một thân cây hòe to ngoài bìa hoa viên, Lỗ Lỗ liền nhìn thấy, lại nhìn cặp mắt to ướt sũng, trong lòng nàng cực thích, đi vài bước tới, tay đã muốn sờ sờ đầu tuần lộc.

Một bóng người từ sau thân cây đột nhiên đi ra, “Đại tiểu thư cẩn thận, trên đuôi nó có thương tích không đứng dậy được, đụng trúng vẫn rất đau.”

“Bị thương ở đâu, sao ta nhìn không thấy?” Lỗ Lỗ duy trì tư thế khom lưng, quay đầu nhìn lại.

Cố Tam hướng nàng mỉm cười, đôi con ngươi đen còn muốn sáng hơn cả lúc nhìn thấy tuần lộc ở trong rừng, tia nhìn sáng quắc.

Thừa dịp Anh Đào cùng Thường Ngộ ở phía trước, hần một bước đến gần Lỗ Lỗ, thấp giọng nói: “Mèo ngốc, còn nhớ ta không?”

“Meo...”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lớn Mặt

Lỗ Lỗ còn nhớ Cố Tam không?

Nàng đương nhiên nhớ kỹ, cho dù bị người nhiều lần lấn qua lấn lại trên thân, cắn cắn, liền cùng cũng bị ăn như nhau, nàng cũng sẽ nhớ mãi người kia.

Huống chi, có tam bình sinh cao ráo trắng kiện, cực kỳ giống giống đực mèo tộc, Lỗ Lỗ đầu tiên thấy hắn còn tưởng hắn là đồng tộc mà đối đãi, là đồng bọn của nàng.

Kỳ thực, Lỗ Lỗ không chỉ nhớ kỹ, nàng còn không muốn trách Cố Tam mấy lần, dù lần đó hắn lấy thịt trêu đùa nàng, lại lấy gây đâm đâm nàng, Cố Tam đối với nàng vẫn không tệ. Lúc hắn nhẹ nhàng vuốt đuôi nàng, Lỗ Lỗ cảm thấy rất thoải mái. Hắn ôm nàng lúc dạy nàng nói chuyện, ánh mắt ôn nhu, dưới ánh trăng, đặc biệt coi được. Nếu như không phải hắn nhiều lần muốn thử đâm phía dưới của nàng, làm nàng đau, còn muốn nàng làm tức phụ của hắn, Lỗ Lỗ đại khái cũng sẽ không đi.

Hiện tại, hắn đứng trước mặt nàng, mỉm cười nhìn nàng. Ánh mắt có điểm kỳ quái, nhưng không có ác ý.

Sau thời gian ngắn mờ mịt, Lỗ Lỗ liền mỉm cười với hắn, “Cố Tam, sao ngươi lại ở nhà của chúng ta vậy?”

Nàng vừa nói như vậy, cả ba người kia mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cố Tam rõ ràng khiếp sợ.

Lúc trước khi Lỗ Lỗ biến mất, hắn trong núi tìm mấy ngày, sau xuống núi liền nghe ông ngoại nói Lâm viên ngoại trong nhà xảy ra chuyện, còn trong họa được phúc tìm được đại tiểu thư, vừa nghe nói đến đại tiểu thư kia bị mèo nuôi lớn chỉ biết kêu meo meo, hắn liền sinh lòng hoài nghi. Không thể nào, thời gian quá trùng hợp, ngày Lâm viên ngoại tìm được tiểu thư, chính là ngay sau ngày mèo ngốc biến mất. Thật đáng nghi, Cố Tam liền bắt đầu suy nghĩ cách để đến Lâm phủ xác nhận, hắn đi sớm về khuya, dưới ánh mặt trời chói chang, đi lang thang ngoài phủ Lâm gia nửa tháng, cũng không một lần nhìn thấy Lâm đại tiểu thư ra cửa, nên về nhà nghĩ biện pháp khác. Vừa khéo, hôm qua lên núi săn được một con tuần lộc, cho hắn cơ hội vào phủ.

Biết Lâm đại tiểu thư muốn tới xem tuần lộc, ăn cơm xong hắn liền lấy cớ trông nom vết thương của tuần lộc mà chạy tới hoa viên, dựa vào phía sau cây đứng chờ nàng. Lúc bên kia truyền tới tiếng bước chân, tâm hắn cũng nhảy bang bang, đột nhiên rất khẩn trương.

Hắn sợ lỡ như Lâm đại tiểu thư không phải mèo ngốc thì làm sao bây giờ? Đó là một yêu mèo nha, muốn chạy đi đâu thì chạy, trời đất bao la, hắn còn có thể tìm được nàng nữa hay không?

Như vậy sao được? Nàng đã ôm lấy tim hắn.

Trước khi gặp nàng, hắn còn muốn làm bảo tiêu, có người làm mai cho hắn, Cố Tam đều cự tuyệt, ngại nữ nhân phiền phức trói buộc. Thình thoảng khi có dục vọng, hắn cũng đều dùng tay tự mình giải quyết. Đương nhiên, lúc xúc động Cố Tam cũng có nghĩ đến nữ nhân, nhưng chỉ là tưởng tượng mà thôi, hắn cho tới bây giờ không muốn cưới vợ, cũng không muốn đi lan viên tìm thứ vạ người khinh.

Thẳng đến khi gặp được mèo ngốc, hắn cuối cùng cũng thương tới tư vị nữ nhân. Cảm xúc tốt đẹp mềm mại trắng mịn, căn bản vô pháp tưởng tượng ra tiếng thở cầu hôn, phong tình mị nhãn, còn có áp chặt phía sau người nàng khiến kim lòng không đậu mà cọ qua cọ lại, ma sát muốn nóng, ngay cả hai chân nàng cũng thả ra thật khoan khoái, lúc mình tự làm đều không thể so sánh được.

Sau đó, Cố Tam khẩu vị liền bị dưỡng hư, giống như tên khát cái được ăn sơ hào hải vị, liền chứng mất cái bánh bao trung bày ở quán ven đường. Mỗi lần xuống núi, đi ngang qua từng cô nương dù mặc thô y hoặc vải mịn, hắn đều nhớ tới cảnh mèo ngốc ngồi trông ngực hắn. Mắt nàng quăn rũ, khuôn mặt kiều diễm, môi hồng hào, nàng dưới tay hắn thân thể xinh đẹp run rẩy hòa theo hắn, còn có đuôi mèo trắng muốt lúc ẩn lúc hiện, đều làm cho những nữ nhân khác trở thành dung tục.

Hắn được nàng, chỉ cần nàng, tìm không được cũng không sao, tìm được, hắn nhất định bảo vệ nàng, không bao giờ để nàng chuồn mất nữa!

Tiếng bước chân ngày càng gần, Cố Tam xoay người, không ai nhìn thấy lúc hắn ghé mắt nhìn sang, thấp thỏm khẩn trương đến mức nắm tay thành quyền. Nếu tìm lộn người, hắn sẽ thật sự tuyệt vọng, nàng là một yêu mèo a, đi ở tùy ý, hắn đi nơi nào mới tìm được?

May là, Lâm đại tiểu thư vừa đi tới, thực sự là nàng!

Mặc áo xanh quần trắng, trăm ngọc điệp cài tóc, dịu dàng mỉm cười, thoát nhìn như những tiểu thư khuê các thực sự. Nhưng mà hắn vừa tới, nàng liền sợ đến kêu lên tiếng, không phải mèo ngốc của hắn còn là ai?

Tiếc là nàng không đến một mình, phía sau còn dắt theo hai gia hỏa chướng mắt.

“Cố Tam, ngươi sao lại ở đây?”

Thường Ngộ lấy lại tinh thần, nhanh chóng chặn trước người Lỗ Lỗ, híp con ngươi phòng bị lần tìm tòi nghiên cứu.

Cố Tam thẳng thắn cười cười, nói: “Ta đến coi thương thế của tuần lộc, không biết lão gia định khi nào mới làm thịt nó? Nếu giữ đến mùa đông, vậy ta phải cần dẫn tốt hạ nhân trong phủ, phải chăm sóc nó cẩn thận.” Nói xong ánh mắt rơi trên người Lỗ Lỗ, nhìn nàng chuẩn bị giải thích quan hệ hai người thế nào. Hắn vốn định lấy thân phận nàng để uy hiếp nàng rời Lâm phủ, không nghĩ đến nàng lại thẳng thắn chào hỏi hắn không cần che giấu, nàng thật sự là khờ, hay là có tính toán gì khác?

Thường Ngộ nhú mày, nghi ngờ hỏi Lỗ Lỗ: “Đại tiểu thư, người biết Cố Tam sao?” Nếu là biết, đại tiểu thư khi trước ở trên núi, như vậy chỉ có thể là gặp Cố Tam trên núi. Thâm sơn rừng già, cô nam quả nữ, đại tiểu thư dung mạo bạt này, tính tình lại như vậy, Cố Tam sẽ không... Hắn không muốn nghĩ tiếp nữa.

Lỗ Lỗ hoàn toàn không ý thức được bầu không khí có chút kỳ kỳ, nàng tò mò nhìn Cố Tam, vừa hoang mang vì sao hắn ở trong nhà, vừa thờ ơ đáp: “Biết a, ta trong núi thấy qua hắn, ta muốn ăn thịt của hắn, hắn không cho, con đem ta ném trên mặt đất, về sau ta...”

“Khụ khụ, đại tiểu thư chớ trách, Cố Tam là người thô sơ sồn dĩnh, nếu như sớm biết thân phận của người, nói cái gì cũng sẽ không luyến tiếc hai cục thịt kia.” Cố Tam trừng Lỗ Lỗ một cái cảnh cáo. Mèo ngọc này, quả nhiên là ngọc, cái gì gọi là ném trên mặt đất? Nếu để cho người khác biết nàng lúc đó là hình dạng mèo, còn không đem nàng lên dàn lửa mà thiêu chết sao?

“Thường quân sự, đại tiểu thư nói chuyện không rõ ràng lắm, người đừng hiểu lầm. Kỳ thực ta cũng chỉ là thấy qua đại tiểu thư có một lần, ngày đó đại tiểu thư đứng vào ta lúc ta đang ăn thịt nướng, muốn giành thịt cùng ta, ta thấy nàng toàn thân bản thiếu tướng là con khi, liền đẩy nàng một cái, xoay người rời đi. Bất quá đại tiểu thư cũng không có bị hại gì, nàng len lén theo dõi ta, thừa dịp ta không có trong nhà, trộm đi xiêm y của ta... Ha ha, sớm biết có hôm nay, này đó nói cái gì ta cũng không dám đường đột đại tiểu thư, kính xin Thường quân sự ngàn vạn lần đừng nói cho lão gia.”

Thường Ngộ rất không tin lời hắn nói, nhìn về phía Lỗ Lỗ như muốn tìm chứng cứ.

Lỗ Lỗ nháy mắt hoang mang, Cố Tam nói nhanh quá, rất nhiều chỗ nàng nghe không hiểu.

Lúc nàng muốn mở miệng hỏi, Cố Tam lại hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, Thường Ngộ cũng đồng thời nói với Cố Tam: “Đại tiểu thư không hiểu chuyện, gây phiền toái cho người. Người yên tâm, việc này ta tuyệt sẽ không đề cập với lão gia, cũng xin người đừng nói chuyện này ra, đại tiểu thư nàng...”

Cố Tam cười cắt ngang hắn: “Ta hiểu ta hiểu, Thường quân sự yên tâm, chỉ là, ta có chuyện muốn nói riêng với đại tiểu thư, không biết Thường quân sự có thể cho phép hay không?”

Thường Ngộ trực tiếp cự tuyệt: “Việc này không ổn...”

Cố Tam trên mặt đang sang sảng cười trong nháy mắt chuyển thành phai nhạt xuống, hắn không rõ ý nhìn về phía Thường Ngộ, Thường Ngộ cũng không tránh né chút nào nhìn lại hắn.

Lỗ Lỗ thấy hai người bọn họ giương mắt nhìn nhau không ai nói lời nào, liền quay đầu nhìn tuần lộc. Anh Đào đứng xa xa một bên, rất là lo lắng.

“Cố Tam, người nói nó bị thương ở đâu sao ta không thấy?” Đợi một lát, phía sau vẫn không có động tĩnh gì, Lỗ Lỗ không nhịn được hỏi.

Cố Tam liếc mắt nhìn nàng một cái, nhếch miệng cười, nhắc chân vòng qua Thường Ngộ, thoáng cái liền cầm tay Lỗ Lỗ, “Lỗ Lỗ, đi, ta có lời muốn nói với nàng.”

“Thường Ngộ giận tái mặt, tiến lên kéo Lỗ Lỗ lại.

Cố Tam hơi nghiêng người, liền đem Lỗ Lỗ che sau lưng, ánh mắt hắn lạnh lùng vừa nhìn vừa tính toán động thủ của Thường Ngộ, cười nhẹ, thấp giọng uy hiếp nói: “Thường quân sự, người nếu như thật quan tâm đến khuê dự của tiểu thư người, liền để cho ta thực hiện, bằng không ta sẽ không ngại cho người khác biết, trước đêm nàng gặp được lão gia, ta cùng nàng rút cuộc xảy ra chuyện gì.” Hắn không ngốc, nên tự nhiên cũng nhìn ra được Thường Ngộ một lòng bảo vệ Lỗ Lỗ, nhưng hắn cũng muốn cho Thường Ngộ biết, dù hắn hiện không có cách nào mang Lỗ Lỗ đi, thì Lỗ Lỗ cũng là người của Cố Tam hắn.

Lời nói kêu ngạo đất ý uy hiếp rơi vào trong tai, Thường Ngộ giống như bị sét đánh, trong nháy mắt mặt không còn chút máu. Cố Tam đều biết tên nàng như vậy buổi tối hôm đó, rút cuộc là hắn đã làm gì đại tiểu thư?

Thường Ngộ cứng ngắc qua người, nhìn về phía Lỗ Lỗ, Lỗ Lỗ lại đang dùng sức giãy khỏi tay Cố Tam, nũng nịu nói: “Người buông ta ra, đau!”

Cố Tam liếc Thường Ngộ một cái, giảm khí lực, mềm giọng khuyên dụ nàng: “Hết đau chưa? Đi, chúng ta qua bên kia, ta có mấy lời muốn nói với nàng.”

Lỗ Lỗ bị hắn kéo tay bắt theo, bắt đắc dĩ đi phía sau, đầu nàng trước sau vẫn quay nhìn con tuần lộc đang nhàn nhã nằm, đến khi đi tới phía sau một gốc hòe khác, Cố Tam mới kéo nhẹ đầu nàng qua, nàng mới chu mỏ oán giận nói: “Nói cái gì vậy? Nói bên kia không được sao, ta còn muốn xem tuần lộc tiếp.”

“Không được! Cố Tam bỗng nhiên đem nàng ép sát thân cây, cúi đầu hôn xuống.

Bên kia, Anh Đào muốn đuổi theo, lại bị Thường Ngộ ngăn cản. Nàng cảm thấy bất an, chiếc khăn trong tay nàng bị vò nát không còn hình dáng, “Hắn vậy là vô lễ, chúng ta thật không đi cứu đại tiểu thư sao?”

Thường Ngộ ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm thân cây hòe to hơn người ôm, giọng nói âm trầm vô lực: “Không cần, đây là Lâm phủ, hắn không dám khi dễ đại tiểu thư. Bất quá, chuyện này, người giữ ở trong lòng, không được nói với bất kỳ ai, Diêm Hạnh cũng không được mà lão gia cũng không, biết chưa?” Sau khi nói xong, ánh mắt hắn bắt đầu trở nên hung tàn.

Anh Đào cảm thấy rung mình một cái, cúi đầu xác nhận, “Ta nhớ kỹ, tuyệt đối sẽ không nói với người ngoài.”

Thường Ngộ ừ, hướng đến khúc quanh nháy mắt: “Người qua bên kia canh giữ đi, thấy có người muốn qua đây, lập tức trở về cho ta biết.”

Anh Đào đi qua đó.

Thường Ngộ nhìn thân cây kia không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu qua nó.

Phía sau cây, Cố Tam đem đề Lỗ Lỗ trên cây khô, đang vịn mặt nàng hung hăng hôn. Hắn dùng sức hút, ngậm cánh môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi dò đi vào bất lý lưỡi nàng dây dưa, tham lam đòi lấy mật ngọt của nàng, giống như là muốn đem một thỏi thiếu thốn này đòi lại cho đủ. Lỗ Lỗ bị hắn bá đạo ấn giữ chặt tay, chân cũng bị đè nặng, căn bản không có cách nào thoát ra, chỉ có thể phản ứng theo khiêu khích của hắn.

Dần dần, động tác của hắn ôn nhu xuống, một con ngựa quen thuộc theo đầu lưỡi hai người đụng nhau mà lan tỏa đến toàn thân, nàng mất khí lực, tựa hồ như dựa toàn thân vào đôi bàn tay to chẳng biết chuyển từ lúc nào đang vịn chặt eo nàng, toàn thân nàng mới không tuột xuống dưới. Lỗ Lỗ kim lòng không được ôm lấy hắn, dính sát vào người hắn, mặt so với lúc mới uống xong canh cá còn nóng hơn.

Thế nhưng, lúc nàng đang cảm thấy lâng lâng, Cố Tam lui ra, nàng mở mắt ra, nghe hắn thở hồng hộc nói, “Không thể hôn tiếp, hôn nữa sẽ mọc đuôi.”. Nhìn thì như nói với nàng, nhưng lại tựa như lẩm bẩm cho mình hắn.

Lỗ Lỗ hô hấp cũng dồn dập, vừa nhìn hắn vừa nuốt nước miếng, “Mọc đuôi thì không thể hôn sao?” Được hắn hôn rất thoải mái, nàng còn muốn hôn thêm một chút.

Cố Tam rất vui mừng, chỉ cảm thấy phiền muộn đọng lại rất lâu trong ngực đều tan. Hắn tự dựa mình vào cây, sau đó kéo nàng đem ôm vào lòng, đảm bảo không ai có thể nhìn thấy tình hình này, mới vuốt ve cánh môi hồng nộn của nàng, khàn khàn giọng hỏi: “Mèo ngốc, hôn chưa đủ sao?” Nhìn nàng đan khép hờ đôi mắt mơ màng, đôi môi đỏ mọng khê mở mị hoặc, hắn thật muốn đem nàng lăn vào bụi hoa bên cạnh.

Lỗ Lỗ dựa vào bờ vai rộng rắn chắc của hắn, ngửa đầu nhìn hắn, liếm liếm môi, ngóng trông hắn lại đến hôn nàng.

Cố Tam cổ họng lặn lên xuống, ôm chặt nàng, hôn hôn mặt nàng, mới nói: “Nàng đi theo ta đi, chúng ta đi lên núi ở, sau này mỗi ngày ta đều lại hôn nàng.” Nàng hiện là Lâm đại tiểu thư, hắn chỉ là người trong coi đất rừng săn bắn cho Lâm viên ngoại, Lâm viên ngoại tuyệt đối sẽ không đem nàng gả cho mình, ngay cả tự mang nàng đi, hắn cũng không xác định nàng có nguyện ý hay không. Nếu nàng nguyện ý, hắn sẽ nghĩ được sách lược vẹn toàn để đến đón nàng, nếu nàng không muốn, hắn phải trù tính tốt hơn.

“Ta không đi, ta muốn ở cùng cha ta.” Lỗ Lỗ không chút nghĩ ngợi lắc đầu nói. Thấy Cố Tam hình như không chuẩn bị hôn tiếp, nàng có chút thất vọng cúi đầu tay trái siết chặt cánh tay hắn, tay phải trượt đến khớp gối của hắn, sờ sờ vật cứng cách hai tầng y sam, yêu kiều nói: “Người lại muốn lấy nó đâm ta sao? Vậy sau này ta sẽ không để ý đến người nữa.” Bị hắn hôn, rất thoải mái, bị hắn đâm, quá đau. Giữ ban ngày ban mặt, nhìn tận mắt tay thon dài đang sờ soạng chỗ phồng lên của hắn, lại nghe lời lẽ vô tư mà sôi trào dục vọng của nàng, chỗ đó của Cố Tam lập tức trướng đau, hắn thoải mái thiếu chút nữa ngã đầu ra hừ một tiếng. Dục hòa khó nhịn, hắn lập tức chuyển sự chú ý qua nàng, hít mấy hơi rồi nói: “Nàng hiện giờ đã nói được rồi à!”

Lỗ Lỗ hạnh phúc nói: “Ừ, ta còn biết viết chữ, tiên sinh dạy ta.” Lập tức lại chu mỏ đẩy hắn: “Không cho người đâm ta, đau!”

“Không đâm không đâm, không để nàng đau.” Cố Tam từ ý chỉ sắc đá muốn hung hăng chiếm nàng chuyển thành mềm dịu, hắn đã sớm quên phần nợ ngày đó đã có ý niệm gặp nàng lập liền cường bức. Hắn yên lặng nhìn Lỗ Lỗ, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, giọng khàn khàn nói: “Mèo ngốc, thật không đi theo ta sao? Lâm viên ngoại không phải cha người nha!”

Lỗ Lỗ nháy nháy mắt, ánh mắt không động nói: “Ta biết ông không phải cha ta, nhưng ông là lão Miêu, ông cho ta gọi ông là cha. Ta không đi, ở đây tốt lắm, bọn họ đều nghe lời ông, cho ta ăn uống, cái gì cũng không dám hiếp đáp. A, cá khô tiên sinh ăn đặc biệt ngon, hắn còn nói...”

“Ta biết.” Cố Tam ngắt lời nàng, không cho nàng nói thêm gì nữa, thời gian cấp bách, nào có rảnh nói lời vô ích? Hắn dùng lực nắm chặt vai nàng, nghiêm túc căn dặn nàng: “Lỗ Lỗ, không đi cũng được, nhưng nàng phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần trước mặt bất luận kẻ nào cũng đừng biến thành mèo, cũng không thể để lộ ra đuôi mèo, hiểu không? Nàng không giống chúng ta, nếu nàng bị người khác biết biến thành mèo, bọn họ sẽ giết nàng.”

Ánh mắt hắn quá nghiêm túc, Lỗ Lỗ hơi run một chút, không hiểu hỏi: “Bởi vì ta có đuôi mà bọn họ liền muốn giết ta sao?” Nàng nhớ lại cái chết của Thu Thu. Đúng vậy, cái giống đực kia chính là mèo trỏ đuôi Thu Thu mới thay đổi sắc mặt. Còn có lão tộc trưởng, có phải cũng vì vậy mà ông mới không còn đuôi và tai mèo, còn nhiều lần dặn nàng không được tự nói mình là mèo?

Cố Tam gật đầu, nàng quá ngốc, nói nhiều nàng nghe càng không hiểu.

Thấy hắn khẳng định, Lỗ Lỗ sợ đến muốn khóc, sốt ruột nói: “Nhưng ta không quản được mình đâu, khi trăng tròn, liền sẽ biến thành mèo. Còn người mỗi lần hôn ta, ta liền sẽ mọc đuôi nha, nó không nghe ta nói đâu! Meo, đuôi ta không dễ nhìn sao, vì sao bọn họ đều không thích?” Nàng vẫn không hiểu rõ.

Cố Tam âu yếm trấn an nàng, mảy mui sâu lại, “Trăng tròn biến thành mèo? Vậy nàng làm thế nào biến trở lại?” Ngày đó gặp nàng hình như là mười lăm, nửa đêm lúc nàng biến thành người, hắn còn cho rằng nàng chính là yêu tinh trong truyền thuyết, có thể tùy ý biến hóa, chẳng lẽ không đúng vậy sao?

Lỗ Lỗ vỗ mặt đau khổ, đưa một ngón tay về phía hắn, “Liền có một ngày là mèo, theo... Từ đêm này đến đêm sau, xong liền biến trở thành người.”

Quả vậy!

Cố Tam đưa mắt nhìn về phía mặt đất, yên lặng tính toán trong lòng một chút. Mười lăm, không, buổi tối mười bốn, cũng chính là ngày kia, nửa đêm nàng liền sẽ biến thành mèo? Nếu nha hoàn vào phòng nhìn thấy một con mèo trắng “Đại tiểu thư” đang ngủ trong chăn, con mèo này lại ngốc hồ đồ không chịu đi, chờ đến khi nàng biến trở về nhất định sẽ bị người phát hiện.

Bị phát hiện, nàng liền không sống nổi.

Cố Tam biến sắc, cúi đầu nhìn ánh mắt nàng: “Lỗ Lỗ, nàng nhớ kỹ, ngày kia, ngày kia... Quên đi, chính là... lúc nửa đêm là thời gian nàng biến thành mèo, ngàn vạn lần đừng có lười biếng mà đi ngủ, nàng phải len lén chạy đến cửa chính của phủ, ta ở bên ngoài chờ nàng. Nàng yên tâm, chờ khi nàng biến thành người, ta lại đem nàng trả lại, như vậy bọn họ sẽ không nhìn thấy nàng biến thân, nàng cũng sẽ tiếp tục ở với cha nàng.” Bất qua mọi người trong Lâm gia sẽ sốt ruột một ngày vì nàng biến mất.

Lỗ Lỗ vừa định gạt đầu, xa xa đột nhiên truyền đến giọng Thường Ngô tận lực hạ thấp, “Cố Tam, mấy người lão gia đang tới, ngươi mau thả đại tiểu thư ra!”

“Meo...” Lỗ Lỗ khàn khàn nắm lấy tay áo Cố Tam, vừa rồi nói quá mau, nàng vẫn chưa rõ vì sao bọn họ sẽ giết nàng.

Cố Tam đau lòng ôm chặt nàng, dán vào tai nàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ bên ngoài chờ nàng. Hai ngày này nàng vẫn là người giống như trước là được rồi, chỉ cần không bị nhìn thấy thân mèo, nàng sẽ vô sự. Còn có, đừng cho nam nhân ở gần ngươi, ôm ngươi hôn ngươi, cần thận đuôi mọc ra.” Nói xong cũng không dám chậm trễ, dặt tay nàng đi ra ngoài.

Lỗ Lỗ mờ mịt theo sát hần, “Cha ta cũng không được sao?”

Cố Tam cước bộ chấn động một trận: “Ông hôn nàng?”

“Không có, chính là sờ đầu ta.” Lỗ Lỗ ngửa đầu nói, Cố Tam quá cao, nàng phải ngẩng đầu nhìn hần.

Cố Tam thở phào nhẹ nhõm, lưu luyến cầm tay nhỏ bé của nàng, “Sờ đầu không có việc gì. Được rồi, tiếp đến cứ làm bộ không biết ta, cũng đừng kể cho bọn họ chuyện ta dặn, Thường Ngô, nha hoàn và cả cha nàng nữa, đều không được nói, hiểu không?”

Lỗ Lỗ gạt đầu lia lịa, nhìn chăm chăm Cố Tam đang thối lui ra xa, thần sắc rất là ý lại.

Nàng lại không biết, khi bọn họ đi ra, ánh mắt Thường Ngô liền rơi xuống trên người nàng, đem nhất cử nhất động của nàng, mỗi một biểu tình biến hóa, đều để vào trong mắt, sau đó, hóa thành cay đắng nồng đậm, ẩn trong đáy mắt. Người tính không bằng trời tính, dù cho hần tự xưng là thông minh, có thể bảo vệ cho tương lai của nàng, nhưng còn quá khứ của nàng? Thời gian nàng ở bên ngoài, rốt cuộc đã trải qua điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kế Hoạch

Lâm viên ngoại và Điền lão đầu đã tới, Cố Tam lập tức thu lại khí thế kiêu ngạo bá đạo vừa rồi, quy quy củ củ đứng phía sau Điền lão đầu, sau đó theo ông xuất phủ, chỉ là trước khi đi, nhìn không được liếc mắt nhìn Lỗ Lỗ một cái.

Ra phủ, khoe miệng hần liền cong lên.

Điền lão đầu tự nhiên liền nhìn ra hần khác thường, không khỏi một trận bồn chồn. Thời gian gần đây, cháu ngoại lúc nào cũng như nhà chết cha chết mẹ, mặt mày nhợt nhạt, làm trong nhà lão đến con chó mực cũng không dám lại gần hần, thế nào đi một chuyến Lâm phủ, hần liền khôi sắc?

“Tam nhi, con cười cái gì vậy?”

Cố Tam cười đến vỡ răng. Cười gì? Cười tức phụ không đi mất, cười buổi tối ngày kia lại có thể ôm tức phụ!

Tuy nói tới mười bốn ôm về chỉ là một con mèo, nhưng dù thế nào cũng phải đưa nàng trở về vào sáng ngày mười sáu, như vậy hần có thời gian nửa đêm có thể ôm mèo ngủ. Nửa đêm đó... Không được, hần phải về tìm tập sách nghiên cứu một chút, lần này nói gì cũng phải xử xong nàng, mèo ngủ quá câu người, một ngày không ăn xuống bụng, trong lòng hần sẽ sống không yên ổn.

Chỉ là, làm thế nào mới có thể lấy nàng đem về nhà, tính lâu dài trở về sau, hần còn phải lập kế hoạch cho tốt.

“Ông ngoại, tháng này sau ngày mười lăm, ông dạy con xử lý vườn trái cây đi, con nghĩ muốn làm quán sù.” Cố Tam trầm mặc một lát rồi nói. Quán sù tiền tiêu hằng tháng là năm lượng hai, đủ hần nuôi sống mèo ngủ, đến lúc đó dưới chân núi xây một cái viện lớn, lại mua hai tiểu nha đầu hầu hạ nàng.

Điền lão đầu vừa mừng vừa sợ, lão đã chờ mong những lời này đã nhiều năm, lập tức liền gạt đầu tán thưởng, “Xem ra phải chờ lão gia mở miệng con mới bằng lòng làm à. Vậy con cần phải học cho tốt, tháng sau lão gia sẽ mang đại tiểu thư đến vườn trái cây, con theo ta cùng chiêu đãi người. Đến lúc đó, con ở bên cạnh trả lời cho tốt, lão gia nhất định sẽ hài lòng.”

Cố Tam nghe xong rất cao hứng, “Đại tiểu thư cũng tới sao?” Nàng đến, vậy hần khẳng định phải chuẩn bị nghênh tiếp tốt nàng.

Lần này Diễm lão đầu rút cuộc nghe ra ý vị, lão dừng bước lại, xoay người nhìn kỹ Cổ Tam, nhũn mày hỏi: “Tam nhi, con không phải coi trọng đại tiểu thư chứ?” Càng nghĩ, trừ ở Lâm phủ nhìn thấy một vị quốc sắc thiên hương đại tiểu thư, không còn có chuyện gì đáng giá để hấn cao hứng.

Cổ Tam cũng không giấu giếm lão, chỉ cần hấn cười mềo ngốc, ông ngoại sớm muộn gì cũng phải biết, hiện tại nói ra, không chừng ông ngoại còn có thể giúp đỡ trước mặt Lâm viên ngoại nói giúp hấn, bèn nói: “Đúng vậy, ông ngoại, ông coi con có cơ hội không?” Luận gia thế, hấn không được, luận nhân phẩm tướng mạo, Cổ Tam tự nhận không thua ai, hơn nữa hấn biết Lâm viên ngoại là người không coi trọng tiền tài.

“Cơ hội cái rắm!” Diễm lão đầu trừng mắt mắng, “Ta khuyên con sớm dập tắt tâm tư không nên có kia đi! Đại tiểu thư có thân phận gì, con có thân phận gì? Tho tay ngốc chân, làm việc không có nửa điểm cân nhắc, con có thể chiếu cố tốt người yếu ớt như đại tiểu thư sao? Hơn nữa, lão gia hôm nay đã đề cập qua với ta, người muốn kén rể cho đại tiểu thư, giao phó ta để ý người thành thật để chọn đó!”

Cổ Tam thần người ngẩn ngơ, “Kén rể? Hiện tại đang chiêu mộ sao?”

“Không, đại tiểu thư mới mười ba tuổi, nhìn ý tứ lão gia, là muốn cho đại tiểu thư trước học vài năm đã, đoán chừng sau vài năm lại chính thức trừ bị việc này, hiện chỉ là dự bị chọn người mà thôi.” Đang nói, Diễm lão đầu như có suy nghĩ điều gì, hé mắt trừng hấn: “Dù thế nào, con cũng không tính đi ở rể đó chứ? Việc này rất khó, mẹ con dưới lòng đất biết được, sẽ bị con làm cho tức mà sống lại!”

Mềo ngốc mười ba tuổi? Cổ Tam lập tức nhớ tới cặp ngực đầy đà của Lỗ Lỗ, nữ tử mười ba tuổi làm gì có cặp ngực như vậy nha?

Bất quá, kén rể tự hồ vẫn có thể xem là một phương pháp gọn gàng. Cổ Tam nghiêm túc nghĩ ngợi, nói: “Ông ngoại, con thật sự muốn đi ở rể. Cha không coi con là nhi tử, con cũng không cần tốn kém phiền đến lão. Đùng, ông đừng nóng giận a, nếu như thật mẹ con giận mà sống lại, con còn cao hứng hơn nữa!”

“Ta đánh chết người cái thằng nhóc này, nói năng kiêu gì thế hả! Con đứng lại đó cho ta, đừng có chạy!” Diễm lão đầu cười hài ném hấn.

Cổ Tam đã sớm chạy ra xa, chỉ còn lại giọng nói sang sảng vang vọng trước mặt Diễm lão đầu, “Ông ngoại kiểm chế chút đi, con về trước!”

Lâm phủ.

Lỗ Lỗ hôm nay không có tâm tình ngủ trưa, nàng nằm trên giường lật qua lật lại, lòng thầm nghĩ không ra vì sao đuôi mọc dài ra, bọn họ sẽ giết nàng.

Diễm Hạnh ngồi trên ghế đầu cạnh giường, thêu cho nàng cái yếm, vốn tưởng rằng Lỗ Lỗ lật hai cái là ngủ, liền không quấy rầy nàng, lúc này không thể không buông đồ thêu xuống, cầm lấy cái quạt tròn bên cạnh quạt mát cho nàng, “Đại tiểu thư, người nóng quá ngủ không được sao?” Gian phòng này rộng lớn sáng sủa, mảng cửa sổ bằng lụa mỏng đều mở rộng ra, không đến nỗi nóng a.

“Meo...” Lỗ Lỗ ảo não kêu lên một tiếng, nằm bò trên gối đầu hỏi nàng: “Diễm Hạnh, vì sao người không có đuôi?”

Diễm Hạnh buồn cười, đại tiểu thư hỏi qua nhiều lần vấn đề này, trong lòng vẫn nghĩ mình là mèo sao. “Đại tiểu thư, bởi vì ta là người nha, người sao có thể mọc đuôi?”

Lỗ Lỗ mím mím môi, nháy mắt nói: “Nếu như người đột nhiên mọc một cái đuôi dài thì làm sao bây giờ? Ừ, đuôi mèo màu trắng nha, lông xù, loại đuôi rất đẹp mắt đó...”

Chắc là đại tiểu thư được mèo trắng nuôi lớn đi?

Diễm Hạnh trong lòng mặc niệm, trên miệng lại nói: “Thật có đuôi dài, lão gia nhất định sẽ coi ta là yêu quái mà đưa đến nha môn, đúng, nha môn chính là nơi đánh người xấu đó, yêu quái chính là đồ xấu chuyên ăn thịt người hại người đó. Sau đó tri huyện đại nhân sẽ cho nha môn dán bên ngoài một trang giấy, báo cho dân trong trấn biết có yêu quái, sau đó đem ta buộc trên cây gỗ thiêu cháy, còn nhắc nhở dân trấn cẩn thận, lại đề phòng yêu quái chạy đến trấn khác tác quái.”

“Meo... Nếu như yêu quái không làm chuyện gì xấu thì sao, cũng muốn thiêu cháy sao?” Lỗ Lỗ rất ủy khuất, nàng mặc dù là mèo, nhưng nàng không phải yêu quái nha, nàng chỉ ăn thịt, không có ăn người, chưa từng làm chuyện xấu.

Diễm Hạnh rất tự nhiên nói tiếp: “Có yêu quái không làm chuyện xấu sao?” Thấy Lỗ Lỗ sắc mặt có cái gì đó không đúng, nàng mềm giọng trấn an nói: “Đại tiểu thư yên tâm, người đâu phải yêu quái, người và chúng ta như nhau, đều là người. Mèo cũng không phải là yêu quái, có người còn chuyên môn nuôi dưỡng mèo làm thú cưng, chỉ có người mà có đuôi dài, đó mới là yêu quái.”

“Ta không phải yêu quái!” Lỗ Lỗ giận, bỗng nhiên ngồi dậy, trừng mắt Diễm Hạnh nói.

Diễm Hạnh hoảng sợ, đại tiểu thư chưa từng phát giận với các nàng! Nàng chưa kịp quỳ xuống nhận lỗi, liền thấy trên mặt Lỗ Lỗ hai giọt nước mắt chảy xuống, rất đáng thương. Diễm Hạnh lập tức đau lòng, tính tình đại tiểu thư như vậy, chỉ có thể coi nàng như đứa bé mà đối đãi, vội lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Lỗ Lỗ, “Đại tiểu thư đừng khóc, người không phải yêu quái, ai dám nói người là yêu quái, ta trước nhất xé nát miệng hấn!”

Lỗ Lỗ hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn nàng, nghĩ thầm Cổ Tam nói quả nhiên là đúng. Nàng nhìn nhìn ra cửa sổ, quyết định đến lúc đó liền đi tìm Cổ Tam.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Anh Đào rất nhanh liền tiến vào, cười nói: “Đại tiểu thư, Thẩm cô cô tới, lão gia bảo người đi đằng trước báai kiến tiên sinh.”

“Là tiên sinh dạy ta quy củ sao?” Lâm viên ngoại vẫn luôn nhắc tới hai tiên sinh, Lỗ Lỗ biết nam tiên sinh họ Tống, còn Thẩm cô cô nhất định là nữ tiên sinh.

Thấy Anh Đào gật đầu, Lỗ Lỗ liền quay đầu nằm xuống, “Không đi, ta không muốn học quy củ.” Điem Hạnh đã giải thích qua quy củ với nàng, Lỗ Lỗ không cần học nữa, nàng có thể bước đi, có thể ăn cơm, có thể cười, may vá cái gì có Anh Đào và Điem Hạnh giúp, trong nhà còn có hai tú nương chuyên môn may y phục cho nàng, nàng căn bản không cần học. Ngay cả đọc sách viết chữ, nếu như không phải là tiên sinh cho ăn cá khô ngon, nàng cũng không học.

Lỗ Lỗ quay người qua, Anh Đào không nhìn thấy nàng cuộn mình hờn giận, bắt đắc dĩ cùng Điem Hạnh liếc mắt nhìn nhau tiến lên phía trước nói: “Đại tiểu thư, lão gia nói, người nếu ngoan ngoãn nghe lời, buổi tối sẽ đem con tuần lộc làm thịt cho người ăn.”

“Thật không?”

“Thật! Lão gia mới từ chỗ Bùi thiếu gia trở về, nghe nói cần dùng nửa con tuần lộc để làm tiệc. Vốn lão gia đang rầu vì đầu bếp trong phủ chưa từng làm thịt tuần lộc, sợ lãng phí lung tung. Bùi thiếu gia liền cười nói để cho Tống tiên sinh làm đầu bếp. Lão gia lo lắng điều này vũ nhục Tống tiên sinh, Bùi thiếu gia liền theo đến, hiện đang ở chỗ Tống tiên sinh uống trà.”

Lỗ Lỗ đã biết chuẩn xác hai tin tức, tin tốt là buổi tối có thể ăn được thịt tuần lộc do tiên sinh làm, tin xấu là thịt tuần lộc thiếu đi một nửa!

“Còn một nửa con tuần lộc đâu?” Nàng nhẹ đưa ánh mắt ngồi dậy.

Điem Hạnh đi chuẩn bị xiêm y gặp khách cho nàng, Anh Đào giải thích: “Nửa con kia lão gia chuẩn bị đưa đến Đường phủ, Đường gia lão thái thái đại thọ bảy mươi, bàn tiệc chắc cần nhiều món ăn đặc sản thôn quê, lão thái thái khẳng định cao hứng.”

Lỗ Lỗ vừa tùy Điem Hạnh mặc quần áo cho, vừa chu mỏ nói: “Không có thịt tuần lộc ăn, bà ấy liền không cao hứng sao? Đó là đồ của nhà chúng ta, là Cố Tam đưa cho ta mà!”

“Cố Tam?” Điem Hạnh chấn động một trận, nghi ngờ nhìn về phía Anh Đào.

Anh Đào luống cuống vội trấn định xuống, thần sắc tự nhiên nói: “Chính là cái người săn bắn được con tuần lộc đó.”

Điem Hạnh ừ nhẹ, không đem chuyện này để trong lòng, cười nhìn Lỗ Lỗ nói: “Đại tiểu thư, lão gia bây giờ biếu đồ cho Đường gia, này sau Đường gia cũng sẽ biếu lại cho chúng ta, cái này kêu là đạo lý đối nhân xử thế, người chịu khó học cùng Thẩm cô cô, tiên sinh cũng sẽ dạy cho người.” Vừa nói, vừa khom lưng mang hài cho Lỗ Lỗ, đỡ nàng xuống đất. Rửa mặt chải đầu, ba người đi đến tiền viện.

Đi tới cửa, liền nghe thấy một giọng nói xa lạ: “Lão gia, ta đã biết ý người, chỉ là dạy quy củ này, tình huống của đại tiểu thư đặc biệt, một mực dùng mềm mỏng nàng thì không được, phải nghiêm khắc một chút mới có thể sửa đổi được những thói quen không tốt, tin người là người thấu đáo, cho nên ta mới đến. Người yên tâm đi, đại tiểu thư cứ giao cho ta, ta đảm bảo không quá một tháng, đại tiểu thư có thể đi ra ngoài dự tiệc, chỉ cần nàng không nói lời nào, người ngoài tuyệt đối không đoán được qua bộ dáng của nàng. Đương nhiên, người đau lòng nữ nhi, không đành lòng nàng bị khổ, ta đây đều biết, người không cần lo lắng, ta cũng đã dạy rất nhiều tiểu thư bướng bỉnh trên thị trấn, đều có chừng mực.”

Là nữ tiên sinh sao? Lỗ Lỗ tò mò đi vào.

Hai nha hoàn đều vì lo cho đại tiểu thư nhà mình mà toát mồ hôi một phen, chỉ cần nghe giọng nói kia có vẻ không tốt, liền biết tính tình Thẩm cô cô không tốt đẹp gì. Sau khi vào phòng, Điem Hạnh ngoan ngoãn cúi đầu, Anh Đào lại nhìn lướt qua phu nhân ngồi phía bên phải lão gia.

Người nọ tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt bình thường, chỉ có chút gầy, làm cho mặt bà thêm phần nghiêm nghị, tươi cười hiền hòa ẩn vào bên trong. Không hổ là nữ tiên sinh mời từ trên thị trấn, cái giá phải trả quả nhiên khá lớn, sau khi đại tiểu thư vào cửa, bà tiếp tục ngồi một hồi mới đứng dậy, từ trên xuống dưới một phen quan sát đại tiểu thư, trong mắt liên tiếp thoáng qua kinh diễm, nghi hoặc và tìm tòi nghiên cứu. Anh Đào bĩu môi, cúi đầu.

Thẩm cô cô từng bước nhỏ đi đến bên Lỗ Lỗ, trong mắt bà, nàng hoàn toàn không giống với hình ảnh cô thôn nữ trong tưởng tượng.

Trước mắt thấy, đó là cặp chân nhỏ đang bị quần lụa trắng lung linh che khuất, bởi vì biết Lỗ Lỗ không có bó chân, Thẩm cô cô mới kinh ngạc. Chân nhỏ như vậy, chỉ lớn hơn cái bọc lược một chút, mang giày rất đẹp, cỏi tất mà nắm trong tay liền chọc người triu mến. Lại nhìn nàng thêm một chút, quần trắng phối với tiểu sam tím nhạt, hành động nhiều vẻ tha thướt, so với cử chỉ ôn trọng của các đại gia tiểu thư còn muốn linh động hơn ba phần, khuôn mặt lại không có vẻ tương đồng với như di nương của các quan lớn trên kinh.

Thấy rõ tướng mạo Lỗ Lỗ, Thẩm cô cô hầu như chỉ còn lại một ý niệm trong đầu: Lâm viên ngoại tìm về không phải là nữ nhi bị mèo hoang nuôi lớn, mà là lão Miêu trăm năm trong núi hóa thành yêu tinh đi? Bỗng không thể nào trời sinh một bộ treu chọc nam nhân mị thái như vậy?

Huệ nương, qua đây bái kiến Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh là cha cố ý lên thị trấn mời tới, sau này con phải theo người học quy củ, hiểu không?” Lâm viên ngoại yêu thương mà đem Lỗ Lỗ lại sát bên người, cười dặn dò.

Lỗ Lỗ ôm cánh tay Lâm viên ngoại, sợ hãi kêu một tiếng “Thẩm cô cô.” Nữ nhân này nhìn có điểm hung dữ nha.

Thẩm cô cô chân mày lập tức nhíu lại, quỳ gối hành lễ, “Đại tiểu thư, ngồi có tướng ngồi, đứng có tướng đứng, người cũng không thể dựa vào trên người lão gia.”

“Meo...” Lỗ Lỗ ngửa đầu nhìn Lâm viên ngoại kêu lên một tiếng, “Cha, không thể dựa vào cha sao?”

Lâm viên ngoại lúng túng cười, nhìn Thẩm cô cô nói: “Ngươi vừa từ thị trấn qua đây, đi đường xe ngựa mệt nhọc, hôm nay không cần vội vàng dạy nàng, hay là trước nghỉ ngơi cho tốt một chút đi. Điềm Hạnh, phòng Thẩm tiên sinh thu dọn ổn thỏa chưa?”

“Bẩm lão gia, đều đã thu dọn xong.”

Lâm viên ngoại gật đầu, “Ừ, vậy ngươi mang Thẩm tiên sinh qua đó đi. Thẩm tiên sinh, có cần cái gì, cứ sai khiến nha đầu kia là được.” Thẩm cô cô chân mày nhíu nhíu, cuối cùng cũng không nói gì thêm, tạ ơn Lâm viên ngoại, theo Điềm Hạnh đi ra. Ngày mai dạy thì ngày mai dạy, bà cũng không tin, Lâm viên ngoại sẽ vẫn quen cách của đại tiểu thư, bà đã tới, thì không thể đập vỡ danh tiếng của chính mình.

Đợi bà đi một hồi, Lỗ Lỗ liền làm nũng nói: “Cha, con không thích tiên sinh này, không cho bà dạy không được sao? Có Tống tiên sinh cũng đủ rồi!” Lâm viên ngoại sờ sờ đầu nàng, dần lòng đẩy nàng ra, lời nói thâm thúy dặn dò: “Huệ nương ngoan, điều Tống tiên sinh có thể dạy, Thẩm tiên sinh không thể dạy, nhưng điều mà Thẩm tiên sinh có thể dạy, Tống tiên sinh cũng không cách nào dạy con được. Con học cho tốt đi, tranh thủ học nhanh một chút, như vậy cũng không cần bà dạy lâu.”

Đó chính là còn phải học nha, Lỗ Lỗ không vui chu miệng lên.

“Ha ha, Huệ nương còn có thể tức giận với cha sao! Đừng tức giận, đừng tức giận, đêm nay chúng ta ăn thịt tuần lộc, Tống tiên sinh tự mình xuống làm bếp!”

“Meo! Tiên sinh làm ăn ngon lắm! Cha, con muốn xem Tống tiên sinh nấu ăn có được không?” Lỗ Lỗ hưng phấn hỏi.

Lâm viên ngoại lập tức lắc đầu, “Không được đâu, Tống tiên sinh chắc chắn không muốn.”

“Con đi hỏi hán một chút!” Lỗ Lỗ hiện không sợ Tống Ngôn, nói xong cũng nhanh chân chạy ra ngoài. Nàng biết Tống Ngôn đang ở đâu nha. Lâm viên ngoại vội vàng phân phó Thường Ngộ: “Đi, ngươi đi nhìn đại tiểu thư, đừng để cho nàng náo loạn!”

Thường Ngộ đang một mực cúi đầu yên lặng lắng nghe lời dặn, vội chạy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hiểu Lâm

Tống Ngôn thích yên tĩnh, Lâm viên ngoại liền an bài cho hán một viện yên tĩnh, trừ sáng sớm có một tiểu gia nhân đến quét tước đình viện, thường bên này rất ít người đi lại.

Sau khi Lỗ Lỗ chạy đi, Thường Ngộ cùng anh Đào đuổi theo nàng, chạy qua tiền viện, đến chỗ rẽ vào con đường nhỏ u tịch thông đến Tống Ngôn viện, Thường Ngộ để anh Đào chờ ở đây, hán một mình đuổi theo. anh Đào lặng lẽ, rất thức thời núp ở một gốc cây liễu, nhìn xa xa mặt hồ sừng sờ.

Nàng biết, Thường Ngộ căn bản là không muốn ngăn đại tiểu thư, bởi vì hán ra khỏi chính viện liền có ý chạy chậm lại, nếu không phải như vậy, bọn họ đã sớm bắt kịp nàng, còn để nàng giống như đang chơi đùa chạy tới bên này sao?

Ở đây yên tĩnh không người, Thường Ngộ chắc là muốn lên cùng đại tiểu thư trò chuyện đi?

Nghĩ tới đây, anh Đào có chút áy náy, vô luận là Cố Tam hay là Thường Ngộ, bọn họ đối với đại tiểu thư đều quá mức thân cận, nàng thân là nha hoàn của Lâm gia, liền không nên gạt lão gia. Thế nhưng nói ra sẽ có hậu quả gì? Trước đây nàng vì sợ Thường Ngộ, giúp hán len lén thân thiết với đại tiểu thư nhiều lần, bây giờ nói ra, nếu Thường Ngộ căn ngược, nàng cũng không có kết cục tốt. Chuyện của Cố Tam thì lại không thể nói ra vì liên lụy đến khuê dự của đại tiểu thư, anh Đào không hi vọng đại tiểu thư bị thương tổn. Trong sạch chính là tính mạng của nữ nhân, mặc dù là lão gia, nếu biết đại tiểu thư..., thái độ đối với đại tiểu thư chỉ sợ là sẽ thay đổi.

anh Đào khổ sở thay cho đại tiểu thư.

Quên đi, Thường Ngộ cùng Cố Tam đã đạt thành hiệp nghị rồi, nàng cứ tiếp tục duy trì yên lặng đi. Tương lai rốt cuộc thế nào, không phải một tiểu nha hoàn như nàng có thể khống chế, nhưng mặc kệ đại tiểu thư chiều ai ở rể, nàng cùng Điềm Hạnh đều là nha hoàn thiết thân của đại tiểu thư lão nhân gia, chỉ cần các nàng không phạm sai lầm lớn, theo tính cách của đại tiểu thư, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi hai nàng.

Lại nói, đại tiểu thư là người đơn thuần không hiểu chuyện, Thường Ngộ đối tốt với đại tiểu thư, cũng không thừa cơ mà bắt nạt đại tiểu thư, thấy rõ hán không có ác ý lừa nàng ấy. Mà hán là người bên cạnh lão gia, được coi trọng, Ngộ quân gia cũng khách khí với hán ba phần, tất cả hạ nhân trong phủ đều nhận định Thường Ngộ là người có khả năng và đặc lực mà lão gia để lại cho đại tiểu thư, vậy nàng không có lý do gì vì một người ở rể còn chưa biết mặt mà đắc tội với hán.

Nghĩ thông suốt, anh Đào thở phào một cái, quay đầu nhìn phía trước.

Chỗ đó đã không còn thấy bóng dáng hai người.

Thường Ngộ bắt kịp Lỗ Lỗ ngay trước cửa nguyệt của Tống Ngôn viện, “Đại tiểu thư, Tống tiên sinh cùng Bùi thiếu gia đang nói chuyện, người không thể vào.”

Hỏi thăm của Lỗ Lỗ có chút bất ổn, thờ gấp hỏi hẩn: “Vì sao không được a?”

trên đường nàng chỉ đi dưới bóng cây, trên người ra mồ hôi cũng không nhiều, nhưng hai má vẫn là nổi lên hai luống đỏ ửng, giờ nàng ngửa đầu nhìn Thường Ngộ, liền đem khuôn mặt kiều mị như đoá hải đường hiện ra hoàn toàn trước mặt Thường Ngộ. Hai người kẻ quá gần, Thường Ngộ yên lặng nhìn nàng, nhất thời quên trả lời, tầm mắt hẩn theo đôi mắt thuần khiết mỹ lệ của nàng một đường đi xuống phía dưới, rơi vào trên chiếc cổ trắng muốt. Bởi vì chiều cao chênh lệch, nàng đứng một tư thế biếng nhác, ngực nàng phập phồng, hẩn thậm chí nhìn được hai mảnh êm dịu bên cạnh...

Thường Ngộ nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra tình cảnh lúc Cố Tam dắt nàng từ sau cây bước ra. không có bức ép, không có dụ dỗ, nàng cam tâm tình nguyện để Cố Tam nắm tay, dùng loại ánh mắt ý lại mà hẩn từng thấy để nhìn Cố Tam, thân thiết tự nhiên.

“Đại tiểu thư, thật người cùng Cố Tam ở qua một buổi tối sao?” hẩn rốt cuộc nhìn không được hỏi lên.

Sao lại nhắc tới Cố Tam?

Lỗ Lỗ vừa định trả lời, đột nhiên nhớ ra Cố Tam cản dận, liền lắc đầu nói: “không nói cho người, hẩn không cho ta nói chuyện của hẩn với người khác”

Người khác...

Thường Ngộ cười khỏ, đáy mắt chậm rãi phát ra tia lửa giận hùng hực, bị hẩn nén xuống. hẩn kéo Lỗ Lỗ đến bên cạnh bóng cây thúy trúc, yên lặng hỏi: “Đại tiểu thư, chúng ta không nói việc của hẩn, vậy người nói cho ta biết, đêm đó người tại sao lại muốn ở cùng hẩn, là hẩn ép buộc kéo người đi sao?” Có lẽ là nàng đang chơi đùa trong núi, bị Cố Tam tình cờ bắt gặp, mạnh mẽ muốn nàng?

“không phải đâu, là ta trèo lên trên cây tìm hẩn. Trời tối, ta sợ ở trong núi còn có con thú lợi hại hơn ta, nên chạy theo hẩn làm bạn.” Lỗ Lỗ có chút do dự nói, không biết như vậy có tính là không đề cập đến Cố Tam?

“hẩn dựng phòng ở trên cây sao?”

“Ừm, là nhà gỗ rất nhỏ, bất quá ngủ bên trong rất lạnh, quay đầu là có thể thấy được mặt trăng, đúng rồi, hẩn còn dạy ta nói chuyện nữa.”

cô nam quả nữ ở chung một phòng, Thường Ngộ nắm chặt nắm tay, sau đó mang theo tia hi vọng hỏi: “Vậy hẩn có ép buộc người hay không?”

“Ép buộc là cái gì?” Lỗ Lỗ hoang mang nháy mắt.

“Chính là, cởi xiêm y của người...”

“Ta đâu có mặc xiêm y, bất quá hẩn hôn ta một hồi rồi hẩn tự cởi xiêm y, sau đó...”

“Đừng nói nữa!” Thường Ngộ không nén nổi nữa mà đầy ngập lửa giận, một quyền đánh lên bức tường thấp bên cạnh, Cố Tam kia đúng là cảm thú, hẩn tại sao lại có thể!

Lỗ Lỗ hoảng sợ, nàng sợ người khác giận, lập tức trong mắt liền ứa lệ, “Ta không nói, người đừng nóng giận!” Nàng thích nhìn bộ dáng Thường Ngộ hí mắt cười, chứ không muốn xem hẩn nhịu mày xỉ mặt như vậy, so với tiên sinh quả thật còn đáng sợ hơn.

Thường Ngộ căn bản không nghe thấy tiếng Lỗ Lỗ khóc nức nở. hẩn đứng trước tường, ngực như bị tảng đá lớn đè nặng khó chịu, bết tắc khó có thể hô hấp. hẩn xem đại tiểu thư hồn nhiên như hải tử, nâng niu đại tiểu thư trong lòng bàn tay, lại sớm bị gã Cố Tam lỗ mãng kia lăng phí, hôm nay còn tìm tới cửa! Cố Tam muốn làm cái gì? Còn muốn bắt nạt đại tiểu thư nữa sao? Gã còn dám đến, hẩn tìm người đánh cho tàn phế chân gã! Nếu là gã còn dám nói nửa câu tổn hại khuê dự đại tiểu thư, hẩn sẽ làm cho gã một đời đều không thể lên tiếng!

“Thường Ngộ, ta không đi tìm tiên sinh, ta nghe lời người, người đừng nóng giận.” Lỗ Lỗ nhẹ nhàng lôi kéo tay áo hẩn, cẩn thận từng li từng tí nói.

Nhìn tay nàng, thân hình Thường Ngộ hơi cứng, hẩn cho tới bây giờ cũng không muốn nàng sẽ làm động tác này đối với mình. Lấy lại tinh thần, hẩn cuống quýt tránh nàng nói: “Đại tiểu thư, ta không giận, chúng ta trở về đi.” Đại tiểu thư cái gì cũng không hiểu, nàng vô tội, hẩn không nên trước mặt nàng điên cuồng, không nên dọa sợ nàng. Chuyện cho tới bây giờ, hẩn hi vọng đại tiểu thư một đời đều hồ đồ như vậy, tránh cho ngày sau khỏi khổ sở. Lỗ Lỗ không tin, nàng lôi tay áo Thường Ngộ, trong mắt còn khóc cầu: “Người thật không tức giận? Vậy người cười một cái cho ta xem!” Nàng dựa vào sát quá, Thường Ngộ tim đập rối loạn một chút, vừa nỗ lực kéo tay áo trở về, vừa miễn cưỡng xà một chút khóe miệng. Cười, hẩn còn có tâm tình cười sao?

Lỗ Lỗ không hài lòng nhìn hẩn cười chiếu lệ, kiên trì không buông tay, “không phải như vậy, muốn loại cười nheo mắt lại á!”

Thường Ngộ đành ép buộc mình tự nghĩ một chút chuyện hài lòng, sau đó liền nhớ ra ngày đó Lỗ Lỗ ngồi xổm bên hồ nhìn cá trông bộ dáng khả ái, thật tình bật cười.

Lỗ Lỗ lập tức không còn sợ hãi khấn trương nữa, cũng nhìn hấn cười cười, xoay người liền hướng cửa đira. Thường Ngộ hết giận, hay là nàng giờ đi tìm tiên sinh.

“Đại tiểu thư, người không thể đi, Tổng tiên sinh...” Thường Ngộ đuổi theo, vượt qua cửa nguyệt, vừa định ngăn cản Lỗ Lỗ, không nghĩ Lỗ Lỗ lại dừng lại. Thường Ngộ trong lòng vui vẻ, cho rằng đại tiểu thư sẽ không đi, lại không ngờ sau khóm thúy trúc lại xuất hiện hai bóng người, nam tử mặc trang phục trắng ôn nhuận như ngọc, nam tử mặc trang phục xám ánh mắt như sao lạnh, còn không phải Bùi Sách cùng Tổng Ngôn sao?

“Các người làm gì ở đây vậy?” Tổng Ngôn nhìn thấy Lỗ Lỗ liền nhíu mày, lại nhìn thấy Thường Ngộ phía sau nàng, sắc mặt liền khó coi. Lỗ Lỗ thử thăm dò đi tới trước mặt hấn, lấy lòng nhìn hấn: “Tiên sinh, người muốn làm thịt tuần cho ta ăn phải không? Ta muốn xem người làm, được không?”

Tổng Ngôn không để ý đến nàng, nhì về phía Thường Ngộ dò hỏi.

Thường Ngộ cúi đầu giải thích: “Tổng tiên sinh, đại tiểu thư nghe nói tiệc tối nay do người làm đầu bếp, liền không thể chờ đợi được chạy tới, ta tới để thỉnh nàng trở lại. Đại tiểu thư không hiểu chuyện, kính xin người không nên trách cứ.”

Tổng Ngôn liếc mắt nhìn Bùi sách một cái đầy trách cứ. Nếu không phải Bùi Sách bên cạnh sọc dưa(*), Lâm viên ngoại làm sao có thể nghĩ đến hấn?

(*) nguyên văn là ‘hạt trộn đều’ không hiểu rõ thành ngữ này, nên tạm dịch thành ‘sọc dưa’, ý nói người vô duyên, đâm chọc vào chuyện người khác, làm chuyện vô ích...

Bùi Sách nhàn nhạt cười. Quân tử xa nhà bếp, nhưng không xuống bếp cũng chưa chắc là quân tử, thích tự mình nấu nướng cũng chưa chắc là tiểu nhân, cho tới bây giờ, biểu hiện bề ngoài sao có thể so với phẩm hạnh bên trong. Tổng Ngôn thích tự tay nấu ăn, khó có được thịt tuần lộc hi hữu này, dù cho mình không nói ra, hấn cũng sẽ ngứa tâm, chỉ e đến lúc đó lại không có mặt mũi nói thẳng với Lâm viên ngoại, chờ đầu bếp làm thịt tuần lộc xong gia nhân đưa đến cho hấn ăn, hấn lại gào lên là phung phí của trời ấy chứ.

Đương nhiên, hấn đến “Thỉnh” Tổng Ngôn xuất thủ, cũng là có tâm tư. không thể không nói, Tổng Ngôn trù nghệ kỹ càng, hấn thật lâu rồi không được thưởng qua.

Tổng Ngôn làm sao đoán không ra được tâm tư Bùi Sách? Nhưng hấn thích nấu ăn, không có nghĩa là thích bị người khác vây xem.

“Người viết xong bảng mẫu chữ chưa?” Ánh mắt hấn lạnh lạnh nhìn Lỗ Lỗ, thanh âm yên lặng lại mang theo uy nghiêm.

“Meo...” Bảng chữ mẫu? Lỗ Lỗ sớm quên bỏ ra sau đầu, đáng tiếc gọi xong, nàng mới phát hiện Tổng Ngôn gờ tay lên. Chẳng cần trong tay hấn có gậy trúc, Lỗ Lỗ cũng sợ muốn chết, cuống quýt chạy đến phía sau Thường Ngộ, nắm chặt xiêm y Thường Ngộ, vờn đầu ra xin tha: “Tiên sinh ta biết sai rồi, lần sau không dám kêu nữa, ta định tối nay mới làm bài tập, người để ta xem xem người đi?”

Mặc dù cả ba nam nhân đều hiểu nàng chính là nói không có ý tứ, nhưng giờ khắc này, ba người ánh mắt đều thay đổi. Thường Ngộ là vì động tác thân thiết của Lỗ Lỗ mà tìm đập, Bùi Sách là vì tiếng mèo kêu quen thuộc mà tâm sinh hoang mang, Tổng Ngôn thì lại là đang phẫn nộ càng thêm lúng túng, cái gì gọi là xem hấn? một cô nương chưa chồng nói ra những lời này, còn ra thể thống gì?

“Lập tức trở lại, bằng không ngày mai không có thưởng cho!”

“Tiên sinh...” Lỗ Lỗ đáng thương cầu khẩn nói.

Tổng Ngôn nhìn chằm chằm Lỗ Lỗ, trong mắt hấn ý không giảm, tràn đầy uy hiếp.

“Vậy ta trở lại là được rồi, không cho người không thưởng cho ta!” Lỗ Lỗ không dám cưỡng cầu nữa, nhưng nàng rất không cao hứng, liền chu miệng lên thờ phỉ phỉ nhìn Tổng Ngôn nói to, sau đó quay đầu bước đi. Thường Ngộ lần nữa lại hướng Tổng Ngôn bồi tội, duy trì khoảng cách mười bước chân phía sau Lỗ Lỗ cùng đi.

Tổng Ngôn nhìn theo bóng lưng Lỗ Lỗ, yên lặng nắm chặt tay. không gặp chẳng bao lâu, nàng tính tình ngày càng tăng trưởng, lá gan cũng lớn a! Có phải sáng sớm này hấn đối với nàng quá tốt, nàng học được gió chiều nào theo chiều ấy, được đằng chân lân đằng đầu?

Đối với Bùi Sách, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Ngôn đối đãi với Lỗ Lỗ, cười hỏi: “Lúc nàng học mèo kêu, người thật sự đã đánh nàng sao?”

Tổng Ngôn lập tức nhớ tới tình cảnh lúc Lỗ Lỗ tựa trên cánh cửa khóc cầu, trên mặt nóng lên, nhắc chân đi về phía trước, “Vi sao không đánh? không đánh nàng liền không nhớ được giáo huấn, ta đây cũng là vì muốn tốt cho nàng.”

Bùi Sách chậm rãi đuổi kịp, rất lâu sau mới nói thật nhỏ nhẹ như lông: “Có phúc mà không biết hưởng...”

“Người vừa nói cái gì?” Tổng Ngôn không nghe rõ, quay đầu lại nhìn hấn.

Bùi Sách nhẹ nhàng cười, “Ta nói đêm nay có lộc ăn.”

Tổng Ngôn hừ một tiếng, lại cũng lười nói chuyện với hấn.

Bên kia Lỗ Lỗ thờ phỉ phỉ dẫn anh Đào trở lại trong hậu viện, Điền Hạnh sớm đem giấy bút đã chuẩn bị xong, “Đại tiểu thư, hôm nay bài tập còn chưa

viết, người mau viết đi, một hồi lão gia mở tiệc chiêu đãi Bùi thiếu gia và Tống tiên sinh, thế nào cũng gọi người qua đó, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất khuya mới về.” Thầm cô cô tới, đại tiểu thư ngày mai bắt đầu học quy củ, lão gia vì trấn an đại tiểu thư, đêm nay nhất định mọi chuyện sẽ chịu theo đại tiểu thư.

“không viết! Ta không đi học!” Lỗ Lỗ ngồi trên giường, một cước đá rơi giấy.

anh Đào cười nhặt giấy lại, khom lưng mang vào cho nàng, “Đại tiểu thư giận mà nói vậy, chẳng lẽ người không muốn ăn cá khô của Tống tiên sinh?”

“Nhưng hán không cho ta xem hán nấu ăn!”

“Đó là bởi vì người chưa làm xong bài tập đó.” anh Đào thuận miệng khuyên nhủ, chỉ mong đại tiểu thư ngoan ngoãn viết chữ, bằng không ngày mai chọc giận Tống tiên sinh, nàng cầu tình cũng không tốt mà không cầu cũng không tốt, thế khó xử. Hơn nữa lúc Tống tiên sinh giận rất nghiêm túc, đừng nói đến khả năng kém chịu đòn của đại tiểu thư, ngay cả nàng cũng sợ đến run rẩy.

Lỗ Lỗ lại hiểu thành ý tứ khác, hưng phấn nói: “Ý người là, nếu ta viết xong bài tập, tiên sinh sẽ cho ta xem?”

“Này...” anh Đào ngập ngừng cả người, nghĩ phủ nhận, chống lại ánh mắt ngập tràn ý chí chiến đấu của Lỗ Lỗ, nàng sợ nàng phủ nhận, tính tình đại tiểu thư sau đó lại đùa giỡn, đành phải kiên trì gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Thích

Lỗ Lỗ thật rất muốn xem tiên sinh nấu ăn như thế nào.

Trước đây ở Mèo tộc, tộc nhân thường nướng thịt ăn rất ngon, chỉ có một lần trong đại điển tộc, các nàng mới có may mắn nhìn thấy quá trình quay thịt, thấy được ánh lửa xán lạn rực rỡ chói mắt. Mấy ngày nay được ăn nhiều đồ ngon lạ như vậy, vừa nhìn cũng biết là không phải do nướng lửa mà ra, Lỗ Lỗ là người hiếu kỳ, nên muốn biết nữ đầu bếp chế biến như thế nào. Nhưng lão tộc trưởng dặn nữ đầu bếp không cho nàng xuống bếp khi đang làm cơm, nói là sợ khói dầu làm nàng sặc. Thế là, Lỗ Lỗ chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn qua, nghe các loại tiếng vang phát ra từ bên trong.

Bây giờ tiên sinh muốn xuống bếp, ngắt lại liền chảy cả nước miếng. Nhưng giờ không phải là lúc để chảy nước miếng.

Lỗ Lỗ dùng sức nén nước bọt, vô cùng nghiêm túc dùng bút tô chữ, rớt cuộc trước khi trời tối viết xong mười lăm trang bảng mẫu chữ.

Rửa tay xong, lúc Diễm Hạnh chải đầu cho nàng, Anh Đào trước vẫn đi tìm hiểu giờ chạy trở về, thở gấp nói: “Đại tiểu thư, Tống tiên sinh bắt đầu chuẩn bị nấu món ăn!”

Lỗ Lỗ nhảy dựng lên, Diễm Hạnh vội với theo cấm trăm ngọc lên đầu nàng, kinh ngạc hỏi: “Vậy sao?”

“Vâng, thực ra còn có một món canh thịt nhân sâm, nhưng đang được hầm, chờ xào xong món kia... thịt tuần lộc băm năm màu, canh cũng chín tới!” Anh Đào trước theo Thường Ngộ hỏi thăm tin tức, giải thích: “Đại tiểu thư, năm màu chính là năm loại vật phẩm có màu sắc khác nhau, ớt xanh, măng sọt trắng, nấm hương xám, chân giò hun khói đỏ, Tây Bì vàng và Nhị Hoàng”

Lỗ Lỗ lần này thiếu chút nữa nhìn không nổi, nuốt nước miếng nói: “Nhiều đồ như vậy nên cùng nhau làm, chúng ta đi!” Mặc dù nàng chỉ biết có ớt xanh cùng nấm hương, còn lại nàng đều không biết ăn thế nào, nhưng nếu là tiên sinh làm, vậy khẳng định là ngon. Diễm Hạnh dùng nơi cửa, bắt đầu đi nhìn hai người chạy xa, giấu lại Anh Đào miêu tả, nàng cũng có chút thêm. Đáng tiếc lần này Tống tiên sinh làm đầu bếp, thịt tuần lộc lại khó có được, dự đoán ngay, dù yến hội kết thúc còn đồ ăn thừa, các nàng cũng không được ăn.

“Diễm Hạnh, đại tiểu thư vội vàng đi đâu vậy?”

Thanh âm này vang lên quá đột ngột, Diễm Hạnh hoảng sợ, vừa nhìn trái phải, phát hiện Thầm cô cô đang đứng không xa ngay hành lang bên cạnh. Lúc này sắc trời mờ tối, bà ấy không nói tiếng nào, lại ăn mặc màu tối, nếu không nhìn kỹ, thật nhìn không ra là có người đang đứng ở đó. Để tiện chiếu cố đại tiểu thư, Thầm cô cô liền ở sương phòng ngay bên cạnh, bây giờ thấy tư thế bà như vậy, chắc chắn là theo dõi nhất cử nhất động đại tiểu thư.

“Thầm cô cô, đại tiểu thư ra phía trước bồi lão gia dùng cơm” Diễm Hạnh tránh nặng tìm nhẹ nói. Nửa ngày này Thầm cô cô vẫn ở trong hậu viện, nghỉ ngơi trong phòng, không ai nói cho bà ta biết, bà sẽ tuyệt đối không biết sự tình của đại tiểu thư gặp Bùi thiếu gia cùng Tống tiên sinh.

Thầm cô cô đã tới bên cạnh Diễm Hạnh, sau khi liếc mắt nhìn phía trước một cái, mới mặt mày không thay đổi khiển trách: “Đại tiểu thư không hiểu chuyện, các người là nha hoàn nên quản nàng cho tốt, đừng suốt ngày chỉ biết lấy lòng đại tiểu thư. Người xem đi, nàng chạy như điên vậy, có nửa điểm nào giống bộ dáng một đại gia tiểu thư?”

“Tạ Thầm cô cô dạy bảo, Diễm Hạnh nhớ kỹ.” Diễm Hạnh lập tức cúi đầu nhận lỗi, thái độ rất cung kính.

Thắm cô cô ý vị không rõ, hừ một tiếng, quay người đi.

Diễm Hạnh nhìn theo bà về phòng, vừa trấn định xong thì trên khuôn mặt rớt cuộc hiện ra một tia lo lắng. Thắm cô cô nghiêm khắc khác với Tống tiên sinh, không biết đại tiểu thư có để ý không... Lỗ Lỗ sớm đã quên trong nhà có thêm một Thắm cô cô. Nàng len lén chạy tới tiền viện, nghe nói Lâm viên ngoại và Bùi Sách đã đi trước đến đình hồ, lập tức yên lòng, dẫn Anh Đào chạy đi phòng bếp. Tới nơi thì thấy Lâm gia nữ đầu bếp và nha đầu đầu nhóm lửa tất cả đều đứng xa xa bên ngoài, đều là bị Tống Ngôn đuổi ra.

Lỗ Lỗ không để ý các nàng hành lễ, bỏ lại Anh Đào, lặng lẽ bước đi thông thả hướng tới cửa bếp. Bước lên hai bậc thềm, nàng khom lưng, ngồi xổm sau bức tường gạch, chậm rãi thò đầu ra, nhìn vào bên trong.

Bên trong tổng cộng có bốn bếp lò to, trong đó có hai cái bếp đang đốt củi, một bên gần như muốn tắt, một bên đốt lửa rất lớn, mà tiên sinh nàng nha, chính là đang khom lưng đứng ở bếp có lửa to, một tay để sau lưng, một tay cầm xẻng com đào tới đào lui. Oa, tiếng xẻng va chạm, kèm theo tiếng dầu sôi phát ra tư tư vang vang, truyền vào trong tai dễ nghe không thể tả.

Hắn vẫn mặc một thân áo xám, lúc này vạt áo vén lên từ bên hông, lộ ra hai cái chân thon dài, cho dù bên trong có mặc quần trắng, Lỗ Lỗ cũng khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Thì ra phía dưới áo của tiên sinh là như vậy, nàng nhìn thấy lần đầu tiên đó. Bất quá chân hắn thật dài a, Lỗ Lỗ nhỏ nhỏ hâm mộ một chút, vừa cẩn thận nhìn một hồi, rồi mới ngẩng đầu nhìn đến mặt hắn. Ừm, tiên sinh đỏ mặt, là nóng sao? Nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy tiên sinh đỏ mặt nhìn rất đẹp, tự hồ như không có dữ dằn như trước nữa. Lỗ Lỗ nhìn đến nhập thần, đến khi Tống Ngôn cảm thấy có điều gì lạ liền nhìn sang, nàng cũng không dời mắt nhìn hắn, thần sắc rất là si mê.

“Sao nguoi lại tới đây?” Tống Ngôn nhú mày, buông xẻng com đi tới cửa. Bị học sinh nhìn thấy bộ dáng hẩn xào rau, Tống Ngôn rất muốn mặt mình trông nghiêm khắc dữ dằn một chút, nhưng nhìn Lỗ Lỗ mắt sáng ngời ngời xổm chỗ ấy, hắn cũng không rõ vì sao lại không hề tức giận.

Meo! Bị phát hiện!

Lỗ Lỗ trong lòng len lén kêu lên, quay đầu định chạy, nhưng người ta đã đi tới trước mặt, muốn chạy cũng không kịp, Lỗ Lỗ đành phải ngoan ngoãn đứng lên, cúi đầu giải thích: “Tiên sinh, ta viết chữ xong rồi. Nguoi nói ta viết chữ xong có thể tới thăm nguoi.”

“Nói vậy, ta khi nào nói vậy?” Tống Ngôn liếc mắt nhìn nàng một cái, bởi vì nàng cúi đầu nên lộ ra sau gáy, lạnh lùng nói, nói xong quay người đi vào trong, miệng giục nàng: “Đi đi, đến trong đình chờ một chút, một hồi là có thể ăn.” Len lén chạy tới, không phải là muốn ăn thịt sớm một chút hay sao? Lỗ Lỗ luyến tiếc không đi, ở đây thơm quá!

Thấy thái độ Tống Ngôn cũng không phải là quá dữ, nàng nhịn không được đi vào theo, đầu cổ lo tập trung nhìn vào nôi, thế là một lần nữa lại không cẩn thận đụng phải người phía trước đang bất ngờ dừng lại. Tại phòng bếp đồ dùng để mất trật tự, Tống Ngôn sợ nàng ngã sấp xuống đụng lung tung, háo hức đỡ nàng một chút, Lỗ Lỗ lại nghe ra mùi vị thuật thể nhào tới trong ngực hắn hưng hăng hít hai cái: “Tiên sinh, trên người của nguoi thật là thơm, là mùi vị của món sùng tuần lộc ngũ sắc sao?” Vừa nói vừa còn dùng mũi cùng(*) vào ngực Tống Ngôn hai cái.

(*) ‘cùng’ là đụng vào, cụng vào, chạm vào... Nhưng thấy từ ‘cùng’ hay hay nên mình để nguyên văn

Tống Ngôn bị nàng cùng hai cái cảm thấy ngứa, hơn nữa cái tư thế này thật quá ái muội, mười phần không ổn, thân thủ định đẩy nàng ra, liền nghe nàng nói cái gì món sùng tuần lộc ngũ sắc. Hắn nhíu nhíu khóe miệng, vừa đẩy nàng vừa nói: “Cái gì sùng tuần lộc ngũ sắc? Là thịt tuần lộc băm năm màu, nguoi...” Đây không đi, cúi đầu vừa nhìn, lại thấy tay nàng nhỏ bé đang siết vạt áo hắn, ngửa đầu nhìn hắn, khuôn mặt đỏ bừng, mắt trong như nước không hề che dấu sự sùng bái, hoặc cũng có thể là thích?

Không thể phủ nhận, khi ánh mắt đụng nhau, Tống Ngôn tim đập mạnh một chút, nhưng hắn liền rất nhanh phản ứng, học trò tham ăn này, nhất định là tham thịt, cố ý dùng loại ánh mắt lấy lòng nhìn hắn mà thôi.

Thực sự là càng dễ dãi, lòng dạ càng rồi rắm rồi, hắn cười lạnh. Nhưng chẳng sợ là biết rõ tiểu tâm tư của nàng, Tống Ngôn vẫn không thể đối phó, ánh mắt nàng tựa như có ẩn tình như vậy, so với lúc nàng khóc, bộ dáng càng đáng thương hơn khiến người không thể chống cự, vô pháp hạ quyết tâm. Hắn vội vàng mở mắt, đỡ nàng đến bên cạnh đứng, nhìn chảo thịt đang reo sôi, nói: “Muốn nhìn thì phải ngoan ngoãn đứng động, không được quấy rối.”

“Vâng!” Lỗ Lỗ lập tức ngoan ngoãn đáp, nhìn hắn vội vàng xào rau, không nhúc nhích. Nàng đang nhìn Tống Ngôn, thật thuận mắt làm sao, đặc biệt lúc hắn xào rau, hương thơm bay vào mũi càng lúc càng câu người, Lỗ Lỗ trong đầu phút chốc thoáng qua một ý niệm. Từ lúc còn nhỏ, nàng đã nghĩ sẽ tìm năm giống đực, một trong số đó sẽ chuyên môn làm com cho nàng, hiện Mèo tộc có lẽ là nàng không trở về được nữa, vô pháp ở đây tìm nam nhân giống như mèo đực, nhưng tiên sinh làm cá khô ăn ngon như vậy, nấu ăn thơm như vậy, còn có ai so với hắn thích hợp hơn đâu?

Nhưng Lỗ Lỗ trong chớp mắt lại phát rầu. Lão giống cái chỉ nói, sau khi từ Báo tộc trở về, sẽ có giống đực tranh nhau sùng các nàng, chiếu cố các nàng, nhưng tiên sinh hưng dữ, cùng giống đực mà lão giống cái nói đến đều không có nửa điểm giống nhau, nàng nên làm thế nào để tiên sinh sùng nàng đây, lão giống cái chưa từng dạy qua a! Hồi lão tộc trưởng, Diễm Hạnh bọn họ? Không được, nàng không dám nhắc lại chuyện Mèo tộc, hơn nữa, nàng cũng không biết dùng từ như thế nào để biểu đạt hết ý này.

Lỗ Lỗ rất mê man, nhìn đồ ăn trong chảo phát ngốc.

Bên kia Tống Ngôn mặc dù đang xào rau, nhưng vẫn len lén dùng ánh mắt để ý Lỗ Lỗ, lúc này thấy nàng không chuyển mắt, nhìn chăm chăm trong nôi, thật là tham thịt tuần lộc mà, không khỏi trầm tĩnh lại. May là nàng cũng không có chuyển tâm. Ngắm lại tâm trí nàng hiện cũng chỉ là một đứa bé vô ý thức, sao có thể có tâm tư nam nữ được? Hắn thực sự là suy nghĩ nhiều quá rồi.

Đồ ăn nấu xong, tự có nha hoàn bưng đến trong đình. Anh Đào dẫn Lỗ Lỗ đang thất thần, đi trước một bước, Tống Ngôn thì trở lại thay thường phục.

“Huệ Nương, sao con đến trễ vậy?” Lâm viên ngoại cùng Bùi Sách đang nói chuyện bên hồ, nhìn thấy Lỗ Lỗ vội kêu qua.

“Con đi nhìn tiên sinh nấu ăn, rất thơm!” Nhìn thấy bộ dáng lão tộc trưởng cười híp mắt, Lỗ Lỗ tâm tình cũng tốt theo, đem mấy việc rầu trong lòng đánh mất qua một bên

Lâm viên ngoại bắt đầu chỉ chỉ nằng: “Đã nói không cho con đi phòng bếp, con không nghe, hôm nay lại vẫn đi! Tiên sinh có mắng con không?”

Lỗ Lỗ hắc hắc cười hai tiếng, tựa như đứa nhỏ làm chuyện xấu bị người lớn bắt được, có chút ngượng ngùng nói: “Máng, tiên sinh bảo con đi, con không đi, hẳn để con một bên ngoan ngoãn đứng, không cho con quấy rầy hẳn.”

Bùi Sách nghe xong, ngoài ý muốn nhìn về phía Lỗ Lỗ.

Lỗ Lỗ phát hiện Bùi Sách đang nhìn mình, thì cười cười với hắn, nằng đối với Bùi Sách rất có hảo cảm.

Bùi Sách đáp lại nằng bằng một nụ cười khách khí, tự nhiên tùy ý dời tầm mắt đi.

Rất nhanh, Tống Ngôn đã tới, bốn người cùng nhau ngồi xuống, Lâm viên ngoại ngồi phía đông, Lỗ Lỗ tự nhiên ngồi bên cạnh ông, Tống Ngôn vốn định ngồi bên kia Lâm viên ngoại, lại bị Bùi Sách giống như lơ đãng giành trước. Hắn lặng lẽ trừng Bùi sách một cái, đành phải ngồi giữa y và Lỗ Lỗ.

Lỗ Lỗ thấy nhiều đồ ăn, cái gì cũng không muốn bỏ qua, mỗi món đều muốn nếm thử, nếm xong liền nhìn Tống Ngôn ngây ngô cười.

Tống Ngôn liền như không nhìn thấy, nâng chén mời Lâm viên ngoại, hai người cùng uống.

Lỗ Lỗ đang ăn, phát hiện ba người bọn họ tập trung uống rượu, rất ít khi gấp thức ăn, nằng có chút cảm giác bị bỏ rơi, liền thừa dịp Lâm viên ngoại không chú ý, lặng lẽ bùng lên ly rượu của ông, toàn bộ đem nửa ly rượu tất cả đều uống sạch. Lúc Bùi Sách nhìn thấy, muốn ngăn cản thì đã không còn kịp rồi, chỉ có thể nhìn nằng ném ly rượu chỗ đó, há miệng kêu cay, sắc đến đỏ bừng mặt.

“Đứa nhỏ này, cái gì cũng đều ham? Anh Đào đi rót nước đến!” Lâm viên ngoại vừa vỗ nhẹ Lỗ Lỗ vừa kêu.

Anh Đào mang nước lại, nhưng Lỗ Lỗ uống nước xong, mặc dù không còn sắc nữa, cũng không còn rơi nước mắt, nhưng lại say.

Nàng một lần say, sao có thể nói tiếng người được nữa, đối với người nào cũng kêu meo meo thẳng gọi, đặc biệt Tống Ngôn, nếu không phải Lâm viên ngoại kéo lại, nằng đã nhào tới trên người Tống Ngôn luôn rồi.

Tống Ngôn toàn thân lông tơ đều dựng đứng lên, lung tung tìm cách, mượn cơ hội vờ thoát ra. Lâm viên ngoại hết sức khó xử, cùng Anh Đào đỡ Lỗ Lỗ trở về, trong miệng còn không ngừng hướng Bùi Sách xin lỗi. Bùi Sách cười nói không ngại, Lâm viên ngoại đi rồi, tiếp tục ngồi trong đình thêm một lúc, nhìn ghé Lỗ Lỗ đến phát ngốc. Nghĩ xem, quả thực giống nhau như đúc.

Bất quá cũng kỳ quái, vì sao nằng chỉ đối Tống Ngôn kêu thôi?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mị Nhãn

“Đại tiểu thư, nên rời giường rồi.”

“...”

“Đại tiểu thư?”

“Meo...”

“Đại tiểu thư!”

Một tiếng hô mòi phản giận dữ gầm lên, Lỗ Lỗ cả kinh trực tiếp ngồi dậy, hoảng loạn, xoay người nhìn lại, liền thấy một lão bà xa lạ đứng trước giường, xị mặt trừng mắt nhìn nằng. Lỗ Lỗ nháy nháy mắt, hỏi Diễm Hạnh bên cạnh: “Bà ta là ai?” Ai ngờ vừa mở miệng, liền ngửi đến một mùi khó chịu, Lỗ Lỗ ghét bỏ bịt mũi, mở to mắt biểu đạt nằng đang cực kỳ hoang mang, không rõ tại sao mình lại biến thành như vậy, hỏi quá.

Diễm Hạnh ghé mắt liếc về phía Thẩm cô cô, thấy sắc mặt bà quả nhiên khó coi, lòng kêu một tiếng không xong, vội vàng giải thích: “Thẩm cô cô, người đừng nóng giận, đại tiểu thư tối hôm qua say rượu, đã uống chút rượu, hiện khẳng định còn đau đầu, cho nên nhất thời không nhận ra người đến.” Ngay sau đó nhìn Lỗ Lỗ đưa mắt ra hiệu: “Đại tiểu thư, đây là Thẩm cô cô a, bắt đầu từ hôm nay, người phải theo Thẩm cô cô học quy củ. Người đừng lo

lắng, một hồi người súc miệng, uống ly trà, mùi rượu liền sẽ mất.”

Rượu?

Lỗ Lỗ sùng sốt một chút, chậm rãi nhớ ra, tối hôm qua nàng len lén uống rượu của lão tộc trưởng, sau đó cái gì đều không nhớ rõ.

Nàng buồn ngủ ngáp một cái, xoa mắt hỏi Diêm Hạnh: “Đến giờ ăn cơm chưa?” Trước đây đều là sắp đến lúc ăn cơm, nàng mới dậy a.

Diêm Hạnh lại lần nữa liếc nhìn Thẩm cô cô, đối phương xì mặt không nói chuyện, nàng đành phải nói: “Không đâu, nhưng cũng sắp trễ...”

Lỗ Lỗ không đợi nàng nói xong liền nằm xuống, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Vậy ta ngủ tiếp nha, chờ ăn cơm lại gọi ta meo...”

Lần này Thẩm cô cô rốt cuộc nói chuyện, thanh âm còn cao hơn so với lúc lần đầu tiên kêu Lỗ Lỗ rời giường: “Đại tiểu thư, từ nay về sau, người phải dậy sớm hơn nửa canh giờ, sau khi rửa mặt hoàn tất, sẽ cùng ta học ba canh giờ chung phúc lễ, sau đó sẽ đi tiền viện ăn cơm”

Lỗ Lỗ không chút động đậy, giả bộ ngủ, ở trong chăn len lén bĩu môi, nàng liền không đứng dậy, mới không cần học cái gì quy củ, hướng hồ nàng thật sự chưa có ngủ đủ đâu.

“Diêm Hạnh, người gọi đại tiểu thư dậy.” Thẩm cô cô nhú mày nói, mùa hè ngày dài, bên ngoài sáng rõ rồi, mà tiểu thư nhà này tính xấu cũng thật nhiều!

Diêm Hạnh liền lại gọi hai tiếng, vẫn bất động, nàng bắt đầu nhìn Thẩm cô cô lác lác đầu, ý bảo chính mình không có biện pháp.

Anh Đào vừa mới bùng chậu nước đi đến, nhìn thấy Diêm Hạnh như vậy, không khỏi cúi đầu cười trộm, nhanh đi tới bàn trang điểm phía bên kia. Diêm Hạnh này ngày hôm qua không nói tiếng nào, đối Thẩm cô cô cũng tất cung tất kính, hại nàng còn tưởng rằng nàng ấy bị Thẩm cô cô thu phục rồi, không nghĩ đến cũng chỉ là trên mặt cung kính, trong lòng không nghe lời. Đại tiểu thư tham ngủ, để có thể gọi nàng dậy, trước kia các nàng thực sự đã thử qua nhiều biện pháp, có lúc vội còn đem chân vén lên, bây giờ Diêm Hạnh gọi hai tiếng đã nói không có biện pháp, cũng rõ ràng là không muốn đại tiểu thư phải chịu Thẩm cô cô sắp đặt?

Nhưng như vậy, Anh Đào kỳ thực có điểm mâu thuẫn, nàng tin Diêm Hạnh cũng là cảm thấy như nàng. Các nàng mong chờ đại tiểu thư học quy củ thật tốt, làm một tiểu thư khuê các đúng nghĩa, nhưng lại không đành lòng nhìn đại tiểu thư bị khổ, bởi vì tiểu thư khuê các mục tiêu rất tốt, nhưng quá trình này rất cực khổ. Ngay cả lão gia, bởi vì chưa từng nhìn thấy bộ dáng học quy củ của mấy đại tiểu thư, nên mới có thể quyết tâm cho tiểu thư học. Trước mắt, Thẩm cô cô ý chí chiến đấu đã sục sôi, vậy hãy để cho ba ta một mình nghĩ biện pháp được rồi, muốn nàng cùng Diêm Hạnh giúp hã, bọn nàng không biết gì hết đâu nha? Nhưng mà nếu Thẩm cô cô dám động thủ bắt nạt đại tiểu thư, nàng cùng Diêm Hạnh cũng sẽ không mở mắt ngồi nhìn đâu.

Thẩm cô cô không suy nghĩ nhiều, trong mắt bà, hai nha hoàn này đều chỉ là nha hoàn thứ đẳng, loại ngu trung, không có nửa điểm chủ kiến, đại tiểu thư nói cái gì liền là cái đó, tự nhiên không dám bất kính với đại tiểu thư. Bà xem thường liếc mắt nhìn Diêm Hạnh cúi đầu không nói, tiến lên một bước, thân thủ đã đem chân móng của Lỗ Lỗ xốc lên, “Đại tiểu thư, rời giường.”

“Không cần người quan tâm ta!” Lỗ Lỗ tức giận đến hô lớn với bà, đột lại chần trồn vào bên trong giường, nằm xuống còn phân phó Diêm Hạnh: “Ta muốn đi ngủ, cơm sáng cũng không ăn, bọn người chờ trước giờ dạy học lại gọi ta dậy. Được rồi, ta muốn đi ngủ, các người đều đi ra ngoài đi!” Lão tộc trưởng thực sự là, tại sao muốn thành nữ tiên sinh? Nào có ai quản người ta đi ngủ? Tổng tiên sinh nghiêm ngặt như vậy cũng không xen vào nàng đi ngủ, lão bà này lại không có cá khô, còn hung dữ, nàng sẽ không cùng bà ta học!

Thẩm cô cô khiếp sợ vô cùng, nàng mười chín tuổi góa chồng, hai mươi ba tuổi liền bắt đầu làm nữ tiên sinh, đảo mắt hai mươi năm trôi qua, dạy nhiều thiên kim nhà giàu như vậy, còn chưa từng có người dám như vậy đối với bà!

Nàng không để ý đến hai nha hoàn rón ra rón rén lui ra ngoài, nghiêm nghị giáo huấn: “Đại tiểu thư, ta khuyên người lập tức dậy, bằng không ta đây liền đi tìm lão gia, để ông nhìn xem đức hạnh người là cái gì!”

Lỗ Lỗ mới không sợ, đi tìm đi đi tìm đi, vừa lúc để lão tộc trưởng nhìn xem nữ tiên sinh này có bao nhiêu hung dữ.

Thấy Lỗ Lỗ ôm chăn chặt cứng, Thẩm cô cô thật muốn bò lên trên giường cầm lấy cái chổi hung hăng đánh cho nàng dậy!

Nhưng bà có thể làm như vậy sao? Không thể. Trước đây chỉ cần có ý định nghĩ muốn thu thập tiểu thư nào, cũng chỉ cần cố ý làm cho nàng bưng ly trà lâu một chút, quỳ gối hành lễ nhiều một chút, hoặc làm vài món thù sủng nhiều một chút. Vô luận như thế nào, cũng không thể tự mình động thủ đánh người, dù sao đối phương là tiểu thư, có thể mời được nữ tiên sinh người ta, không phải cũng quý, ai dám động thủ? Đánh xong mang bệnh, gặp không ít phiền toái đâu.

Nhưng bà cũng không thể thật đi tìm Lâm viên ngoại, bởi vì không thể nào gọi đại tiểu thư rời giường mà phải đi tìm Lâm viên ngoại làm chủ, truyền ra ngoài còn không cho người ta cười đến rụng răng.

Thẩm cô cô hừ một tiếng, liền như vậy đứng nhìn Lỗ Lỗ, mặt không thay đổi đọc ‘nữ giới kinh’: “Bi nhân ngu ám, thụ tính khờ, mơ hồ tiên quân rất nhiều sùng...” Thanh âm cao thấp chất giọng được bà dẫn dắt vừa đúng, tuyệt đối là làm cho phiền lòng người, không thể tiếp tục ngủ nổi, hận không thể ngồi dậy đem miệng bà chặn lại.

Người có thể chơi xấu không dậy, nhưng người cũng đừng nghĩ an tâm ngủ được.

Trong chăn Lỗ Lỗ căn bản ngủ không được!

Nàng nhớ kỹ, có một lần nghe Diễm Hạnh nói với Anh Đào, “Người đừng giống con muỗi bên tai ta kêu ong ong được không?” Khi đó nàng không biết cái gì là con muỗi, trong phòng hun một loại mùi hương thoang thoảng, Diễm Hạnh nói hương vị nhẹ này hun muỗi đều bay hết. Tối hôm đó nàng cố ý bảo Diễm Hạnh đừng hun hương, sau đó nàng liền biết tới tư vị bị muỗi phiền. Hiện giờ, một con muỗi bụi đã bay vào được.

“Người ra!” Nàng đứng dậy hô to.

“Đại tiểu thư, ta là lão gia cố ý mời tới dạy người quy củ, người có ý bất mãn, có thể đi tìm lão gia cáo trạng, nhưng ta phải có bốn phận. Đại tiểu thư, người đã tỉnh dậy, vẫn là nên đứng lên đi. Mấy ngày nay ta dạy cho người thế nào hướng lão gia hành lễ, học xong, lão gia phát hiện đại tiểu thư hiểu chuyện, nhất định sẽ cao hứng. Lão gia tuổi già, lại còn vì đại tiểu thư bận tâm, đại tiểu thư nếu thật hiểu thuận, không chịu đựng tâm học giỏi cho lão gia yên tâm sao?” Thấm cô cô quyết định dùng tình hơn dùng lý, tận lực thả mềm giọng điệu. Không có biện pháp, tiểu thư này quá đặc biệt, bà cũng phải tùy cơ ứng biến, không thể lấy cách bình thường kia để đối phó nàng.

Sắc mặt bà hòa hoãn, Lỗ Lỗ nhìn bà thuận mắt mấy phần, tò mò hỏi: “Hiếu thuận là cái gì?”

“Thân thể phát da thụ chi cha mẹ...” Thấm cô cô đang muốn giảng đạo lý, bỗng nhiên nhớ tới Lỗ Lỗ vừa mới học ‘Tam tự kinh’ hai ngày, liền đơn giản tổng kết nói: “Hiếu thuận, chính là lão gia bảo người làm cái gì thì người làm cái đó, bởi vì lão gia đều là vì muốn tốt cho người, người nghe lời, lão gia liền sẽ hài lòng cao hứng.”

Lỗ Lỗ nghĩ tới lão tộc trưởng đầu đầy tóc bạc, trên mặt đầy nếp nhăn. Lão tộc trưởng thật già rồi.

Trong lòng đột nhiên rất khó chịu, Lỗ Lỗ nhìn nhìn Thấm cô cô, ngoan ngoãn đứng lên. Nếu như học quy củ là có thể để lão tộc trưởng cao hứng, nàng sẽ học.

Thấm cô cô cao giọng gọi Diễm Hạnh hai người tiến tới hầu hạ đại tiểu thư rửa mặt chải đầu, trong mắt thoáng qua vẻ đắc ý, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu ở nông thôn mà thôi.

Nhưng Lỗ Lỗ liền rất hối hận.

Diễm Hạnh chải đầu cho nàng, Thấm cô cô bên cạnh liền điều chỉnh vai nàng cùng tay chân, đùi nên để thế nào bà cũng muốn xen vào, còn không cho nàng há mồm ngáp, nói cái gì cô thể nhìn liền nhìn xuống đi, không thể nhìn cũng phải lấy khăn tay che trước mặt. Cái này cũng chưa tính, lúc học hành lễ, bà bắt nàng duy trì tư thế quý gồi một thời gian dài bất động, đồng thời còn sửa nàng cười phải không lộ răng, ánh mắt phải dịu dàng khép lại, đừng dùng cái loại ... Mị nhân này.

Thấm cô cô giờ cái gương ra, Lỗ Lỗ nhìn mình trong gương, nháy mắt một cách vô tội. Thấm cô cô nói mị nhân chính là trong lòng muốn thông đồng với ánh mắt nam tử, nhưng trong phòng này lại không có nam tử, nàng thông đồng với ai a? Ánh mắt của nàng trời sinh chính là như vậy a! A, chờ một chút, thông đồng chính là ý làm cho nam nhân thích mình, mị nhân thật dùng được sao? Nàng định một hồi lúc đi học sẽ nhìn tiên sinh, làm cho hắn thích mình.

“Đại tiểu thư, cười không lộ răng.”

“Ta đi ăn cơm!” Lỗ Lỗ không còn nhẫn nại nổi, quay đầu chạy.

Thấm cô cô phạm vi giới hạn nơi hậu viện, bà không có cách nào đuổi theo, nhưng bà cũng không sốt ruột, đại tiểu thư thế nào cũng trở về.

Trong tiền viện, Thường Ngộ vừa mới phái người chuẩn bị tốt xe ngựa, khi trở về nhìn thấy Lỗ Lỗ chạy tới, một bộ chu mỏ nhưu mày bộ dáng rất không cao hứng, vừa bước vào liền ngăn Anh Đào đang đuổi theo nàng, thấp giọng hỏi: “Đại tiểu thư làm sao vậy?”

Anh Đào không dám dừng lại, chỉ nói: “Đại tiểu thư không muốn học quy củ.” Nói xong cũng chạy vào.

Thường Ngộ che bóng mà đứng, con mắt dài híp lại. Ngày hôm qua bận rộn, hắn thiếu chút nữa đã quên Thấm cô cô kia rồi, nghe nói là nữ tiên sinh trên thị trấn, có danh dạy dỗ nghiêm ngặt, đã dạy nhiều thư hương thế gia tiểu thư hoặc con gái cung chuẩn bị cao gả, dạy đủ chuyện sao, hắn không cần nghĩ cũng biết.

Biến đại tiểu thư ngây thơ thành một bản sao tiểu thư khuê các thủ lễ?

Thường Ngộ không muốn. Cái gọi là tiểu thư khuê các, là vì để phụ gia hài lòng, qua hầu hạ thượng phu, hầu hạ cha mẹ chồng. Đại tiểu thư lại không cần những thứ ấy, vì sao phải sửa?

Trên đường đưa Lỗ Lỗ đi rừng trúc, Thường Ngộ cẩn thận hỏi thăm Thấm cô cô dạy nàng như thế nào.

Lỗ Lỗ rất không cao hứng, lúc cơm sáng nàng oán giận mết lão tộc trưởng, lão tộc trưởng chỉ biết vuốt đầu nàng bảo nàng nghe lời, giờ Thường Ngộ hỏi đến, nàng liền lại ối ra một phen nước đắng: “Nữ tiên sinh rất hung dữ, không cho ta đi ngủ không cho ta ngáp, cái gì cũng quản, còn nói ánh mắt ta không đúng, bắt ta bỏ. Thường Ngộ, người xem, ánh mắt ta không để coi sao? Bà ấy nói đây là mị nhân, dùng để thông đồng nam nhân, không tốt, nhưng ta không thông đồng người a, vốn chính là như vậy a.”

Nàng ngửa đầu nhìn Thường Ngộ, vô tội lại ủy khuất.

Thường Ngộ tim đập như nổi trống, trên miệng lại yên lặng trấn an nói: “Đại tiểu thư không cần sửa, như vậy rất đẹp mắt, không cần nghe bà ta nói.”

Nàng không có thông đồng người, là hấn cam tâm tình nguyện rơi vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Khóc

Lỗ Lỗ cảm thấy, nếu như nàng thân cận với tiên sinh, tiên sinh sẽ thích nàng, vậy hấn là sẽ nghe nàng nói, nàng muốn ăn bao nhiêu cá khô hấn liền sẽ cho nàng bấy nhiêu nhĩ!. Cho nên, Lỗ Lỗ trên đường liền hạ quyết tâm, một hồi gặp tiên sinh, nàng sẽ nhìn chăm chăm vào hấn.

Nhưng nàng vừa vào cửa liền đã nhận ra không đúng, sắc mặt tiên sinh thật là dọa người!

Làm nàng có suy nghĩ, hôm nay đi học không có cá khô thưởng rồi!

”Tiên sinh, ta bảng chữ mẫu viết xong, cũng có đọc sách, vì sao không cho ta a?” Nàng ở trước bàn đọc sách, không hiểu nhìn Tống Ngôn.

Tống Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ vào đối diện nói: “Ngồi xuống học đi.”

Lỗ Lỗ bất động, chu mỏ nói: “Ta muốn ăn cá khô!” Trải qua thời gian ngắn tiếp xúc, nàng cảm thấy tiên sinh không có đáng sợ như vậy.

Tống Ngôn thì cho là hấn không nên dành cho người học trò này nửa điểm sắc mặt tốt, nhìn xem, hiện đều dám không nghe lời.

Hấn ngẩng đầu, nhìn về phía nàng, mắt lạnh vô tình, “Ta nói lại một lần, sau này muốn ăn cá khô, phải ngoan ngoãn nghe ta nói, ta cho ngươi làm cái gì thì làm cái đó. Biết hôm nay vì sao không cho ngươi cá khô sao? Bởi vì ngày hôm qua ngươi không chỉ len lén chạy tới phòng bếp, còn phạm lỗi học mèo kêu. Đừng trừng mắt nhìn, cũng không cần ngại biện, hiện lập tức ngồi xuống chuẩn bị nghe giảng bài, bằng không ngươi liền sau khi tan lớp cá khô cũng không có. Ngồi xuống!”

Lỗ Lỗ không thể tin, nhìn vào mắt Tống Ngôn, thế nào cũng không nghĩ đến hấn sẽ có loại thái độ này.

Nàng là có ở lại phòng bếp, nhưng hấn cũng không giận a, còn cho nàng bên cạnh nhìn nữa, về sau hấn đem thái xèng đến trong mâm, nàng thêm ăn không được, hấn liền dùng đũa gấp thịt cho nàng ăn. Lỗ Lỗ nhớ kỹ rõ ràng, lúc đó tiên sinh trong mắt mang theo nhân nhậ ý vui, tuyệt đối không như thế này làm cho người ta rét run. Về phần mèo kêu, là nàng vô ý a, nàng trước mặt hấn đã thật cẩn thận không chế không gọi.

”Ta không có gọi...”

”Đại tiểu thư, người quả thực có kêu, tối hôm qua người uống say, vẫn hướng Tống tiên sinh gọi, người ngồi xuống đi.” Anh Đào rất sợ Lỗ Lỗ chọc giận Tống Ngôn, xa xa nhỏ giọng nhắc nhở, nói xong áy náy hướng Tống Ngôn thì lễ một cái.

Tống Ngôn không có tính toán nàng tự ý mở miệng, thấy Lỗ Lỗ đứng tại chỗ bất động, thì cúi người nhặt rơi trục lên.

Sợ hãi chiến thắng ụy khuất trong lòng, Lỗ Lỗ cúi đầu đi trở về chỗ ngồi, ngồi xuống. Nàng mở mắt nhìn trên bàn bảng chữ mẫu, nhìn tiên sinh dùng tay cầm cây gậy trúc chỉ điểm trên mặt chữ, dạy nàng đọc thế nào, từng chữ lại là có ý nghĩa gì. Tiên sinh làm cho nàng đọc, nàng liền đọc, bảo nàng đáp, nàng liền đáp.

Tựa hồ cùng ngày hôm qua không có gì khác nhau.

Nhưng nàng chính là không vui, có loại không hiểu khó chịu. Tiên sinh đối với nàng quá xấu, nếu không vì hấn có đồ ăn ngon, nàng cũng không cần hấn. Nàng sẽ lại tìm một nam nhân, nguyện ý làm cho nàng ăn, còn đối với nàng rất ôn nhu. Lão giống cái đã nói, các nàng mèo tộc giống cái không lo không ai sùng.

”Được rồi, trước viết hai trang bảng chữ mẫu.” Giải thích ý nghĩa trong một câu, Tống Ngôn nghi ngờ nhìn Lỗ Lỗ liếc mắt một cái, có điểm không đúng a, hôm nay học trò này thế nào lại ngoan như thế? Bất quá hấn cũng không có suy nghĩ sâu xa, nàng ngoan, hấn trái lại bớt việc.

”Vâng.” Lỗ Lỗ nhẹ nhàng đáp lời, dính mực viết chữ.

Viết viết, Lỗ Lỗ cảm giác hình như có người nhìn nữa nàng, chờ viết xong một chữ hoàn chỉnh, nàng nhịn không được ngẩng đầu nhìn Tống Ngôn. Hấn đang lật sách xem, lông mi buông xuống, che đầy đôi mắt lạnh. Tiên sinh nhìn thế này, cho nàng một loại cảm giác nói không nên lời, có điểm hơi lạnh nhưng nhìn rất thoải mái.

Lỗ Lỗ đột nhiên rất luyến tiếc.

Tiên sinh thật thuận mắt, làm cá khô ăn thật ngon, lúc dứt nàng ăn thịt cũng rất ôn nhu, nàng thật thích cùng hấn ở cùng nhau. Nhưng vì sao hấn lại không

chịu đối với nàng khá hơn một chút nha? Chỉ cần lại khá hơn một chút xíu thôi, nàng chẳng ngại sắc mặt lạnh như vậy, hần tại sao hung dữ như vậy a? Ngày hôm qua trong phòng bếp, không phải tốt sao?

Lỗ Lỗ khổ sở cực kỳ, dù nàng muốn tiên sinh đi, nhưng nàng cũng rất luyến tiếc a.

“Đại tiểu thư, người tại sao khóc, có phải không thoải mái ở đâu không?” Anh Đào ở xa xa, âm thầm suy nghĩ, buổi chiều nên thế nào ứng phó Thẩm cô, trong lúc vô ý nhìn qua hướng bàn học bên kia, thì thấy đại tiểu thư cầm bút lông, không nhúc nhích nhìn Tống tiên sinh phát ngốc. Bởi vì góc độ, Anh Đào nhìn không thấy biểu tình của Lỗ Lỗ, nhưng Lỗ Lỗ sờ sờ lúc lâu, Anh Đào nhìn không được lạng lẽ đi phía trước, nhìn một cái, nguy rồi, đại tiểu thư nhà nàng sao lại khóc thế này!

Nghe thấy Anh Đào nói, Tống Ngõn kinh ngạc ngược mắt, lúc này mới phát hiện học trò của hần mắt đầm lệ mơ hồ nhìn hần, nước mắt rơi liên tục trên gương mặt tái nhợt. Chỉ liếc mắt một cái, hần có thể nhìn thấu người luôn, không có bất kỳ nguy trang, đơn thuần như đứa nhỏ bị người ta khi dễ.

Cũng bởi vì không ăn được cá khô sao?

Thấy nàng khóc quá thương tâm, Tống Ngõn không dám nhìn nữa nàng, vừa nghĩ tới nàng là bởi vì cá khô khóc thành như vậy, hần có chút khó hiểu lại có chút tự trách. Biết rõ nàng tính tình trẻ con, không nên bởi vì nàng say rượu “Nói lời” mà giận dữ?

Tống Ngõn nhìn không được sờ sờ cổ tay áo, ở trong đó có hai bao giấy dầu nhỏ, tuy lúc trước nói muốn phạt nàng, hần vẫn là thói quen mang theo hai gói.

Quên đi, đều cho nàng đi.

Nhưng mà lúc Tống Ngõn chuẩn bị lấy ra tới, Anh Đào chạy tới. Tống Ngõn đành phải giữ tư thế ngồi ngay ngắn, nhìn về phía ngoài cửa sổ, trông như thờ ơ, kì thực lại chú ý tới đôi chủ tớ kia, rất muốn nghe một chút nàng như vậy khóc rốt cuộc là vì sao.

Anh Đào khom lưng lau nước mắt Lỗ Lỗ, một bên sát một bên hỏi nàng có phải hay không ở đâu không thoải mái. Cần thận ngẫm lại, đại tiểu thư vừa vẫn luôn nghiêm túc nghe giảng bài viết chữ, khẳng định cùng Tống tiên sinh lúc trước trách cứ không quan hệ, vậy cũng chỉ có thể là trên thân thể vấn đề. Tâm tình sao, khụ khụ, Anh Đào không nghĩ đại tiểu thư có tâm sự, trên cơ bản mỗi ngày đều là thật vui vẻ a.

“Tiên sinh với ta rất xấu rồi!” Lỗ Lỗ thút tha thút thít lên án thầm.

Tống Ngõn chau chau mày, chủ động đem “Lỗ” gánh trên người mình, nghĩ ngợi chờ nàng khóc xong, hần liền đem hai giấy dầu bao đều cho nàng thôi.

Nhưng Anh Đào không nghĩ như vậy. Nếu như đại tiểu thư là bởi vì bị Tống tiên sinh lúc đầu giờ răn dạy mà khóc, giờ cũng đã qua một canh giờ, vậy đại tiểu thư phản ứng có phần cũng quá chậm chạp sao? Thế là nàng đem gán tội danh vào cho một tiên sinh khác, đại tiểu thư nhất định là lo xa, sợ lại bị Thẩm cô cô buộc học quy củ, nên khóc.

“Đại tiểu thư đừng sợ, người nếu như thực không muốn cùng Thẩm cô cô học quy củ, một hồi ăn xong cơm người liền ở lại bên người lão gia, không đi đâu hết, kéo dài tới trời tối lại về phòng, chúng ta liền đi ngủ, bà muốn dạy dỗ người đều không có cơ hội.” Anh Đào có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không phải...” Lỗ Lỗ muốn nói không phải nữ tiên sinh, lại thấy Tống Ngõn ở đối diện đang chau mày. Nàng run run một chút, nếu như tiên sinh biết nàng mắng thầm là hần, tiên sinh nhất định sẽ giận đi? Có thể lúc khác cá khô cũng không có mà ăn?

Lỗ Lỗ không nói. Nàng là không muốn tiên sinh, nhưng nàng còn muốn ăn cá khô của tiên sinh. Không tìm được nam nhân khác biết nấu ăn trước, nàng vẫn phải ngoan ngoãn học đi, như vậy ít nhất mỗi ngày cũng có hai khối cá khô nhỏ đỡ thèm. Chờ nàng tìm được, liền không bao giờ nữa ở cùng tiên sinh, nhờ lão tộc trưởng đem hần đuổi đi, hừ!

Ý niệm trả thù này giải trừ khổ sở trong lòng Lỗ Lỗ, nàng không khóc nữa, ngoan ngoãn cúi đầu viết chữ.

Nhưng Tống Ngõn cho nàng một kinh hi. Sau khi tan lớp, chẳng những có hai khối cá khô nhỏ ăn, bài tập cũng ít, năm trang.

Lỗ Lỗ hài lòng, dựa theo Tống Ngõn phân phó, thành thành thật thật ngồi trước bàn viết chữ. Tống Ngõn liếc nàng một cái, đem Anh Đào gọi vào trước bàn, ngay trước mặt Lỗ Lỗ, thấp giọng cùng nàng hỏi thăm vụ Thẩm cô cô, hỏi xong mới cho các nàng rời đi.

Trên bàn cơm, Lâm viên ngoại nói cho Lỗ Lỗ ngày mai ông muốn đi Đường gia chúc thọ, bảo nàng ngoan ngoãn cùng hai tiên sinh học tập.

Lỗ Lỗ cũng muốn đi, nàng thực không muốn ở cùng Thẩm cô cô, có thể trốn được hai ngày thì là tốt hai ngày đi.

Lâm viên ngoại đương nhiên sẽ không mang Lỗ Lỗ đi Đường gia, nàng hiện cái gì cũng còn không hiểu, dù nếu đi có cho nàng mang theo hai nha hoàn ở hậu viện, cùng các phu nhân, các tiểu thư giao tiếp, hần cũng không yên lòng. Cứ như vậy, bởi vì không thể đáp ứng cho nhi nữ, Lâm viên ngoại trong lòng cũng khổ sở áy náy, chờ sau khi ăn xong Lỗ Lỗ lại bên cạnh ông mà không chịu đi, cọ cọ ông một hồi, liền bắt đắc dĩ phân phó, bảo Anh Đào đi gặp Thẩm cô cô, giải thích một phen, làm cho nàng đừng suy nghĩ nhiều.

Sau khi Thẩm cô cô biết được, có điểm hối hận đã thu nhận người học trò này.

Vì muốn sau khi rời khỏi đây không bị người chê cười, bà chẳng sợ vất vả, cũng sẽ nghiêm túc dạy nàng học. Học trò muốn học, tiên sinh dạy mới dễ dàng. Hiện Lâm gia đại tiểu thư rõ ràng không muốn học, bà làm sao có thể ép buộc trâu ăn cỏ được?

Chẳng trách lúc vừa đến, Lâm viên ngoại khuyên bà lấy cá khô để đại tiểu thư.

Nhưng hiện hối hận cũng vô ích, đã tới, nàng nhất định phải dạy dỗ đến nơi đến chốn, bằng không nếu hai ba ngày liền xám xịt chạy về thị trấn, vì chuyện ấy những người đồng nghiệp không chừng thế nào cũng hạ thấp nàng.

Thấm cô cô quyết định thay đổi sách lược dạy học.

Bà thông qua Anh Đào báo Thường Ngô, kính nhờ Thường Ngô phái người thay bà đi mua cá khô về. Bởi vì không có ý định thừa nhận chính mình vô năng, nên bà chưa từng cùng Lâm viên ngoại nói rõ việc này, đương nhiên phải mờ chính hầu bao của mình. Nhưng Thường Ngô là người thân tín bên Lâm viên ngoại, hẳn nhất định sẽ thông báo với Lâm viên ngoại một tiếng. Lâm viên ngoại sau khi biết, sẽ không trả lại bà gấp bội sao?

Nhưng bà cũng không biết, cá khô mua sau khi trở về, Diễm Hạnh mới giặt mình kinh ngạc nói cho bà biết, đại tiểu thư chỉ thích ăn cá khô của Tổng tiên sinh mà thôi.

Thấm cô cô muốn mắng Anh Đào, nhưng lại không có lý do gì, bà chỉ nói muốn nhờ Thường Ngô mua đồ, cũng không nói muốn mua cái gì.

Không có biện pháp, Thấm cô cô đành phải năn nỉ Thường Ngô đi đến chỗ Tổng Ngôn.

Thường Ngô nghe xong, có chút xấu hổ, lại tỏ vẻ có chút phẫn nộ, nói Tổng Ngôn Tổng tiên sinh không thích hạ nhân bọn họ.

Thấm cô cô liền nghĩ đến tác phong đáng xấu hổ của người đọc sách. Bà khề cán môi, lộ ra nét mặt già nua, vòng qua hoa viên len lén đi bãi phóng Tổng Ngôn.

Đến nơi, không thấy người mà chỉ nghe tiếng, bởi vì người thư sinh kia đang đứng ngay sau cánh cửa chính, dùng ngón tay răn dạy bà, nói cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nói bà thân là nữ tiên sinh, nên làm gương tốt, sao có thể len lút đến nơi hân ở mà tìm?

Mấy câu như đâm vào Thấm cô cô làm nét mặt già nua đỏ bừng, tức muốn trào máu!

Tác giả có lời muốn nói: Người này không yêu mèo, tự có người khác yêu mèo. Lỗ Lỗ đừng khóc, chuẩn bị hưởng thụ đãi ngộ sủng mèo cấp năm sao đi! Tạm thời đem tiên sinh biếm lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bị Đánh

Lỗ Lỗ cũng không biết Thấm cô cô vì muốn thành công quản giáo nàng mà làm những thứ ấy đến lần qua lần lại, không biết Thường Ngô cùng Tổng Ngôn đều dùng thủ đoạn mình thay nàng xả giận. Nguyên buổi chiều, nàng bám bên người Lâm viên ngoại, ông nghỉ trưa, nàng liền cùng ông ngủ. Lâm viên ngoại tỉnh xem sổ sách, nàng còn ngủ. Sau đó Lâm viên ngoại lo lắng nàng ban ngày ngủ nhiều buổi tối sẽ khó ngủ liền báo Anh Đào đánh thức nàng, kêu Thường Ngô đem hán chuẩn bị danh sách về thọ lễ. Hai cha con nàng ngồi cách bàn nhỏ, một kiên nhẫn cấp nữ nhi nói này đó thọ lễ đều là cái gì, về hàm ý cát tường, một tỏ mò nghe, luôn luôn hỏi những câu làm cho Lâm viên ngoại cứng họng.

Lâm viên ngoại vô cùng hưởng thụ cảm giác có nữ nhi bên người, Lỗ Lỗ hỏi cái gì hán đều không cảm thấy phiền, tựa như đối đãi với đứa trẻ sáu bảy tuổi, không ngừng dạy nàng biết sự vật bên ngoài, quan hệ giữa người và người. Hát hí khúc là gì, bằng hữu giao tình là thế nào, hoàn toàn theo vấn đề của Lỗ Lỗ mà nói, càng nói càng nhiều càng nói càng rộng, lơ đãng mà nói đến tối.

Nên ăn cơm tối.

Cứ như vậy, Lỗ Lỗ trong lúc vô tình đã lười biếng nửa ngày, tới màn đêm buông xuống, trực tiếp về phòng đi ngủ.

Nàng vô tâm vô phé ngủ thật thoải mái, Thấm cô cô thế nhưng trắng đêm khó ngủ, lật qua lật lại, suy nghĩ rốt cuộc nên như thế nào dạy người học sinh này.

Ngày kế sáng sớm, nàng không có lần qua lần lại Lỗ Lỗ, mà hướng tiền viện của Lâm viên ngoại xuất phát đi.

”Lão gia, đại tiểu thư đã tính khó thuần, ta nếu nghiêm ngặt quản giáo, sợ bị thương đại tiểu thư làm lão gia đau lòng. Nếu không quản, tùy ý nàng như trước, ta thấy thẹn với vai trò tiên sinh này, cũng thẹn với sự coi trọng của ngài. Hôm qua luôn mãi suy nghĩ mãi vẫn là ta không có cách dạy, hôm nay đành hướng lão gia từ biệt, giáo dục đại tiểu thư, lão gia vẫn là thỉnh cao minh khác đi thôi.”

Lâm viên ngoại hết sức khó xử.

Người là hán mời tới, cố ý mời nữ tiên sinh nghiêm ngặt ở thị trấn, chính là nghĩ dần lòng, đem quy củ lễ nghi dạy cho Lỗ Lỗ, tương lai có thể dự tiệc,

cùng người giao tiếp. Kết quả đầu, Thầm cô cô mới tới, hần lấy lý do tiền sinh từ xa tới còn mệt, ngăn nằng răn dạy Lỗ Lỗ, ngày hôm qua lại biết rõ Lỗ Lỗ muốn tròn học, nhất thời mềm lòng đã để Lỗ Lỗ ở tiền viện.

Nuôi con không dạy là lỗi cha, dạy mà không nghiêm là do thầy lười, Thầm cô cô muốn làm nghiêm sư, lại bị hần cung chiều con gái ngăn trở. Nếu như Thầm cô cô thật đi, chuyện này truyền ra ngoài, ai còn dám đến giáo dục Lỗ Lỗ?

”Lâm mỗ xấu hổ, không nên dung túng nữ nhi. Tiền sinh yên tâm, sau này Lâm mỗ tuyệt đối không can thiệp tiền sinh giáo dục Huệ nương. Huệ nương nếu không phục, tiền sinh không cần nghi ngại, cần giáo huấn thì làm, Lâm mỗ tuyệt không nửa câu oán hận, chỉ mong tiền sinh lại cho tiểu nữ cơ hội, giúp nằng nên người.”

Thầm cô cô mặt không đổi sắc, “Lão gia khách khí, ta đương nhiên là muốn dạy đại tiểu thư. Chỉ là, ngài cũng biết, tính tình đại tiểu thư, chỉ bằng dăm ba câu, sợ rằng vô pháp thuyết phục nằng nghe lời, ta thật là khó, hay là thôi đi...”

”Tiền sinh yên tâm, Huệ nương không nghe lời, tiền sinh cứ việc khiển trách.” Lâm viên ngoại nhẫn tâm nói, không đánh không nên người, đạo lý này hần hiểu. Lát nữa hần liền đi tìm Lỗ Lỗ, căn dặn nằng nhất định phải nghe lời, miễn cho chịu đòn. Đứa bé kia sợ đau, nhất định sẽ học ngoan.

Thầm cô cô cuối cùng cũng không nói đến chuyện rồi đi, lại do dự nói: “Điềm Hạnh cùng Anh Đào bên cạnh tiểu thư rất là trung tâm, chỉ nghe mỗi đại tiểu thư phân phó, nếu là các nằng không phối hợp, ta...”

Lâm viên ngoại biến sắc, cao giọng hô Ngô quản gia tiến vào, nghiêm mặt nói: “Người đi cảnh cáo Diềm Hạnh cùng Anh Đào, nếu là các nằng lại dám ngăn trở Thầm tiên sinh, mù quáng bảo vệ đại tiểu thư, ngày mai liền đem các nằng bán được người môi giới đi, Lâm gia không cần như vậy không biết nặng nhẹ ngu xuẩn nô.”

*Tui ghét bà nì

Ngô quản gia mặt âm trầm đi. Hần là quản gia, trong phủ hạ nhân đều là hần quản, bây giờ nha hoàn bên người đại tiểu thư bị chửi là ngu xuẩn, chẳng phải là nói hần quản giáo không lo?

Đến mức này, Thầm cô cô triệt để thoải mái, không hề làm bộ làm tịch, đứng dậy hướng Lâm viên ngoại thi lễ một cái, nói lời thề son sắt cam đoan: “Lão gia yên tâm, ngài đã như vậy cất nhắc ta, ta bảo đảm trong một tháng để đại tiểu thư tiến thoái có độ, cử chỉ thỏa đáng. Lão gia còn có việc muốn bận, ta hãy đi về trước.”

Lâm viên ngoại tự mình đem nằng đưa đến ngoài cửa.

Trở lại trong phòng, hần nghĩ nghĩ, đi đến rừng trúc, đem Lỗ Lỗ kêu lên, lại mà căn dặn nằng cần phải nghe lời, tránh bị đòn. Cảnh cáo xong, hần không đành lòng nhìn phản ứng của Lỗ Lỗ, xoay người đem Thường Ngô gọi đi, theo hần đến Đường phủ.

Thường Ngô xa xa thoáng nhìn sắc mặt Lỗ Lỗ mờ mịt tái nhợt, trong lòng còn nghi vấn, nhưng hần không dám trước mặt Lâm viên ngoại biểu hiện quá mức sự quan tâm đại tiểu thư, liền không hỏi Lâm viên ngoại vì sao sửa lại kế hoạch, không mang theo Ngô quản gia mà là dẫn hần ra cửa. Hôn nữa trở lại tiền viện lược thêm thu thập xong bọn họ liền xuất phát, Thường Ngô lại bận đến không có cơ hội hỏi thăm tình huống.

Lỗ Lỗ thất hồn lạc phách trở lại trước bàn đọc sách, cầm bút, lại viết không xuống được. Lão tộc trưởng nói, nằng nếu như không hảo hảo học quy củ, Thầm cô cô sẽ đánh nằng. Nằng sợ đau, nằng một chút cũng không muốn học quy củ, nên làm cái gì bây giờ a?

”Chuyên tâm viết chữ.”

Tổng Ngôn đập đập bàn, không vui nói, đáy mắt lại thoáng hiện lo lắng. Thế nào học sinh đi ra ngoài một chuyến sắc mặt liền thay đổi?

Lỗ Lỗ ngẩng đầu, nhìn Tổng Ngôn, trong đầu linh quang chợt lóe, đáng thương cầu khẩn nói: “Tiền sinh, ta xé chiều đến chỗ người chỗ đó làm bài tập được không?” Lão tộc trưởng ra cửa, Thường Ngô cũng không ở nhà, nằng chỉ có thể trốn được ở chỗ tiền sinh thôi.

”Không được.” Tổng Ngôn căn bản không suy nghĩ, một ngụm phủ quyết, sau lại thêm hỏi một câu: “Tại sao muốn đi chỗ ta?”

Lỗ Lỗ khóc lên, “Cha ta đi, hần nói rằng buổi trưa ta nếu như không hảo hảo học quy củ, Thầm cô cô đánh ta hần cũng không quản. Tiền sinh, người để ta đến chỗ người trốn trốn đi, ta không muốn chịu đòn...”

Tổng Ngôn nhú mày, Thầm cô cô đây là mềm không được, quyết định cứng rắn? Còn chiếm được Lâm viên ngoại ủng hộ?

Chống lại ánh mắt Lỗ Lỗ cầu xin, Tổng Ngôn đột nhiên đau lòng, hần hoàn toàn có thể tưởng tượng ra Thầm cô cô sẽ thế nào giáo nằng.

Lý trí nói, Thầm cô cô cũng là chức trách, là vì tốt cho đại tiểu thư, nhưng mà hần biết người học sinh này không phải là tiểu thư bình thường khuê các. Vừa mới từ trên núi trở về, nằng có thể ngoan ngoãn ngồi xuống đọc sách viết chữ, đã rất khó rồi, nhưng này một mặt là cá khô công lao, một mặt là viết chữ không mệt lại không đau không ngứa. Nhưng những thứ quy củ thì sao? Bản thân nằng vốn tùy ý, học các loại quy củ rất vất vả, hần thậm chí có một chút không đành lòng.

Nhưng hần thật không có thể đáp ứng nằng.

Hần tuy là tiền sinh, không thể đem nữ học sinh gọi vào nơi ở để dạy nằng. Ngày hôm qua hần mới đem Thầm cô cô dạy dỗ một trận, hôm nay ngang

nhien cùng nàng đối nghịch, Thắm cô cô mắng hấn là chuyện nhỏ, nếu liên lụy đến nam nữ tư tình, thanh danh học sinh thì xong rồi.

Tổng Ngôn không mở mắt, hiềm khi mềm giọng: “Sau khi trở về thì nghe lời, đừng làm cho nàng bất lỗi, cũng sẽ không bị đánh.”

”Tiên sinh...” Lỗ Lỗ chưa từ bỏ ý định kêu.

Tổng Ngôn nhìn nhìn sắc trời, đứng lên nói: “Hôm nay sớm tan học, bài tập vẫn là mười trang bảng chữ mẫu.” Nói xong cấp tốc rời đi.

Lỗ Lỗ nhìn bóng lưng hấn nhanh chóng rời đi, nhìn nhìn lại bao giấy dầu nhỏ trên bàn, lần đầu tiên không có tâm tình ăn cá khô.

Nàng theo Anh Đào đi tiền viện, muốn không về, lại bị Ngô quản gia sớm được phân phó khuyên đi trở về.

Anh Đào cùng Diễm Hạnh biết được Lâm viên ngoại lời nói kia, mặc dù đau lòng đại tiểu thư, lại cũng không dám nửa đùa giỡn tâm nhàn, rất sợ chọc giận Thắm cô cô, vạn nhất Thắm cô cô đến trước mặt lão gia cáo trạng, các nàng bị trả lại người môi giới, sẽ bị đưa đến địa phương xa lạ không thể biết trước, hầu hạ chủ tử khó tính nào đó nữa.

Cho nên khi Thắm cô cô xị mặt làm cho các nàng đi trong viện đứng, hai người không dám dám nửa câu miệng, cúi đầu đứng ở bên ngoài phòng.

Trong phòng không còn có người một nhà, Lỗ Lỗ ngồi trên kháng duyên, khẩn trương nhìn Thắm cô cô.

Thắm cô cô bình tĩnh nói: “Đại tiểu thư, hôm nay cái chúng ta học bước đi cùng tư thế ngồi, người xuống đây đi.”

”Ta trước ngủ trưa được không?” Lỗ Lỗ không dám như ngày hôm qua như vậy đùa giỡn tính tình, nhỏ giọng hỏi.

”Không được, đại tiểu thư tuổi không nhỏ, phải nắm chắc học quy củ, chờ người học xong, tự nhiên có thể nghỉ ngơi.”

”Nga, vậy ta ngoan ngoãn học, người đừng đánh ta.” Lỗ Lỗ thất vọng vừa đáng thương nói.

Trốn gian ngoài cửa nghe trộm Anh Đào thờ phào nhẹ nhõm, rón ra rón rén trở lại dưới mái hiên, nhỏ giọng đối Diễm Hạnh nói: “May là may là, đại tiểu thư nghe lời Thắm cô cô.”

Diễm Hạnh lại không có lạc quan như vậy, đại tiểu thư sáng sớm hôm qua không phải cũng là đáp ứng hào hào, học một hồi liền không nhận được.

Quả nhiên, trong phòng rất liền truyền đến đại tiểu thư sinh khí giận kêu: “Ta không học, ta chính là đi như thế lộ!”

Hai người tâm treo lên, ngay sau đó liền nghe đại tiểu thư khóc: “Đau, người buông ta ra, ta đi nói cho cha ta!”

”Đại tiểu thư, lão gia hấn là đã nói với người đi? Người nếu như không hảo hảo học, ta liền sẽ phạt người. Người nói cho lão gia cũng vô ích, đây là lão gia đồng ý. Đại tiểu thư, người rốt cuộc có học hay không?” Thắm cô cô thanh âm yên lặng không có gọn sóng, chỉ mang theo hơi thở dốc, giọng điệu lạnh lùng.

”Meo...”

”Không được kêu, nói chuyện!”

”Không học... Meo... Ta học ta học, ô ô, người buông ta ra, đau...”

”Tốt lắm, người xem ta, như vậy, lại đi một lần. Không được khóc!”

”Meo...”

Nghe khóc meo meo nức nở kia, Anh Đào đỏ mắt, cổ nén mới không có vọt vào, thẳng đến Lỗ Lỗ lần thứ ba khóc đau, nàng rốt cuộc không nhận được, trừng mắt con người muốn xông vào, chỉ là còn chưa có đụng tới phòng trong, đã Diễm Hạnh bị đuổi theo lời mệnh trở lại.

”Người buông ta ra!” Nàng không quan tâm hết lên.

”Nhỏ giọng một chút!” Diễm Hạnh dùng sức đem nàng kéo đến xa xa, vành mắt đồng dạng phiếm hồng, “Như người vậy đi vào hữu dụng sao? Nàng mượn cơ có lão gia, căn bản không sợ chúng ta ngăn cản, thậm chí nàng còn ước gì chúng ta đi vào, quay đầu lại hảo thêm mắm thêm muối trước mặt lão gia mà cáo trạng. Lão gia mà giận, khẳng định không nói lời gì liền đem chúng ta bán, nếu là đối lấy nha hoàn nghe lời nàng ta, đại tiểu thư sẽ không trông chờ được họ đâu.”

Anh Đào oán hận bỏ qua nàng: “Hiện đại tiểu thư thì có trông chờ?”

Diễm Hạnh mặt tròn hiềm thấy hiện lên nét hung tàn: “Đánh đi, làm cho nàng đánh đi, nhưng nàng cũng là kiều ngạo lần này. Chờ lão gia trở về, ta liền lập tức đi về phía hấn hồi bẩm. Ta cũng không tin lão gia có thể như vậy nhẫn tâm.”

”Hữu dụng sao? Lão gia nếu như không nhẫn tâm, sao có thể nghe nàng nói?” Anh Đào không xác định nói.

Đúng lúc này, bên trong lại truyền tới một tiếng thê lương mèo kêu.

Điềm Hạnh nắm chặt tay, nỗ lực duy trì thanh âm yên lặng: “Trong tưởng tượng là một chuyện, tận mắt thấy đến lại là một chuyện, liền người ta đều không đành lòng, lão gia như vậy đau lòng đại tiểu thư, hấn sẽ dung túng nàng tiếp tục dấn vật đại tiểu thư sao? Chờ coi đi, nàng sẽ ở trong phủ không dài.”

Anh Đào lại nghĩ tới một người khác. Nếu không trông chờ ở lão gia, Thường Ngô thích đại tiểu thư như vậy, hấn sau khi biết, sẽ nghĩ biện pháp đi?

Hai người kinh hồn táng đảm lập bên ngoài, không biết qua bao lâu, Thẩm cô cô rút cuộc đi ra.

Điềm Hạnh cố nhịn nghe Thẩm cô cô “Giáo dục”, Anh Đào lại sớm vọt đi vào, đẩy ra rèm cửa vừa nhìn, liền thấy đại tiểu thư nhà mình mơ hồ trong chăn, cuộn mình thành một đoàn, chính mèo ô khóc đầu.

“Đại tiểu thư, nàng ta đánh ngài ở đâu?” Anh Đào bò lên trên kháng, một bên xả Lỗ Lỗ chặn một bên đau lòng hỏi.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Lỗ Lỗ lập tức nhào tới trong lòng Anh Đào, khóc không thành tiếng: “Nàng đánh lưng ta, mèo, đau quá, ta không học quy củ...”

Anh Đào cũng khóc, run rẩy cõi ra Lỗ Lỗ xiêm y, Đềm Hạnh vừa vặn đi tới, vừa ngẩng đầu, liền chống lại Lỗ Lỗ tuyết trắng lưng, chỉ là phía trên kia, cơ hồ một mảnh xanh tím ứ ngán, nhìn thấy mà gật mình.

Anh Đào là chỉ liếc mắt nhìn liền cả kinh kéo Lỗ Lỗ xiêm y, không dám nhìn nữa nhìn lần thứ hai. “Đại tiểu thư, người nằm, ta đi tìm thuốc trị thương!” Nàng cẩn thận từng li từng tí đem Lỗ Lỗ thả lại trên đệm, đứng dậy sẽ xuống đất.

Điềm Hạnh cắn răng ngăn cản nàng: “Không cần tìm, nói miệng không bằng chứng, lão gia nhất định sẽ để bà tử kiểm tra đại tiểu thư có hay không có thương tích, chúng ta liền giữ lại, nhìn lão gia đau lòng không đau lòng!”

Lỗ Lỗ khóc thương tâm, ở đâu có nghe rõ các nàng nói cái gì? Sẽ không nhắc đến Thẩm cô cô trước khi đi, hướng nàng trên lưng lau bôi cái gì đó lành lạnh.

Khi Lâm viên ngoại từ Đường phủ trở về, trăng đã treo cao.

Điềm Hạnh cùng Anh Đào cùng nhau quỳ cửa lớn hồi bẩm việc này, các nàng nói đại tiểu thư đến cơm chiều cũng không ăn, khóc đến ngủ, Lâm viên ngoại đau lòng đến độ không biết nên nói cái gì, bỏ lại cả đám liền hướng hậu viện đi, vẫn là Đềm Hạnh chủ động mời hai tú nương giúp làm chứng.

Lâm viên ngoại không thể kiểm tra thương tích Lỗ Lỗ, nhưng nhìn Lỗ Lỗ khóc sưng mắt, hấn thập phần hối hận đã mời cái gì nữ tiên sinh, muốn đánh thức Lỗ Lỗ mà trấn an nàng, lại không đành lòng quấy rầy nàng đi ngủ. Ngồi một hồi, Lâm viên ngoại thương tiếc sờ sờ đầu Lỗ Lỗ, thấp giọng phân phó tú nương tay chân cẩn thận rồi chấp tay lui về gian ngoài.

Mặc kệ Thẩm cô cô có hay không ngược đãi Lỗ Lỗ, hấn cũng sẽ không lại lưu nàng, nhưng hấn cần một lý do quang minh chính đại, đem trách nhiệm lên trên người Thẩm cô cô, không thể cho Thẩm cô cô chửi bới Lỗ Lỗ cơ hội.

Nhưng tú nương lại nói cho hấn biết, đại tiểu thư sau lưng vô thương.

Ở trong phòng, Thẩm cô cô y sam chỉnh tề chờ Lâm viên ngoại kêu nàng đến vấn tội, nhưng nàng một chút cũng không sợ. Thuốc mỡ kia của các nữ tiên sinh dĩ nhiên là thứ tốt, nghe nói là theo phương thuốc trong cung truyền ra, chuyên môn dùng để trị liệu thương sẹo tay chân. Bôi lên sau nửa canh giờ, bảo đảm không để lại nửa điểm dấu vết.

Sau lần này, nàng cũng không tin nha đầu kia còn dám lười biếng đùa giỡn! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thất Ước

Lỗ Lỗ trên lưng không có thương tổn, nhưng nàng xác thực đã khóc, hơn nữa nhất định khóc rất lớn, mới có thể đem mắt khóc sưng thành như vậy.

Nhìn hai nha hoàn quỳ trước người dập đầu, Lâm viên ngoại thở dài thật dài.

Hai nha hoàn này là ông tự mình kêu đến, Lỗ Lỗ rất thích các nàng, các nàng hầu hạ đại tiểu thư cũng rất tâm lực, hôm nay nhất định là không đành lòng đại tiểu thư học quy củ vớ vẩn, cho nên mới nói dối đi?

Nhưng nếu như là nói dối, Đềm Hạnh sẽ không để nghị thỉnh tú nương tới kiểm tra thương tích của đại tiểu thư, đây chẳng phải là chính mình tự làm bại

lộ?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài từ trong ngõ hẻm truyền đến tiếng kêu du dương. Mới đó cũng đã qua một ngày.

”Quên đi, đều đừng giằng co nữa, đêm nay trước chiếu có tốt cho đại tiểu thư, cái khác sáng mai lại nói.” Lúc ở Đường phủ có uống một chút rượu, lại cùng Đường lão gia, lão thái thái nghe xong nửa ngày hí kịch, Lâm viên ngoại có chút tinh thần không tốt. Và lại ông nghĩ kỹ, sáng mai hỏi một chút Lỗ Lỗ, nếu như Thẩm cô cô thật động thủ đánh nàng, nàng thật như vậy không muốn học, ông sẽ không bức nàng học. Sa thái Thẩm cô cô, ông tự mình dạy nàng, không cần học hết bộ dáng tiểu thư khuê các, chỉ cần bảo đảm lúc nàng ra gặp khách, cách đi đứng ngồi uống trà ăn cơm không làm trò cười là được.

Anh Đào cùng Diễm Hạnh dập đầu tiễn ông rời đi.

Thường Ngộ vẫn thủ bên ngoài viện, nhìn thấy Lâm viên ngoại ra, nhìn không được hỏi: “Lão gia, đại tiểu thư nàng..”

Lâm viên ngoại khoát khoát tay, “Không có việc gì, nữ nhi tính hay làm nũng vậy thôi. Sắc trời không còn sớm, một hồi ngươi cũng trở về đi ngủ lại đi.”

Thường Ngộ không hỏi nhiều, quyết định ngày mai lại tìm cơ hội tốt hỏi Anh Đào các nàng một chút.

Các gia nhân khác cũng mỗi người tản đi, Lâm phủ rất nhanh liền khôi phục yên tĩnh.

Anh Đào cùng Diễm Hạnh xem qua Lỗ Lỗ, rồi nhẹ chân nhẹ tay thôi lui ra gian ngoài, trực tiếp ngủ bên ngoài kháng thượng. Nhưng phát sinh loại sự tình này, ai lại ngủ được chứ? Hai người trốn trong chăn riêng, lại vì đại tiểu thư chợt khôi phục thương thế một cách đáng ngờ, cũng vì chưa biết chuyện này ngày mai ra sao nên thấp thỏm bất an.

Nhưng đêm nay không có tâm tư đi ngủ, không chỉ có hai người các nàng.

Bùi phủ.

Bùi Sách cũng mới từ Đường gia trở về, mới vừa vào cửa, quản gia chào đón nói: “Thiếu gia, tiệm thú cưng Chu lão bản buổi trưa đưa tới một con mèo trắng, nói là Thanh Mặc đã tới tiệm ông chọn vài con mèo trắng, ngài đều không hài lòng, ông cảm thấy rất xấu hổ, vừa mới hôm qua lại từ thị trấn chọn đến mấy con đều dạy tốt để thành mèo cưng, ông nghĩ ngài có thể sẽ thích, liền đem con lanh lợi kia đưa tới.”

”Ừ, biết, một hồi đưa đến trong phòng ta đi.” Bùi Sách thần sắc nhàn nhạt, vừa đi vào trong vừa nói. Nếu là mấy ngày trước nghe thấy tin tức này, hẳn đại khái còn có thể chờ mong một chút, hiện sau thất vọng nhiều lần như vậy, hẳn đã không ôm bất cứ hy vọng nào.

Chờ hẳn rửa mặt hoàn tất, mèo trắng kia đã được đưa vào phòng của hắn, là một con mèo xinh đẹp trong lồng.

Bùi Sách thuận tay khép chặt cửa, đem lồng sắt để trên bàn, ngồi bên cạnh tĩnh tế quan sát con mèo trắng này. Mèo trắng đợi một ngày rồi cuộc cũng đợi được chủ nhân, tựa hồ cũng rất hưng phấn, đứng lên đi chuyển vòng quanh lồng sắt vài vòng, sau đó trước mặt Bùi Sách đứng lại, vờn một cái móng nhỏ mềm vuốt nhẹ hắn.

Là con mèo cái, có chút gầy, nhưng sắc lông rất thuần, nhìn cũng lanh lợi, ánh mắt động tác so với mấy con mèo trước kia đều linh động hơn.

Chỉ là mắt mèo có sắc kim, chứ không phải sắc nâu coi được hơn, mới hợp tâm ý hắn.

Bùi Sách sau khi nhanh chóng so sánh, giơ tay lên mở lồng sắt, đem mèo trắng phóng ra.

Mèo trắng không nhảy xuống đất, mà là thử thăm dò đi về hướng hắn. Bùi Sách nhìn không được vờn tay, bạch mèo chán kinh lui về phía sau hai bước, thấy Bùi Sách không nhúc nhích, nó lại đi tới, cái đầu tròn tiến đến trên lòng bàn tay chủ nhân người người. Có lẽ là không có tìm được gì ăn ngon như trong tưởng tượng, nó ngừng đầu hướng Bùi Sách kêu một tiếng.

Bùi Sách nhíu hạ mày, mèo này kêu thanh âm có điểm thô, mặc dù không tính là khó nghe.

Hắn thử thăm lấy tay ôm nó, lúc đụng tới bộ lông mềm của nó, mèo trắng cũng không có gãy giữa. Bùi Sách rốt cuộc cười, đem mèo trắng kéo tới ôm trong lòng, trong phòng đi đi. Xác định mèo trắng cũng không ghét bị người ôm, hắn hài lòng gật gật đầu, phân phó Thanh Mặc chuẩn bị nước. Hắn muốn tắm cho mèo trắng, sau đó mới ngủ.

Thanh Mặc nghe thấy thiếu gia nói, kích động thiếu chút nữa khóc. Mỗi lần hắn ôm mèo trở về, đều phải ngoan ngoãn thủ bên ngoài, vạn nhất thiếu gia không thích, hắn liền phải phụ trách đem mèo ra. Nhiều lần mèo nửa đường nhảy xuống, trong vườn chạy tán loạn khắp nơi, chạy chạy sẽ biến mất, hại hắn phải chạy đuổi một đường, còn muốn lo lắng mèo chạy về chỗ thiếu gia nhà hắn không.

May mà có thể kiên trì đến thiếu gia kêu nước, hôm nay con mèo này thật có phúc khí.

Chờ Bùi Sách bình an vô sự tắm rửa cho mèo trắng xong, Thanh Mặc mới hoàn toàn yên tâm, mang lồng mèo đi, rồi mới đi ngủ.

Thế nhưng, không biết qua bao lâu, trong mơ mơ màng màng, hắn nghe thấy thiếu gia có động tĩnh. Thanh Mặc trong lòng vừa nhảy, vội vàng mặc áo sam chạy ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Bùi Sách sắc mặt xanh đen đem con mèo trắng kia vứt xuống trên mặt đất.

”Thiếu gia, con mèo này không hợp tâm ý người sao?” Thanh Mặc yên lặng trong lòng kêu khổ. Được, qua mấy ngày hần lại phải chạy đi tìm mèo.

Bùi Sách liếc nhìn hần một cái, không nói, xoay người liền quay vào.

Thanh Mặc đứng trước cửa phát ngốc, bắt đầu đi lắc lắc đầu, xoay người lại xách con mèo trắng, trên miệng thấp giọng tiếc hận nói: “Đã thành công lên giường thiếu gia, người thế nào mà không kiên trì thêm một hồi nữa! Đồ không có phúc khí, thiếu gia nhà ta đuổi người, chắc là người lên trên giường thiếu gia đi tiêu rồi?”

Có lẽ là ngại hần nói nhiều, mèo trắng “Meo” kêu một tiếng, lại quay đầu ném đuôi cấp tốc hướng tường viện chạy đi, chớp mắt đã mất dạng!

”Trở về!” Thanh Mặc hồn hên đuổi theo, đề thấp giọng gọi. Nó chính là đích thân Chu lão đưa tới, thiếu gia không thích, hần trả về là được, nhưng nếu là mèo chạy mất, hần còn phải ra tiền mua mèo a!

Bùi Sách hoàn toàn không quan tâm Thanh Mặc có bắt được con mèo trắng ầm ĩ kia không, trở lại trong phòng, hần nằm trên giường liền ngủ. Bận rộn một ngày, vốn tưởng rằng có thể có con mèo bồi ngủ, nhưng không nghĩ con mèo trắng kia tiếng ngáy so với người còn vang hơn! Vang liên vang đi, cùng lắm thì không ôm nó ngủ nữa, nhưng con mèo kia chết sống không chịu đi, ném xuống giường liền lại nhảy lên. Bùi Sách không thể nhịn được nữa, đành phải đuổi.

Lúc hần đang ngủ, thì ngoài cửa có bóng lờ mờ của Cố Tam đi lại, trông rất hồi hộp, ngược nhìn mặt trăng bằng đôi mắt đen thâm thúy lấp lánh có thần.

Mặt trăng đã lên cao, không biết mèo ngốc có biến thân không.

Nàng có thể ngủ quên không?

Lâm phủ lớn như vậy, nàng sau khi biến thành mèo nhỏ hơn rất nhiều, có thể tìm không được cửa lớn mà lạc đường a?

”Meo...”

Xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu yếu ớt, Cố Tam tinh thần chấn động, lập tức hướng bên kia nhìn lại. Chỉ thấy ánh trăng đang soi sáng giữa đường, đúng là một con mèo trắng. Lúc hần nhìn qua, mèo trắng cũng nhìn lại hần.

”Lỗ Lỗ!” Cố Tam hưng phấn hướng bên kia đi đến, thấp giọng gọi.

Mèo trắng lại dường như hoảng sợ, xoay người chạy về phía trước mấy trượng, sau đó mới chậm rãi dừng lại, quay đầu lại nhìn hần.

Cố Tam không dám chạy nữa, hần không biết mèo ngốc vì sao lại sợ hần, chẳng lẽ là trời tối nhìn không rõ lắm bộ dáng hần, nên nàng không dám nhận?

”Lỗ Lỗ, qua đây, là ta!” Hần chậm rãi ngồi xổm xuống, vờn một tay kêu nàng. Hần trước đây đã từng thấy qua mấy đứa nhỏ trêu mèo, đều là như thế này.

Quả nhiên, mèo trắng tiếp tục đứng tại chỗ đợi một hồi, liền giơ lên cái chân nhỏ, nhẹ bước hướng phía hần chạy tới. Mèo trắng càng gần, Cố Tam càng cười lớn, xuyên thấu qua màu lông thuần khiết của mèo trắng, hần hình như nhìn thấy Lỗ Lỗ mơ hồ nằm trong nhà gỗ, không nháy mắt nhìn vào khó gian của hần, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì khiếp sợ hơi mở, mê người nói không nên lời.

”Meo...” Mèo trắng dùng đầu cọ cọ tay hần.

Cố Tam phút chốc đã đem mèo trắng bế lên, ôm vào trong lòng đi nhanh trở về, “Mèo ngốc, đi, chúng ta về nhà!”

”Meo...” Mèo trắng trong ngực hần cũng cùng, thay đổi tư thế cho thoải mái, mắt mèo chậm rãi nhắm lại, dần dần hạ thành một đường, khép lại. Nó quá buồn ngủ, đang ngủ ngon thì bị người ném xuống giường, hi vọng lần này có thể ngủ đủ giấc đi.

Mèo trắng ngủ say, lại lần nữa cất tiếng ngáy khê, lại bị tiếng bước chân gấp mà trầm ổn của Cố Tam che lấp.

Mà khi đó Lâm gia đại tiểu thư đang trong chăn, Lỗ Lỗ mới vừa mở mắt ra. Nàng là bị đói tỉnh.

Nàng muốn dụi dụi mắt, lại phát hiện nâng lên chỉ là một bộ móng vuốt.

”Meo...”

Lỗ Lỗ kim lòng không đậu phát ra một tiếng yếu ớt mèo kêu.

Trời đã tối sao? Nhưng nàng còn chưa có ăn cơm chiều a, Anh Đào, Diễm Hạnh vì sao không có gọi nàng?

Lỗ Lỗ đá đá chăn, thò đầu ra, vừa muốn gọi, tầm mắt lại đảo qua xa xa rồi dừng lại ở cái ghế tựa.

Ban ngày, Thẩm cô cô chính là bắt nàng ngồi chỗ đó không nhúc nhích, nàng ngồi một hồi thì thấy khó chịu, vừa mới xoay nhẹ thắt lưng, liền bị Thẩm cô cô bấm một cái.

Nàng không nên học quy củ.

Lỗ Lỗ nghĩ tới khuôn mặt nghiêm túc của lão tộc trưởng khi căn dặn nàng nghe lời, nhớ lại ánh mắt hung ác của Thẩm cô cô, sau đó, nghĩ tới lời Cố Tam nói. Hắn nói nàng sau khi biến thân liền đi ra cửa tìm hắn, hắn sẽ ở chỗ đó chờ nàng.

Lỗ Lỗ chui ra ổ chần, nhẹ nhàng nhảy xuống giường, quen thuộc chui qua rèm cửa, ngang qua chiếc giường phụ, ra gian ngoài. Bên trong cửa sổ đều che song lụa, nàng không mở được, cửa sổ phía trước lại là giấy. Lỗ Lỗ đi tới trước một cánh cửa, quay đầu lại nhìn nhìn một chút, chưa vội động vào rèm cửa gian ngoài, sừng sốt một hồi, rồi không lưu luyến nữa, tung mình nhảy lên, ba chân chăm chú bám chặt vào chần song, một chân đâm thủng song giấy mỏng, đầu chui qua lọt, toàn bộ thân thể liền chui ra ngoài.

Lỗ Lỗ không lập tức ra tìm Cố Tam, nàng len lén chạy tới trong phòng lão tộc trưởng.

Lão tộc trưởng đang ngủ, Lỗ Lỗ yêu thương nhìn khuôn mặt ông mà rơi nước mắt. Nàng luyện tiếu lão tộc trưởng, nhưng lão tộc trưởng cố ép nàng học quy củ, nàng hay là đi ở cùng Cố Tam đi. Không biết sau khi nàng đi, lão tộc trưởng có thể khổ sở hay không, có thể lo tìm kiếm nàng ở đâu hay không? Nếu như lão tộc trưởng đi tìm nàng, nếu như ông không cho nàng học quy củ, nàng sẽ trở lại. Nếu như không có, nàng, nàng nên đi đâu?

Không, ông là lão tộc trưởng a, sẽ không mặc kệ mà bỏ lại bất luận một tộc nhân nào.

Lỗ Lỗ dùng móng vuốt lau lau mắt, cẩn thận từng li từng tí tiến đến trước mặt Lâm viên ngoại, cọ đầu vào ông một chút. Lão tộc trưởng, ta đi ở chỗ Cố Tam một ngày, chờ sau khi ta biến lại thành người, người ngàn vạn đừng tới tìm ta a.

Cáo biệt xong, Lỗ Lỗ nhìn lão tộc trưởng liếc mắt một cái, không quay đầu lại ra cửa.

Trăng sáng nhô lên cao, rọi sáng mặt đất.

Ngoài cửa chính Lâm phủ, một con mèo trắng ngồi xổm chỗ đó, đôi tai nho nhỏ chăm chú lắng nghe, cẩn thận để ý xung quanh bất luận tiếng động gì.

Thế nhưng, có gió thổi qua, có xa xa mơ hồ tiếng chó sủa vọng đến, nhưng là không có tiếng bước chân.

Lỗ Lỗ có chút mệt nhọc, nàng đứng lên, đi tới góc tường nằm xuống, đầu kê trên mặt đất, vô lực nhìn phương xa, mí mắt lại càng lúc càng nặng.

Mặt trăng từ đỉnh đầu hạ xuống phía tây, chậm rãi, từng chút từng chút lặn xuống, thẳng đến mặt trời bắt đầu lên, mơ hồ ló dạng.

Mai trấn đang yên tĩnh, bỗng liên tiếp có tiếng gà trống báo sáng, lại một lần nữa náo nhiệt lên.

Mai trấn đầu đông, sáng sớm ánh mặt trời đầu ngày chiếu rọi qua đây, xuyên thấu cảnh lá thưa thớt, rơi vào góc tường Lâm phủ, rọi lên trên mình một con mèo trắng.

Mèo trắng tựa hồ đang ngủ say, nó chăm chú nằm cuộn mình thành một đoàn, thế nào nhìn cũng có điểm thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chênh Lệnh

Editor: HangVO9

Thật đối...

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Lỗ Lỗ khi nàng tỉnh lại, sau đó nàng mới phát hiện trời đã sáng, mặt trăng đã lặn, mà Cố Tam vẫn chưa có tới đón nàng.

Trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, thật giống như năm ấy Thu Thu được theo tộc trưởng đi chơi, Lỗ Lỗ nói nàng ấy hái cho mình những đóa hoa thơm thơm đỏ thắm như lần trước nàng ấy mang về. Thu Thu đáp ứng thật tốt nhưng khi trở về lại nói là nàng ấy đã quên hái rồi. Lúc đó Lỗ Lỗ rất thất vọng, nhưng bởi vì tới giờ ăn tối trong tộc, nàng đảo mắt liền quên chuyện đóa hoa.

Hiện cũng giống như vậy, Lỗ Lỗ không nghĩ Cố Tam vì sao chưa có tới, nàng lung lay đuôi, nhảy lên đầu tường Lâm phủ, chuẩn bị đi tìm gì đó ăn.

Nàng thật đối, không có gì quan trọng bằng lấp đầy bụng hết a.

Nhưng khi nàng nhảy lên nóc nhà muốn chạy đến phòng bếp, Lỗ Lỗ đột nhiên nhớ ra, nàng hiện là mèo, nữ đầu bếp chắc chắn sẽ không cho nàng đi vào. Nàng thất vọng dừng bước lại, nhìn về phía hậu viện. Có nên đi tìm Diễm Hạnh các nàng kiếm gì ăn không?

Quên đi, vạn nhất gặp được Thảm cô cô liền hồng lét, trước khi Thảm cô cô rời đi, nàng cũng không muốn trở về.

Lỗ Lỗ chuyển thân, tắm mình trong ánh mặt trời mới lên.

Mặt trời càng lên càng cao, toàn thân ẩm áp, híp híp, Lỗ Lỗ đột nhiên mở mắt. Đúng vậy, không thể đi phòng bếp, không thể đi hậu viện, nàng có thể đi tìm tiên sinh a! Chỗ Tiên sinh ít người, hơn nữa, trong phòng khẳng định có rất nhiều cá khô, trước đây nàng không có cách, bây giờ thân thể nàng nhỏ xíu, đi nhất định có thể theo mùi vị tìm được cá khô. Meo meo, nếu như tiên sinh không có ở đó thì tốt rồi, nàng muốn đem toàn bộ cá khô đều ăn hết trong hôm nay luôn, ăn thật no ới là no luôn.

Nghĩ đến có một đồng cá đang vung vẩy chờ mình nàng, Lỗ Lỗ hài lòng kêu hai tiếng, cọt cọt chạy đến phía tây, nhảy xuống mặt đất, chạy thẳng tới Tổng Ngõn viện mà đi. Trên đường gặp được cánh hai gia nhân vội vã, như đang tìm thứ gì đó, Lỗ Lỗ hoảng sợ, không dám tiếp tục trên đường nghênh ngang chạy nữa mà chui vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Dừng lại bên cửa nguyệt, lại thấy tiên sinh cùng Thường Ngộ đứng ngay cửa, Lỗ Lỗ tâm nhảy dựng, cấp tốc vọt đến bên cạnh khóm thúy trúc tùng, trộm nghe bọn hần nói chuyện.

”Tổng tiên sinh, đại tiểu thư hôm nay thân thể khó chịu, khóa học buổi sáng trước hết ngưng lại, chờ đại tiểu thư khôi phục, ta sẽ lại đến báo tiên sinh.”

”Được.”

Tiên sinh thần sắc nhàn nhạt, nói xong cũng đi trở về, lúc Thường Ngộ quay người đi qua đây, lại là chau mày, hình như bộ dáng rất không cao hứng.

”Meo...”

Lỗ Lỗ nhịn không được thò đầu ra, hướng Thường Ngộ kêu một tiếng.

Nghe thấy tiếng mèo kêu quen thuộc, con người dài nhỏ của Thường Ngộ trong nháy mắt sáng lên. Nhưng khi hần kinh hi nhìn sang, phát hiện bên kia không có đại tiểu thư mất tích, chỉ có một con mèo trắng béo bé nhỏ, trong mắt của hần chỉ còn tia thất vọng, biến hóa thành một tiếng gầm lên: “Cút!”

Lỗ Lỗ sợ đến lông toàn thân đều dựng lên!

Nàng không thể tin nhìn bóng lưng Thường Ngộ rời đi, chỉ có âm thanh băng lãnh cảnh cáo kia vẫn còn vang vọng bên tai.

Khiếp sợ qua đi, Lỗ Lỗ thật đau lòng. Thường Ngộ luôn luôn cười với nàng, vừa rồi hần dữ như vậy, là không thích thân nàng là mèo sao? Nàng cúi đầu quan sát chính mình, bộ lông đã xẹp xuống, mềm mại thuận mượt, một mảnh cỏ xanh lộ ra tuyết trắng, nàng đem đuôi thoắt dong đưa, lông xù, cũng rất đẹp mắt a. Lỗ Lỗ trăm mối nghi ngờ không lời giải, sau đó nhịn không được nâng chân trước tự sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ vì nàng sáng sớm không có rửa mặt?

Cái ý niệm này làm cho nàng có chút ngượng ngùng, lão giống cái đã dạy các nàng từ nhỏ phải sạch sẽ.

Lỗ Lỗ nằm bò đến trong bụi cỏ, liếm liếm móng vuốt lau lau thay đổi sắc mặt, phải bảo đảm trên mặt, đặc biệt phía dưới mặt không có ghèn, mới lặc đuôi nhảy tới trong Tổng Ngõn viện. Không cần nhìn, nàng nghĩ thấy như có như không nhàn nhạt mùi cá, vui đầu đi về phía trước. Lúc đi ngang qua cửa phòng rộng mở, nàng dừng lại nhìn, tiên sinh đang đứng đưa lưng về phía nàng, trong tay là hai gói giấy dầu nhỏ, đôi tới đôi lui. Lỗ Lỗ liếm liếm miệng, không hề dừng lại, cước bộ nhẹ chạy theo hướng gian phòng nồng mùi cá.

Vào phòng, Lỗ Lỗ mới phát hiện, hình như là căn phòng tiên sinh đi ngủ.

Vậy thì thế nào đầu? Chỉ cần có cá khô là được.

Lỗ Lỗ nghe mùi đi tới một ngăn tủ thấp, ngậm tay nắm dùng sức kéo ra bên ngoài. Cửa tủ phát ra một tiếng kéo kẹt khẽ vang lên, Lỗ Lỗ trong lòng vui vẻ, hăm răng cùng đuôi đồng thời phát lực, cuối cùng đem cửa tủ mở ra. Nồng nặc hương thơm xông vào mũi, Lỗ Lỗ thềm ăn lập tức chảy nước miếng, nhảy vào trong tủ, lại dùng sức đóng cửa lại, bên trong trong nháy mắt một mảnh đen kịt.

”Meo...”

Lỗ Lỗ xoay người, nâng chân mở cái túi kia, cái túi đó lớn bằng nàng lúc đang nằm, nàng trực tiếp nằm trên mặt túi, cắn cá khô bắt đầu ăn, cái đuôi lông xù lúc lắc lung lay lại lắc lắc. Cảm thấy không vui, nàng đang nghĩ tới chuyện không bao giờ biến thành người thân nữa, như vậy sau này nàng liền mỗi ngày chạy đến chỗ tiên sinh ở đây ăn vụng.

Bên kia Tổng Ngõn đang trong thánh đường đứng một hồi, cuối cùng cảm thấy học trò bệnh có chút kỳ quặc.

Hần nghĩ tới ngày hôm qua ánh mắt học trò cầu xin hần, tái nhợt sắc mặt, nàng như vậy sợ Thảm cô cô, tất là có lý do. Có phải là Thảm cô cô giáo huấn quá nghiêm ngặt, nàng không chịu nổi trong lòng sợ hãi cùng thân thể dần vật, cho nên ngã bệnh hay không?

Đáng tiếc hần là nam, không thể nhìn... Tổng Ngõn nhìn nhìn trong tay bao giấy dầu, nhắc chân hướng phòng ngủ đi đến. Học trò bị bệnh, hần trước mang một chút thức ăn nàng thích, người ngoài cũng không cách nào nói cái gì.

Song khi hần đi tới trước phòng ngủ, lại phát hiện cánh cửa tủ mở hé một cái khe. Tổng Ngõn biến sắc, hôm nay không gió, cửa không thể tự mình mở,

chẳng lẽ là trộm? Ánh mắt của hắn lóe lên, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Trong phòng bày biện đơn giản, vừa xem hiểu ngay, ngoại trừ hắn, không còn có người ngoài, vậy mà có tiếng xì xèo nhai nuốt.

Tổng Ngôn lập tức hướng ngăn tủ có để cá khô mà đi đến. Đáng chết, không phải là chuột đi, hắn khom lưng chuẩn bị mở cửa thì trong nháy mắt đó, vài sợi lông trắng như tuyết rơi vào trong mắt của hắn. Tổng Ngôn yên lặng nhìn mấy sợi lông trắng, lông chuột chắc không có dài như vậy, hơn nữa hắn cũng chưa từng thấy chuột trắng. Tên trộm can đảm bên trong kia đang ăn cái gì, cuối cùng là con gì?

Mèo thích ăn cá.

Tổng Ngôn sắc mặt trắng bệch, liên tục lui vài bước, nếu không phải đau lòng trong tủ nhiều cá như vậy, hắn đều muốn lập tức rời đi, tùy nó ăn đi được rồi. Cho dù hắn có đem nó đuổi đi, thì túi cá khô kia cũng không cách nào dùng lại a!

Nhưng Tổng Ngôn không cam lòng nhường hết tiện nghi cho nó. Cá đó là hắn tự mình câu được, tự tay mình chế biến phơi khô, hắn đã tính toán mình ăn phân nửa và cho học trò ăn phân nửa, về sau lại quyết định nhường phần lớn cho học trò cá khô. Hắn chính là chỉ làm cho học trò ăn, còn con mèo kia có lẽ chỉ là mèo hoang, dựa vào cái gì đến ăn vụng, ăn không phải trả tiền?

Tổng Ngôn đi về phía trước hai bước, lại dừng lại, mặt trắng bệch. Trong viện có mấy cây cây gây trúc, hắn chọn một cây lớn, trở lại đến trong phòng, đứng trước ngăn tủ, một chút lại một chút dùng sức gõ cửa, hi vọng dọa nó chạy ra.

Lúc cửa bị gõ lần đầu tiên, Lỗ Lỗ hoảng sợ. Có phải tiên sinh tới không?

Nàng khẩn trương bắt an bò ra khỏi túi, nghĩ thầm một hồi tiên sinh một mở cửa, nàng liền cướp đường mà chạy, nói cái gì cũng không thể bị tiên sinh bắt.

Nhưng nàng tâm càng loạn, đợi nửa ngày, còn phải chịu đựng mùi cá khô hấp dẫn, tiên sinh lại chậm chạp không có hành động nào khác. Lỗ Lỗ mờ mịt kêu một tiếng, có lẽ bên ngoài không phải tiên sinh? Nàng nghĩ nghĩ, dùng móng vuốt rút mấy khối cá khô nhỏ đến trước người, mặt hướng ra ngoài ăn. Như vậy nàng có thể vừa ăn cá khô lại có thể vừa mở cửa là đào tẩu liền.

Tiếng kêu của nàng làm cho Tổng Ngôn biết ở trong đó thực sự là con mèo.

Hắn vừa sợ hãi vừa phẫn nộ. Sợ hãi thì không cần phải nói, vì từ nhỏ bị một con mèo đen dọa bệnh một lần, hắn gặp mèo đều vòng qua đường khác mà đi, nhưng bộ lui binh, phẫn nộ thì lại là vì con mèo này cũng quá lớn mật quá vô sỉ, đã bị người phát hiện, nó lại vẫn dám trốn bên trong ăn vụng?

Tổng Ngôn hờn hển, cố lấy hết dũng khí dùng cây gây trúc khẽ nhẹ cánh cửa, lập cập một chút, trong nháy mắt liền đem cánh cửa mở lớn.

”Meo...”

Lỗ Lỗ gặm đến phân nửa cá khô theo trong miệng rớt xuống, nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm cây gây trúc mà tiên sinh cầm, không rõ hắn đây là muốn làm cái gì, trong lúc nhất thời lại đã quên chạy trốn.

Mà trong mắt Tổng Ngôn, một con mèo trắng to mọng ngời chồm hồm trong ngăn tủ, không nhúc nhích nhìn hắn, trời thần, dường như căn bản không đem hắn để vào trong mắt. Hắn nắm chặt cây gây trúc lui về phía sau một bước, ngay sau đó, ánh mắt rơi xuống dưới chân con mèo. Chỗ đó, cá khô mỹ vị của hắn, hắn chỉ mỗi ngày cho mình cùng cho học trò hai khối cá khô nhỏ, còn chưa được phân nửa, đều là bị mèo trắng ăn hết.

Thế là, qua nhiều năm như vậy, hắn lần đầu tiên không có xoay người bỏ chạy, mà là nắm cây gây trúc hung hăng hướng mèo trắng bụng tròn vo đâm qua.

”Meo!”

Lỗ Lỗ ăn quá nhiều, nên phản ứng chậm chạp, lập tức bị Tổng Ngôn dồn tới trong tủ. Lúc Tổng Ngôn nghe thấy mèo kêu tay có run một chút, cây gây trúc phút chốc hơi lệch, trượt qua bộ lông bóng mượt của Lỗ Lỗ, bằng không Lỗ Lỗ chỉ sợ không bảo vệ nổi cái cái bụng căng tròn.

”Meo...”

Lỗ Lỗ lại sợ đau, cũng không dám nhìn Tổng Ngôn nữa, nhảy mạnh qua cây gây trúc trước người, nhanh như chớp chạy ra cửa. Meo ô, tiên sinh vẫn là hung dữ như vậy, đối với người dữ, đối mèo dữ! Chờ xem, lần tới lúc biến thành mèo, nàng muốn đi qua ăn vụng, sẽ ăn sạch hắn, tức chết hắn!

Nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, gã tiên sinh vừa rồi còn thủ đoạn độc ác, lúc này lại ngã ngồi trên ghế, sắc mặt cơ hồ so với lông nàng còn muốn trắng hơn.

Mặc dù bị đâm một chút, Lỗ Lỗ vẫn là rất cảm thấy mỹ mãn, một hơi ăn nhiều cá như vậy, thực sự là hưởng thụ a!

Chỉ là tiếp đến nên đi đâu thì tốt?

Có Tam? Lỗ Lỗ biết nhà cây Có Tam chỗ nào, nhưng nàng không muốn đi tìm hắn, cái tên vô lại kia làm cho nàng đợi trắng cả buổi tối, nàng không bao giờ nghĩ tới hắn nữa. Thường Ngộ? Ai da, vốn nàng là nghĩ tới đi tìm hắn, nhưng tiếng gầm lúc sáng sớm đã làm Lỗ Lỗ hiểu ra, Thường Ngộ không thích hiện thân mèo của nàng. Tiên sinh là chỗ không thể đến, nàng mới thoát ra mà. Kia trừ Lâm phủ, rốt cuộc còn có chỗ nào...

Bùi Sách!

Mắt mèo Lỗ Lỗ sáng lên! Nàng thế nào lại quên Bùi Sách? Mặc dù từ khi nàng trở về theo lão tộc trưởng, mỗi lần gặp mặt Bùi Sách tươi cười cũng có điểm kỳ quái, nhưng đêm đó lúc Bùi Sách tắm lông cho nàng, hân cười đến dễ thương, động tác cũng đặc biệt ôn nhu, khiến cho nàng hết sức thoải mái!

”Meo...”

Lỗ Lỗ vui vẻ chạy ra Lâm phủ, nhắm thẳng hướng Bùi phủ cách đó không xa mà đi.

Tới tường ngoài viện Bùi phủ, Lỗ Lỗ thoáng nghỉ ngơi một hồi, vừa ăn quá nhiều, giờ cái bụng có chút nặng. Nằm bò ra, chờ thân thể khôi phục khí lực, lúc xác định có thể nhảy lên tường, Lỗ Lỗ tự khuyến khích mình kêu lên hai tiếng, rồi lui về phía sau mấy bước nhảy phốc lên!

”Meo!” Không xong, còn thiếu chút nữa!

Lỗ Lỗ dùng sức treo ở đầu tường, chân sau đập đập một hồi, rồi cuộc bò lên. Nàng nằm bò trên tường thờ dốc, thờ gấp thờ gấp, chợt nghe một trận tiếng bước chân, hướng mắt vừa nhìn, liền thấy Bùi Sách chính từ đằng xa đi tới.

Nguyên tới nơi này là hoa viên Bùi gia, Lỗ Lỗ thờ phỉ phò nghĩ, sau đó nhìn Bùi sách càng ngày càng gần phát hoảng. Hôm nay hân mặc một thân áo sam màu xanh trúc, bên hông đeo thắt lưng đính ngọc thạch, lấp lóe thật chói mắt.

Chờ một chút, hân là đến tìm nàng sao?

Lỗ Lỗ đột nhiên có chút khẩn trương, nàng đứng lên, đi đến tường mà nam nhân đang đứng kêu một tiếng.

Bùi Sách không chớp mắt nhìn chăm chú mèo trắng. Mâu lông trắng muốt, mắt nâu, tiếng meo dễ nghe kia, cứ chỉ thần thái linh động, trừ mập một chút, so với mèo con mà hân tâm tâm niệm niệm kia giống nhau như đúc.

”Xuống, ta đón ngươi.” Bùi Sách thấp thỏm vươn tay, thấp giọng nói, ánh mắt ẩn hàm chờ mong. Con mèo kia nghe hiểu được tiếng người.

”Meo...” Lỗ Lỗ đi về phía trước, nhìn chuẩn cánh tay áp áp của nam nhân, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cùng Tắm

Editor: HangVO9

Cái gì gọi là bị mất mà tìm lại được, hôm nay Bùi Sách rốt cuộc hiểu rõ.

Nhìn mèo trắng xinh đẹp nhào tới trong ngực hân, rồi nâng thân thể mập mập lông xù của nó lên, xem nó giờ hai chân trước lên dè vào vạt áo, đưa đôi mắt to tròn như trăn châu nhìn mình, nghe nó kêu một tiếng như vui mừng như làm nũng, Bùi Sách có loại cảm giác đông đi xuân về thật ảm áp.

Mèo trắng nhà hân trở về rồi.

“Ngày đó sao ngươi lại chạy mất?” Bùi Sách vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo trắng, lẩm bẫm tự hỏi.

Lỗ Lỗ lúc này mới nhớ tới ngày đó Bùi Sách bảo nàng ở lại trong phòng, nàng lại len lén trốn. Nhìn đôi mắt đen của hân ôn nhu vui vẻ, Lỗ Lỗ có chút ngượng ngùng, nháy nháy mắt, chậm rãi lựa thể nằm ngang trên cánh tay trái của hân, quay đầu nhìn về phía bên ngoài. Nàng là vì Cố Tam nói được làm không được mà tức giận, lại đối xử Bùi Sách giống như vậy, hân chắc là cũng rất mất hứng đi?

“Meo...” Lỗ Lỗ không dám nhìn hân, mà đầu lại bị hân nâng chuyển quay về, đành phải giờ đuôi lên chặn trước mắt, che khuất mặt. Ôm một con mèo trắng khá ái thông mình tuyệt đỉnh, Bùi Sách tâm đều hóa thành nước.

Yên tâm đi, ta không giận ngươi, bắt quá, sau này ngươi không thể lại len lén chạy trốn, biết không?” hân đem nó để trên bàn đá, cầm cái đầu tròn tròn của nó nói.

Con ngươi Lỗ Lỗ chuyển hướng qua nơi khác. Nàng nhất định phải đi a, Thậm chí cô đi rồi, nàng phải trở về bên già tộc trưởng. Bùi Sách tâm lại trầm hơn, mắt mèo trắng rõ ràng là né tránh, chẳng lẽ nó còn muốn đi?

“Ngươi còn muốn đi chỗ nào? Nếu như ngươi ở lại, ta mỗi ngày chải lông cho ngươi, cho ngươi ăn ngon, ngươi thích ăn cái gì, ta liền bảo cho bọn họ làm cho ngươi cái đó.” Bùi Sách cuối đầu, nhìn mèo trắng nói. Thấy nó vẫn không chịu nhìn thẳng hân, trên mặt hân có điểm phát nóng, đứng dậy nhìn quét

một vòng, xác định xung quanh không có ai, mới tới sát đầu mèo trắng, thơm thơm vào đỉnh đầu nó, thì thảo nhòitiếng: “Đừng đi, người đi lâu như vậy, ta vẫn tìm người, nhớ người.”

“Meo...” Lỗ Lỗ kinh ngạc giương mắt, đối diện với ánh mắt chuyên chú nghiêm túc của Bùi Sách, cũng ôn nhu như lão tộc trưởng.

hắn vẫn muốn nài sao? Lỗ Lỗ đột nhiên không biết nên làm cái gì bây giờ. Có lẽ lão tộc trưởng vẫn tiếp tục bắt ép nàng học quy củ? Nếu là như vậy, lưu bên người Bùi Sách tự hồ cũng rất tốt. Nàng nhẹ nhàng giấy giấy, học theo Bùi Sách, ngẩng đầu trên mặt hắn, cụng cụng, vốn định cụng một chút liền rời đi, nhưng thói quen cho phép, nàng vẫn vờn cái lưỡi liếm hắn một chút. Hắn đối với nàng tốt, nàng cũng nên thân cận hơn với hắn một chút.

Bắt đầu là cái mũi lạnh lạnh, tiếp theo là mấy râu mèo nhẹ phẩy, sau cùng là cái lưỡi ấm áp. Cừ chỉ vô cùng thân thiết làm Bùi Sách vui mừng vô cùng, hắn nhìn cười không được, tới sát bên nó nói: “Đây coi như là đáp ứng ta sao?”

“Meo...” Lỗ Lỗ dùng đỉnh đầu cọ cọ cằm hắn. Nếu như lão tộc trưởng không tìm nàng, nàng liền lưu lại, nếu lão tộc trưởng đón nàng trở lại, nàng liền mỗi ngày đến tìm hãnhơi. Biết Bùi Sách thích mình như thế, Lỗ Lỗ rất vui vẻ, bởi vì Bùi Sách dường như đối với nàng rất tốt. Lão tộc trưởng bức nàng học quy củ, anh Đào Diễm Hạnh sẽ dung túng cho Thẩm cô cô đánh nàng, Thường Ngộ không thích thân mèo của nàng, Cố Tam không tới đón nàng, tiên sinh đối với mèo hay với người đều rất dừ. Chỉ có Bùi Sách, nàng là mèo, hắn liền đặc biệt ôn nhu, nàng là người, hắn đem nàng về nhà, còn có thể đối với nàng cười, mặc dù cười không tốt như vậy.

thật ngoan!

Bùi Sách yên lòng cùng mèo trắng chơi đùa, nhẹ nhàng xoa lông nó từ cổ lên đến cằm.

Lỗ Lỗ rất thích xoa kiểu này, nàng thoải mái ngẩng đầu lên, dùng đầu cụng cổ tay hắn, cộ động qua lại, sau đó nằm xuống, lộ ra cái bụng như muốn bảo hãnhơi. Ăn nhiều cá khô chỗ tiên sinh, bụng có điểm khó chịu.

Bùi Sách bật cười, nhẹ nhàng chạm nhẹ vào cái bụng tròn trịa của nó, “Ăn gì nhiều vậy?” Cũng không biết nó rốt cuộc đi nơi nào, nhìn lại so với trước mập hơn một vòng, bắt quá dù mập mập một đoàn, vẫn khá ái như cũ.

“Meo...” Lỗ Lỗ run run tai, hơi mở một con mắt. Nàng đã chuẩn bị xong, sao hắn còn chưa tới sờ nàng?

Tiếng mèo kêu như làm nũng rơi vào trong tai hắn, Bùi Sách trong lòng chấn động, chẳng biết tại sao, một cái tên quen thuộc thốt ra: “Lỗ Lỗ...”

“Meo...” Lỗ Lỗ thích ý lắc lắc đuôi, đáp lại hắn.

Nhìn con mèo trắng biếng nhác đang nằm trước mặt, nghe tiếng mèo kêu ngọt ngào như mời gọi, Bùi Sách tâm đột nhiên nhảy lộn, không thể khống chế cảm giác cảm kỳ lập tức bùng phát trong cơ thể hắn. Hắn, hắn nghĩ tới cái cảnh trong mơ hoang đường, nghĩ tới tiếng kêu và tên Lâm gia đại tiểu thư, sau đó, hắn nghĩ hắn đặt tên cho mèo là “Lỗ Lỗ” là vì xúc động, thậm chí trực tiếp hoán đổi ra.

Mà hắn vụn vụn lần không thể biết được là, mèo trắng lại đáp ứng hắn! Có phải nó cũng thích tên này hay không?

Bùi Sách vươn tay ra, vô thức nhẹ nhàng xoa bụng mèo, trong lòng đấu tranh tư tưởng, hắn không muốn khinh nhờn Lâm gia đại tiểu thư, mà lại không nghĩ ra tên mới hay hơn, nghĩ tới nghĩ lui trong đầu đều chỉ có hai chữ kia, bất tri bất giác, trên miệng tự nhiên nói giọng khàn khàn: “Mèo mèo, ta sau này gọi người Lỗ Lỗ đi?”

“Meo...” Lỗ Lỗ thoải mái mà mị hí mắt, nàng vốn gọi là Lỗ Lỗ mà.

Bùi Sách tâm chậm rãi yên tĩnh trở lại. Nó đã thích vậy, vậy cứ định như thế đi, dù sao hắn chỉ gọi khi có mình nó.

Mặt trời ngày càng lên cao, bên ngoài bắt đầu nóng lên, Bùi Sách ôm Lỗ Lỗ đang ngủ say về phòng.

Về tới tiền viện, gặp ngay Thanh Mặc đầu đầy mồ hôi trước mặt.

“Thiếu gia, đây là con mèo hồi tới phải không?” Thanh Mặc miệng khô lưỡi khô nói, hắn tối hôm qua đuổi theo con mèo trắng ra tới cửa lớn liền không thấy tăm hơi nữa, hại hắn sáng sớm phải đi ra chỗ Chu lão bản trả tiền. Trước mắt chính là thời gian mùa hè nóng nực, đi đi lại lại chạy một mạch, hắn phía sau lưng áo đầy mồ hôi. Bùi Sách bước vào trong cánh cửa mới nói: “Là con mèo nhà chúng ta khi trước. Được rồi, người đi nghỉ ngơi một chút đi, thay quần áo, sau này cũng không cần phải chạy sang bên kia nữa”. nói xong xoay người nhẹ đi vào.

Thanh Mặc mắt sắc nhắc nhở: “Thiếu gia, ngực người chỗ đó...”

Bùi Sách cúi đầu, liền thấy áo mới mặc sáng sớm, giờ đã dính mấy cái dấu móng tay, có dính chút đất, hình như còn dính thêm dầu mỡ. Hắn bắt đắc dĩ sờ sờ đầu Lỗ Lỗ, nhẹ giọng phản phó: “Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa.”

Thanh Mặc nghe xong, nhất thời hồi hận, sớm biết như vậy, hắn buổi tối mới nhắc thiếu gia, dù sao thiếu gia hôm nay cũng đâu có ra khỏi cửa, bây giờ đành phải đi một chuyến nữa. Ai da, hắn muốn được trở thành mèo, ăn ngon ngủ kỹ, có thiếu gia lo, còn có bọn hạ nhân hầu hạ chủ tử hầu luôn cả nó.

Suy tính một chút, ai bảo hắn trời sinh mệnh khổ đâu!

Tuy trong lòng kêu mệt, nhưng Thanh Mặc làm việc hiệu suất vẫn còn rất cao, không được một khắc đồng hồ, phòng tắm liền chuẩn bị xong một thùng

lớn nước ấm, bên cạnh thùng tắm lớn còn có một thùng tắm nhỏ dành riêng cho Lỗ Lỗ. Bùi Sách ôm Lỗ Lỗ bước vào phòng tắm, nhìn thấy bồn tắm nhỏ dưới đây có hình cá vàng, không khỏi mỉm cười. Tiểu tử Thanh Mặc kia thực sự càng lúc càng lạnh lợi.

“Lỗ Lỗ, thích ăn cá không?” hần ngồi bên cạnh bồn tắm, trêu ghẹo hỏi.

Lỗ Lỗ đã tỉnh, theo ngón tay Bùi Sách nhìn vào trong bồn tắm, thấy hai con cá nhỏ nhỏ trong nước lắc lư, lập tức nhào vô, sau đó mới phát hiện cá là cái đế của bồn.

“Meo!” Lỗ Lỗ bắt mặn hướng Bùi Sách gọi.

Bùi Sách thì bị ướt áo, “Ngươi cũng đem ta làm ướt!”

Lỗ Lỗ nâng chân trước thay đổi sắc mặt, xoay người, tự mình nghịch nước. Trời nóng, lông nàng lại dài, cũng thích ngâm trong nước, nếu như nước này lạnh hơn một chút thì tốt rồi.

Bùi Sách tò mò nhìn Lỗ Lỗ nghịch trong nước, chẳng lẽ nó biết bơi? Trong lòng thoáng qua một cái ý niệm, hần cười cười, không hề báo trước, đem Lỗ Lỗ lao đến, trực tiếp ném vào bên trong thùng lớn.

“Meo...”

Lỗ Lỗ trong nước quây mấy cái liền ổn định, một chút cũng không tức giận, trái lại hài lòng bên trong nước bơi tới, toàn thân lông ướt sũng, cái đầu nó tròn tròn, mắt ngập nước coi được. Bùi Sách nhìn rất thích, cấp tốc cởi áo ra, lúc cởi quần trong, vô tình nhìn thấy Lỗ Lỗ không biết từ lúc nào đã bơi sát vách thùng tắm, nhìn hần không nháy mắt. hần cười cười kinh ngạc, đem quần trong ném vào trên ghế, hướng thùng tắm vừa đi vừa nói: “Nhìn cái gì vậy, chẳng lẽ ngươi nhìn thấy liền hiểu?” Vừa nói vừa nhấc chân nhảy vào.

Trong thùng có thêm một đại nam nhân, mặt nước thoáng cái liền dâng cao. Lỗ Lỗ lại trở lại trong nước, cuối đầu nhìn phía dưới nước, chỗ đó có cái gì rất quen. Nàng tò mò kêu một tiếng, chẳng lẽ nam nhân đều có vật này? Người giết chết Thu Thu cũng có, Cố Tam có, Bùi Sách thế nhưng cũng có, chỉ là của Bùi Sách thật nhỏ a.

Ánh mắt nàng phức tạp, có hiếu kỳ, có nghi hoặc, mà lại cứ nhìn chằm chằm chỗ đó. Bùi Sách có chút khó hiểu, liền hất nước vào Lỗ Lỗ: “Qua đây, ta rửa móng vuốt cho ngươi.”

Lỗ Lỗ liền ngoan ngoãn bơi qua.

Bùi Sách một tay nâng nàng, một tay nắm lấy móng vuốt nhỏ mềm xoa nắn, cũng không phải là rất dơ, nhẹ nhàng chà mấy cái liền lộ ra phần thịt phần nộn. Rửa móng vuốt bốn chân xong, hần lại gỡ lông cho nàng, sau đó phóng nàng đi chơi. hần cũng không cần rửa gì, nên để hai tay lên vách thùng tắm ngắm nàng, khỏe miệng vẫn tươi cười.

Lỗ Lỗ chơi đã, thấy Bùi Sách cũng không có rửa gì, liền nghĩ hần đã giúp nàng rửa sạch, vậy nàng cũng nên giúp hần mới là phải đạo, liền bơi lại bên cạnh hần.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Bùi Sách cười nhìn nàng.

Lỗ Lỗ kêu một tiếng, vươn một cái chân trước đẩy nước, ấn bộ ngực hần cọ nhẹ, liền dùng cách nàng hay tự rửa mặt. Xoa xoa, móng vuốt đụng tới một nơi nhô ra như đậu đỏ, Lỗ Lỗ nhìn chằm chằm nó, sờ hai cái, thấy nó hình như cứng rắn một chút, cũng không hiểu là vì sao, đột nhiên nàng nghĩ đến cảnh lúc Cố Tam liếm ngực nàng. Nàng ngẩng đầu, thấy Bùi Sách rất hưởng thụ tựa như đang cười nhìn nàng, liền cảm thấy khẳng định rằng hần cũng rất thoải mái, liền tiến đi lên, lộ ra cái lưỡi liếm lên trên tiểu đậu đỏ.

Bùi Sách trên mặt đang cười nháy mắt cứng đơ. hần thật không ngờ tới Lỗ Lỗ sẽ làm như vậy, ngay cả khi nàng chạm vào ngực hần, hần cũng chỉ nghĩ nàng do hiếu kỳ mà thôi.

Có thể là vừa rồi, đầu tiên là do ngực bị nàng dùng móng vuốt vỗ về chơi đùa, ngay sau đó lại bị nàng hành động khác thường dùng lưỡi liếm qua, dưới thất lưng chỗ đó còn bị nàng đang ở trong nước mà vẩy cái đuôi phát qua cọ xát, hai loại cảm xúc khác thường đồng thời kéo tới, hần thậm chí có phản ứng!

“Lỗ Lỗ, ta không cần rửa, chúng ta đi ra ngoài đi.” hần ôm lấy nàng, bước ra khỏi thùng tắm, thần sắc rất là xấu hổ.

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn nằm trong ngực hần, chỉ là lúc bị hần phóng trên ghế, lại phát hiện chỗ đó hình như có lớn hơn một chút.

“Meo...” Nàng vươn móng vuốt chỉ vào hướng khó gian của hần, ý hỏi Bùi Sách ở đây vì sao lại thành lớn.

Động tác của nàng làm cho người quá mơ màng, Bùi Sách bởi vì tắm rửa xong mà mặt phỉm hồng nóng lên thêm. hần lúc này mới nhớ tới, Lỗ Lỗ là một con mèo cái.

Nó, sẽ không thật sự hiểu gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tròn Tròn

Editor: HangVO9

Đối mặt với ánh mắt vô cùng tò mò của Lỗ Lỗ, Bùi Sách liền làm bộ không hiểu gì, đi vòng qua sau bình phong thay đổi xiêm y, sau khi giúp Lỗ Lỗ lau sơ bộ lông, ôm nàng đi vào trong đình viện dưới bóng cây hòe. Lúc này dù mặt trời đã lên rất cao, dưới tàng cây cũng vẫn mát, Thanh Mặc trong lúc hẩn tẩm rửa đã chuẩn bị tốt cái bàn dài.

Bùi Sách có chút khát, hẩn nhấp một ngụm trà, thấy Lỗ Lỗ nhìn chăm chăm vào hẩn, liền đổ ít nước ra lòng bàn tay, đưa đến trước mặt nàng: “Muốn uống không?”

Lỗ Lỗ đúng là muốn uống nước, cuối đầu liếm lòng bàn tay hẩn.

Cứ như vậy, một người một mèo liên tục uống hai ly trà mới cảm thấy thỏa mãn.

“Qua đây đi, ta chải lông cho ngươi.” Bùi Sách vỗ vỗ vào đầu gối mình, cười nói.

Lỗ Lỗ nghe lời đi lên, nằm xuống, neho mắt lại như hưởng thụ sự xoa dịu chờ đợi đã lâu. Không thể không nhắc, Bùi Sách thật rất biết chải lông, hẩn có thể đem mỗi một chỗ đều chải, nhưng lại không bao giờ đụng tới làn da non mịn của nàng, mà nếu thỉnh thoảng có đụng một chút cũng rất nhẹ nhàng, không đau không ngứa, cảm giác thoải mái dị thường. Hẩn cứ chải toàn bộ như vậy từ đầu đến đuôi, rồi lại chải lại toàn thân mấy lần, Lỗ Lỗ thực sự là quá thoải mái, liền cảm thấy con buồn ngủ ập đến.

Nghe nàng ngáy nhẹ, sâu trong mắt Bùi Sách có ánh cười. Hẩn để cây lược gỗ xuống, nắm hai chân trước của Lỗ Lỗ đem nàng lật qua, cái bụng hướng lên trên. Lỗ Lỗ vẫn ngủ say, chỉ là giật giật hai cái chân trước theo bản năng, lại muốn nằm lại như cũ. Bùi Sách liền thích trêu chọc nàng, xem bộ dáng khả ái của nàng, sao có thể để nàng yên.

Nghĩ nghĩ, hẩn hơi tách chân ra, đem đầu Lỗ Lỗ hướng vào giữa hai chân, để xong, cũng thấy là dễ như vậy đuôi nàng sẽ không thoải mái, liền lại sửa người một chút, làm cho đuôi nàng có thể tự do cử động. Lúc này mới dùng hai chân kẹp lấy thân thể nàng, kiểm soát lực ép thật tốt, vừa không làm đau nàng, cũng vừa không cho nàng có cơ hội xoay người.

Chuẩn bị xong, hẩn vừa cười vừa phát nhẹ trên bụng nàng.

“Meo...”

Lỗ Lỗ thật là nhột, vừa cử động tứ chi, vừa dùng đuôi quét qua cái bụng.

Bùi Sách đã sớm lấy tay ra, chờ sau khi Lỗ Lỗ bình tĩnh lại, tiếp tục đùa nàng. Một hồi quấy nhiễu cái bụng, một hồi xoa xoa đuôi, một hồi lại dè cái mũi phần nộn lạnh lạnh của nàng, thậm chí còn kéo kéo chòm râu khả ái dài ngắn không đều hai bên miệng nàng. Lăn qua lăn lại rồi lăn qua lăn lại, Lỗ Lỗ cho dù tốt tính hơn nữa cũng không chịu nổi, nàng tức giận kêu lên một tiếng, chờ cái bàn tay to đáng ghét một lần nữa rơi trên bụng nàng, Lỗ Lỗ lập tức lấy chân trước giữ tay hẩn lại, lộ ra móng vuốt sắc bén cào trên mu bàn tay trắng nõn của Bùi Sách.

“Meo!” Nàng ngửa đầu trừng hẩn, lại dám quấy rầy ta ngủ, ta liền cào ngươi!

Bùi Sách nhìn vào đôi mắt mèo của nàng, âm thanh trầm thấp ôn nhu để nghe: “Không được cào người, ta thích ngươi mới đùa ngươi.”

Lỗ Lỗ nháy nháy mắt, con giận vừa rồi khiến nàng xù lông bông tan biến, nhìn lại trên mu bàn tay Bùi Sách vẫn còn lưu lại mấy đường ngắn ngắn màu trắng do móng vuốt của mình gây ra, nàng vô ý xoay xoay thân thể ngồi dậy, xoay người nhào vô trong ngực Bùi Sách, dùng đầu cọ cọ hẩn, “Meo...”

Bùi Sách yên lặng cười. Nếu như là với mấy con mèo ngu xuẩn trước đây, sao có thể có thú vui này?

Nhưng Lỗ Lỗ vẫn muốn ngủ. Nàng thối lui trên đùi Bùi Sách, lắc lắc đuôi nghĩ nghĩ, thoáng nhìn thấy vạt áo hẩn rơi trên ghế mây, trong lòng khẽ động, lập tức cuối đầu, chui vào giữa đùi hẩn, hai ba cái liền bò vào trong xiêm y hẩn, chỉ lộ ra một cái đuôi mèo màu trắng lông xù để giữa hai chân hẩn.

“Meo...” Nàng trốn ở nơi đây, coi hẩn còn thể nào quấy phá nàng đi ngủ.

Bùi Sách trên mặt xanh đỏ biến hóa, nhìn nhìn cái bụng phình to của mình, nhìn lại cái đuôi mèo giữa hai chân, trong lòng đột nhiên nảy ra một loại cảm giác khác thường. Hẩn ngẩng đầu nhìn ra cửa viện, rồi vén lên vạt áo, mới nhỏ giọng dụ dỗ: “Lỗ Lỗ, ra...”

“Meo...” Lỗ Lỗ đầu dán vào bụng tròn lằng của hẩn cọ cọ, ve vẩy cái đuôi.

“Đừng cọ, mau ra đi!” Bùi Sách hít một hơi, không phát ra âm thanh.

Lỗ Lỗ mở mắt ra, nằng nghĩ tới cái cảnh Bùi Sách quấy nhiễu cái bụng nằng, hẳn có thể đùa nằng, sao không cho nằng đùa lại?

Cho nên, nằng chẳng những không ra, trái lại còn đem luôn cả đuôi thu vào trong áo, cố ý quét động vào lồng ngực nhẵn nhụi của hẳn. Tứ chi đều bận rộn không thể dùng được, Lỗ Lỗ liền vươn cái lưỡi liếm hẳn, liếm trái liếm phải liếm liếm, liếm trên liếm dưới liếm liếm, bụng dưới thắt lưng của hẳn chột căng thẳng, làm nằng không đứng vững, bị trượt xuống, nhưng nằng không ngã xuống theo dự liệu, mà lại ngồi trên một chỗ cứng rắn.

“Meo...” Lỗ Lỗ dùng chân sau đề lên trên cái “túi” đó xuống.

“Lỗ Lỗ!”

Bùi Sách hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ lên, đang bị cảm xúc nhẹ nhàng ấm áp ẩm ướt rơi trên bụng, mới hai cái, liền có một loại cảm giác ngứa ngáy cấp tốc truyền khắp toàn thân, nằng không ngừng liếm cọ xát, ngay cả cái chỗ đó của hẳn, đều âm thầm ngẩng đầu lên, càng lúc càng có tư thế kiêu ngạo, căn bản là không bị hẳn khống chế.

Dục vọng hồ thẹn xa lạ khó nói dây dưa trong cơ thể, làm hẳn không dám ở bên ngoài, ôm lấy Lỗ Lỗ đi nhanh vào phòng ngủ, đóng kín cửa, do dự một chút mới nhanh chóng vào bên trong. Lỗ Lỗ vẫn ngoan ngoãn nằm trong ngực hẳn, không biết Bùi Sách tại sao lại đứng lên, bắt quả nằng hiếu kỳ với cái vật đó, liền không ngừng dùng chân đụng nó.

Bùi Sách đề lại cái móng vuốt không thành thật của nằng, đỏ mặt ngồi vào trên giường, muốn lôi Lỗ Lỗ ra, nhưng tay vừa đụng tới bộ lông mềm mại của nằng, đột nhiên có chút không muốn.

Hẳn bị một con mèo náo ra phản ứng.

Bùi Sách nhắm mắt lại. Hẳn biết mình không nên như vậy, nhưng cảm giác này làm hẳn khó chịu, lại thêm rung động khát vọng, hẳn không khống chế nổi, cố kiềm chế cũng không đi xuống. Vô luận trước đây thanh tâm quả dục thế nào, hẳn vẫn là nam nhân bình thường, lúc không có không sao, nhưng một khi xúc động, hẳn cũng muốn biết tiếp tục làm tới có thể... thoải mái hay không.

Hẳn nằm trên giường chưa thể quyết đoán, Lỗ Lỗ lại vì tư thế của hẳn thật thuận lợi cho nằng cử động, nằng chuyển thân, chân sau giẫm lên cái bụng căng của hẳn, cuối đầu ngir ngir cái vật đó rồi lấy chân trước đụng mạnh vào. Thật kỳ quái, sao nó lại càng lúc càng lớn?

Lông đuôi xù nhẹ nhàng quét hẳn, móng mềm mại đụng của hẳn từng chút một, Bùi Sách miệng khô lưỡi khô. Hẳn mở mắt ra, vừa định vén vật áo lên, lại ngại ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ đang rơi xuống chói mắt, nên đem màng trướng bỏ xuống.

Như vậy, ở đây chỉ có hẳn và nằng, không còn ai khác. Vô luận hẳn làm cái gì, người ngoài cũng không biết, không ai nhìn thấy.

Hẳn không muốn, nhưng cái loại cảm giác này đến đột nhiên quá mãnh liệt, hẳn còn chưa thưởng thức đủ.

“Lỗ Lỗ...” Hẳn dựa nhẹ vào đầu giường, chậm rãi cởi áo ra, liền lộ ra cái đầu tròn nhỏ của mèo trắng.

“Meo...” Lỗ Lỗ quay đầu nhìn hẳn, một cái móng vuốt còn ấn vào trên cái đó.

“Muốn nhìn nó một chút không?” Bùi Sách không dám nhìn thẳng vào đôi mắt linh động thuần khiết của mèo, không mở mắt nói, nhưng dù cho trong phòng âm u, trên mặt hẳn rõ ràng vẫn đỏ.

Lỗ Lỗ kêu một tiếng. Vật này của nam nhân, nằng trước đây đã thấy qua một lần, cũng không phải là thấy rõ ràng. Lúc cùng một chỗ với Cố Tam, nhưng vật đó bị Cố Tam nắm thật chặt, chen vào phía dưới nằng, hoặc để giữa hai chân nằng cọ xát, nằng cũng chưa được sờ bằng tay. Mà hai người nằng thấy trước đây khi nằng nhìn tới thì vật đó đã lớn, nằng thực sự rất tò mò nó rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Bùi Sách sờ sờ đầu nằng, sau đó đưa tay xuống phía dưới, đụng phải đai lưng. Sau đó khựng lại, thấy nằng nhìn chằm chằm vào tay hẳn, Bùi Sách tìm đập, đem nằng lên trên, đồ dành nói: “Qua đây, lại liếm liếm ở đây.” Nằng theo dõi hẳn, hẳn cũng không dám cười, luôn có loại ảo giác là hề làm chuyện xấu thì có người tình cờ gặp.

“Meo...”

Lỗ Lỗ ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn về phía Bùi Sách, không hiểu hẳn vì sao bảo nằng liếm hẳn.

Bùi Sách con ngươi càng ẩn sâu, trong mắt hơn ba phần là dục vọng, ba phần là khẩn cầu, “Lỗ Lỗ ngoan, lại liếm liếm, như vậy, ta rất thoải mái.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, trên mặt hẳn nhìn như trấn định, kỳ thực toàn thân máu hình như đều đã sôi trào, thẳng tắp dồn xuống dưới hạ thân, càng trướng càng làm hẳn khó chịu muốn phát tiết. Bùi Sách cảm thấy hẳn muốn điên lên rồi! Trước đây gặp phải Lâm gia đại tiểu thư, hẳn tịnh không có nửa điểm tâm tư nam nữ, mà lúc này đối diện với con mèo mang tên nằng, lại muốn mèo làm cái loại hành động này, ngấm lại thật đáng xấu hổ, đầu óc hẳn lại nhớ đến từ sau khi Lâm gia đại tiểu thư say rượu lộ ra mị thái, muốn đừng nghĩ cũng không thể dùng được!

Là dục vọng bắt ngờ sao? Hẳn không thể nào biết được.

“Meo...” Lỗ Lỗ quay đầu nhìn về phía sau, không phải muốn cho nằng nhìn chỗ đó sao?

“Lỗ Lỗ ngoan, trước liếm liếm, liếm xong liền cho ngươi xem.” Bùi Sách nói giọng khàn khàn, cảm thấy khát nước lợi hại.

Được rồi, Lỗ Lỗ thay đổi tư thế, một chân để trên thất lưng Bùi Sách, một chân ấn trên bụng, như hân mong muốn, vron cái lưỡi phẩn nộn liếm hân. Trên người hân vừa trắng vừa mịn, cơ thịt còn thỉnh thoảng cử động một hai cái, liếm đến đâu thoải mái đến đó, cảm giác chơi thật đã. Nhìn nàng ngoan ngoan liếm, liếm liên tục, một luồng tê dại cường liệt đột nhiên truyền tới phần hạ eo, Bùi Sách cảm thấy thẹn nhấm mắt lại. Tay khẽ run run cời đai lưng. Cời xong, nhẹ nhàng cầm lên, nghĩ nghĩ, hân sờ đầu Lỗ Lỗ nói: “Lỗ Lỗ, cho ta bịt mắt ngươi đi, một hồi sẽ cho ngươi nhìn, được không?”

“Meo...” Lỗ Lỗ không muốn.

Động tác Bùi Sách lưu loát bịt kín mắt nàng, trên miệng nói những lời hấp dẫn dụ dỗ nàng: “Lỗ Lỗ ngoan, nhất định sẽ cho ngươi xem, trả lại thứ tốt cho ngươi.”

Lỗ Lỗ vừa định dùng móng vuốt đẩy cái đai lưng ra, nghe đến đó liền ngoan xuống, chỉ lấy đuôi quét hân một cái.

Tiếp đến, chính là một trận âm thanh tất tất tác tác, sau đó, nàng bị Bùi Sách ôm xuống, một lúc sau, mới nghe hân khàn khàn nói: “Lỗ Lỗ, liếm liếm nó, không được dùng răng, không được dùng móng vuốt cào, biết không?”

“Meo...” Nàng cái gì cũng không nhìn thấy, liếm cái gì a?

Đang nghĩ ngợi, một vật nào đó nóng nóng đụng nhẹ vào mũi nàng. Lỗ Lỗ vừa định dơ chân, nhớ ra Bùi Sách nói, liền không dám nhúc nhích, chỉ vron cái lưỡi, thử thăm dò đi lên liếm nhẹ nhàng cái vật đụng vào mũi nàng. Đầu ngửa ra sau, đầu lưỡi đảo qua, liền đại thể cảm thụ ra hình dạng của nó.

Tròn tròn, thật to... Vị thì một chút cũng không có, một chút cũng không dễ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chơi Xấu

Trong giường không có chút gió, không khí có phần khô nóng nặng nề, có thể nghe tiếng nam nhân tận lực kiềm chế thờ dộc, tiếng mèo trắng liếm phát ra sần sật, còn có thỉnh thoảng phát ra tiếng mèo kêu ô ô rõ ràng. Nếu như lắng nghe, thậm chí có thể nghe thấy một loạt tiếng va chạm vang lên có quy luật, không giống đồ vật đụng nhau chói tai, không giống tay phát nước thanh thủy, mà lại có tiếng nước kỳ quái.

một con muỗi nhỏ nhỏ men theo màng trứng chui vào. Nó cho rằng người bên trong đã ngủ rồi, tính toán nhân cơ hội lên lên lên hút hai cái, nhưng nó nghĩ lầm rồi, bên trong nam nhân nằm nghiêng, tròng mắt đóng chặt, tay hân lại có động tác, ngay cả con mèo trắng kia cũng ừng ực ừng ực một bên lắc đuôi, một bên lắc lư đầu liếm tới liếm lui ngực nam nhân.

Muỗi gây ngứa cả người, roi trong góc, khiếp sợ nhìn trước mắt một màn này.

Con muỗi buồn thiu, nó đã thấy qua rất nhiều chiến sự trên giường, không nói phu thê phu thiếp giữa các loại đêm không hết đa dạng, ngay cả hai nam nhân lung tung lẫn qua lẫn lại nó đều gặp, nhưng nam nhân cùng mèo, đây chính là cuộc đời lần đầu thấy a! Muỗi cũng không cảm thấy đối bụng, nó nghiêm túc nhìn bọn họ, quyết định chờ sau khi bọn họ xong việc, nó lại đi hút nam nhân kia một ngụm. Phải, liền chích trong bắp đùi của hân đi, chỗ đó đang mở lớn, hơn nữa chỗ đó thoát nhìn hình như có một chút non mịn. Uống no, nó lại đi tìm chỗ huyền diệu khác.

Con muỗi tham ăn vòng vòng chân trước, không hề nghĩ ngợi lung tung, mở to mắt nhìn về phía bên kia.

Nam nhân này thật ưa nhìn, lông mày vừa phải, hơi nhíu lên, tuấn tú mà không bá đạo. Lông mi hân cực dài, rũ xuống che khuất mắt. Xuống chút nữa chính là cái mũi cao khô ngô, muỗi đối với thịt mũi không có gì hứng thú, hấp dẫn nó chính là bờ môi nam nhân hơi mở, không dày không mỏng, lại hồng hào tròn bóng, kèm theo hơi thở dộc khi nặng khi nhẹ, quả thực làm nó không đành lòng hạ thủ!

Sợ bị môi nam nhân hấp dẫn, muỗi vội vàng nhìn xuống.

Bởi vì nam nhân nằm nghiêng, đầu hân lại hơi ngửa, cái cổ thon dài động lòng người cong lên, yết hầu lẩn lên xuống làm cho hân tăng thêm phần quyến rũ của giống đực. Nam nhân nhìn có vẻ trắng và gầy, nhưng xương quai xanh lại cực kỳ tinh xảo, trong ngực hiện rõ cơ ngực căng tràn. Muỗi không quá thích vị trí này, nhưng nó có thói quen tìm kiếm ngắm nhìn hai hạt đậu đỏ, không muốn tâm huyết bị con mèo trắng chặn lại.

Mèo trắng thật là béo a!

Ở tư thế này, nam nhân tay trái đang nâng cặp mông to mọng của mèo trắng, miễn cho nó ngã xuống. Mà mèo trắng như vậy co thành một đoàn nằm bò lên ngực nam nhân, cái đầu tròn tròn còn mang một cái đai lưng màu lam. Chắc là không nhìn thấy đâu, nó một hồi liếm cổ nam nhân, một hồi liếm liếm xương quai xanh, sau đó nghe theo nam nhân khàn khàn chỉ điểm dòi liếm xuống dưới, liếm tiểu đậu đỏ của nam nhân. Khi đó, hô hấp của nam nhân nặng dần, thỉnh thoảng còn ngửa đầu, cắn chút môi, dường như nhắc tới có bao nhiêu câu người.

Mà tay phải hân cũng không có nhàn rỗi, nắm cái kiêu ngạo của hân cử động liên hồi, đỉnh tròn tròn toát ra một chút nước trong suốt. Muỗi đang muốn

nhìn xuống, nam nhân đột nhiên tăng thêm động tác, thờ hồn hển nói: “Lỗ Lỗ, liếm ngực! Phải, dùng đuôi quét dưới thắt lưng ta, liền chỗ đó...”

“Meo...” Mèo trắng rất biết nghe lời, cái đuôi lông xù nhích tới nhích lui, làm mất muối choáng váng, vội vã chuyển đầu nhìn về phía khác, thẳng đến khi nam nhân đột nhiên thấp giọng kêu một chút, muối mới lại nhìn sang. Đáng tiếc đã muộn, nam nhân cấp tốc lấy quần áo che khuất từ phần eo trở xuống, một bên đem mèo trắng để trên giường, một bên lưu loát chà lau phía dưới. Chờ đến lúc mèo trắng lao lực kéo được cái đai lưng trên mất xuống, thì nam nhân đã mặc quần xong, nếu không phải trên khuôn mặt tựa bạch ngọc của hắn còn lưu lại chút ửng đỏ động lòng người, con ngươi đen nhánh so với ánh trắng dưới đáy nước còn sáng sủa hơn, muối cơ hồ đã quên bộ dáng hân hân vừa nhắm mắt thờ dốt.

“Ohm...” không xong, tập trung xem cảnh xuân, nó đã quên ăn cơm!

Muối vùng cánh hướng theo phần eo đang lỏa thể của nam nhân bay đi, mắt thấy sắp rơi xuống, một quái vật màu trắng đột nhiên đánh tới. Muối thất kinh, vội vàng bay hướng ra xa, nhưng không kịp nữa rồi, một luồng sáng trắng trước mắt chợt lóe, nó lập tức bị hất ra.

“Meo...” Lỗ Lỗ giận dữ nhảy đến trên đùi Bùi Sách, dùng hai chân trước cõ cời quần hắn. Hắn tại sao có thể như vậy, hắn nói chỉ cần nàng nghe lời, hắn liền cho nàng nhìn phía dưới hắn! hiện nàng thật vất vả liếm xong, hắn thế nhưng đem chỗ đó che kín!

Bùi Sách vừa thả ra là vội vàng mặc quần áo, giờ rốt cuộc cũng thu thập xong, hắn vì thờ gấp vội đến nằm tựa vào gối đầu, đem Lỗ Lỗ ôm đến bên người, ấn đầu nàng nói: “Lỗ Lỗ ngoan, chỗ đó vừa ô uế, vừa có mùi, chờ lần sau khi tắm sẽ cho ngươi nhìn lại. Hai chúng ta cùng nhau tắm, ngươi còn sợ không nhìn thấy sao?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn, lại có loại sùng nịnh ôn nhu khó hình dung, như là sung sướng thỏa mãn.

“Meo!” Lỗ Lỗ lắc đầu tựa trống bỏi, nàng muốn xem cây gậy lúc lớn, đâu muốn nhìn cây tiểu căn kia.

Bùi Sách bất đắc dĩ nhìn nàng cười, dường như lặng lẽ tới gần nàng, dán vào lỗ tai mèo khá ái của nàng, lầm bầm nói: “Lỗ Lỗ thật tốt, khiến cho ta rất thoải mái, thoải mái xong ta đều mệt nhọc, Lỗ Lỗ ngoan, bói ta cùng nhau ngủ được không?”

Tai bị khí tức ấm áp của hắn thổi ngứa, thân thể Lỗ Lỗ run lên.

Bùi Sách nhân cơ hội dùng cả hai tay, một tay xoa bộ lông trên lưng nàng, một tay sờ cằm nàng, trên miệng tiếp tục mềm giọng dụ dỗ: “Lỗ Lỗ ngoan, ngươi không phải muốn ngủ sao? Ta vuốt lông cho ngươi thế nào? Phải, như vậy thích không?” Vừa nói, vừa ngồi xếp bằng trên giường, đem Lỗ Lỗ để giữa hai chân hắn, ôn nhu xoa nàng.

Lỗ Lỗ vừa mệt, giờ được Bùi Sách sờ như vậy, lập tức thoải mái quên hết trời đất, mắt lập tức mơ màng.

Chờ nàng phát ra tiếng ngáy nặng nề theo quy luật, Bùi Sách cẩn thận đem nàng để lên giường, xoay người buông phần nửa màng, xuống giường. Mặc xiêm y, thấy Lỗ Lỗ hơi mở mắt, sau liền lại ngủ, lúc này mới nhẹ chân bước ra ngoài. Hắn khát, đi lấy nước uống.

Dòng nước mát lạnh xuống cổ họng, làm dịu cơn khát của hắn, cũng dập tắt khô nóng chưa nguôi trong lòng ngực.

Bùi Sách ngồi trên ghế, thờ ơ chuyển động ly trà trong tay, nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt có chút mơ hồ.

Vừa rồi, hắn thế nhưng lại cùng một con mèo làm ra loại chuyện đó.

Hắn là thế nào đây? Cái loại gì mà nữ nhân chưa từng thấy qua, thế nhưng bị một con mèo làm dâng lên dục vọng? Nếu là bị người khác phát hiện, sẽ nhìn hắn ra sao? Cả người lẫn vật chẳng phân biệt được, đúng là... đâm loạn không chịu nổi...

Bất cứ người nào, kể cả hắn cũng không thể chấp nhận được.

Ném con mèo kia?

Trong đầu lập tức hiện ra đôi mắt mèo ngấp nước, ủy khuất lại vô tội nhìn hắn. Bùi Sách lập tức buông cái ý niệm hoang đường kia. Lỗ Lỗ cái gì cũng không hiểu, sai sự người làm chuyện xấu là hắn, chỉ cần hắn tự mình khắc chế, không động cái loại ý niệm sai trái ấy, vậy hắn và nàng đơn thuần chỉ là quan hệ giữa chủ nhân và mèo.

Suy nghĩ cẩn thận, ánh mắt Bùi Sách dần dần sáng lên, trên mặt cũng khôi phục lại bình thường.

Hắn đứng dậy, chuẩn bị tiến đi thu dọn mấy cái khăn, trong viện truyền đến một trận gấp tiếng bước chân. Hắn bước vội ra cửa, vội nháy mắt với Thanh Mặc đang há mồm chạy tới tính nói to, kéo ra cửa sau mới hỏi nhỏ: “Chuyện gì?”

Thanh Mặc chạy đến đầu đầy mồ hôi, thờ gấp nói: “Thiếu gia, Lâm gia hình như đã xảy ra chuyện rồi. Lâm viên ngoại ngắt đi, Ngô quân gia tự mình thỉnh Hoa lang trung qua chẩn trị. Tội nghe được Lâm viên ngoại bởi vì chuyện gì đó tệ xui, nhưng Ngô quân gia nói gì cũng không chịu tiết lộ nửa điểm tin tức. Thiếu gia, người có muốn đi qua xem sao không? Lâm viên ngoại từ sau sự cố kia, hình như thân thể không khỏe bằng lúc trước...”

Bùi Sách biến sắc, lại nói: “không cần, Ngô quân gia biết hai nhà chúng ta có quan hệ, nếu hắn không chịu nói, nhất định là do có bất tiện nếu nói cho chúng ta. Ngươi ra coi cửa đi, Hoa thúc trở về báo hắn lập tức đến chỗ này của ta.”

“Vâng, vậy tôi cũng nên đi, có tin gì tôi lập tức quay lại thông báo cho thiếu gia.” Thanh Mặc lau mồ hôi, chạy ra viện.

Bùi Sách nhũn mảy đi tới chỗ cây hòe, nhìn hướng Lâm phủ phát ngốc. Thế quái nào mỗi lần Lỗ Lỗ vừa xuất hiện, Lâm phủ liền gặp chuyện không may?

Lỗ Lỗ mất tích, Lâm viên ngoại cũng không có lập tức lộ tin ra, mà là như trước đó không có việc gì, đem Thẩm cô cô tiễn lên đường, miễn cho bà nghe tin sau lại gây chuyện, sau đó mới đóng các cửa viện, xuất động toàn phủ hạ nhân tìm kiếm đại tiểu thư. Ngay từ đầu còn gạt Tống Ngôn, bởi vì Lâm viên ngoại cảm thấy Lỗ Lỗ là vì không muốn học quy củ nên cố ý trốn đi, việc này bị Tống Ngôn mà biết thì coi không được, nhưng về sau thực sự tìm không ra, Lâm viên ngoại cũng bất chấp bí mật, ôm kỳ vọng nên tự mình dẫn người qua đó đi tìm.

Kết quả cũng vẫn không tìm được.

Ông hoang mang không biết thực sự nữ nhi là rời nhà đi ra ngoài hay là bị người ta tới bắt đi?

Lâm viên ngoại trong lòng lửa đốt, vừa ra tới cửa, tuy đang được Thường Ngô đỡ, nhưng vẫn ngất đi.

Chờ Hoa lang trung châm cứu xong, Lâm viên ngoại tỉnh lại, chuyện thứ nhất là phân phó Ngô quản gia lập tức phái hạ nhân ra ngoài tìm người, dặn không nên kinh động quan phủ, cũng không thể truyền ra tin tức đại tiểu thư mất tích. Thời bấy giờ, mặc dù quy định của triều đình đối với nữ nhi cũng không quá nghiêm ngặt, nhưng một tiểu thư con nhà giàu xinh đẹp đột nhiên mất tích, mặc kệ có tìm được trở về hay không, tin tức truyền đi khẳng định sẽ bị thay đổi biến hóa, đây cũng là nguyên nhân Ngô quản gia không dám tự ý tiết lộ tin tức, Lâm viên ngoại không muốn thành Bùi Sách giúp đỡ. Tất nhiên, nếu là trước hừng đông ngày mai mà vẫn không tìm được, vậy ông liền không còn cách nào khác, vô luận thế nào cũng phải báo quan.

Ngô quản gia vội vã đi an bài.

Thường Ngô vẫn cố trấn định theo bên người Lâm viên ngoại, lúc này rốt cuộc nhỉnh không được đưa ra suy đoán nói: “Lão gia, đại tiểu thư có thể nào đi vô trong núi không? Nàng từ trong núi lớn lên, trừ quý phủ chúng ta, lại cũng chưa tiếp xúc qua với người ngoài. Bấy giờ bị úy khuất, nàng nhất định là chạy về phía trong núi. Lão gia, đại tiểu thư cước trình chậm, ta nghĩ mang vài người hướng núi bên kia đuổi theo, có lẽ có thể tìm đại tiểu thư về!”

hắn hoài nghi đại tiểu thư đi vào trong núi, nhưng hắn hoài nghi đại tiểu thư là bị Cố Tam lừa đi! hắn phải đi tìm Cố Tam chứng thực, sau đó mới có thể yên tâm, mới có thể trấn định lại suy nghĩ về các khả năng khác.

Lời này lại làm cho Lâm viên ngoại sinh ra mấy phần hi vọng.

Ông run rẩy muốn ngồi dậy, Thường Ngô vội vàng tiến lên ngăn ông lại, giọng trầm ổn trấn an nói: “Lão gia đừng có gấp, đại tiểu thư người tốt tự nhiên có thiên tướng, người cùng nàng là cha con biệt ly mười mấy năm cũng có thể đem nàng trở về, huống chi lần này đại tiểu thư chỉ là ham chơi mới trốn, dù cho chúng ta không đi tìm nàng, nàng chơi chán cũng sẽ trở về. Lão gia người nhất định phải bảo trọng thân thể, bằng không đại tiểu thư...”

“Được rồi được rồi, người đừng quản ta, dẫn người vào trong núi tìm đại tiểu thư đi, nhất định phải tìm được đại tiểu thư a!” Lâm viên ngoại nóng ruột thúc giục. Bấy giờ trừ vô cùng hối hận, trừ ngóng trông sớm một chút đem Lỗ Lỗ trở về, ông cái gì cũng không thể suy nghĩ, không dám tương tượng các khả năng, suy nghĩ nhiều thêm nửa điểm, ông liền khó chịu muốn chết.

“Lão gia an tâm nghỉ ngơi đi, ta liền dẫn người đi tìm!” Thường Ngô cũng không dám chần chừ nữa, trầm mặt vội vã rời đi.

Bên kia Tống Ngôn đứng ngồi khó yên, định ra cửa hỏi thăm tin tức, lại bị bóng người trong Lâm phủ bận rộn xoay chuyển đến chóng mặt. không có cách nào, hắn đi Bùi Phủ.

Lâm viên ngoại thân là cha, vì danh dự của nữ nhi mà suy nghĩ, đương nhiên không muốn lộ ra việc này. Ông dám phái hạ nhân đi tìm kiếm, chẳng qua là do những hạ nhân kia đã bị ông hạ tử lệnh, phạm là việc này truyền đi nửa chữ, bọn họ tất cả mọi người sẽ bị mang đi bán. Tống Ngôn lại tin tính tình Bùi Sách, có nhiều người chia ra lực, có lẽ có Bùi sách giúp sức, có thể sớm một chút đem học trò của hắn tìm trở về thì sao?

Nghĩ đến tính tình học trò đơn thuần, chỉ cần một miếng cá khô cũng có thể hấp dẫn nàng làm một chuyện gì, Tống Ngôn liền hận không thể lập tức đem nàng tìm trở về thật nhanh.

Bùi Sách nghe nói việc này, trong lòng cũng trầm xuống.

Lâm gia đại tiểu thư, rốt cuộc đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Giường

Editor: HangVo9

Trong núi rừng thanh u, con suối róc rách chảy xuôi, suối nước va vào những tảng đá, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Một nam nhân cao lớn cường tráng cầm trong tay cây gậy trúc đứng giữa dòng suối nhỏ, con người đen thâm thúy như chim ưng đang nhìn động tĩnh

trong nước, bình tĩnh sắc bén. Bởi vì trời nóng, hần chỉ mặc một cái quần vải thô, hai bên ống quần đều vén lên đến đầu gối, lộ ra cẳng chân. Nhìn lên trên, nam nhân để thân trần, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống lưng lấp lánh màu đồng cổ một mảng mồ hôi ướt ướt, cả cánh tay mạnh mẽ hữu lực, vừa trắng kiện lại vừa cường dã.

Tình cảnh này, nếu là văn nhân thư sinh gặp được, chắc chắn sẽ sinh ra cảm giác tự ti, hoặc xem thường kêu là “tứ chi phát triển” Nếu đổi thành các tiểu thư khuê các, sợ rằng liếc mắt nhìn liền muốn xấu hổ lấy tay áo che mặt, nhưng thân thể cao lớn ấn tượng này, không biết có quanh quẩn trong đầu các nàng, lúc đêm khuya tĩnh mịch có hóa thành mộng xuân hay không.

“Rầm!”

Âm thanh vỗ nước chợt vang lên, Cố Tam hai tay dùng sức áp xuống phía dưới, sau đó bỗng nhiên gió cao gây trúc, đưa lên một con cá mập mập dài bằng cánh tay.

Hần đắc ý nhìn hướng lên bờ chỗ dưới tàng cây, lắc lắc trong tay chiến lợi phẩm, hình như khoe cùng một người bình thường.

Nhưng dưới tàng cây chỉ là một con mèo trắng đang nằm dài.

Nghe thấy động tĩnh, mèo trắng ngẩng đầu, hai con ngươi ánh vàng kim mờ màng mở lớn rồi lại nheo lại, rất ít hứng thú kêu lên một tiếng, vừa nằm sấp xuống muốn đi ngủ.

Cố Tam trên mặt rạng rỡ trong nháy mắt biến thành xấu hổ. Hần vạch nước đi lên bờ, cũng không sợ trên đùi nước đang dính ướt quần, lập tức ngồi xổm xuống trước mặt mèo trắng, đem con cá còn đang dẫy giữa đất ý dĩ vô lễ mũi nó: “Lỗ Lỗ, không phải nói mèo đều thích ăn cá sao, một hồi ta nướng cá cho ngươi ăn, thích không?”

“Meo...” Mèo trắng lúc này mới đứng lên, ngửi ngửi sát vào cá, cuối đầu xuống liền cắn.

Cố Tam sắc mặt đại biến, giờ tay đem cá vọt lên cao, vượt đầu mèo trắng trấn an nói “Ngoan ngoan chờ, nướng chín chúng ta cùng ăn.” Tuy nói nàng hiện là con mèo, Cố Tam vẫn không thể chấp nhận sự thực nàng có thể ăn thịt sống.

Mèo trắng kêu một tiếng, thấy chủ nhân mang cá ra bờ sông rửa sạch, nó cũng đi ra phía sau vài bước. Lúc đi ra khỏi bóng cây, nó lại ngại bên ngoài quá nóng, quay ngược trở lại, miễn cưỡng nằm dưới bóng cây, ngẩng đầu nhìn xung quanh chủ nhân bên kia.

Cố Tam thành thạo cạo vẩy cá, lấy đi nội tạng, liếc thấy mèo trắng đang nhìn mình chăm chăm, hần rút cuộc có cảm giác đó là Lỗ Lỗ. Đêm qua mèo trắng tiểu dâm trên nhà cây, căn bản không nghe lời hần khuyên bảo, khiến cho hần không biết Lỗ Lỗ này là cố ý đùa hần hay là làm nũng với hần, hay là hần đã ôm sai mèo rồi. Trong lòng có hoài nghi, hần rất là thấp thòm, giờ ngon nên tỉ mỉ quan sát mèo trắng nhiều lần. Không biết làm sao hần chỉ nhớ rõ bộ dáng thân người của Lỗ Lỗ, đối với bộ dáng thân mèo, hần ấn tượng cũng không sâu, trừ một thân lông trắng, nên phán đoán không ra có gì sai biệt.

Thật ra mèo trắng coi như cũng nghe lời, không nghĩ tới muốn bỏ đi. Bây giờ nó thể hiện là một con mèo tham ăn, thật giống bộ dáng tham thịt của Lỗ Lỗ ngày đó.

Cố Tam cảm thấy mỹ mãn cười, đốt lửa nướng cá, biết Lỗ Lỗ rằng mềm ăn không được xương cá, hần kiên nhẫn thay nàng gỡ cá, sau đó để thịt cá vào lòng bàn tay. Mèo trắng gọi meo meo, liền ăn cá từ trong tay hần, ăn xong hơn phân nửa con cá mới tính là no, cọ cọ vào tay Cố Tam, tiếp tục đi ngủ.

Cố Tam nhìn thân thể mèo trắng cuộn thành một đoàn mà cười. Ngủ đi ngủ đi, ban ngày ăn no ngủ no, buổi tối ta lại thu thập ngươi.

Nghĩ đến bao nhiêu lần cảnh tượng ái muội xuất hiện trong mộng, Cố Tam ngực liền nóng lên, cái chỗ đó cũng lặng lẽ ngẩng đầu lên. Hần bắt đắc dĩ cúi đầu nhìn về chỗ đó, tự mình trên ghẹo nói: “Động cái gì mà động, hôm nay ta cũng không đụng ngươi, ngoan ngoan chờ buổi tối đi, gia cho ngươi vào chỗ tốt, ha ha ha...”

Hần cười lớn, ném đầu xương cá trong tay xuống, rửa tay, ôm lấy mèo trắng sai bước trở về.

Không ngờ, lúc về đến nhà cây, hần xa xa trông thấy một bóng dáng căn bản không có khả năng xuất hiện ở nơi đây.

Cố Tam trong lòng khẽ động, Thường quân sự Lâm phủ này quả nhiên thông minh, không thấy Lỗ Lỗ, hần lập tức vô núi tìm. Đáng tiếc Thường quân sự đến không phải lúc, hiện ở đây không có ai, chỉ có một con mèo cái, dù hần chính là sao Văn Khúc hạ phạm, cũng đoán không được con mèo trắng này chính là đại tiểu thư nhà hần.

“Lỗ Lỗ, một hồi trong lòng ta ngoan ngoan đừng động, làm như không biết hần, biết không? Bằng không bị hần phát hiện ngươi là yêu mèo, hần sẽ thiếu hụt ngươi.” Hần ẩn phía sau cây, nói khẽ với mèo trắng.

Mèo trắng trong ngực hần ngủ say, thân thể cứng cứng coi như là đáp lại.

Cố Tam yên tâm lớn mật đi ra ngoài, cao giọng hô: “Ồ, đây không phải là Thường quân sự sao? Ngươi không ở Lâm phủ hầu hạ lão gia sao, đến trong núi làm gì? Chắc không phải là tới tìm ta chứ?”

Thường Ngô xoay người, mặt trầm như nước, một đôi con ngươi dài vì phần nộ mà tản mát ra ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm chưa từng thấy, hoàn toàn mất hết ánh mắt vui vẻ thường ngày làm người ta dễ gần. Hần liếc mắt nhìn con mèo trắng trong lòng Cố Tam, lạnh lùng nói: “Cố Tam, ngươi đem đại tiểu thư đi giấu nơi nào?” Điện lão đầu nói Cố Tam hai ngày này cũng không có ra, nhà cây thì hần cũng đã lên nhìn rồi, không thấy bóng dáng đại tiểu thư,

nhất định là Cố Tam đề phòng bọn họ, trước đó đem giấu người rồi.

Cố Tam hấp tấp bước lại gần, sắc mặt trong nháy mắt như chìm xuống, ánh mắt sắc bén: “Người có ý gì? Lỗ Lỗ đã xảy ra chuyện?” Nói xong đem mèo trắng ném ra ngoài, nhìn cũng không nhìn, chỉ chăm chăm ngó Thường Ngộ, khiếp sợ lại phần nộ.

“Meo...” Mèo trắng nghi ngờ kêu lên một tiếng, thử thăm dò đi đến bên người Cố Tam. Chỉ là tới dưới chân Cố Tam, nó vừa định cọ cọ vào ống quần Cố Tam, toàn thân liền bị nam nhân đột nhiên khí thế một cước đá ra, còn tặng thêm một tiếng hét lớn phần nộ: “Cút!”

Mèo trắng hoảng sợ, dựng thẳng đuôi lên trốn phía sau cây, nằm đó bất động.

Đừng có tức giận mà chạy mất là được rồi!

Cố Tam dần buông tâm xuống, thầm khen Lỗ Lỗ thông minh, nhưng trên mặt không động, tới gần Thường Ngộ, tay nhẹ nắm chặt vạt áo hắn ta.

Thường Ngộ cười lạnh, vững vàng nắm chặt tay hắn ở đối diện, cử chỉ mạnh mẽ, cứng rắn, ánh mắt trước sau không rời khỏi mắt Cố Tam: “Cố Tam, đại tiểu thư sáng sớm hôm nay không thấy, có lẽ tối hôm qua liền không thấy tăm hơi. Nàng từ ngày về phủ không ra khỏi cửa nửa bước, chỉ có gặp mình người là người ngoài, người nói, trừ người ra, còn có ai có thể vô thanh vô tức lura nàng rời đi? Ta khuyên người lập tức đem đại tiểu thư giao cho ta, bằng không...”

“Bằng không cái rắm, ta từ sau khi ở Lâm phủ trở về liền không có xuống núi!”

Cố Tam nghiêm nghị cắt ngang Thường Ngộ nói, nhưng trong lòng xẹt qua một tia kinh ngạc, không nghĩ đến Thường Ngộ nhìn gầy yếu, nhưng khí lực trái lại rất lớn. Đáng tiếc hôm nay hắn không có hơi đâu cùng hắn ta đấu công phu, phải dẹp bỏ đi hoài nghi của hắn ta, buổi tối mới yên tâm làm việc.

Hắn dùng lực rút tay về, trầm giọng giải thích: “Thường quân sự, người đoán đúng vậy, ta xác thực nghĩ tới mang Lỗ Lỗ đi, người hoài nghi ta cũng là bình thường. Đáng tiếc người coi khi Cố Tam ta. Ta muốn đường đường chính chính cưới Lỗ Lỗ làm vợ, cũng sẽ không có làm tổn hại danh dự của nàng. Hôm nay nhìn người đối với Lỗ Lỗ trung thành, nhìn người báo cho ta biết Lỗ Lỗ gặp chuyện không may, ta không muốn cùng người động thủ, ta cũng không muốn đấu công phu với người. Lâm phiên người nói rõ ràng, Lỗ Lỗ rốt cuộc là lúc nào không thấy? Lâm phủ, Mai trấn, các người đã tìm khắp chưa?”

Nghe hắn nói như vậy, Thường Ngộ tròn mắt híp lại, trong lòng đại chuyển.

Nếu như hắn là Cố Tam, bắt đi đại tiểu thư, chỉ có hai con đường có thể đi. Một là bỏ trốn, hai là trước mặt bao người cùng đại tiểu thư có điều dây dưa, ép lão gia với tình thế không thể không đem đại tiểu thư gả cho hắn. Bây giờ Cố Tam còn trong núi, bỏ trốn là không thể nào, thứ hai...

Không đúng, hắn thế nào đã quên, Cố Tam cùng đại tiểu thư sớm đã làm chuyện vợ chồng thực sự, đại tiểu thư cũng đã thừa nhận, nếu như Cố Tam đem thực tình nói cho lão gia, lão gia có thể đáp ứng không? Hắn sợ dĩ không gây áp lực để ép lão gia gả nữ nhi, nhất định là không muốn lão gia khi dễ ghét bỏ đi?

Biết đại tiểu thư không có ở chỗ Cố Tam, Thường Ngộ càng phát ra tâm loạn như ma, đại tiểu thư nàng...

“Thường quân sự, ta hỏi người không trả lời, Lỗ Lỗ rốt cuộc là lúc nào biến mất...” Cố Tam thấy Thường Ngộ phát hỏa, đoán được hắn ta đã tin lời mình nói, tiếp tục diễn kịch nói.

“Người chỉ là người thợ săn trong núi, không có tư cách kêu tục danh đại tiểu thư.” Thường Ngộ hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Cố Tam đuổi theo hắn, thanh âm châm chọc nói: “Thường quân sự, ta tuy là thợ săn, tốt xấu gì là người tự do, cưới Lỗ Lỗ không phải là không có khả năng, trái lại người chỉ là hạ nhân bán mình cho Lâm phủ mà thôi. Ta hảo tâm khuyên người một câu, đối với đại tiểu thư trung thành thì có thể, ngàn vạn lần đừng sinh tâm tư bên cạnh. Câu nói kia nói thế nào mới đúng, ừ, phải rồi, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, người đừng tưởng rằng nói nhiều...”

Thường Ngộ chậm rãi dừng lại, chờ Cố Tam đi tới bên cạnh mình mới nhìn hắn, hai con mắt dài nhỏ ẩn dấu mỉm cười, bộ dáng đã thay đổi như bình thường: “Cố Tam người sai rồi. Hai chúng ta, người mới là con cóc, si tâm vọng tưởng muốn lấy đại tiểu thư, nhưng ta thà rằng làm người bên nàng như một con chó. Người nghĩ cưới đại tiểu thư, thử một lần nhìn lại xem, người là con cóc lợi hại, hay vẫn là con chó ta sẽ hộ chủ.”

Cố Tam cứng đờ, một lúc sau mới nhìn bóng lưng Thường Ngộ nói giọng châm chọc: “Người hộ chủ, sao vẫn đem nàng đánh mất?”

Thường Ngộ không quay đầu lại: “Chờ người đến cưới đại tiểu thư, có nói những lời này cũng chưa trễ.” Giọng nói mặc dù trầm ổn, hai tay hắn nắm thành quyền trong tay áo. Chỉ một lần này thôi, chờ sau khi tìm được đại tiểu thư về, hắn sẽ không còn đem nàng giữ kỹ.

Xa xa, Cố Tam dương nhẹ khóe môi. Chờ xem, đêm nay trước đem Lỗ Lỗ ăn trong miệng, ngày mai hắn liền mang nàng hồi Lâm phủ cầu hôn.

Hai người mỗi người một hành động, trong núi rừng lại từ từ yên tĩnh.

Mặt trời chói chang cũng dần dần chạy về hướng tây, trời càng ngày càng tối, đảo mắt mặt trời cũng đã lặn xuống phía tây núi, trăng sáng cũng mọc trên ngọn cây.

Lâm phủ, Lâm viên ngoại nằm trên kháng liên tục ho, Thường Ngộ ngồi cạnh bên cạnh âm thầm lo lắng. Phía tây trong tiểu viện, Tổng Ngôn chấp tay đứng trước cửa sổ, ngược nhìn trăng sáng, cau mày, trong tay vẫn còn sót lại hai gói giấy bao dầu.

Trắng sáng như ngọc, càng lên càng cao, sau khi đến chỗ cao nhất, lại từ từ ngã về phía tây.

Buổi tối trong núi thêm u tĩnh, nhưng theo thời gian trôi qua, Cổ Tam lại càng lúc càng bức bối. Hắn từ nằm biến thành ngồi, từ ngồi chuyển thành đứng, không biết trong phòng đổi kiểu bao nhiêu lần, hắn rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, xông tới cửa. Chờ tới khi trăng sáng đã ngã xuống phía tây ngọn cây, trong con người đen nhánh vẫn ánh lên một điểm chờ mong, không cam lòng giảm đi chút nào.

Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, mắt đỏ ngầu đem xách con mèo trắng ngáy rung trời đang nằm trong giỏ trúc, từng bước một đi tới cửa, neho mắt hỏi: “Lỗ Lỗ, có phải người hay không? Nếu là người, liền mở con mắt ra nhìn ta kêu một tiếng, nếu như không phải, ta liền đem người ném văng ra.”

Mèo trắng mở mắt ra rồi lại khép lại, tiếp tục ngáy ngủ.

Ngực phảng phất như có núi lửa phun trào, Cổ Tam giằng co cả một ngày chờ mong, dục vọng cùng đắc ý trong nháy mắt hóa thành phản nộ. Hắn dùng khí lực toàn thân, đem con mèo trắng lửa hắn quăng ra.

“Thình thịch...” Mèo trắng rơi xuống đất ngay lập tức, ngay sau đó lại vang lên một tiếng mèo kêu chói tai thê lương.

Mà xa xa Bùi phủ, chủ nhân đang ngủ trong phòng, cùng lúc đó vang lên một tiếng mèo kêu, lại là tiếng kêu tinh tế yếu đuối, thật quyến rũ.

Cơ hồ ngủ một ngày, Lỗ Lỗ tỉnh.

Mở mắt ra, liền đang được ôm ấp trong thân trên dày rộng của nam nhân, cái áo chên mềm mại theo bả vai hắn chảy xuống, lộ ra một bả vai nhuận ngọc, xương quai xanh tinh xảo, còn có lồng ngực trắng nõn nhẵn nhụi. Lỗ Lỗ nháy nháy mắt, nhìn không được lấy tay sờ lên.

Dưới tay là da thịt ấm áp, theo hơi thở nam nhân phập phồng.

Lỗ Lỗ đột nhiên cảm thấy có chút khát.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, muốn xuống đất rót chút nước uống. Chỉ là nàng vừa mới cử động nhẹ, nam nhân giống như bị kinh động, chân mày cau lại, từ nằm nghiêng đổi thành nằm thẳng.

Lỗ Lỗ lập tức chú ý đến một chỗ.

Chỗ đó, ban ngày nàng muốn nhìn, nhưng Bùi Sách chơi xấu không cho nàng xem.

Lỗ Lỗ len lén cười, khom lưng, hai tay nhỏ bé đụng tới đai lưng Bùi Sách, hai ba cái liền rơi ra.

Không cho nhìn, nàng càng muốn nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đuôi

Editor: HangVO9

Trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng như nước xuyên thấu qua cửa sổ chỉ dùng để ngăn cản con muỗi ngao mạn trong màn, soi sáng bên trong một mảnh yên tĩnh mông lung.

Lỗ Lỗ ngồi bên cạnh Bùi Sách, ngo ngác nhìn khó gian hắn sững sờ. Nàng là mèo, nhưng bất kể là thân mèo hay thân người, đều đêm đêm có thể thấy mọi vật, cho nên không sợ bên ngoài mây đen đang kéo đến che trăng, trong phòng một mặng tối đen kịt, nàng cũng có thể thấy rõ nam nhân trước mắt. Nhưng nàng hiện tại hoang mang không phải vì không thấy rõ, mà là vì sao chỗ đó của Bùi Sách lại nhỏ đi, thoát nhìn như một cây gậy mềm.

Nàng muốn nhìn nó lớn.

Nhưng làm thế nào nó mới lớn được đây?

Lỗ Lỗ nhìn khuôn mặt vô tư lự của Bùi Sách, nỗ lực nhớ lại tình hình ban ngày.

Phải, hình như lúc nàng chui vào trong quần áo hắn, chỗ đó còn chưa có đụng đến, chờ nàng trượt đi xuống, mới bị cái kia lớn lên ngăn chặn. Mà trong lúc đó, nàng trước tiên là ôm hắn, sau hình như liếm bụng hắn, còn dùng đuôi quét lồng ngực.

Lỗ Lỗ sờ sờ phía sau, hiện giờ nàng không có đuôi, vậy trước tiên cứ ôm hắn liếm liếm hắn đi.

Nhưng ôm như thế nào lại là vấn đề.

Lỗ Lỗ nghĩ đến cái tư thế lúc ban ngày. Nàng nhẹ nhàng khép hai chân khóa ngồi trên Búi Sách, tay chống sàng, thử thăm dò cúi người xuống. Phát hiện miệng ngay trên lòng ngực hần, Lỗ Lỗ lại cẩn thận từng chút một trườn xuống, bảo đảm đối mặt với bụng dưới của hần, mới dùng hai tay ôm hông của hần, chậm rãi cúi xuống, vươn cái lưỡi liếm một chút lên cái chỗ lõm trên cái bụng bằng phẳng của Búi Sách.

Cơ hồ ngay khi đầu lưỡi của nàng đụng tới bụng dưới của nam nhân, trong nháy mắt chỗ đó liền căng thẳng.

“Meo...” Ánh mắt Lỗ Lỗ sáng lên, chính là muốn như vậy!

Nàng vội vàng lại liếm một chút.

Nàng lại không biết, Búi Sách lúc này đang nằm mơ. Trong mộng, hần lại trở về buổi trưa hôm trước, hần ôm Lỗ Lỗ vội vã trở lại trên giường, buông màn, cởi bỏ quần áo. Chỉ là, hiện thực không giống như vậy, hần mơ hồ mất như không nhìn thấy Lỗ Lỗ, lúc nằm nghiêng trên giường, cảm nhận động tác Lỗ Lỗ, dùng tay nói cho nó biết nên liếm ở đâu.

trên bụng truyền đến luồng kích thích cực mạnh dị thường, Búi Sách kìm lòng không được ừ một tiếng. Bảo bối Lỗ Lỗ của hần, mặt trên lưỡi còn có những hạt mềm nhỏ nhô ra, liếm trên người hần, đầu tiên là cảm xúc ấm áp trơn trượt, ngay sau đó là cảm giác ma sát tiêu hồn thực cốt mẫn cảm, một chút tê dại trong nháy mắt từ nơi đó truyền khắp toàn thân, làm cơ thể hần theo động tác của nàng mà run rùng mình, luyến tiếc không muốn nàng dừng lại.

Liếm ở bụng dưới còn tiêu hồn như vậy, nếu đổi thành liếm chỗ đó thì sao?

“Lỗ Lỗ, liếm liếm xuống dưới đi, phải, xuống chút nữa, chính là chỗ ấy, giúp ta liếm liếm.” hần ban ngày kiềm hãm không dám thỏa thích phóng túng nên trong mộng thì hào nhoáng tiếng, nói mê...

Lỗ Lỗ tò mò nhìn cái kia đột nhiên lớn như một cây gậy, này cũng quá nhanh đi, nàng cũng chưa thấy rõ nó lớn như thế nào!

Búi Sách vì sao bảo nàng liếm nó?

Lỗ Lỗ bản năng cúi đầu, đang định há miệng, chỗ đó đột nhiên nảy một chút, nảy ra bên trái, đỉnh đụng tới môi nàng.

Còn có thể tự nhứt nhích a? Lỗ Lỗ tò mò hơn, không cần Búi Sách mơ màng chỉ thị, nàng cảm nó, cái lưỡi thật nhanh liếm cái đầu vừa tròn vừa lớn. Liếm xong, nàng nghe thấy Búi Sách ừ một tiếng, vật trong tay càng lớn hơn.

“Lỗ Lỗ, liếm tiếp, đừng dừng...”

Lỗ Lỗ lòng hiếu kỳ rất lớn, nàng cũng không nghe rõ Búi Sách nói cái gì, chỉ thấy chính mình yêu thích liếm cái đó trong tay, muốn nhìn nó rốt cuộc biến hóa thế nào. Liếm liếm, nàng phát hiện chỗ trên đỉnh chảy ra một dòng nước nhỏ. Nàng nghi ngờ liếm một chút, cũng không có khó nuốt, mùi vị có điểm kỳ quái, vừa vặn nàng cũng hơi khát, vậy là nước chảy ra bao nhiêu nàng liếm bấy nhiêu. Chậm quá, nàng cảm thấy không đủ nước, đột nhiên nhớ tới hồi bé lúc uống sữa, chẳng lẽ giống đực ở đây cũng có thể hút ra sữa?

Thử một lần đi.

Lỗ Lỗ nuốt nuốt nước miếng, trong tay đang cầm cái gì đó, há miệng thử một chút, rồi cúi xuống, liền đem non phân nửa cái đó bỏ vào trong miệng, dùng sức nuốt.

không biết là do trong mộng mèo trắng liếm không thể thỏa mãn hần, hay là do bị kích thích bên ngoài quá mạnh mẽ, mà trong mộng Búi Sách chợt phát hiện mèo trắng nằm bò trên người hần biến mất, lại biến thành Lâm gia đại tiểu thư. Mái tóc đen như tơ lụa của nàng theo bả vai chảy xuống, rơi vào đùi hần, mà nàng đang cúi đầu cố gắng ngậm của hần, đầu cử động lên xuống, hần thấy ngực nàng hai luồng đẩy dả, lên cao, hạ xuống, đè ép trên đùi trần của hần.

Giấc mộng này cảnh quá mức chân thực, làm hần khó mở miệng. Búi Sách vô ý thức muốn từ trong mộng tỉnh lại, nhưng mặc kệ hần nỗ lực thế nào, dưới thân người vẫn là không biến mất. Càng làm cho hần khó lòng chống cự nổi, chính là phần thân trong miệng nhỏ của nàng bị đôi môi đỏ mộng tròn kẹp chặt, cái lưỡi linh hoạt trơn trượt đảo qua đỉnh miệng, mãnh liệt như nước biển dâng trào khoái ý hút đi chút tinh dịch của hần, cũng hút luôn chút nghi hoặc trong lòng hần vừa khởi lên.

Nghi ngờ cái gì chứ? Lâm gia đại tiểu thư tại sao lại ở trên giường hần được, cái này nhất định là mộng. Đúng vậy, nữ nhân này không phải là Lâm gia đại tiểu thư, nàng là do bảo bối Lỗ Lỗ của hần biến thành. Lỗ Lỗ là một yêu tinh khả ái, ban ngày thông đồng với hần còn chưa đủ, giờ hóa thành nữ nhân kiều mị trong mộng hấp dẫn hần.

Lỗ Lỗ, người liền muốn như vậy sao?

Búi Sách phút chốc bỗng nhiên đứng dậy, trong mắt đen mờ mịt cuộn trào kích tình triều mãnh liệt.

“Meo...” Lỗ Lỗ úy khuất ngẩng đầu, thấy Búi Sách tỉnh, nàng chỉ vào chỗ đó oán giận nói: “Nước ít quá, ta khát!”

“Khát không?” Búi Sách thanh âm khàn khàn, hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm thân thể tuyệt đẹp của Lỗ Lỗ, lập tức trước khi Lỗ Lỗ kịp phản ứng, đã

kéo cánh tay nàng đem người ôm vào, thuận thế nghiêng người đổi thành tư thế nam trên nữ dưới. Tay hấn như lửa nóng đặt lên hai má ôn nhuận như ngọc của nàng, con ngươi đen của hắn dừng lại nơi đôi mắt ngập nước mỹ lệ của nàng, nói: “Ta đứt cho ngươi.” Vừa nói vừa cúi thấp ngậm vào đôi môi mềm mại của nàng.

Lỗ Lỗ sững sờ, đột nhiên giật mình như cảm giác lúc tỉnh mộng.

Cố Tam cũng từng đem nàng áp dưới thân như vậy, giờ trên môi thêm ôn nhu đụng chạm trần trọc, trong nháy mắt đã đem Lỗ Lỗ kéo về thực tế. Đúng rồi, đây không phải là mộng, bởi vì Cố Tam hôn quá thô bạo, vừa mới bắt đầu đã đem nàng làm đau. Mà nam nhân này, Bùi Sách, hẳn không giống, hẳn nhẹ nhàng đụng nàng, ngậm, nhem mân mê chậm rãi, từng chút từng chút trần trọc, phát ra tiếng động nhỏ.

Nhưng nàng hình như càng khát.

Lỗ Lỗ khó nhịn ôm lấy hông của hắn, muốn mở miệng kêu khát, nhưng nàng vừa mở miệng, hắn liền xông vào. Đầu lưỡi ngoài ý muốn đụng vào nhau, con ma ngựa quen thuộc trong nháy mắt ập tới lan ra toàn thân. Lỗ Lỗ hô hấp rối loạn, thân thể mềm nhũn, thần trí cũng mơ hồ. Nàng chỉ biết mình quá khát, mà đầu lưỡi Bùi Sách ướt. Nàng bắt đầu nghênh tiếp hắn, ngậm hắn mất.

Nàng ngậm hắn, Bùi Sách lại không chịu nổi kích thích cường liệt, nhanh chóng phản kích, bắt lấy cái lưỡi dính hương của nàng trên đầu, lấy đi những thứ ngọt ngào thuộc về nàng.

Hô hấp quặn chặt ngày càng gấp, cuối cùng cũng là Lỗ Lỗ không chịu nổi, không ngừng đánh cánh tay hắn, mới làm cho nam nhân đang quần quýt si mê thả nàng. Ngay lúc nàng đang ngược đôi mắt xinh đẹp mơ màng nhìn lên nóc giường thờ đốc, nam nhân lại một đường nhìn xuống dưới, thẳng tới hai luồng trắng như tuyết đang phong hai viên ngọc ở đỉnh.

Chúng nó thật là đẹp, Bùi Sách si ngốc ngắm một lúc lâu, mới một tay chống dưới sườn nàng, một tay sờ một bên ngực nàng, miệng ngậm lấy đỉnh núi hồng châu xinh đẹp.

“Meo...” Lỗ Lỗ ngửa đầu nhẹ gọi ra, tay hất nhẹ đầu hắn. “thật là nhột, thật khó chịu, không nên liếm chỗ đó!”

“Lỗ Lỗ, không cho ngươi nói chuyện” Bùi Sách khàn khàn giọng nói. Thấy Lỗ Lỗ đầu ngửa ra sau, không thể thấy rõ mặt nàng, hắn liền lập tức để thêm gối giữa nàng và đầu giường, sau đó ôm lấy hông của nàng, dùng sức nhấc lên, làm cho đầu nàng tự vào trên gối. Như vậy, hắn có thể nhìn thấy mặt nàng, nàng cũng có thể nhìn thấy hắn rõ ràng đang sùng ái nàng.

“Lỗ Lỗ, như vậy thích không?” hắn nghiêng liếm đầu ngực nàng, mắt liếc nhìn nàng.

Lỗ Lỗ rất nhanh đã muốn khóc, tay nhỏ bé nỗ lực muốn đẩy mặt Bùi Sách ra, nhưng hắn lại nhanh chóng ngậm chỗ đó, đầu tiên là cắn một chút, rồi lòi kéo ra. Lỗ Lỗ cũng không rõ là thoải mái hay là khó chịu. Đuôi của nàng chột nhột ra!

“Bùi Sách, buông ta ra! không nên cắn chỗ đó!” Nàng khóc cầu hắn.

“không cho nói, kêu cho ta nghe.” Bùi Sách thích thái độ yêu mị của nàng, dù sao đây cũng chỉ là mơ, hắn không có gì phải kiêng dè.

“Meo...” Lỗ Lỗ đáng thương nhìn hắn.

“Là bảo ta càng dùng sức hôn sao?” Trong con ngươi Bùi Sách thoáng qua một tia trêu chọc, ngậm lấy ngực tuyết trắng của nàng càng nhiều càng sâu, cuối cùng lại chậm rãi nhả ra, mút từng chút từng chút một từ trong miệng hắn, đến khi chỉ còn một điểm hạt châu, hắn luyến tiếc nhả ra, rồi lại liền ngậm nó, liếm cắn mút, bừa bãi yêu thương.

“Meo...” Lỗ Lỗ uốn éo người, đã nghĩ muốn thoát ra cái thân thể giống đực là Bùi Sách đang đè nặng nàng, lại muốn đem đuôi dưới mông phóng xuất. Như vậy nàng thật là nhột, mặt trên ngứa, phía dưới cũng ngứa.

Bùi Sách dần dần cũng không nhịn được, tay trái chậm rãi dọc theo đường cong tuyệt đẹp của nàng sờ xuống phía dưới, mò lấy cặp đùi tròn mịn, lại mượn thế tiến lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng tìm tòi, liền đụng phải hai mảnh môi nhỏ đầy đặn mềm tròn, lại càng tham lam hướng đến liền bị kẹp lấy.

“Lỗ Lỗ, ngươi muốn ta sao?”

“Meo...”

“Muốn hả? Ngươi là con mèo hư, ban ngày quần quýt lấy ta đòi xem cái đó, là không phải muốn cho nó tiến đến nơi này của ngươi sao? Lỗ Lỗ, nói, có phải ngươi ở nơi nào đó đã nhìn lên người khác làm loại sự tình này, cho nên giờ mới đi tìm ta?” Bùi Sách buông nàng ra, từng chút từng chút liếm xuống dưới, liếm một chút liền dừng một chút. Lúc liếm tới chỗ thắt lưng, hắn nắm hai bên hông của nàng, ngừng đầu nói với nàng.

“Meo...” Lỗ Lỗ trên mặt nhuộm hồng như rặng mây đỏ, mờ mịt nhìn hắn.

Bùi Sách ái muội cười: “Đúng vậy sao, vậy ta liền cho ngươi.” đang nói, bỗng nhiên tách hai chân của nàng ra, một tay cầm phần thân mình đưa tới hoa huyết của nàng, một tay nắm lấy dưới thắt lưng nàng, chuẩn bị hành sự tốt.

“Meo...” Lỗ Lỗ thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nhân cơ hội này nghiêng thân người, đem đuôi mèo lông xù phóng ra.

Bùi Sách cứng đờ người, ánh mắt rơi vào cái đuôi mèo trắng đang nhẹ nhàng lắc lư, hẳn khó có thể mấy may di động.

Đuôi của nàng thật đẹp mắt.

Thế nhưng, trong mộng lúc trước, nó hóa thành nữ nhân cũng không có đuôi!

“Lỗ Lỗ, cái đuôi của ngươi...” Mỗi chữ nói ra, cảm giác mông lung như mộng ảo, như say rượu lại càng giảm, đến khi cái đuôi lông xù quét trên mặt hắn, Bùi Sách hoàn toàn tỉnh táo lại. Hắn không thể tin nhìn nhìn đôi tay mình, đột nhiên đứng lên, nháy mắt liền dừng dưới giường, ánh mắt lạnh như sương: “Ngươi là ai?”

“Meo...” Lỗ Lỗ nghiêng người nằm xuống, vừa lắc đuôi vừa nhìn hắn kêu. Khi có đuôi, nằm vậy là thoải mái nhất.

Bùi Sách cố gắng không nhìn cái đuôi mèo tuyệt đẹp, chỉ chăm chăm nhìn vào mắt Lỗ Lỗ: “nói tiếng người!”

Lỗ Lỗ nổi giận, “một hồi bảo ta kêu, một hồi bắt ta nói, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì a!”

Biểu cảm quen thuộc, thanh âm quen thuộc, Bùi Sách sững sốt một hồi mới cố tự trấn định hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta là Lỗ Lỗ a, Bùi Sách ngươi không biết ta sao?” Lỗ Lỗ nhìn hắn nháy nháy mắt, cười nói.

Bùi Sách rốt cuộc phát hiện mèo trắng bảo bối của hắn biến mất! Trong đầu liên tiếp thoáng qua vài cái ý niệm, hắn khiếp sợ rút lui mấy bước, “Ngươi nói ngươi là Lỗ Lỗ, nói là Lâm gia đại tiểu thư, còn là con mèo trắng kia?”

“Đều là ta a” Lỗ Lỗ thờ ơ nói xong, chợt nhớ tới Cố Tam căn dặn, bật ngồi dậy che miệng, nhìn Bùi Sách cầu xin: “Bùi Sách, ta không phải yêu tinh, ta chỉ là mỗi khi trăng tròn sẽ biến thành mèo, bị ngươi hôn thì đuôi mới dài ra! Ta không ăn thịt người, cũng không làm chuyện gì xấu, Ngươi đừng giết ta có được không? Meo, ta thật không phải là yêu tinh!”

Bùi Sách cảm giác đầu óc mình không đủ suy nghĩ, sau khi lấy lại tinh thần, câu nói đầu tiên lại là hỏi nàng: “Cái đuôi của ngươi đâu rồi?”

Lỗ Lỗ mờ to hai mắt nhìn, nhìn lại lần nữa, quả nhiên không có đuôi, nhân tiện nói: “Ngươi không hôn không sờ ta, đuôi liền sẽ biến mất. Đúng rồi, Bùi Sách ngươi vừa rồi tại sao lại muốn hôn ta? Ngươi không phải nói lấy nước đút cho ta uống sao?”

Vì sao hôn nàng...

Bùi Sách mặt phút chốc đỏ, hẳn bỗng nhiên phát hiện, bọn họ đến bây giờ cũng còn đang... sạch trơn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Sau khi phát hiện hai người đang thẳng thắn đối diện nhau, Bùi Sách vừa mới khôi phục một chút thần trí lại lâm vào hỗn độn.

Nếu như không tính lần mộng xuân đó, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của nữ nhân. Vừa rồi ở trên giường, hắn chìm đắm trong nụ hôn với nàng, hắn chỉ cảm nhận được vẻ đẹp của nàng chứ không nhìn kỹ, mặc dù lúc sau có ngậm ngực nàng trêu mếu một lúc, những cũng bởi vì khoảng cách quá gần mà không thấy rõ bộ dáng thực sự của nàng. Thế nhưng hiện tại, hắn đứng ngay bên giường, Lỗ Lỗ liền như vậy lười biếng ngồi ở trước mắt hắn, một tay chống đệm giường, một tay để sau người nhẹ nhàng vuốt, hình như cũng đang rất luyến tiếc cái đuôi mèo xinh đẹp kia. Ánh trăng mông lung bao phủ xuống, đôi chân nhỏ thon dài cân xứng khép lại mở, đường cong bên hông là lướt thon kinh người, lên phía trên là hai luồng tuyết đoàn êm dịu rất đẹp, đầy đặn mê người, còn đang theo động tác của nàng mà run nhẹ.

Bùi Sách kim lòng không đậu nhìn lên mặt Lỗ Lỗ.

Đôi môi hồng nộn khẽ mở, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhớ tới cảnh nàng vui đùa ở nơi khó gian của hắn phun ra nuốt vào thật tiêu hồn, lại cũng nghĩ đến vừa rồi lúc hôn nàng tìm hắn rung động đập mạnh lúc cùng nàng giao triển. Mà mắt của nàng dường như phản chiếu ánh trăng dưới đáy suối trong, thuần khiết trong suốt, thẳng thắn nhìn hắn, khóe chân mày còn mang theo vẻ quyến rũ tình dục chưa tan.

Trong lúc nhất thời, Bùi Sách không biết Lỗ Lỗ là muốn nói với hắn nàng bị ức khuất hay là đang hấp dẫn hắn tiếp tục. Nếu như không phải là ức khuất, ánh mắt nàng sao lại thuần khiết như vậy? Nếu không phải là hấp dẫn, sao nàng có thể trần truồng biếng nhác tự nhiên nằm trước mắt hắn, không có chỗ nào là không mị hoặc?

Nàng thật đẹp, quá đáng yêu, Bùi Sách không khống chế nổi bước đến gần nàng, tay nâng khuôn mặt kiều mị của nàng.

Lỗ Lỗ mờ mịt nhìn hắn, không biết hắn muốn làm cái gì.

“Lỗ Lỗ...” Bùi Sách nhẹ nhàng xoa lên làn da trơn láng áp áp, thì thào tự nói: “Lỗ Lỗ, đây chỉ là giấc mộng của ta có phải không?” Nàng là Lỗ Lỗ, là mèo trắng, nhưng mèo trắng sao có thể biến thành người? Nhất định là hân còn chưa tỉnh mộng, nhất định là vậy.

“Meo...” Động tác của hân quá ôn nhu, Lỗ Lỗ theo thói quen cọ cọ lòng bàn tay hân.

“Lỗ Lỗ!” Bùi Sách hô hấp căng thẳng, vốn là nhu cầu cấp bách muốn thỏa mãn dục vọng làm cho hân lựa chọn đáp án đây chỉ là mộng. Hân cái gì cũng không muốn nghĩ tới, hân hiện tại chỉ muốn nàng, muốn Lỗ Lỗ của hân, muốn Lỗ Lỗ của hân biến thành nữ nhân!

“Lỗ Lỗ, không cần nói, kêu cho ta nghe, ta chỉ muốn nghe người kêu, người là mèo, người là mèo trắng của ta!” Hân không quan tâm đem nàng ôm ngã xuống giường, môi miệng trên người nàng tàn sát bữa bãi, không còn ôn nhu như trước. Hân không tin, mặc kệ nàng có bao nhiêu bộ dạng. Lâm gia đại tiểu thư là Lâm gia đại tiểu thư, nàng là nàng, là mèo trắng hân đã đánh mất một tháng sau tìm về, là Lỗ Lỗ từ nay về sau chỉ thuộc về hân. Đây là mộng, Lỗ Lỗ của hân muốn hân, nàng muốn, hân liền cho nàng!

Bùi Sách kịch liệt thở hổn hển, tách ra hai hai chân nàng đang giãy giụa gắt gao ngăn chặn, sau đó một tay cầm chặt eo Lỗ Lỗ, một tay cầm chính mình hướng giữa hai chân nàng chen vào. Chỗ đó của nàng là một mảnh ẩm ướt trắng mịn, hân nhìn của mình đang nhắm thẳng tới nàng, cảm thụ được môi nhỏ mềm mại bị nó tách ra, đỉnh rớt cuộc đụng tới chỗ ẩm áp nơi cửa khẩu.

Chính là chỗ đó, chỉ cần hân đi vào, chỉ cần hân xông vào giống như lần đó trong mộng, nàng sẽ lại giống như vậy khóc cầu xin tha thứ, sẽ lại phóng túng cùng nhau vui sướng, sẽ lại sau khi kết thúc, mộng sẽ liền hồi tỉnh. Hân vẫn là hân, Lỗ Lỗ của hân vẫn là con mèo trắng, một con mèo trắng thông minh thích hân ôm trong lòng.

“Lỗ Lỗ đừng sợ, đây chỉ là mộng, người sẽ không đau, không phải người muốn sao, ta liền cho người!” Hai mắt hân nhắm nghiền, không nhìn mặt nàng xem phản ứng, cũng không ngờ nàng lần này vì sao lại đẩy hân, đánh hân, chỉ dùng bàn năng cố gắng chen vào. Không hoàn toàn đút vào, đụng tới cảm giác mềm mại này, hân nghĩ cũng không thể ngừng lại được.

“Meo...” Lỗ Lỗ vô cùng đau đớn, nàng đã quên Cố Tam làm nàng đau bao nhiêu, nhưng hiện tại Bùi Sách mang đến cho nàng sự thống khổ không nhỏ, tựa như một cây gậy lớn muốn đâm tới trong bụng nàng. Nàng lại sợ hãi ủy khuất khóc, vừa giãy giụa rướn lên trên trôn, vừa khóc vừa đẩy vai hân đang áp chặt trên người mình, “Đau, ta đau quá, Bùi Sách người buông ta ra! Meo, người nói người thích ta, người tại sao có thể bắt nạt ta... Đau, người đừng đâm ta!”

Nàng khóc, không phải gào to, nhưng từng chữ đều truyền vào trong tai Bùi Sách rõ ràng vô cùng, lập tức bắn trúng tim hân.

Trong đầu phút chốc hiện ra một con mèo trắng, nó co rúm lại nằm dưới tàng cây, sợ hãi nhìn hân từng bước một đi vào, mắt ngập nước khẩn cầu.

Vô luận vì lý do gì, hân cũng không đi vào tiếp, nơi nào đó mềm mại trong đáy lòng bị xúc động, Bùi Sách thân thể cứng đờ, dục hỏa đang tàn sát bữa bãi trong cơ thể bị dập tắt. Nhưng hân cũng chưa nhóm dậy, mà là bất động nằm trên người Lỗ Lỗ, đầu chôn trong mái tóc đen dài của nàng, nghe nàng thút tha thút thít đáng thương nức nở khóc, nghe hô hấp của hân dần bình tĩnh khôi phục lại.

Trong giường từ từ yên tĩnh trở lại.

Lỗ Lỗ dần dần nín khóc, Bùi Sách không thô bạo đâm nàng, nàng sẽ không sợ nữa, thành thành thật thật nằm im, chờ Bùi Sách đứng dậy rời đi. Thế nhưng hân thật lâu không có động tĩnh, ngay lúc Lỗ Lỗ đã cho là hân đang ngủ, chợt nghe Bùi Sách trầm giọng nói: “Ta không tin trên đời có yêu tinh, người rớt cuộc là ở đâu tới? Cùng mèo có quan hệ gì?”

Thanh âm của hân quá lạnh nhạt, Lỗ Lỗ vốn định bảo hân đứng lên trước, giờ cũng không dám lên tiếng, ngoan ngoãn đáp: “Ta, ta là mèo... Giống đực chó chúng ta có thể tùy thời biến thành mèo hay thành người, nếu biến thành người thì còn có tai dài và đuôi. Giống cái chỉ khi trăng tròn mới biến thành mèo, còn bình thường thì giống như nữ nhân ở đây. Chúng ta đều ở trong núi, trên núi có rất nhiều cây to, so với trong vườn kia còn to cao hơn, rất nhanh cao đến đụng trời. Ngày đó ta và Thu Thu cùng bị đưa đến bảo tộc...”

“Đưa đến bảo tộc?”

“Đúng vậy, chúng ta nhìn được, nên phải hầu hạ tộc trưởng bảo tộc, bắt quá ta cũng không biết thế nào là hầu hạ, hình như bởi hân đi ngủ là được.”

Bùi Sách tâm bỗng nhiên liền rụt một chút, “Vậy người bồi hân ngủ?”

Lỗ Lỗ lắc lắc đầu: “Không có, ta cùng Thu Thu chính là đang tắm, thế nhưng rửa rửa, đột nhiên lại đến nơi này của các người.”

“Thu Thu? Nàng ở đâu?”

Lỗ Lỗ sợ hãi run lên một chút, thanh âm lại thêm như khóc nức nở: “Thu Thu bị cái người trông giống như người bóp chết... Ô ô, người nọ chính là muốn đâm Thu Thu, về sau thấy Thu Thu mọc đuôi dài quá, liền đem nàng bóp chết! Bùi Sách, ta không phải yêu tinh, người đừng bóp ta được không?”

Giống hân ư? Bùi Sách chân mày càng nhăn sâu, “Đừng khóc, ta không bóp người. Người nói cho ta biết, Thu Thu kia bị giết chết ở nơi nào? Còn có, người làm thế nào đến được Bùi Phủ, chính là cái nơi ta lần đầu tiên gặp người đó.”

Lỗ Lỗ nghe hình như là hân còn muốn hỏi nhiều, không khỏi muốn ngắt xoay thân thể, “Người đi xuống trước có được không? Người thật nặng, như vậy đè nặng ta, ta không thoải mái.” Hơn nữa nàng cảm thấy cái tư thế này, giống như là hân lại đột nhiên bóp nàng, hoặc là hung hăng đâm.

”Chờ người trả lời hết cái vấn đề kia ta sẽ xuống ngay.” Bùi Sách vẫn có chút không cách nào tiếp thu sự thật này. Nếu như nàng thực sự là Lâm gia đại tiểu thư, hẳn nhất định phải đem nàng đưa trở về, vậy mèo trắng của hắn, liền lại cũng không về được. Có thể hẳn không nên hoan hảo kiểu này, nhưng mèo hắn, hẳn luyến tiếc.

Lỗ Lỗ đành phải nghiêm túc nhớ lại chuyện ngày đó, rầu rĩ nói: “Ta cũng không biết đó là cái chỗ nào, chỗ đó có một lão giống cái rất hay cười, gọi là ma ma, còn có rất nhiều giống cái trẻ tuổi khác, mặc rất nhiều váy đẹp, rất đẹp mắt, nhưng ta không thích mùi trên người các nàng. Phải, ngày đó ma ma cho ta cùng Thu Thu đứng ở chỗ cao, phía dưới có rất nhiều nam nhân ồn ào, sau đó được đưa tới cái người giống như người. . . Sau khi hắn bóp chết Thu Thu, liền khiêng ta đi, nhốt vào trong một nhà gỗ nhỏ. Vào cái ngày gặp được người, là hẳn cho người làm cho ta một bữa ăn rất ngon, rồi mang ta đến một cái phòng mới, nhưng ta đang ngủ cảm thấy nóng, vốn hôm sau mới là ngày biến thành mèo, nhưng giữa đêm chẳng biết sao lại biết đổi. Ta sợ hãi, nên lén chạy ra ngoài, sau đó liền gặp phải người.”

Bùi Sách lập tức nghĩ đến Bùi Ngọc, hẳn đúng là có nghe phụ thân bởi vì Bùi Ngọc đi dạo kỹ viện mà la mắng một trận.

“Vậy người vì sao chạy? Sợ ta cũng sẽ như vậy đối với người?” Nghĩ đến nàng từng ở cái nơi đó, lại bị bọn người xấu soi mói, lại còn bị Bùi Ngọc muốn qua, nàng lại còn đem hắn và Bùi Ngọc đánh đồng, Bùi Sách ngực liền không hiểu sao phát đau. Giờ khắc này, biết rất rõ ràng có thể tin lời của nàng, hẳn vẫn là không muốn dậy, hỏi những thứ ấy xong là hẳn có thể biết việc tiếp sau phải làm.

Lỗ Lỗ nào biết suy nghĩ của Bùi Sách, nghe thanh âm hắn lạnh lùng, nàng liền ngoan ngoãn phối hợp với hắn, Bùi Sách hỏi cái gì, nàng liền đáp cái đó, chỉ bỏ qua chuyện với Cổ Tam. Cổ Tam không cho nàng nhắc tới chuyện đó, lần trước Thường Ngọc có hỏi, nàng mới nói, lần này Bùi Sách không có hỏi, nàng cũng không nói.

Bùi Sách càng nghe lại càng không thoải mái. Người cũng tốt, mèo cũng tốt, nàng cũng nên là của hắn, mà lại bị Lâm viên ngoại vì ơn cứu mạng nhận nàng làm con gái.

“Lỗ Lỗ, Lâm viên ngoại là người, ông không phải là lão Miêu của người.” Nghe miêu tả của nàng thì hẳn Lão Miêu chính là đầu lĩnh?

Lỗ Lỗ không thích nghe những lời này, đánh bạo đẩy hắn: “Người dậy đi! Ta hiện tại biến thành người, ta muốn đi tìm cha. Cha nhìn giống Lão Miêu như đúc, cha chính là! Cũng bởi vì bị các người cắt đuôi và tai, nên cha không dám nhận mình là mèo!”

Bùi Sách ôm chặt nàng bất động, có chút vô lại hỏi: “Người trở về, không sợ ông bắt người học quy củ sao?” Hẳn biết Thẩm cô cô đã ra đi, cũng biết rõ phải đưa nàng trở lại, dù sao nàng thường ngày đều là người sống rành rành, lại được công nhận là Lâm gia đại tiểu thư, trừ phi hẳn một đời đều giam cầm nàng, bằng không sớm muộn sẽ bị người khác phát hiện hẳn giấu Lâm gia đại tiểu thư. Huống hồ, Lâm viên ngoại tuổi già cô đơn không nơi nương tựa, khó có thể nhặt được cô con gái khả ái, hẳn sao có thể nhìn ông vì Lỗ Lỗ biến mất ốm đau liệt giường mà thờ ơ?

Nhưng Bùi Sách vẫn luyến tiếc. Nàng là mèo của hắn, là của hắn. . . Lỗ Lỗ cũng do dự, ngón tay vô thức ở trên lưng Bùi Sách vẽ vòng vòng, “Ta sợ, nhưng Thẩm cô cô đánh ta, ta sẽ nói cho cha biết, cha nhất định sẽ đau lòng đi. . . Bùi Sách, người nói coi cha có đau lòng không? Còn tiếp tục bức ta sao?”

Bùi Sách vừa cổ nén tô ngựa, vừa thử nói: “Nếu như cha người bức người, người liền lưu ở bên cạnh ta, không quay về nữa được không?”

Lỗ Lỗ bĩu môi, mắt húng nói: “Mới không đâu, người bắt nạt người, vừa làm ta đau, ta cũng không thèm để ý tới người nữa.” Mặc dù nói lời như vậy, trên tay động tác lại không thay đổi, lời trách cứ nghe như làm nũng, huống chi hai người lại đang trong tư thế ấy, muốn bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu ái muội.

Nghĩ đến vừa rồi lỗ mẩn càn rỡ, Bùi Sách rất áy náy, vừa muốn rục rịch, tâm tư lập tức tắt. Hẳn dừng một hồi, lưu luyến hôn hôn cánh tay Lỗ Lỗ, rồi đột nhiên đứng dậy, trước mang chân đạp cho Lỗ Lỗ, sau đó lưu loát mặc ngoại sam. Thu thập chỉnh tề, hẳn một lần nữa lại nằm lên người Lỗ Lỗ, nỗ lực lờ đi tư thái mê người đang nằm ở phía dưới tấm chăn, chuyên chú nhìn vào mắt Lỗ Lỗ, ôn nhu cam kết: “Vừa rồi là ta không đúng, người yên tâm, hiện tại ta đã biết người là ai, sau này tuyệt đối sẽ không lại làm đau người. Lỗ Lỗ tốt, đừng giận ta, được không?”

Hắn vốn rất đẹp, trước mắt còn như vậy, so với ban ngày còn muốn ôn nhu hơn ba phần, con người đen tuấn tú như chứa đựng cả ánh trăng, sáng sủa dễ coi, làm cho nàng nhìn thì không nổi chớp mắt. “Người nói thật chứ?” Lỗ Lỗ cõi lòng đầy chờ mong hỏi, nàng thích Bùi Sách như vậy, hình như chỉ cần hắn nhìn ôn nhu như vậy, trong lòng liền ấm áp, cái gì cũng không sợ.

“Là thật, nếu như ta nói dối, liền phạt ta, không được nhìn thấy đuôi mèo của người.” Nhìn con mèo mình yêu trong bộ dáng thiếu nữ yêu kiều ngây thơ, Bùi Sách không khỏi động tình, một tay đi xuống tìm kiếm, đưa vào trong chăn, sờ sờ cái mông nhỏ của Lỗ Lỗ. Mềm mại trơn trượt, chẳng biết tới lúc nào mới có thể sờ nữa.

Lỗ Lỗ có điểm ngứa, vừa trốn vừa hỏi: “Nhưng các nàng đều nói mọc đuôi là yêu tinh mà, người không sợ ta sao?” Cổ Tam cùng Anh Đào các nàng đều nói nếu nàng như vậy, người khác nhìn thấy sẽ thiếu chết nàng. Tại sao Cổ Tam và Bùi Sách đều không có ý đó?

Yêu tinh, hẳn thích chính là yêu tinh.

Bùi Sách cũng nhận không được nữa, cúi người tiến lên, ngậm cái miệng nhỏ nhắn khả ái mê người của nàng mà hôn. Cái miệng này phát ra tiếng mèo kêu đã quá nhiều tâm hắn, đã làm hắn yêu đến trong lòng phát ngốc, hẳn thực sự ăn không đủ.

“Mèo. . . Người lại như vậy dứt cho ta, một chút cũng không hết khát, ta muốn uống nước!” Lỗ Lỗ thò hồng học đẩy hắn ra, không muốn làm nũng, nhưng so với làm nũng còn muốn làm lòng người mềm hơn.

“Chờ, ta liền đi rót nước cho ngươi” Bùi Sách hưng hăng ôm nàng một chút rồi mới đứng dậy rời đi, rất nhanh liền mang ấm trà và ly lại, tự mình rót cho nàng uống. Nhìn nàng giống đứa nhỏ uống nước ung ục, Bùi Sách căn bản buông tâm xuống chậm rãi bình tĩnh. Không vội, không vội, hiện tại hắn đã biết tất cả của nàng, chỉ cần biết nàng không đột nhiên biến mất không thấy nữa, hắn sẽ không sợ, cái khác hắn có thể chậm rãi trù tính.

“Lỗ Lỗ, một hồi ta dẫn ngươi đi tới một nơi, ta không bảo ngươi nói, thì ngươi phải giữ yên lặng, biết không?”

“Kêu cũng không được sao?”

“Cái này, có thể kêu...”

Hắn vốn đang nuôi một con mèo, chỉ cần không nhìn thấy người thật, ai biết trên xe ngựa của hắn còn có một nữ nhân?

Tác giả có lời muốn nói: ok, lại đối phó một cái...

Lỗ Lỗ lần đầu tiên a, là một kỹ thuật sống, phải có kỹ thuật mới được, che mặt...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Bùi Sách từ trong tủ quần áo lấy ra 2 bộ sam y, một bộ là đồ hắc thường ngày hay mặc, một bộ vải thô là đồ trước đây hắc mặc khi đi du ngoạn sơn dã.

Hắn đem thường phục đưa vào trong mang, thấp giọng nói: “Lỗ Lỗ, ngươi mặc bộ đồ này vào.”

Hắn đã nói qua với nàng, nếu cứ như vậy lên ra ngoài thì không tốt, càng không thể để Lâm viên ngoại biết nàng ở chỗ hắc trọn một ngày. Cho nên hắc muốn đem nàng đưa đến vườn mai, giả làm nàng không muốn học quy củ nên rời nhà trốn đi, chẳng biết tại sao liền chạy tới vườn mai của Bùi gia, sau đó tình cờ được hắc phát hiện. Về phần y phục thì nói rằng bộ đồ nàng mặc lúc ra cửa bị dơ, nên nàng trộm y phục của nông dân trồng hoa mặc, đem đồ cũ ném đi.

Nhưng chuyện này có một lỗ hổng rất lớn.

Lỗ Lỗ lúc ra cửa là mèo cấn hắc không có mặc

Lỗ Lỗ lúc ra cửa ra vào, cẩn thận không có mặc quần áo. Việc này không biết hai nha hoàn của nàng có cẩn thận để ý nhớ kỹ y phục nàng để lại hay không. Cũng may, đại tiểu thư có thể bình yên trở về là chuyện vui lớn nhất, chắc các nàng không có tâm tư suy nghĩ về một bộ xiêm y, huống hồ dưới tình huống bình thường, ai sẽ nghĩ tới Lỗ Lỗ không mặc quần áo đi ra cửa? Đương nhiên, dù cho nha hoàn thực sự quan tâm, Lỗ Lỗ chỉ cần giả bộ hồ đồ, lừa dối để qua cửa cũng thành công rất lớn.

Ở trong màn, Lỗ Lỗ tiếp nhận xiêm y, chậm rãi mặc xong đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng quần của Bùi Sách so với nàng quá dài, vừa mới xốc màn lên, nàng liền giẫm phải ống quần, thân thể mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Bùi Sách đang đứng ở bên ngoài chờ nàng, nghe thấy động tĩnh, quay người đưa tay lên, đã đem người ôm vào trong lòng.

“Meo...” Lỗ Lỗ nhào vào trong ngực hắn, kinh hãi thoáng qua đi, giữa đầu nhìn hắn cười.

Bùi Sách bất đắc dĩ đem nàng ôm trở về trên giường, ngồi trước giường, cẩn thận thay nàng vén ống quần, “Lần đầu tiên thấy người, ta liền biết người không phải do mèo hoang trong núi nuôi lớn, nhìn người bộ dạng yếu ớt, sao có thể một mình ở trong núi bao nhiêu năm như vậy?”

“Vì sao lại không có khả năng đó a?” Lỗ Lỗ cúi đầu nhìn hắn, cố ý dùng một ngón chân nhỏ đạp vào tay hắn.

Bùi Sách vén xong ống quần bên kia, ôm một

chân nhỏ của nàng để trên đầu gối, nhẹ nhàng xoa bàn chân nhỏ bé bóng láng của nàng, "Nếu thật sự ở trên núi nhiều năm như vậy, người đã sớm bị phơi thành hắc hầu nhi (khỉ đen nhỏ), nào đâu có thể có khuôn mặt và tay chân mềm mại như nước vậy?"

Lỗ Lỗ bị hấn sờ ngứa, muốn đem chân thu hồi lại. Búi Sách tự nhiên không chịu, bàn tay to càng lúc càng tham lam mò lên, lúc mò lên tới đùi nàng, Lỗ Lỗ ngứa không

cungquanghang.com

chịu nổi, meo ô kêu lên rồi ngã ra phía sau. Búi Sách trong lòng lửa nóng, thuận thế ngã theo đè nặng lên người nàng, không cam lòng sờ lên ngực nàng: "Thật muốn ngay lập tức muốn người!"

Nàng là mèo trắng của hấn, không phải như các tiểu thư khuê các mà khó khăn thủ lễ, nàng cũng đã giúp hấn liếm qua, ngậm qua, thân thể hai người cũng đã thân mật tiếp xúc, hấn không cần phải ở trước mặt nàng giữ quy củ. Nếu không phải để ý đến phụ thân, hay muốn thay đổi quyết định kén rể của Lâm viên ngoại, lại sợ nàng không cẩn thận có thai, thì mỹ nhân trong ngực này, hấn mới không muốn ghen chính mình đâu.

"Cái gì gọi là muốn ta?" Lỗ Lỗ thờ phì phò hỏi. Tay hấn thật lớn, nắm ngực nàng day đến day đi, nàng một chút khí lực cũng mất hết.

“Sau này người sẽ biết, ngoan ngoãn chờ ở đây, không được nói chuyện.” Bùi Sách đề xuống mọi rung động khô nóng, hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, rồi đi nhanh ra. Lỗ Lỗ toàn thân vô lực, chớp mắt nhìn bóng lưng hắt, vì thân thể cảm giác khác thường mà mê man.

Bên kia Thanh Mặc đang ngủ say, hơn nửa đêm bị Bùi Sách kêu lên, hắt xiêm y còn chưa mặc kỹ liền chạy ra ngoài, “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

Bùi Sách mặt không thay đổi phân phó nói: “Đi chuẩn bị xe ngựa, mang thẳng đến trước cửa phòng ta, ta muốn đi vườn mai.”

Thanh Mặc dụi dụi mắt, có chút bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Thiếu gia, còn có hơn một canh giờ nữa là trời sáng rồi, chúng ta...”

“Ta bảo người đi liền đi.” Bùi Sách nhàn nhạt nói, lúc xoay người mới giải thích một câu: “Ta vừa mơ tới vườn mai bị ngập nước, mặc dù là mộng, nhưng trong lòng ta bất an. Người nhanh đi chuẩn bị đi, động tác nhẹ chút, đừng kinh động tới người ngoài.”

“Dạ, thiếu gia, ta đi liền đây.” Thanh Mặc hiện tại đã hoàn toàn tỉnh. Tính tình thiếu gia không phải là người không có việc lại tìm thêm việc để lẩn qua lẩn lại, nói không chừng vườn mai có chuyện xảy ra thật. Nhìn theo thiếu gia rời đi, hắt quay mình về phòng, lưu loát mặc xiêm y, ra cửa theo hướng chuồng ngựa chạy đi, rất nhanh liền đem xem ngựa dắt tới trước cửa thượng phòng. Trước xe sau xe treo tổng

cộng bốn cái đèn lồng đỏ lớn, trên trời trăng cũng sáng, chạy đường đêm tuyết đôi không có vấn đề.

Bùi Sách tìm cái cớ điều khiển đi một hồi, nhân cơ hội đem Lỗ Lỗ ôm lên xe ngựa, chờ Thanh Mặc trở lại, liền lập tức phân phó hân xuất phát.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra Bùi phủ, tiếng vó ngựa êm, tịnh không làm kinh động bất kỳ ai. Thanh Mặc ngồi ở trước đầu xe, lúc ra cửa còn có thói quen liếc nhìn chung quanh một cái, vốn tưởng là không có ai, lại không nghĩ rằng ở trước cửa Lâm phủ thấp thoáng một bóng người. Đáng tiếc người nọ ngồi xổm dưới chân tường, lại cách quá xa, căn bản không thấy rõ lắm.

Có lẽ là tên khất cái hay kẻ lang thang không nhà để về, Thanh Mặc trong lòng suy đoán, lại cũng không nghĩ nhiều nữa, miệng quát nhẹ, xe ngựa theo hướng ngược lại chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 40: Chương 39.2

Từ Bùi phủ đến vườn mai, nếu ra roi thúc ngựa nhanh thì chưa tới hai khắc là tới, nhưng Bùi Sách vì có thể được ở cùng Lỗ Lỗ thêm một lúc, nên cố ý bảo Thanh Mặc chạy chậm lại. Vì vậy, chạy hơn nửa canh giờ mới tới.

Trong xe, Bùi Sách đem Lỗ Lỗ đặt ở trên đùi, mặt đối mặt ôm nàng hôn.

"Cho ta xem cái đuôi của người." Han non lên tai nàng, hấp dẫn nói, cũng không có tận lực hạ giọng.

"Meo..." Lỗ Lỗ ngực bị hấn sờ, mộng bị hấn nhẹ nhàng vuốt ve, toàn thân vô lực, dựa vào hai tay ôm cổ hấn, hai chân choàng vào hông hấn mới miễn cưỡng bám được trên người hấn. Hiện giờ hấn đang cố ý chơi xấu cắn lỗ tai nàng, còn không cho nàng nói, nàng chỉ có thể kêu, cầu hấn đừng như vậy.

"Người là con mèo nhỏ không biết xấu hổ, ở nhà cũng không phải chưa từng cho ta xem qua. Nào, lộ ra cho ta xem, cho ta kiểm tra một chút, xem nó có mọc ra chưa." Áo choàng của nàng đã sớm bị hấn cởi ra, mặc dù sợ nàng bị nhìn thấy nên trong xe không để đèn nhỏ, nhưng da thịt nàng như phát sáng thế này, hấn vừa xoa vừa liếm lông cánh tay và khuôn ngực trong suốt mịn màng của nàng, hấn cũng không thỏa mãn.

"Meo..." Trước ngực hồng châu bị hấn không ngừng dùng đầu lưỡi quét tới quét lui, Lỗ Lỗ đột nhiên cảm thấy phía sau hơi ngứa, không cần xoay người, nàng cũng biết đuôi đã mọc ra.

Bùi Sách tim đập chột nhanh hơn, lại cũng bất chấp phía trước, đem người ôm thật chặt, làm cho nàng nằm trọn vào bờ vai của hấn, hấn thì vừa tiếp tục trêu chọc vào đôi mộng mẫn cảm, vừa si ngốc nhìn cái đuôi mèo trắng đang lắc lư, mắt hấn sáng rỡ. Cái đuôi của bảo bối Lỗ Lỗ của hấn, cũng không phải là cái đuôi thật dài, không phải là loại quá đặc biệt, trái lại có chút giống như giấu đầu lòi đuôi, lông xù,

thuần tuyết trắng. Hắn yêu cực kỳ, ngay cả khi thân thể hắn đang nóng chột lạnh một chút, hắn cũng chỉ yêu thích không buông tay xoa lông mèo mềm mại.

Vuốt vuốt, một cái tay khác của hắn từ dưới cũng không tự chủ mò lên trên, vốn định sờ đuôi mèo, không ngờ lúc sờ sờ đến cuốn đuôi, nàng thể nhưng run rẩy một chút, càng phát ra một tiếng mèo kêu ngắn ngủi làm máu hắn lại lần nữa sôi trào.

“Thế nào, làm đau người sao? Lại dám tố ỷ khuất với ta hả?” Bùi Sách giọng điệu bình tĩnh nói, giống như là thực sự đang răn dạy mèo trắng bình thường, trên tay động tác luyện lại càng ngày càng thuần thục.

“Meo...” Cảm giác kích thích tê ngứa cường liệt như vậy lần nữa ập đến, Lỗ Lỗ ôm lấy cổ Bùi Sách ra sức tìm chỗ trốn. Nhưng sau lưng Bùi Sách chỉ là vách tường xe, nàng căn bản không có chỗ trốn, chỉ áp sát làm Bùi Sách càng ngày càng hưng phấn mà thôi.

Thế là nàng chỉ có thể dưới tay hắn không ngừng kêu, từng tiếng, trên người dị thường.

Ngoài xe, Thanh Mặc kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn, có phải con mèo cái của thiếu gia động dục hay không? May là mèo kêu không giống tiếng người, trái lại, trái lại... Hắn cúi đầu, nhìn nhìn đũng quần mình nhô cao, trong đầu chột thoáng qua

cungquanghang.com

một ý niệm. Thiếu gia nhà hắn coi trọng mèo

trắng như thế, không biết có phải là do tiếng mèo kêu này hay không?

Nhưng hần vất óc nghĩ không ra, trong xe rốt cuộc là cái tình cảnh lửa nóng loại nào.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa trực tiếp chạy vào vườn mai Bùi gia.

Bùi Sách mặc lại bộ y phục vải thô cho Lỗ Lỗ, trước hết sai Thanh Mặc đi dọn dẹp căn phòng, hần thì ôm toàn thân mềm mại của Lỗ Lỗ bước nhanh vào vườn dưới tàng cây mai già nhất. Bóng cây âm u, hần đem chân nàng để trên mặt đất, ôm chặt nàng dặn dò: “Đừng sợ, trời rất nhanh liên sáng, đến lúc đó ta lập tức tới tìm ngươi. Nhớ kỹ, chúng ta hai ngày qua chưa từng ở cùng một chỗ, ngươi là lạc đường chạy đến đây, biết không?”

“Biết, ai hỏi ta ta cũng không nói.” Lỗ Lỗ dựa vào trong lòng hần nói, âm thanh dịu ngọt còn có mấy phần khàn khàn.

Bùi Sách luyện tiếc buông tay, nhưng hần phải đi.

“Đừng sợ, trời rất nhanh liên sáng.” Hần cuối cùng hôn trán nàng một chút, hạ quyết tâm nhanh chóng rời đi.

Trời chưa sáng hần, Bùi Sách lợi dụng bảo mèo cưng chạy mất, kêu Thanh Mặc cùng mình vào trong vườn mai tìm. Đáng tiếc tìm nửa ngày không được mèo trắng, ngoài ý muốn lại phát hiện Lâm gia đại tiểu thư trốn

dưới tàng cây ngủ. Hắc lập tức đem Lâm gia đại tiểu thư lên xe ngựa, phân phó Thanh Mặc ra roi thúc ngựa hướng Mai trấn chạy đi. Trên đường, Thanh Mặc trộm nhìn lên nhiều lần khuôn mặt lạnh lùng của thiếu gia đang ngồi bên, thấp thòm hỏi: "Thiếu gia, sau khi trở về, chúng ta còn tiếp tục phải mua mèo nữa không?"

"Không cần, dưỡng không được chỉ là súc sinh mà thôi." Bùi Sách nhìn xa xa, âm thanh cực lạnh.

Thanh Mặc trong lòng âm thầm kêu khổ, thiếu gia như vậy là đang giận, nhất định là bởi vì việc đặc biệt quan tâm, chờ cơn giận qua, khẳng định là còn phải tiếp tục tìm mèo, ai da...

Trong xe, Lỗ Lỗ nghi ngờ chớp chớp mắt, súc sinh là cái gì?

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn bồ hóng cùng frogbrothers thân địa lô, sao sao ~

Mặc dù thiếu gia đất diễn rất tức, thế nhưng này chương ngạnh nếu là buông tha không viết, giai nhân sẽ hối hận, so... Lại là canh hai? Hắc hắc!

Đúng rồi, tháng này 300 tích phân đã tổng hoàn, cảm ơn đại gia tích cực nhận lại tung hoa a, mặc dù phải đợi tháng sau mới có thể tổng phân, nhưng nhìn ở giai nhân như thể nỗ lực canh tân phân thưởng, kính xin đại

gia tiếp tục bảo trì nhẵn lại mạo phao này
thói quen tốt nga, yêu các người!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nghĩa muội

Editor: NL

Lúc xe ngựa chạy về tới Lâm phủ là lúc trời gần sáng, là khoảng thời gian các nhàđangchuẩn bị bữa sáng

Bùi Sách nhảy xuống xe ngựa, thấp giọng cùng người gác cổngnói mấy câu.

Người gác cổng mừng rỡ, mộtbên phái người báo cho Ngô quản gia cùng lão gia, mộtbên mở rộng cửa lớn, để xe ngựa trực tiếp chạyđivào, tới thẳng hậu viện.

Bên nàyanhĐào và Diễm Hạnh vừa vui mừng phát khóc khi thấy Lỗ Lỗ trở về vừa giúp Lỗ Lỗ thay y phục và trang điểm, bên kia Bùi Sáchđ tới phòng Lâm viên ngoại, thấy lão nhân gia cật mạnh muốn xuống giường, hẩnbước lên phía trước đề lại Lâm viên ngoại vai trần annói: “Bá phụ đừng nóng vội, Lâmcônurongkhôngcó việc gì,hiệntại nha hoàndanghầu hạ năng rửa mặt chải đầu,sẽlập tức tới gặp ngài.”

“Khụ khụ, Huệ nương, Huệ nương con békhôngsao chứ?” Lâm viên ngoạikhôngthể động đây, chỉ phải dò hỏi tình huống của Lỗ Lỗ.

Thường Ngộ cũng ngừng đầu lên, lộ ramộtđôi mắt đầy tơ máu bởi vì thức đêm, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Bùi Sách.

Bùi Sách chậm rãi đem lời nghĩ ra từ sớm nói ra “... Bá phụ yên tâm, conđảhỏi Lâmcônurong, sau khi nàng ly khai Lâm phủ liền trở về trong núi, sau đókhôngbiết thế nào liêđivòng qua vườn mai. Chi là, năngmộtminh ở bên ngoài lâu như vậy, dùkhôngbị thương nhưng cũng chịu ít khổ. Khi hiện chất pháthiệnlâmconurong, năng ấyđangnằmtrên mặt đất trái cò, vừa nhìn thấy ta, khôngnói gì khác chỉ kêu đói...” Thanhâm hẫcàng ngày càng thấp, khôngđánh lòng.

Nghe đến đây Lâm viên ngoại rất đau lòng. Lỗ Lỗkhôngphải là con ruột của ông, nhưngmộttháng qua, cùng ăn uống, sinh hoạt, trừ khi ông ra ngoài làm việc hoặc Lỗ Lỗđi học đọc sách, ban ngày Lỗ Lỗ cơ hồ đều dính ở bên cạnh ông. Bất kể là cùng ông học nói hay nghe kể chuyện, hay làm nũng, giận dỗi ông, Lỗ Lỗ luôn đối với ông tự nhiên thân thiết, toàn tâm toàn ý tin tưởng ông, cho ông cảm giác được làm cha, gọi dậy lòng bảo hộ nửa nữ nhi ông. Bởi vì ông suy nghĩ thiếu sót để cho con bé phải chịu khổ, sao ôngkhôngbuồn chứ?

đangnghĩ ngợi, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

“Cha!”

Lỗ Lỗ chạy như gió tiến vào, thấy Lâm viên ngoại ngồi dướitrêngiường, lại ngửi được mùi thuốc, năng thực tinanhĐào vừakhôngcó lừa năng, lão tộc trưởng làthậsinh bệnh rồi! Lỗ Lỗ khóc luôn, mặc kệ trong phòng cũng có ai, cời giấy treo lên giường, ngồi cạnh ở Lâm viên ngoại,đangcầm tay ông vừa khóc vừanói: “Cha, conđãtrở về, conkhôngbao giờ nữa len lén bỏđinữa, cha đừng lo lắng, nhanh chóng khỏe lênđi!”

Lần trước lão tộc trưởng bệnh nằm mấy ngày mới có thể xuống đất, năng sợ lắm, bây giờ biết lão tộc trưởng là bởi vì năngkhôngnói tiếng nào rời nhà mới sinh bệnh, Lỗ Lỗ hối hận lắm a. Nếu biết, năng sẽkhôngthèm nghe Cố Tam, Bùi Sách biết năng là mèo, cũngkhôngcó thiếu chết năng, lão tộc trưởng lại sao có thể hại năng chứ?

“Huệ nươngkhôngkhóc, con trở về, cha bệnh thấy khỏe hơn rồi, đừng khóc, đừng cho người ta cười nhạo!” Lâm viên ngoại ho hai tiếng rồinói, tình tế quan sát Lỗ Lỗ, sợ con békhôngnhư Bùi Sáchnói, bình yên vô sự.

Lỗ Lỗ nghe lời, dụi dụi mắt, năng đôi mắt đẫm nước mắt lên nhìn.

Bùi Sách cùng Thường Ngộ từ lúc năng cời giấy lúc liền lui ra gian ngoài, ở trong phòng trừ cha và con gái hai người, cũng chỉ cóanhĐào.

“Cha,anhĐào cũng khóc mà, khôngđược chê cười con.” Năng thay mình giải thích.

Lâm viên ngoại tự trách, thu lại giọng trêu đùa của mình. Ông tựa ở đầutrêngối đầu giường đặt gần lò sưởi lớn, quan sát kỹ Lỗ Lỗ mộtthời, mới sờ sờ đầu của năngnói: “Huệ nương a, trước đều là chakhôngtốt, khôngnên bức con học quy củ...” nói được mộtnửa, thấy sắc mặt Lỗ Lỗ chợt tái nhợt liềnnói tiếp: “Đừng sợ đừng sợ, chadãđem Thảmcôcôđurađi, sau nàykhônggép con học những thứ kia nữa. Còn đọc sách, nếu con nhưkhôngthích, chasẽkhôngmời Tổng tiên sinh nữa. Gì cũngkhônghọc, con muốn làm cái gìhilàm cái đó, cha theo ý con a!”

Vinó có chút nhanh, thanhâm Lâm viên ngoại nâng lên vài phần. Truyền tới gian ngoài, Bùi Sách cùng Thường Ngô đều nghe thấy được, chạy vội vào, ngay cả Tống Ngôn vừa đến thăm Lâm viên ngoại, cũng nghe được rõ ràng.

hắn bước tới, tầm mắt quét qua Bùi Sách và Thường Ngộ một vòng. Khóe môi Bùi Sách nhếch nhếch, rõ ràng là đang chê cười hãnh diện. Về phần quân sự kia, hẳn hơi cúi đầu, Tống Ngôn thấy không rõ thần sắc của hắn, nhưng hẳn dám lấy một túi cá khô để cược, đối phương tuyệt đối mong chờ Lâm viên ngoại đến hẳn đi.

Tống Ngôn trừng Bùi Sách một cái, làm như không nghe thấy lời kia ngồi xuống đối diện Bùi Sách. (liếc yêu:)))

Nhưng trong lòng hắn cũng có chút thấp thỏm, mình nghiêm khắc như vậy, học sinh, hẳn là chán ghét hắn nhiều lắm? Có khi nào đến cá khô cũng không muốn, không cần mình dạy nữa?

Càng kỳ quái là sao hắn lại thấy thấp thỏm chứ? Hắn mới dạy nàng ba ngày thôi, một học sinh ngốc nghếch không hiểu quy củ? Đợi đi, hôm nay dù cho học sinh giữ hắn, với thái độ không xem trọng mình của Lâm viên ngoại, lát nữa hắn nên chủ động thôi. Lâm viên ngoại không ngờ để con gái chịu khổ không muốn hắn dạy, hẳn còn ngại dạy đấy! Lúc trước nếu như không phải Bùi Sách quấy rối, Lâm viên ngoại dù có ba lần đến mời, hẳn cũng sẽ không đến!

Tống Ngôn càng nghĩ càng giận, mình đã phải lãng phí một túi cá khô đó!

Lỗ Lỗ lại rất cao hứng, vuốt nước mắt nói: “Chà thật đem Thảm cô cô đưa đi? Con không thích bà ấy, nàng phạt con, phạt phía sau lưng đau lắm!”

Lâm viên ngoại sắc mặt đại biến, “Bà ta thực sự đánh người?”

Lỗ Lỗ gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, bà ấy bảo con ngồi, con vừa mới hơi nhích một chút, bà ấy liền đánh con, đánh rất thật nhiều! Sau đó ở trên lưng con lau gì đó, thơm thơm lạnh lạnh, một thời liền hết đau. Nên con không thích nàng, cha, cha nói là thật, sau này không gặp con học quy củ nữa nha?”

Lâm viên ngoại ở trong lòng đem Thảm cô cô mắng ngàn lần, miệng lại nói: “không gặp nữa, không bao giờ mới tiên sinh nữa. Nhưng Huệ nương cũng phải đáp ứng cha, tương lai có gì không vui con nhất định phải nói với cha, nhất định không một mình bỏ đi vậy nữa, biết không? Con xem con đi lần này, cha lo lắng lắm!”

“Biết biết, con không bao giờ nữa để cha sinh bệnh!” Lỗ Lỗ tụt trên vai Lâm viên ngoại, giọng nghe đau lòng hối hận vừa có chút làm nũng. Cột một thời, nàng chợt nhớ tới Tống tiên sinh, chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Cha, con thực sự không cần đọc sách?”

Lâm viên ngoại thờ dài, “Huệ nương không muốn đọc sách, vậy không đọc.”

Lỗ Lỗ đầu gối lên vai Lâm viên ngoại, cảm tóc mình vuốt vuốt: “Con không muốn đọc sách...”

Dù Tống Ngôn cố gắng trấn định chính mình nhưng khi nghe thấy giọng nói thanh thúy ngọt ngào nào đó nói ra những lời này, sắc mặt liền đổi, đôi tay đang cầm gói cá khô lặng lẽ nắm chặt lại, vô thức bóp bể cá khô bên trong.

Cùng lúc đó, trong đầu Bùi Sách xuất hiện một suy nghĩ. Nếu Tống Ngộ rời đi, chính mình tự tiến cử dạy, Lỗ Lỗ nhất định sẽ đồng ý, nhưng mà không biết làm như vậy có ổn hay không...

Thường Ngô lên đưa mắt nhìn Tống Ngộ, thấy sắc mặt hắn xanh đen, trong lòng có chút hả hê. Hẳn đã sớm nhìn người này không vừa mắt.

Lỗ Lỗ đương nhiên không biết bên ngoài có ba nam nhân nào đó dựng thẳng tai nghe trộm, nàng tiếp tục nói: “Cha, con không muốn đọc sách, nhưng con muốn ăn cá khô tiên sinh làm à. Cha có thể để hắn ở nhà làm cá khô cho con ăn đi? Giống, giống nữ đầu bếp ấy.”

Tống Ngộ không tức giận, cười lạnh. Không tồi, trốn nhăm một chuyện, học được thế nào là nhất cử lưỡng tiện, dám nghĩ ai cũng như nàng, ngực lớn mà không nào à?

Lâm viên ngoại dĩ nhiên không để cho Tống Ngộ thất vọng, bật cười, bắt đầu đi vỗ trán nữ nhi nhà mình: “Nha đầu tham ăn, Tống tiên sinh mà nghe được mấy lời này, chắc chắn rồi đúng? Người ta đường đường là tú tài, có công danh, nếu như con muốn ăn cá khô, nhất định phải cùng hắn đọc sách, chứ không thì đừng nói là mời hắn làm đầu bếp, ngay cả con muốn mua cá khô của người ta, đều chính là xem thường, Tống tiên sinh khẳng định không đáp ứng, không cho chu mỏ, nói cho cha nghe, rốt cuộc còn có học hay không?”

Lỗ Lỗ có thể thế nào chứ? Đành giận dỗi lớn tiếng nói: “Học! Cha đừng đưa tiên sinh đi, Con học!”

Lâm viên ngoại cười ha ha.

Tống Ngộ bỗng nhiên cảm thấy chỗ bức bối nào đó trong lòng vẫn giữ lại của Lỗ Lỗ mà biến mất. Hắn đứng dậy, ánh mắt lơ mơ có sự đắc ý hướng Bùi Sách cáo từ, sau đó không nhìn đến Thường Ngô liền ra cửa. Học sinh không sao, hẳn không cần lo lắng nữa, ngày mai tiếp tục đi học, nhất định phải dạy nàng thế nào là tôn sư trọng đạo mới được. Nếu không, một ngày nào đó học sinh nhà mình sẽ xem trọng cá khô hơn mình mất.

Lâm viên ngoại tiếp tục trò chuyện với Lỗ Lỗ một thời, nhớ đến Bùi Sách còn ở bên ngoài, thấp giọng bảo Lỗ Lỗ mang giày đứng lên, sau đó thỉnh Bùi Sách tiến vào.

Lỗ Lỗ vui vẻ, cười hi hi vén rèm cửa lên, ngọt ngào hô gọi “Bùi Sách”. Nụ cười vui vẻ thân thiết kia của nàng đối với hắn trước kia và bây giờ có sự khác

nhau rất lớn.

Bùi Sách hướng nằng nháy mắt, nhưng mà Lỗ Lỗ sau khi gọi người xong liền buông mào đi ra ngoài, cho nên không thấy.

Bùi Sách không khỏi nhìn về phía Thường Ngô, thấy hắn mỉm cười đứng thẳng phía sau như mọi ngày, yên tâm, đứng dậy đi vào. Thường Ngô suy nghĩ không biết Lâm viên ngoại tìm mình việc gì, nên không chú ý lúc xoay người, Thường Ngô nhìn hắn thâm ý.

“Bá phụ, thế nào, Lâm công nương không sao, ngài yên tâm rồi chứ?” Vào phòng, Bùi Sách khách khí chào Lỗ Lỗ, sau đó mỉm cười nói chuyện với Lâm viên ngoại.

Lâm viên ngoại tựa ở đầu giường, cảm kích nhìn hắn, “Hiền chất a, lần này may mà con ở vườn mai, nhận ra Huệ nương, nếu không mấy nông dân ở đó nhìn thấy nằng, không biết con bé phải chịu khổ thế nào đâu. Còn có lần trước, may mà có con, cha con chúng ta mới có thể bình an trở về. Nghĩ mãi, bá phụ cảm thấy Huệ nương cùng con có chút duyên phận, bởi vậy mới có thể nhiều lần được con giúp đỡ, con nói xem có đúng hay không?”

Bùi Sách trong lòng vui vẻ, giữa nam nữ còn có thể có duyên phận nào chứ, chẳng lẽ lão nhân gia nghĩ...

Cũng không chờ hắn nói, Lâm viên ngoại nói tiếp: “Hiền chất, trong nhà bá phụ thén ào con hẳn rồi, bá phụ cũng không vòng vo nữa. Bá phụ già rồi, thân thể càng ngày càng yếu, không biết sẽ đi lúc nào. Bá phụ không quan tâm gia tài này, trong lòng ta chỉ bận tâm Huệ nương thôi.”

“Tính tình của nó dù có tìm được người ở rể thành thật đến thế nào, nếu không có thân nhân giúp đỡ nằng, lâu dài sẽ vẫn có người khi dễ nó, nói thế nào thì nhân tâm theo thời gian sẽ thay đổi. Bá phụ không còn người thân nào khác, trước giờ cũng chỉ có văn bối là con thôi. Con là con cháu thế gia, thân phận cao quý, bá phụ không dám treo cao nhưng hôm nay vẫn muốn mặt dày khấn cầu con nhận Huệ nương làm nghĩa muội. Con yên tâm, bá phụ không cầu con mọi chuyện chiếu cố chu toàn, chỉ cần con bé có mối quan hệ này, như vậy mặc kệ con ở đâu, người ngoài cũng nể mặt con, cũng không dám bắt nạt Huệ nương quá mức.”

Lâm viên ngoại dừng một chút, nhìn Lỗ Lỗ ngốc nghếch nhà mình, nhìn hắn đầy mong mỏi: “Hiền chất, con thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Không cam lòng

Editor: NL

Nghĩa muội?

Bùi Sách nhất thời đoán không ra ý của Lâm viên ngoại thế nào.

Hắn chợt nghĩ có khi nào Lâm viên ngoại biết tâm tư của mình đối với Lỗ Lỗ, cho nên mới ẩn ý “không muốn treo cao” nói cho hắn biết Lỗ Lỗ không thích hợp với hắn, nên muốn dùng tăng quan hệ nghĩa huynh nghĩa muội để hắn chết tâm.

Nhưng ánh mắt của ông rất chân thành, là ánh mắt của một người cha lo lắng cho con gái. Hơn nữa hắn hiểu rõ tính tình của Lâm viên ngoại, ông chỉ vì con gái mình mà bận tâm thôi.

Càng nghĩ, Bùi Sách càng đau đầu.

Lâm viên ngoại đã có thể nói ra những lời này, rõ ràng là không có suy nghĩ muốn hắn làm rể. Nghĩa huynh nghĩa muội, gì chứ, Bùi Sách hẳn không muốn đáp ứng đâu, bằng không hẳn không ở bên Lỗ Lỗ được mất. Thật khó xử, dựa vào quan hệ của mình và Lâm viên ngoại, hẳn không có lý do gì cự tuyệt. Một khi cự tuyệt, Lâm viên ngoại tuyệt đối sẽ suy nghĩ nhiều, lỡ mà ngài ấy đoán ra tâm tư của mình, lại không muốn đem Lỗ Lỗ gả vào Bùi phủ, Lâm viên ngoại rất quan tâm Lỗ Lỗ, chắc chắn sau này muốn gặp sẽ không còn cơ hội nữa.

Quá khó xử!

Lâm viên ngoại thấy Bùi Sách khó xử, nhưng lại không nghĩ ra vì sao. Nhận Lỗ Lỗ làm nghĩa muội, Bùi Sách thực sự không cần giúp nằng cái gì, chỉ cần hàng năm hai nhà lễ tết quà cáp qua lại là ổn. “Hiền chất, nếu có chỗ nào không tiện thì...”

“Không phải, bá phụ ngài quá lo lắng, gia phụ không quá quan con, sẽ không để ý điều này.” Bùi Sách cười nói.

“Bá phụ, Lâm công nương... Huệ nương là nữ nhi của ngài, không cần ngài nói, con cũng sẽ coi nằng là muội muội mà đối đãi, không để người khác khi dễ nằng được. Chỉ là, con còn lo lắng một việc...”

Thấy thần sắc hắn ngưng trọng, Lâm viên ngoại có chút lo lắng: “Hiền chất cứ nói đừng ngại.”

Bùi Sách áy náy nhìn hẳn, hạ giọng: “Bá phụ, ngày đó Lâm Toàn làm ra mấy việc bất hiếu, ngài đuổi hẳn ra khỏi nhà, chuyện này trên trần ai cũng nghe thấy, chỉ cần ngài còn, hẳn sẽ không nhắc lại chuyện tự tử, Huệ nương đương nhiên là người kế thừa. Nhưng một khi ngài... đi, lấy tính tình Lâm Toàn, con hoài nghi hẳn tuyệt đối không sẽ chịu để yên, chắc chắn sẽ mặt dày trở về, tranh gia sản. Đến lúc đó, tri huyện có đã thay người, nếu là tiểu nhân tham lam, vô cùng có khả năng bị Lâm Toàn thu mua, tiêu hủy chuyện ghi chép này của Nhâm tri huyện đại nhân mà phán định Lâm Toàn vì tự tử. Thật tới khi đó, con đương nhiên sẽ giúp đỡ Huệ nương, chỉ chứng phẩm hạnh Lâm Toàn không xứng làm tự tử, nhưng một khi con nhận Huệ nương làm nghĩa muội, mối quan hệ kia của con và Huệ nương kia sẽ...”

Khi đó động cơ hẳn giúp sẽ bị xem là không thuần khiết, lời chứng của hẳn sẽ không được chấp nhận.

thật là ai vô cùng, không có người nổi nghiệp, gia nghiệp đời đời tích góp cũng không thể tự làm chủ.

Tâm tình Lâm viên ngoại vì đường lui cho con gái mình mà kích động cũng dần bình tĩnh lại, thờ dằn nói: “Vẫn là hiền chất suy nghĩ chu đáo, việc này xem như ta chừa nó qua vậy, sau này nếu Lâm Toàn thật sự đến tranh đoạt, còn phiền hiền chất thay ta lo lắng cho Huệ nương! Bá phụ, bá phụ chỉ hận không thể bảo vệ con bé một đời...”

Thân thể của mình tự mình biết, Lâm viên ngoại hiện tại có cảm giác lực bất tòng tâm, ông cảm giác chính mình không còn sống được mấy năm nữa. Nếu như ông không vô tình gặp Lỗ Lỗ, trên đời này ông không còn lưu luyến gì nữa, ông giờ có nữ nhi nhưng con bé vẫn chưa hiểu chuyện...

Ánh mắt Lâm viên ngoại nhìn Lỗ Lỗ ngoan ngoãn đứng bên cạnh đều là áy náy cùng bất đắc dĩ.

Bùi Sách không đành lòng, bèn trấn an ông: “Bá phụ yên tâm, con nhất định sẽ thay ngài chiếu cố Huệ nương. Hôm nay mặc dù con không có nhận nàng làm nghĩa muội, nhưng con thật sự xem nàng là muội muội mà quan tâm.”

“Cái gì là muội muội?” Lỗ Lỗ ở bên cạnh nghe hai người nói thật nhiều, càng nghe càng mơ hồ, nhin không được bèn chen miệng nói.

Bùi Sách giải thích cho nàng: “Muội muội chính là rất thân nhân. Ta xem nàng là muội muội, như vậy trừ bá phụ, ta sẽ đối với muội tốt nhất, sau này Huệ nương có cái gì khó khăn, cũng có thể tới tìm ta.” Lâm viên ngoại trong khoảng thời gian ngắn sẽ không quên rõ ràng trong hai ba năm tới, hôm nay nói lời này, sau này hẳn lại đến Lâm phủ bái phỏng, có thể danh chính ngôn thuận cùng Lỗ Lỗ trò chuyện. Đợi háng giải quyết chuyện trên trần, sẽ tìm cơ hội cùng Lâm viên ngoại cầu hôn.

Lỗ Lỗ nghĩ, đúng nha, hình như trừ lão tộc trưởng, Bùi Sách thực sự người đối với mình tốt nhất, nói như vậy, vậy mình là muội muội của hẳn nhĩ?

Nhưng nàng càng để ý câu nói sau hơn kia, “Vậy không phải lúc khó khăn, cũng có thể tìm người sao?” Tới hôm qua nàng nói với hẳn là sau này sẽ thường xuyên tìm hẳn chơi, nhưng Bùi Sách nói như vậy không tốt, không thể để cho người ngoài biết quan hệ của bọn họ. Vậy hiện tại lại có thể ha?

Bùi Sách nhìn Lâm viên ngoại, có chút bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên có thể...”

Lỗ Lỗ cười vui vẻ.

Lâm viên ngoại vẫn vui mừng nhìn hai người, lúc này thấy Lỗ Lỗ nói trắng ra như vậy, không khỏi cười nói: “thật là nha đầu khò, Bùi Sách chắc còn bận chuyện khác, sao có thời gian rảnh cùng người chơi, sau này hẳn lấy...”

“Bá phụ!” Bùi Sách có chút lúng túng cắt ngang lời Lâm viên ngoại, “Bá phụ, ngài đừng trêu chọc con. Được rồi, trong phủ con còn có việc, hiện tại phải trở lại. Bá phụ nghỉ ngơi thật tốt, ngày khác con lại tới thăm ngài.” đang nói vừa muốn đi ra.

Lâm viên ngoại vội hỏi: “Vậy hiền chất đi thông thả. Thường Ngộ, người cùng đại tiểu thư tiễn Bùi thiếu gia.”

“Biết, lão gia.” Thường Ngộ từ bên ngoài kéo rèm cửa, sau khi Lỗ Lỗ bước ra, hẳn hướng Lâm viên ngoại gật đầu đáp, cấp tốc đi theo.

,Sau khi ra khỏi phòng, Bùi Sách căn bản không dám nhìn Lỗ Lỗ, lo là Lỗ Lỗ đánh hẳn, sẽ bị Thường Ngộ nhìn ra khác thường.

“Bùi Sách, người đi nhanh như vậy làm gì a?” Lỗ Lỗ bước chân nhỏ, theo không kịp hẳn.

“Bên ngoài nóng, Lâm cô nương vẫn là đi về trước đi, không cần tiễn ta.” Bùi Sách quay đầu nhìn nàng một cái, cố gắng đưa mắt ra hiệu, giọng có chút khách khí xa cách, ngay cả xưng hô cũng thay đổi. Vừa rồi ở bên trong phòng, hẳn vì trấn an Lâm viên ngoại nên phải tỏ vẻ thân mật, hiện tại ở bên ngoài, Bùi Sách không muốn Thường Ngộ nghi ngờ, để hẳn hiểu rõ là mình khi nãy “Trấn an” Lâm viên ngoại, cũng giống như trước vậy, cùng Lỗ Lỗ giữ một khoảng cách.

Lỗ Lỗ nhìn bóng lưng hẳn, có điểm mất hứng.

Nàng thích Bùi Sách ôm nàng dỗ dành cơ, sao phản ứng bây giờ của hẳn như không thích mình a?

Nga, đúng rồi, hẳn đã nói, muốn làm bộ không biết.

Lỗ Lỗ yên lòng, không nói thêm gì nữa, lặng yên ở phía sau, đợi tới đại môn, nàng còn muốn đi theo hẳn tới xe ngựa trước mặt đó.

Thường Ngộ đứng lúc ngăn cản nàng, không cho nàng đi ra khỏi cửa lớn, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, chúng ta tiễn đến đây là được.”

“Nga.” Lỗ Lỗ ngoan ngoãn dừng bước lại, đưa mắt nhìn Bùi Sách lên xe ngựa, thấy hán không quay đầu lại tiến vào xe, buông rèm cửa. Xe ngựa chậm rãi hướng phía trước đi, Lỗ Lỗ đột nhiên không muốn nha. Bùi Sách cái gì cũng đều theo nàng, nàng thích cùng Bùi Sách cùng một chỗ. hiện tại hán đi, không biết khi nào mới tới nha...

Lỗ Lỗ nhìn xe ngựa phát nổ, Thường Ngô cũng đang lên nhìn tiểu thư của mình. hán vốn cao hơn nàng rất nhiều, hiện tại chỉ cần rũ mắt xuống, là có thể thấy rõ lưu luyến trong mắt nàng.

Tiệc ngày đó, đại tiểu thư say rượu nhìn Tống Ngôn cười, không quan tâm tới Bùi Sách nhiều. Bây giờ, đại tiểu thư đối Tống Ngôn khôi phục bình thường, đối Bùi Sách, hình như đột nhiên thân mật hơn.

Đại tiểu thư rốt cuộc là nghĩ như thế nào a? Nàng biết cái gì gọi là thích không? Còn là ai đối với nàng tốt, ai chiều theo ý nàng, nàng sẽ thích người đó sao? Thích, đối với tiểu thư rất đơn giản, như kiểu thích của trẻ con, hay là như hán, vì nụ cười của người ta mà động tâm, vì nàng đột nhiên biến mất mà lo lắng không yên?

Thường Ngô nhanh chóng thu lại hỗn loạn trong lòng mình, cung kính nói: “Đại tiểu thư, chúng ta vào đi thôi.”

Mặc kệ thế nào, nàng vẫn là đại tiểu thư của hán, hán không có tư cách can thiệp nàng thích ai, việc duy nhất có thể làm, liền là xa xa nhìn nàng. Tống Ngôn cũng tốt, Bùi Sách cũng được, thậm chí là Cố Tam, nếu như đại tiểu thư thích, chỉ cần bọn họ không làm chuyện thương tổn đại tiểu thư, hán đều chỉ có thể nhìn.

Lỗ Lỗ dạ, vừa muốn xoay người trở về đi, chợt nhớ tới cái gì, ngửa đầu nhìn Thường Ngô.

Thường Ngô tim đập trật nhịp, hán chút không dám nhìn vào đôi mắt trong suốt của tiểu thư nhà mình, nhưng lại luyến tiếc bỏ qua cơ hội ngắm người ta trực diện, đặc biệt nàng biến mất tròn một ngày, hán thực sự, rất nhớ nàng.

“Đại tiểu thư, trên mặt ta có gì sao?” Thường Ngô hơi hép mắt theo thói quen cười cười che giấu khăn trương của mình.

Lỗ Lỗ lắc lắc đầu, nhìn ánh mắt của hán nói: “không có, chính là một ngày không gặp, ta có chút nhớ người.” Nàng thích nhìn Thường Ngô cười nha.

Thường Ngô lần này là thật tâm cười, ánh mắt hiện lên tia vui vẻ cả chính mình cũng không biết, “Thường Ngô cảm tạ đại tiểu thư nhớ mong. Bên ngoài nóng, ngài mau trở về phòng nghỉ ngơi thôi.”

“Uh, taditìm cha!” Lỗ Lỗ hài lòng nói, chạy vào trong nội viện.

Thường Ngô cười đi theo sau, đôi mắt hép lại nhìn bóng lưng của ai đó.

Trời hè nóng bức, sau khi hạ nhân Lâm gia đóng cửa, trên đường dần ít người. không ai chú ý ở khúc quanh không lâu sau đó có một bóng người.

Cố Tam đứng thật lâu, đứng đến ngây người, trong đầu hiện lên chiếc mã xa, nhớ lại ánh mắt Lỗ Lỗ lưu luyến Bùi gia thiếu gia phong thái tuấn tú rồi nhớ đến Lỗ Lỗ cười kiêu mị với Thường Ngô.

hán nên cao hứng, Lỗ Lỗ không có gặp chuyện không may, nàng đã trở về bình yên vô sự.

Nhưng trong lòng hán có chút khủng hoảng. Minh hẹn Lỗ Lỗ, lại ôm sai mèo chờ sai người. Cả buổi tối, Lỗ Lỗ trải qua thế nào, có phải đã chờ mình cả đêm? không gặp được, nàng cảm thấy thế nào, có giận mình không? Đầu đầu nhất là đêm qua Lỗ Lỗ trải qua thế nào, đã xảy ra chuyện gì, có gặp ai?

Nhìn cửa lớn Lâm phủ, Cố Tam đột nhiên cảm thấy, Lỗ Lỗ cách mình rất xa. Từ nay về sau, nàng sẽ tiếp tục làm một đại tiểu thư được cưng chiều, mình biết người là ở chỗ này, nhưng không cách nào gặp được.

Ở trong núi, mình bỏ lỡ nàng, đêm hôm qua, mình lại bỏ lỡ nàng.

Mình còn có cơ hội không?

Cả một đêm một mối lo lắng cũng khiến cho thân thể lực lưỡng khỏe mạnh lung lay. Nếu không phải sau lưng là tường, sợ rằng đã ngã xuống đất.

Cố Tam rất khát. hán dựa vào tường, sờ sờ sờ đôi môi khô khốc của mình, lòng có không cam lòng.

hán có thể tìm nàng một tháng, có thể trắng đêm chờ nàng, đương nhiên có thể sẽ tiếp tục chờ lâu hơn. Tháng sau hán là nàng sẽ đến vườn trái cây? hán đây là sẽ chờ này chờ nàng! Lỗ Lỗ là của mình, nàng giận, mình sẽ dỗ. Nàng thích người khác, mình sẽ đối xử tốt hơn nữa để Lỗ Lỗ thích lại mình. Hơn ai hết, mình biết nàng đầu tiên, không lý nào chấp tay đưa Lỗ Lỗ cho người ta!

Giữa ngày hè nóng bức, đôi mắt nào đó thâm thúy sáng lên

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lộ tẩy

Lỗ Lỗ bình an trở về, lo lắng trong lòng Lâm viên ngoại liền buông xuống, nghỉ ngơi hai ngày là đứng dậy được. Nhưng mà kể từ lúc đó, Lỗ Lỗ không chơi xấu trốn học nữa, hưởng hồ năng cũng rất thêm cá khô, nên ngoan ngoãn học thuộc bài, luyện viết hết chữ được giao, mang theo tâm tình lo lắng lẫn hồi hộp đến thư phòng ở rừng trúc.

Tổng Ngôn đã sớm tới.

Cửa phòng hơi khép, hắt ngòi đọc sách, tư thế ngồi đoan chính, thần thái chuyên chú. Gió nhẹ nhàng khoan ngoài cửa sổ thổi vào làm dây lụa buộc tóc hơi lay động, phong thái tuấn mỹ như trích tiên. Nhưng mà trong tay áo hắt có hai gói cá khô, mùi cá khô làm giảm bớt cảm giác trích tiên đó.

Ánh mắt của hắt nhìn sách chăm chú, nhưng qua nửa ngày mà vẫn chưa sang trang mới. Tương phản với vẻ trích tiên, tình lặng của Tổng Ngôn chính là sự nóng trong lòng hắt.

Hắt rất muốn nhìn học sinh của hắt nha.

Không rõ tại sao nhưng mà Tổng Ngôn lại rất muốn nhìn thấy sinh của mình, phải thấy tận mắt nàng bình yên vô sự mới yên tâm, mới bằng lòng tin rằng thật sự là bình bình an an đã trở về. Vì trách nhiệm sao? Một ngày là thấy cả đời là con, học sinh dù ham cho không thích học, nhưng nàng cũng là học sinh của hắt, là văn bối, hắt lớn hơn, có trách nhiệm quan tâm nàng nha.

Đúng, hắt là của mình dạy nàng học, đương nhiên muốn quan tâm, lo lắng cho nàng.

Tổng Ngôn hài lòng cười, đứng vào lúc này, bên ngoài truyền tới vài tiếng nói. Nghe thấy tiếng của học trò mình, khóe môi không tự chủ hiện lên mỉm cười, hắt đột nhiên phát hiện, học sinh mình vóc dáng không tệ, ngay cả giọng nói, cũng làm người ta nghe thấy khó quên.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tổng Ngôn vẫn duy trì tư thế đọc sách, chỉ đưa mắt nhìn lên, đập vào mắt là đôi giày thêu màu trắng hồng, sau đó là làn váy dài xanh nhạt, hai cánh tay đưa ra rồi đến vòng eo mảnh khảnh. Cuối cùng, bởi vì nàng không khiêm quy củ, không như hắt chào hỏi mà là trực tiếp ngồi ở đối diện, ánh mắt của hắt liền tự nhiên theo e hốt hắt đi động, đến khi nàng ngồi xuống, chuyển tới ngực của nàng.

Nàng hôm nay mặc áo màu vàng nhạt thêu chỉ đỏ, trên váy áo thêu hoa, hoa trên nơi đây đã nào đó mười phần phản không hợp với tuổi của nàng, nhìn kiểu điểm vô cùng trên dưới phật phật. Mặt Tổng Ngôn có một chút nóng, biết mình không nên nhìn như vậy nhìn, chính là nhìn không được. Đờm hắt Đào dọn dẹp bàn, rồi đi, ánh mắt của hắt rơi xuống chiếc cổ trắng sứ lộ ra của Lỗ Lỗ. Cách miêu tả làn da lụa sương trắng tuyết non nà mà hắt trước giờ đều cảm thấy rất khoa trương, lúc này lại xong ra.

“Tiên sinh, con làm bài xong rồi.” Lỗ Lỗ khẩn trương ngồi trước bàn ngồi, thấy tiên sinh bắt đầu vẫn cúi mắt, hiện tại lại nhìn chăm chăm cổ của nàng, liền nghi hoặc sờ sờ cổ, sau đó đem băng chữ mẫu đưa qua.

Tổng Ngôn bị thoáng giật mình, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cầm lấy băng chữ mẫu kiểm tra, “viết đủ chữ.”

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn thẳng lưng, đáp lời, nhìn chăm chăm Tổng Ngôn tay áo, chờ mong

Tổng Ngôn lại lấy ra bốn tờ băng chữ mẫu để ở trước mặt nàng, dùng gậy trúc chỉ vào mấy chữ nói: “Mấy chữ này còn thiếu sót. Người học được càng nhiều, phải hiểu nhiều hơn. Luyện chữ, không phải tùy tiện lung tung mà viết thế nào cũng được. Hôm nay coi như xong, chỉ đánh người một chút, lần sau nếu như không có tiến bộ, viết sai mấy tờ, đánh mấy cái. Đưa tay ra.”

Lỗ Lỗ theo bản năng giấu tay sau lưng, cầu xin nhìn hắt nói: “Tiên sinh, không đánh được hay không? Ngày đó ta bên ngoài rất khổ sở, người đau lòng ta chút đi.” Hai ngày này lão tộc trưởng cũng hỏi chuyện ngày đó, Lỗ Lỗ cứ theo căn dặn của Bù Sách mà kể, nói mình nửa đêm nằm ở trên đồng cỏ, đôi bụng liền trộm cơm thừa của người ta ăn. Mỗi lần nói, lão tộc trưởng đều nhìn nàng áy náy vô cùng, nói đau lòng, sau đó đối với nàng tốt hơn vô cùng, anh Đào với Diễm Hạnh cũng vậy, đối với nàng so với lúc trước càng cẩn thận ôn nhu, còn mua cho nàng mấy món đồ chơi nhỏ. Lỗ Lỗ liền cảm thấy, nàng chịu khổ, tất cả mọi người sẽ đau lòng nàng nha.

Người liền đau lòng đau lòng ta đi...

Đôi mắt quyết rũ, giọng nói mảnh mai đáng thương, trực tiếp làm nơi nào đó của Tổng Ngôn rục rịch.

(không được nghĩ bậy nha, sợi dây bình tĩnh của bị đứt phụt rồi)

“Phanh!” Tế cây gậy trúc thỉnh linh xảy ra rơi vào trên bàn sách, phát ra một tiếng sắc bén giòn vang.

Lỗ Lỗ sợ đến giật mình, sắc mặt trắng bệch, cũng không dám cầu tình nữa, lập tức bắt tay đưa ra ngoài, mắt nhanh chóng mờ mịt nước mắt.

Tổng Ngôn liếc nhìn Đào một cái.

anh Đào lập tức cúi đầu nói: “Tổng tiên sinh yên tâm, nô tỳ sẽ lại nói với tiểu thư lời nên nói không nên nói.” Kỳ thực nàng cũng rất ủy khuất, nàng với Diễm Hạnh không có đọc qua sách, sao biết thế nào chỉ dạy đại tiểu thư? Bình thường đều là các nàng nói chuyện phiếm, đại tiểu thư nghe không hiểu liền hỏi, bọn

nàng đương nhiên thuận thếnó cho tiểu thư nghe. Ai có thể biết đại tiểu thursẽ đem việc lão gia đau lòng mình dùng với Tống tiên sinh a?

Tống Ngôn hừmộttiếng, không lưu tình chút nào đánh một cái vào lòng bàn tay Lỗ Lỗ, vẻ mặt nghiêm túc khiển trách: “Ngươi còn không biết xấu hổ để thân nhân đau lòng ngươi? một nữ nhi gia, chịu chút ủy khuất liền rời nhà trốn đi, nửa điểm cũng không thay cha ngươi suy nghĩ, cực kỳ bất hiếu! Ngươi ở bên ngoài bị khổ, là tự làm tự chịu, nhưng Lâm viên ngoại là bởi vì lo lắng bất hiếu nữ nhi ngươi mới ốm đau liệt giường, ngươi không đau lòng sao?”

Lòng bàn tay nóng bừng, Lỗ Lỗ cúi đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn kia vết roi đỏ dài, vừa đau vừa khó chịu, nước mắt nhanh chóng rơi. Tiên sinh lại dọa nàng, nhưng lần này mặc dù cảm thấy ủy khuất, nàng lại không có xin tha thứ. Lão tộc trưởng đích thực là bị nàng làm cho bệnh, nàng cũng rất đau lòng.

“Sau này còn dám lên bờ đi nữa không?” Tống Ngôn thanhâm lãnh lệ hỏi.

“không dám, không bao giờ nữa đi.” Lỗ Lỗ thút tha thút thít nói. Bùi Sách đã nói, tới hôm mười lăm, hắn sẽ giúp nàng nghĩ biện pháp giấu giếm nha.

Nghe tiếng khóc nức nở đáng thương kia, Tống Ngôn rất là bức bối. Học sinh tự ý rời nhà, nên phải chịu giáo huấn, hắn không hối hận đánh nàng, nhưng nhìn nàng cúi đầu khóc, hắn thật có điểm đau lòng.

hắn thoánghệ giọng, “Được rồi, đừng khóc, đánh ngươi chỉ là cho ngươi nhớ kỹ lần này, tiên sinh cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Cái khác ngươi có thể không hiểu, nhưng Lâm viên ngoại là phụ thân của ngươi, sau này ngươi làm cái gì đều phải suy nghĩ cho kỹ, đừng nữa để phụ thân ngươi sốt ruột lo lắng, biết không?”

Lỗ Lỗ gật gật đầu: “Biết, không để cha lại lo lắng cho ta.”

“Uh, lau mặt, học tiếp đi.”

Lỗ Lỗ tiếp tục thút tha thút thít mấy cái, liền buông tay áo, mắt đỏ nhìn lên sách chữ. Nhìn nhìn một thời ánh mắt chạy tới tay áo của Tống Ngôn. Nàng nuốt nước miếng, len lén nhìn về phía tiên sinh, không ngờ tiên sinh đã nhìn nàng. Ánh mắt chạm nhau, nàng phát hiện tiên sinh nhanh chóng hạ mắt, mặt có chút phỉm hồng.

“Tiên sinh, ngươi sinh bệnh sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“không có.” Tống Ngôn rầu rĩ đáp.

Lỗ Lỗ có điểm không tin: “Vậy sao người đỏ mặt? Khi cha sinh bệnh, mặt cũng đỏ nha.” Lúc thân thân cũng sẽ đỏ, giống như Bùi Sách nha, nhưng mà tiên sinh rõ ràng chưa thân thân mà.

Tống Ngôn ngẩng đầu trừng nàng, liếc mắt một cái: “Ta đây là bị ngươi chọc giận. Nghe giảng bài cho tốt, không nên ngó lung tung.”

Lỗ Lỗ cắn cắn môi, thấy tiên sinh mặc dù xị mặt, ánh mắt lại không giận, liền lấy can đảm nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, hôm nay ngươi còn chưa thưởng cho ta cá khô đâu.”

Tống Ngôn cười lạnh: “Ngươi phạm lỗi, còn muốn thưởng?”

Lỗ Lỗ chu miệng lên: “Vậy ngươi đã phạt ta rồi a... Tiên sinh tốt, sau này ta không phạm lỗi nữa, cũng chuyên tâm viết chữ, ngươi trước hết thưởng cho ta đi. Ta đã mấy ngày không ăn cá khô, rất muốn ăn!”

Tống Ngôn bị ánh mắt nàng nóng bỏng cầu xin làm không được tự nhiên, muốn cho nàng, lại không muốn thỏa hiệp dễ dàng, xin được một lần, sau này học sinh sẽ lại dùng chiêu này đối phó hắn, cúi đầu nói: “không có cá khô, qua vài ngày nữa ta về nhà một chuyến, mang cá khô về.” Lần trước làm mấy con cá, giờ chắc phơi đủ rồi nhỉ!

“nói vậy, ngươi còn có thật nhiều đâu!” Lỗ Lỗ bất mãn nói thầm.

Tống Ngôn không có suy nghĩ nhiều, cho rằng nàng là đoán mò, đáp lời: “thật không có, bị một mèo hoang ăn sạch.” Tuy con mèo đó không có ăn sạch, nhưng nếu như hắn nói bị mèo làm hư, học sinh nhất định sẽ hỏi tiếp hắn cái gì gọi là làm hư.

Lỗ Lỗ nghe hắn như vậy nói, mắt hừng: “Tiên sinh nói vậy, ta căn bản không có ăn xong, rõ ràng còn lại rất nhiều a, ngươi chính là không muốn cho ta ăn!”

Tay Tống Ngôn cầm gậy trúc dần chậm, lại, hắn nghi ngờ nhăn mày, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, “Ngươi lặp lại lần nữa?”

“Ta nói ta không ăn hết a, còn lại rất nhiều mà!” Lỗ Lỗ mười phần nhìn thẳng đáp lời hắn.

“Ngươi ăn vụng cá của ta?” Trong đầu Tống Ngôn xoay chuyển, nghi hoặc càng nhiều. Học sinh là nửa đêm mất tích, lúc hắn rời giường chỉ thấy mèo trắng đang ăn vụng, hắn tin là học sinh không có vào phòng của hắn. Sau đó hắn liền đem những cá khô ấy vứt đi, học sinh sao có thể có cơ hội ăn vụng? Mà trước khi nàng mất tích, cá khô còn nguyên, không bị ai chạm qua.

Lỗ Lỗ này mới ý thức được chính mình nói lời miệng, không biết sửa thế nào, đôi mắt loạn chuyển, ấp ả ứng ứng nói: “Ta không ăn vụng, ta, ta mới ăn một tí, người khẳng định còn nhiều nha!”

“Vậy làm sao ngươi biết còn còn lại rất nhiều?” Tổng Ngôn chăm chú nhìn nàng, nhìn thần sắc nàng hoảng loạn, hấn biết, nàng đang nói láo.

Lỗ Lỗ muốn nói nàng là đoán, nhưng lại không biết cách nói thế nào, lại thêm ánh mắt tiên sinh sắc lạnh, trừ sợ hãi vẫn cảm thấy sợ hãi. Vạn nhất bị tiên sinh biết nàng chính là mèo ăn vụn kia, hấn có thể hay không tiếp tục lấy cây gậy trúc đâm nàng a?

“Ta không biết, ta muốn đi tiêu!” Lỗ Lỗ đứng bật dậy, chạy đi chạy ra ngoài cửa.

Tổng Ngôn đứng dậy quát: “Ngươi trở lại cho ta!”

Đáng tiếc lần này Lỗ Lỗ thật sự là quá sợ, căn bản không thể ý hấn quát, mở cửa, trực tiếp chạy ra ngoài. Nàng muốn đi tìm lão tộc trưởng, bị tiên sinh bắt được nàng thì xong rồi!

Tổng Ngôn ngại thân phận, dù rất muốn giữ học sinh để hỏi cho ra, nhưng ngại với Thường Ngộ và anh Đào, hấn chỉ có thể tro mắt nhìn học sinh đào tẩu, cuối cùng tức giận mắ đi.

Lỗ Lỗ một đường chạy đến tiền viện, xác định tiên sinh sẽ không đuổi theo, mới chống tường thở mạnh. Chợt nghe Thường Ngộ ở sau ngườ nói: “Lát nữa đại tiểu thư đến gặp lão gia, ngài đã bảo Tổng tiên sinh cho hôm nay sớm tan học, đứng nói đến việc tiên sinh tức giận, miễn cho lão gia mất hứng.”

Thường Ngộ không ngher ở trong phòng trúc rút cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng đoán, Tổng Ngôn chính là không có việc gì tìm việc làm, nhất định lại muốn dạy dỗ đại tiểu thư.

“Uh, cứ như vậy nói.” Lỗ Lỗ cảm kích đối Thường Ngộ cười cười, vô cùng cao hứng đi vào phòng.

Vừa vào phòng, nàng còn có chút thấp thỏm, lại thấy Lâm viên ngoại cười ha hả hướng nàng vẫy tay nói: “Huệ nương qua đây, con không phải ngại trong nhà quá nóng sao, chạ đáp hấn người chuẩn bị, ngày mai chúng ta liền đi thôn trang ở phía bắc tránh nóng, nơi đó có sông có núi, con khẳng định thích. Đúng rồi, trên núi còn có ôn tuyền, con cũng ngâm thử, đối thân thể rất tốt.”

Lỗ Lỗ đi qua, tiến đến bên cạnh hấn tò mò hỏi: “Ôn tuyền là gì nha?”

Lâm viên ngoại thay nàng lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Ôn tuyền a, có nó cũng nói không rõ ràng, chờ ngươi thấy liền biết!”

Lỗ Lỗ ồm ồm tiếng, chớp mắt, chờ mong hỏi: “Vậy tiên sinh cũng đi sao?”

Lâm viên ngoại trầm ngâm một chút, nói: “Chạ hỏi Tổng tiên sinh một chút, hấn đồng ý đi tốt nhất. Chỉ là, chúng ta lần này càn đi hơn một tháng, Tổng tiên sinh lúc trước đã nói, cứ năm ngày phải trở về nhàn một chuyến, cho nên sẽ không cùng đi với chúng ta đâu. Thế nào, Huệ nương có phải hay không, không muốn đọc sách?”

Lỗ Lỗ hắc hắc cười, làm nũng cọ cọ vai Lâm viên ngoại, một đôi ngập nước mắt càng phát ra tia sáng.

thật tốt quá, tiên sinh không đi, mình không sợ bị mổ bụng nha!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Lộ Tẩy

Lỗ Lỗ bình an trở về, lo lắng trong lòng Lâm viên ngoại liền buông xuống, nghỉ ngơi hai ngày là đứng dậy được. Nhưng mà kể từ lúc đó, Lỗ Lỗ không chơi xấu trốn học nữa, hướng hồ nàng cũng rất thêm cá khô, nên ngoan ngoãn học thuộc bài, luyện viết hết chữ được giao, mang theo tâm tình lo lắng lần hồi hộp đến thư phòng ở rừng trúc.

Tổng Ngôn đã sớm tới.

Cửa phòng hơi khép, hấn ngồi đọc sách, tư thế ngồi đoan chính, thần thái chuyên chú. Gió nhẹ nhàng khoan ngoài cửa sổ thổi vào làm dây lụa buộc tóc hơi lay động, phong thái tuấn mỹ như trích tiên. Nhưng mà trong tay áo hấn có hai gói cá khô, mùi cá khô làm giảm bớt cảm giác trích tiên đó.

Ánh mắt của hấn nhìn sách chăm chú, nhưng qua nửa ngày mà vẫn chưa sang trang mới. Tương phản với vẻ trích tiên, tĩnh lặng của Tổng Ngôn chính là sự nôn nóng trong lòng hấn.

Hấn rất muốn nhìn học sinh của hấn nha.

Không rõ tại sao nhưng mà Tổng Ngôn lại rất muốn nhìn thấy sinh của mình, phải thấy tận mắt nàng bình yên vô sự mới yên tâm, mới bằng lòng tin nàng thật sự là bình bình an an đã trở về. Vì trách nhiệm sao? Một ngày là thầy cả đời là con, học sinh dù ham chơi không thích học, nhưng nàng cũng là học sinh của hấn, là vãn bối, hấn lớn hơn, có trách nhiệm quan tâm nàng nha.

Đúng, hần là của mình dạy nàng học, đương nhiên muốn quan tâm, lo lắng cho nàng.

Tổng Ngôn hài lòng cười, đứng vào lúc này, bên ngoài truyền tới vài tiếng nói. Nghe thấy tiếng của học trò mình, khoe môi không tự chủ hiện lên mỉm cười. Hần đột nhiên phát hiện, học sinh mình vóc dáng không tí vết, ngay cả giọng nói, cũng làm người ta nghe thấy khó quên.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tổng Ngôn vẫn duy trì tư thế đọc sách, chỉ đưa mắt nhìn lên, đập vào mắt là đôi giày thêu màu trắng hồng, sau đó là làn váy dài xanh nhạt, hai cánh tay đung đưa rồi đến vòng eo mảnh khảnh. Cuối cùng, bởi vì nàng không hiểu quy củ, không hướng hần chào hỏi mà là trực tiếp ngồi ở đối diện, ánh mắt của hần liền tự nhiên theo eo nhỏ nhắn di động, đến khi nàng ngồi xuống, chuyển tới ngực của nàng.

Nàng hôm nay mặc áo màu vàng nhạt thêu chỉ đỏ, trên vạt áo thêu hoa, hoa trên nơi đây đã nào đó mười phần không hợp với tuổi của nàng, nhìn kiểu diêm vô cùng, trên dưới phấp phồng. Mặt Tổng Ngôn có một chút nóng, biết mình không nên nhìn như vậy nhìn, chính là nhìn không được. Đồi Anh Đào dọn dẹp bàn, rồi đi, ánh mắt của hần rơi xuống chiếc cổ trắng sứ lộ ra của Lỗ Lỗ. Cách miêu tả làn da lừa sương trắng tuyết nõn nà mà hần trước giờ đều cảm thấy rất khoa trương, lúc này lại xõng ra.

“Tiên sinh, con làm bài xong rồi.” Lỗ Lỗ khấn trương ngồi trước bàn ngồi, thấy tiên sinh bắt đầu vẫn cúi mắt, hiện tại lại nhìn chăm chăm cổ của nàng, liền nghi hoặc sờ sờ cổ, sau đó đem bảng chữ mẫu đưa qua.

Tổng Ngôn bị thoáng giật mình, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cầm lấy bảng chữ mẫu kiểm tra, “viết đủ chữ.”

Lỗ Lỗ ngoan ngoãn thẳng lưng, đáp lời, nhìn chăm chăm Tổng Ngôn tay áo, chờ mong

Tổng Ngôn lại lấy ra bốn tờ bảng chữ mẫu để ở trước mặt nàng, dùng gậy trúc chỉ vào mấy chữ nói: “Mấy chữ này còn thiếu sót. Ngươi học được càng nhiều, phải hiểu nhiều hơn. Luyện chữ, không phải tùy tiện lung tung mà viết thế nào cũng được. Hôm nay coi như xong, chỉ đánh ngươi một chút, lần sau nếu như không có tiến bộ, viết sai mấy tờ, đánh mấy cái. Đưa tay ra.”

Lỗ Lỗ theo bản năng giấu tay sau lưng, cầu xin nhìn hần nói: “Tiên sinh, không đánh được hay không? Ngày đó ta bên ngoài rất khổ sở, ngươi đau lòng ta chút đi.” Hai ngày này lão tộc trưởng cũng hỏi chuyện ngày đó, Lỗ Lỗ cứ theo căn dặn của Bùi Sách mà kể, nói mình nửa đêm nằm ở trên đồng cỏ, đói bụng liền trộm cơm thừa của người ta ăn. Mỗi lần nói, lão tộc trưởng đều nhìn nàng áy náy vô cùng, nói đau lòng, sau đó đối với nàng tốt hơn vô cùng. Anh Đào với Diễm Hạnh cũng vậy, đối với nàng so với lúc trước càng cẩn thận ôn nhu, còn mua cho nàng mấy món đồ chơi nhỏ. Lỗ Lỗ liền cảm thấy, nàng chịu khổ, tất cả mọi người sẽ đau lòng nàng nha.

Ngươi liền đau lòng đau lòng ta đi...

Đôi mắt quyết rũ, giọng nói mảnh mai đáng thương, trực tiếp làm nơi nào đó của Tổng Ngôn rục rịch.

Lỗ Lỗ sợ đến giật mình, sắc mặt trắng bệch, cũng không dám cầu tình nữa, lập tức bắt tay đưa ra ngoài, mắt nhanh chóng mờ mịt nước mắt.

Tổng Ngôn liếc Anh Đào một cái.

Anh Đào lập tức cúi đầu nói: “Tổng tiên sinh yên tâm, nô tỳ sẽ lại nói với tiểu thư lời nên nói không nên nói.” Kỳ thực nàng cũng rất ủy khuất, nàng với Diễm Hạnh không có đọc qua sách, sao biết thế nào chỉ dạy đại tiểu thư? Bình thường đều là các nàng nói chuyện phiếm, đại tiểu thư nghe không hiểu liền hỏi, bọn nàng đương nhiên thuận thế nói cho tiểu thư nghe. Ai có thể biết đại tiểu thư sẽ đem việc lão gia đau lòng mình dùng với Tổng tiên sinh a?

Tổng Ngôn hừ một tiếng, không lưu tình chút nào đánh một cái vào lòng bàn tay Lỗ Lỗ, vẻ mặt nghiêm túc khiển trách: “Ngươi còn không biết xấu hổ để thân nhân đau lòng ngươi? Một nữ nhi gia, chịu chút ủy khuất liền rời nhà trốn đi, nửa điểm cũng không thay cha ngươi suy nghĩ, cực kỳ bất hiếu! Ngươi ở bên ngoài bị khổ, là tự làm tự chịu, nhưng Lâm viên ngoại là bởi vì lo lắng bất hiếu nữ nhi ngươi mới ốm đau liệt giường, ngươi không đau lòng sao?”

Lòng bàn tay nóng bừng, Lỗ Lỗ cúi đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn kia vết roi đỏ dài, vừa đau vừa khó chịu, nước mắt nhanh chóng rơi. Tiên sinh lại dọa nàng, nhưng lần này mặc dù cảm thấy ủy khuất, nàng lại không có xin tha thứ. Lão tộc trưởng đích thực là bị nàng làm cho bệnh, nàng cũng rất đau lòng.

“Sau này còn dám lên bỏ đi nữa không?” Tổng Ngôn thanh âm lãnh lệ hỏi.

“Không dám, không bao giờ nữa đi.” Lỗ Lỗ thút tha thút thít nói. Bùi Sách đã nói, tới hôm mười lăm, hần sẽ giúp nàng nghĩ biện pháp giấu giếm nha.

Nghe tiếng khóc nức nở đáng thương kia, Tổng Ngôn rất là bức bối. Học sinh tự ý rời nhà, nên phải chịu giáo huấn, hần không hỏi hận đánh nàng, nhưng nhìn nàng cúi đầu khóc, hần thật có điểm đau lòng.

Hần thoáng nhẹ giọng, “Được rồi, đừng khóc, đánh ngươi chỉ là cho ngươi nhớ kỷ lần này, tiên sinh cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Cái khác ngươi có thể không hiểu, nhưng Lâm viên ngoại là phụ thân của ngươi, sau này ngươi làm cái gì đều phải suy nghĩ cho kỹ, đừng nữa để phụ thân ngươi sốt ruột lo lắng, biết không?”

Lỗ Lỗ gật gật đầu: “Biết, không để cha lại lo lắng cho ta.”

“Uh, lau mặt, học tiếp đi.”

Lỗ Lỗ tiếp tục thút tha thút thít mấy cái, liền buông tay áo, mắt đỏ nhìn lên sách chữ. Nhìn nhìn một hồi ánh mắt chạy tới tay áo của Tổng Ngôn. Nàng

nuốt nuốt nước miếng, len lén nhìn về phía tiên sinh, không ngờ tiên sinh đã ở nhìn nàng. Ánh mắt chạm nhau, nàng phát hiện tiên sinh nhanh chóng hạ mắt, mặt có chút phỉếm hồng.

“Tiên sinh, nguoi sinh bệnh sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Không có.” Tống Ngôn rầu rĩ đáp.

Lỗ Lỗ có điểm không tin: “Vậy sao người đỏ mặt? Khi cha sinh bệnh, mặt cũng đỏ nha.” Lúc thân thân cũng sẽ đỏ, giống như Bùi Sách nha, nhưng mà tiên sinh rõ ràng chưa thân thân mà.

Tống Ngôn ngẩng đầu trừng nàng, liếc mắt một cái: “Ta đây là bị nguoi chọc giận. Nghe giảng bài cho tốt, không nên ngó lung tung.”

Lỗ Lỗ cắn cắn môi, thấy tiên sinh mặc dù xì mặt, ánh mắt lại không giận, liền lấy can đảm nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, hôm nay nguoi còn chưa thưởng cho ta cá khô đâu.”

Tống Ngôn cười lạnh: “Nguoi phạm lỗi, còn muốn muốn thưởng?”

Lỗ Lỗ chu miệng lên: “Vậy nguoi đã phạt ta rồi a... Tiên sinh tốt, sau này ta không phạm lỗi nữa, cũng chuyên tâm viết chữ, nguoi trước hết thưởng cho ta đi. Ta đã mấy ngày không ăn cá khô, rất muốn ăn!”

Tống Ngôn bị ánh mắt nàng nóng bỏng cầu xin làm không được tự nhiên, muốn cho nàng, lại không muốn thỏa hiệp dễ dàng, xin được một lần, sau này học sinh sẽ lại dùng chiêu này đối phó hắn mất, cúi đầu nói: “Không có cá khô, qua vài ngày nữa ta về nhà một chuyến, mang cá khô về.” Lần trước làm mấy con cá, giờ chắc phơi đủ rồi nhì!

“Nói vậy, nguoi còn có thật nhiều đâu!” Lỗ Lỗ bất mãn nói thảm.

Tống Ngôn không có suy nghĩ nhiều, cho rằng nàng là đoán mò, đáp lại: “Thật không có, bị một mèo hoang ăn sạch.” Tuy con mèo đó không có ăn sạch, nhưng nếu như hắn nói bị mèo làm hư, học sinh nhất định sẽ hỏi tiếp hắn cái gì gọi là làm hư.

Lỗ Lỗ nghe hắn như vậy nói, mắt hừng: “Tiên sinh nói vậy, ta căn bản không có ăn xong, rõ ràng còn lại rất nhiều a, nguoi chính là không muốn cho ta ăn!”

Tay Tống Ngôn cầm gậy trúc dần chậm, lại, hắn nghi ngờ nhăn mày, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, “Nguoi lặp lại lần nữa?”

“Ta nói ta không ăn hết a, còn lại rất nhiều mà!” Lỗ Lỗ mười phần nhìn thẳng đáp lại hắn.

“Nguoi ăn vụng cá của ta?” Trong đầu Tống Ngôn xoay chuyển, nghi hoặc càng nhiều. Học sinh là nửa đêm mất tích, lúc hắn rời giường chỉ thấy mèo trắng đang ăn vụng, hắn tin là học sinh không có vào phòng của hắn. Sau đó hắn liền đem những cá khô ấy vứt đi, học sinh sao có thể có cơ hội ăn vụng? Mà trước khi nàng mất tích, cá khô còn nguyên, không bị ai chạm qua.

Lỗ Lỗ này mới ý thức được chính mình nói lỡ miệng, không biết sửa thế nào, đôi mắt loạn chuyển, ấp ả ứng ứng nói: “Ta không ăn vụng, ta, ta mới ăn một ít, nguoi khẳng định còn nhiều nha!”

“Vậy làm sao nguoi biết còn còn lại rất nhiều?” Tống Ngôn chăm chú nhìn nàng, nhìn thần sắc nàng hoảng loạn, hắn biết, nàng đang nói dối.

Lỗ Lỗ muốn nói nàng là đoán, nhưng lại không biết cách nói thế nào, lại thêm ánh mắt tiên sinh sắc lạnh, trừ sợ hãi vẫn cảm thấy sợ hãi. Vạn nhất bị tiên sinh biết nàng chính là mèo ăn vụng kia, hắn có thể hay không tiếp tục lấy cây gậy trúc đâm nàng a?

“Ta không biết, ta muốn đi tiểu!” Lỗ Lỗ đứng bật dậy, chạy đi chạy ra ngoài cửa.

Tống Ngôn đứng dậy quát: “Nguoi trở lại cho ta!”

Đáng tiếc lần này Lỗ Lỗ thật sự là quá sợ, căn bản không để ý hắn quát, mở cửa, trực tiếp chạy ra ngoài. Nàng muốn đi tìm lão tộc trưởng, bị tiên sinh bắt được nàng thì xong rồi!

Tống Ngôn ngại thân phận, dù rất muốn giữ học sinh để hỏi cho ra, nhưng ngại với Thường Ngộ và Anh Đào, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn học sinh đào tẩu, cuối cùng tức giận mà đi.

Lỗ Lỗ một đường chạy đến tiền viện, xác định tiên sinh sẽ không đuổi theo, mới chống tường thở mạnh. Chợt nghe Thường Ngộ ở sau người nói: “Lát nữa đại tiểu thư đến gặp lão gia, ngài đã bảo Tống tiên sinh cho hôm nay sớm tan học, đừng nói đến việc tiên sinh tức giận, miễn cho lão gia mất hứng.”

Thường Ngộ không nghe rõ trong phòng trúc rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng đoán, Tống Ngôn chính là không có việc gì tìm việc làm, nhất định lại muốn dạy dỗ đại tiểu thư.

“Uh, cứ như vậy nói.” Lỗ Lỗ cảm kích đối Thường Ngộ cười cười, vô cùng cao hứng đi vào phòng.

Vừa vào phòng, nàng còn có chút thấp thỏm, lại thấy Lâm viên ngoại cười ha hả hướng nàng vẫy tay nói: “Huệ nương qua đây, con không phải ngại trong nhà quá nóng sao, cha đã phái người chuẩn bị, ngày mai chúng ta liền đi thôn trang ở phía bắc tránh nóng, nơi đó có sông có núi, con khẳng định

thích. Đúng rồi, trên núi còn có ôn tuyền, con cũng đi ngâm thử, đổi thân thể rất tốt.”

Lỗ Lỗ đi qua, tiến đến bên cạnh hắc tò mò hỏi: “Ôn tuyền là gì nha?”

Lâm viên ngoại thay nàng lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Ôn tuyền a, có nói cũng nói không rõ ràng, chờ người thấy liền biết!”

Lỗ Lỗ ồ một tiếng, chớp mắt, chờ mong hỏi: “Vậy tiên sinh cũng đi sao?”

Lâm viên ngoại trầm ngâm một chút, nói: “Cha đi hỏi Tống tiên sinh một chút, hắc đồng ý đi tốt nhất. Chỉ là, chúng ta lần này cần đi hơn một tháng, Tống tiên sinh lúc trước đã nói, cứ năm ngày phải trở về nhà một chuyến, cho nên sẽ không cùng đi với chúng ta đâu. Thế nào, Huệ nương có phải hay không, không muốn đọc sách?”

Lỗ Lỗ hắc hắc cười, làm nũng cọ cọ vai Lâm viên ngoại, một đôi ngập nước mắt càng phát ra tia sáng.

Thật tốt quá, tiên sinh không đi, mình không sợ bị mổ bụng nha!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Tiểu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.